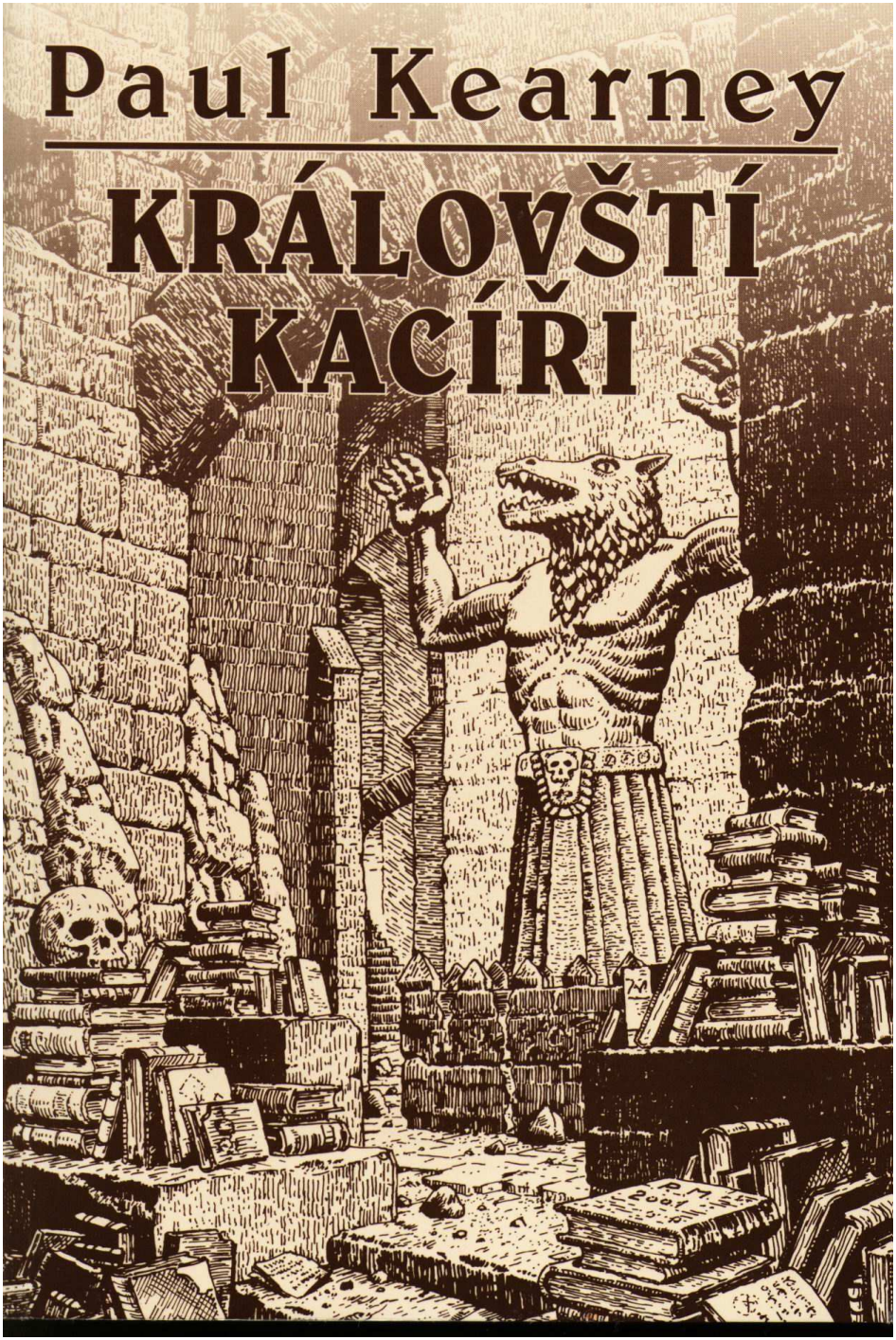
Paul Kearney

KRÁLOVŠTÍ KACÍŘI

Konkláve vládců Pěti království končí roztržkou. Králové Abeleyn, Lofantyr a Mark nesouhlasí s postupem církve a jsou následně pontifikální bulou prohlášeni za kacíře. Svět ramusianské víry je rozštěpen. Církev se snaží všemi prostředky uchopit moc a nedbá na hrozbu pohanských merduků, kteří v obrovském počtu obléhají pevnost Ormannova Hráz, poslední výspu západní civilizace. Kontinent se připravuje na válku, netvor ožil.

Za oceánem zatím nepatrná hrstka námořníků, vojáků a vyznavačů dweomeru zakládá pevnůstku Fort Abeleium a začíná bojovat s nepřátelskou džunglí, podnebím a podivnými obyvateli.

ISBN 80-7193-107-1

9 788071 931072

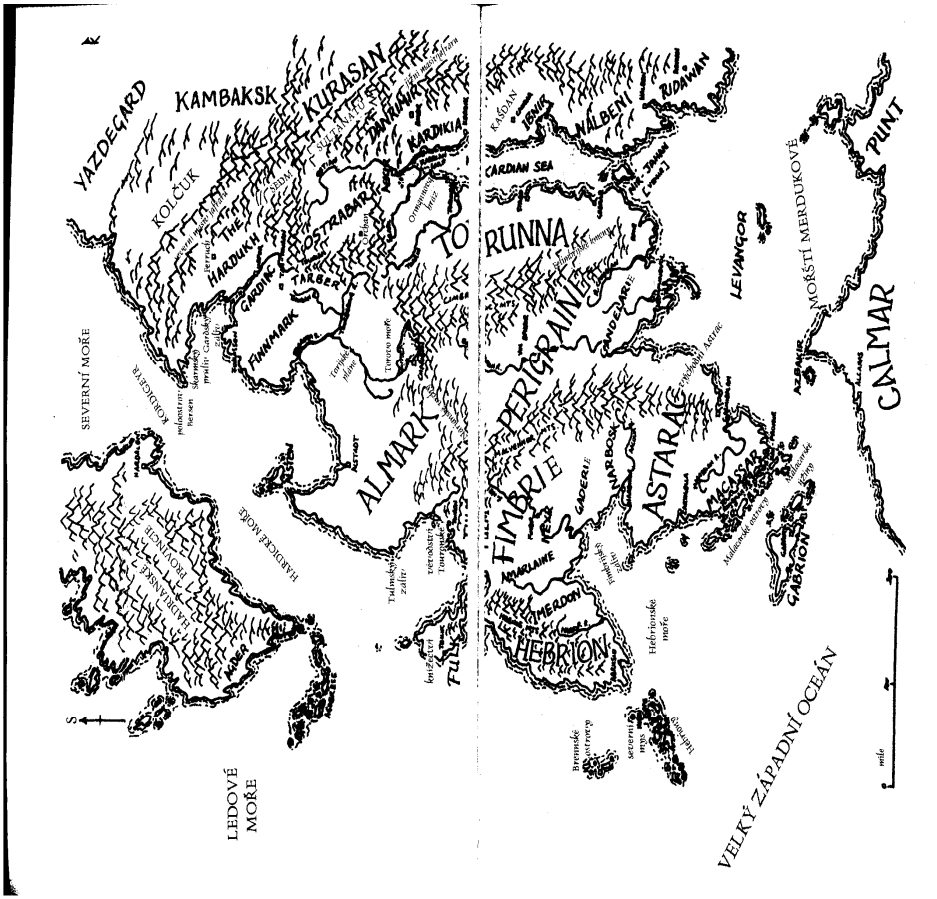
Prodejní cena 175 Kč

Paul Kearney

KRÁLOVŠTÍ KACÍŘI

Obálka: Pavol Martinický
Pro mé bratry Seana a Jamese Kearneyovy
Grafická úprava obálky: Petr Bauer
Překlad: Robert Čapek
Redakce: Helena Šebestová
Copyright © 1996 by Paul Kearney
All Rights Reserved Copyright © 2001 for the Czech translation by Robert Čapek
Copyright © 2001 for Cover by Pavol Martinický Copyright © 2001 for the Czech edition by Laser - books s. r. o.
ISBN 80-7193-107-1

S poděkováním Johnu McLaughlinovi, Richardu Evansovi a Jo Fletcherové za jejich snahu a trpělivost, kterou se mnou měli.

CO SE DĚLO DŘÍVE...

Již pět set let uběhlo od narození milosrdného svatého Ramusia, muže, který přinesl světlo pravé víry západnímu světu. Císařství Fimbrianů, které kdysi pokrývalo celý širý světadíl Normannie, je pouhou zašlou vzpomínkou. Říše se proměnila v několik mocných království a fimbrijské elektoráty zůstaly po čtyři sta dlouhých let odříznuty uvnitř vlastních hranic a nevěnovaly vnějším záležitostem pozornost.

Ale nyní se dějí věci, které není možné nechat bez povšimnutí. Aekir, svaté město na východní hranici a sídlo nejvyššího pontifika Makrobia, hlavy církve, podlehlo mohutným armádám pohanských merduků, kteří útočili na východní hranici ramusianských království již po celá desetiletí.

Přímý účastník pádu tohoto mocného města, Corfe Cear-Inaf, jeden z mála, kteří dokázali přežít, prchá na západ. Na cestě, přecpané uprchlíky, se potkává se starcem, kterého merdukové oslepili, a zjišťuje, že to není nikdo jiný než samotný Macrobius, který nepoznán unikl vojákům šáhra Baraze, merduckého generála. Corfe se zmítá v zajetí vlastní trýzně. Opustil v Aekiru svou manželku a má za to, že je mrtvá. Neví ovšem, že ona útok přežila, padla do zajetí a byla poslána k sultánově dvoru jako válečná kořist, aby se stala součástí jeho harému. Corfe s Macrobiem putují na západ mezi tisíci ostatních, kteří hledají útočiště v nedobytné pevnosti Ormannově Hrázi, která se po pádu Aekiru stala poslední obrannou linií ramusianů.

Mezitím se na druhém konci světadílu vrací Richard Hawkwood z dlouhé plavby a zjišťuje, že v tomto čase nejistoty a strachu militantní církevní řád zakladatelů zahájil v přístavu Abrusiu, hlavním městě Hebrionu, čistky a pronásleduje všechny, kdo jsou buď cizinci nebo uživatelé magie. Protože polovina Hawkwoodovy posádky nepochází z Hebrionu, je odvlečena do žaláře, odkud vede jediná cesta: na popraviště, ke kůlům hranic. Hebrionský král Abeleyn se snaží co nejvíce omezit počet obětí náboženského fanatismu v živém starém přístavu a zároveň musí postavit svou vůli proti vůli preláta Himeria, nejvyššího církevního představitele svého království. Neboť tento mocichtivý muž čistky zahájil a zároveň požádal své nadřízené v Charibonu o vyslání jednotky dvou tisíc rytířů církve, vojenské odnože výkonné moci církve.

Ani čaroděj Bardolin se nevyhne nesnázím. Spřátelí se s mladou proměněnkyní, kterou zachrání před hlídkou městské stráže, ale nezdá se, že by jí mohl poskytnout útočiště na dlouhou dobu. Pak ho ale jeho starý učitel, králův čaroděj (a z toho důvodu také pronásledovaný) a rádce Golophin, seznamuje s jediným možným způsobem úniku. Hebrionský král financuje objevitelskou a ko-lonizační výpravu na západ a v prostorách lodí se nachází dostatečný prostor pro velkou

skupinu uživatelů dweomeru, na něž je v těchto dobách církví pořádán po celém území Koruny neúprosný hon.

Kapitánem této výpravy není nikdo jiný než Richard Hawkwood, který byl k tomuto činu přinucen vydíráním ze strany ctižádostivého nižšího šlechtice Murada z Galiapena. Murad sní o vlastním království a věří, že na druhé straně rozlehlého oceánu je bájný západní světadíl. Murad vlastní starobylou plavební knihu, portolán, v němž stojí záznamy o dávné plavbě stejným směrem. Ani králi Abeleynovi, ani Hawkwoodovi ovšem nepoví, že obě předchozí plavby skončily ve smrti a šílenství, které rozsévali na palubách lodi vlkodlaci.

Výprava se vydává na západ a Hawkwood se loučí s vrtošivou, urozenou milenkou paní Jemillou, a se slabou, hysterickou a neméně urozenou manželkou Estrellou. Ale na loď nastupuje ještě jeden nevítaný cestující. S námořníky cestuje mnich zakladatel jménem Ortelius - nepochybně proto, aby církev mohla na průběh této neortodoxní plavby dohlížet.

Mezitím na východě pokračují boje v neztenčeném měřítku. Corfe s Macrobiem konečně přicházejí do Ormannovy Hráze, kde je Macrobius poznán a uvítán, zatímco Corfe se znovu stává důstojníkem torunnské armády. Merducký sultán Aurungzeb nařizuje proti nejlepšímu vědomí a svědomí starého generála, šáhra Baraze, okamžitý a drtivý útok na Hráz. Dvě první vlny selžou druhá hlavně díky práci samotného Corfeho. Když sultán žádá pomocí homunkula třetí útok, šáhr Baraz rozkaz odmítá a homunukula zabíjí; tím zmrzačí a téměř zabije Aurungzebova dvorního mága Orkha. Šáhr Baraz pak prchá do východních stepí a celé tažení se na zimu přerušuje. Ormannova Hráz je přinejmenším pro tento okamžik v bezpečí. Corfe je velitelem pevnosti, Martellem Lvem, povýšen do hodnosti plukovníka a doprovází Macrobia do Torunny, torunnského hlavního města, kde se má starý pontifex znovu ujmout svého úřadu.

Církev je rozpolcená. Za Macrobiovy nepřítomnosti se sešli preláti Pěti království a zvolili ze svého středu nového pontifika Himeria z Hebrionu. Tento zastánce tvrdé linie odmítl uznat pravdivost zprávy, že Macrobius žije. Rozepře vyvrcholí na konkláve králů, které se koná ve Vol Ephriru a jehož se účastní vládci všech normannských zemí. Na tomto setkání tři králové - Abeleyn z Hebrionu, Mark z Astaracu (který

je Abeleynovým spojencem a brzy se má stát jeho švagrem) a Lofantyr z válkou sužované Torunny prohlašují Macrobia za právoplatného nejvyššího pontifika, zatímco zbytek ramusianských vladařů stojí na straně Himeria. Takto vzniká náboženské schizma s vyhlídkou na bratrovražednou válku ramusianů ve chvíli, kdy vrcholí hrozba merduků. Ale to není jediný zlomový okamžik konkláve.

Dlouhá léta izolovaní Fimbriané poslali na setkání své vyslance s nabídkou žoldnéřského vojska každému státu, který by je potřeboval - za jistou cenu a určitých podmínek.

Lofantyr, který je v tísni, okamžitě nabídku Fimbrie přijímá a žádá, aby byla jednotka poslána na pomoc vyčerpaným obráncům Ormannovy Hráze. Ale Abeleyn je znepokojený, protože je mu jasné, že Fimbriané sledují vlastní plány; snad uvažují i o znovuvzkříšení dávného impéria.

Konkláve se rozchází v příkré neshodě a nepřátelství a Abeleyn se nádavkem dozvídá další důležitou věc. Jeho nová milenka, paní Jemilla, nosí - jak ho informuje v lůně jeho dítě. Abeleyn vyráží na zpáteční cestu domů s vědomím, že církev udělala všechno, aby mu království za jeho nepřítomnosti odebrala, včetně exkomunikace a prohlášení krále kacířem, a že si musí navíc dělat starosti s nemanželským dítětem.

Zatímco je Normannia sužována válkou a náboženskými rozepřemi, plují dvě Hawkwoodovy lodi na západ. Murad si ke kapitánově nelibosti vybírá mezi cestujícími dvě osobní služebné a milostnice. Jednou z této dvojice je i Bardolinova chovanka, mladá proměněnkyně Griella. Murada sice nenávidí, ale něco v ní je přitahováno jeho krutostí, stejně jako je něco v něm přitahováno k dívce podivnou nezkrocenou divokostí, již z ní cítí. Bardolin žárlí a obává se důsledků tohoto vztahu, ale nemůže dělat naprosto nic.

Loď překoná strašlivou bouři, ale je zanesena daleko z původního kursu. Když vplouvá do oblasti bezvětří, žádá Hawkwood počasníka Pernika, aby jim zajistil vítr, i navzdory námitkám zakladatele Ortelia, který trvá na tom, že je plavba prokletá. Vítr opravdu zavál, ale ne nadlouho. Pernikus je nalezen mrtvý v podpalubí a podle ran je jasné, že ho zavraždil nějaký druh dravce.

Lodě mezi sebou během plavby na západ ztratily kontakt a Hawkwood neví, jestli druhé z jeho plavidel stále ještě pluje nebo jestli

je bouře stáhla ke dnu. Nicméně má dost práce na palubě vlastní lodi. Záhy je zavražděn první důstojník a beze stopy mizí mladý plavčík. Bardolin je přesvědčen, že má vraždy na svědomí Griella, a rozhodne se dívku vyslechnout. Přečtením její mysli zjistí, že je zcela nevinná, a to ho mate. Loď začíná připomínat věznici, naplněnou strážemi a vzpurnými, vyděšenými lodníky. Jen díky Hawkwoodové autoritě a Muradově přísné disciplíně se daří cestující a posádku držet na uzdě.

Ale jedné temné noci vlkodlak na palubě zaútočí na Hawkwooda, Bardolina a Murada. Boje se účastní dva vlkodlaci: jedním z nich je Ortelius, druhým dosud nezvěstný plavčík, který se hodlá Hawkwoodovi pomstít za to, že ho odmrštil. V divoké bitvě se Griella mění do zvířecí podoby, aby chránila svého milence Murada, a Bardolin zabíjí druhého lykantropa pomocí dweomeru. Griella nicméně na utržená zranění umírá a Murad je zdrcen žalem a děsem.

Nešťastná loď pluje dál, až konečně hlídka v koši spatří zemi. Nakonec k západnímu světadílu dorazili, ale jsou jediní, kterým se to podařilo. Trosky Hawkwoodovy druhé lodi jsou vyvrženy na skalnatý val, který lemuje pobřeží, a po trosečnících není ani stopy.

Hawkwoodova plavba končí v okamžiku, kdy objevitelé vystupují na písčitou pláž nové země. Netuší, co mohou očekávat, ale vědí, že se jim Ortelius snažil zabránit doplout až sem - stejně jako v tom něco bránilo všem výpravám v minulosti. Předpokládají, že je tento nový světadíl obydlen. Ale kým nebo čím?

„Toto je století vojáka."

Fulvio Testi, 1641

PROLOG

Muži vždy putují na západ. Má to snad něco společného s dráhou slunce? Jsou k němu přitahováni jako můry k plameni lampy.

Mnoho let už uplynulo a já stále zůstávám: poslední ze zakladatelů, jemuž po všech těch dobách stěží náleží jeho vlastní tělo. Sledoval jsem, jak kolem mne protékají proudem čtyři staletí tohoto nestálého světa a jejich přechod jen stěží poznamenal zemi, již nyní nazývám svým domovem. Lidé se mění a rádi si myslí, že se svět mění s nimi. Není tomu tak; pouze je k nim shovívavý a dál se točí a točí po svých záhadných drahách.

A přesto něco cítím, jako by první závan zimy zašeptal cosi této zemi, která nezná roční období. Cítím, že se blíží čas změny.

Přicházeli po šafránové a šarlatové pěšině, vyšlapané na mořské hladině samotným sluncem; věděli jsme odevždy, že připlují na svých dvoustěžňových plachetnicích, za jejichž červy prožranými trupy se táhnou dlouhé pruhy mořských travin.

Sledovali jsme je z džungle. Muži v solí pokrytých zbrojích s tvářemi napuchlými kurdějemi, ozbrojení meči a píkami a později i páchnoucími arkebuzami, jejichž doutnáky syčely a žířily ve větru. Vyhublí muži z Hebrionu, Astaracu nebo Gabrionu; mořští tuláci starého světa. Bukanýři s mozolnatýma rukama a chamtivostí v očích.

Přišli jsme sem, protože jsme před něčím prchali; oni sem přišli hledat. Naplnili jsme jim útroby strachem a noční hrůzou jsme zamořili jejich sny. Proměnili jsme je ve štvanou zvěř a vzali jsme si od nich vše, co jsme chtěli.

Jejich lodě pak hnily na kotvách, neudržované a plné duchů. Několik, jen několik málo jsme nechali žít, aby dopravili zprávu o nás zpět do království božích. Tímto způsobem se zrodil mýtus. Skryli jsme svou zemi za přehradou smyšlenek a temných pověstí. Vpletli jsme do přediva pravdy rudé nitě šílenství; vykovali jsme legendu, jako by to byla čepel meče na kovářově kovadlině. A zakalili jsme ji krví.

Ale čas změny se blíží. Po čtyři staletí jsme se zdržovali zde a náš národ pomalu pronikal zpátky na východ, přesně ve shodě s plánem. Nyní už jsou po celé Normannii. Velí vojákům, kážou davům, hlídají kolébky. Někteří z nich se stali rádci králů.

Nastává chvíle, kdy naše lodě přeplují Západní oceán zpět a my se přihlásíme o svůj majetek. Nakonec se vlády ujme šelma. Každý vlk se dočká svého dne.

ČÁST PRVNÍ
SCHIZMA

Kapitola první

Roku Svatého 551

Už dávno odzvonily nešpory, ale bratr Albrec předstíral, že je neslyší. Okusoval konec psacího brku tak náruživě, že z něj na lavici padaly vlhké kousky, ale on si jich nevšímal. Jeho špičatá a zvídavá tvář, pošilhávající v šerém svitu olejové lampy, připomínala krátkozrakého hraboše. Ruka se mu zachvěla, když otočil stránku pradávného pergamenu, položenou před sebou na stole. Když se mu v jednu chvíli pod hbitými prsty rozdrolil růžek, z hrdla se mu vydralo tiché zakňučení, které připomínalo smutek psa, jehož pán ho opustí a ponechá samotného v prázdném pokoji.

Slova na pergamenu byla nádherně vykroužená, ale inkoust už dávno vybledl. Je to podivný dokument, pomyslel si. Nenašel na něm žádné iluminace, které byly už od nepaměti pokládány za nezbytnost u každého pergamenu, který se byť jen okrajově zmiňoval o životě svatého Ramusia. Jen slova, strohá, holá a elegantně napsaná nicméně zbledlá pod vahou nánosu mnoha let.

Pergamen samotný nebyl příliš kvalitní. Copak tenkrát písaři neměli žádné vellum? pomyslel si, neboť tento dokument byl psán ještě rukou, nebyl tištěn na jednom z proslulých tiskařských strojů v Charibonu. Toto byla skutečná archiválie.

A přesto se zdálo, jako by autor ani nechtěl ke své práci přitahovat příliš mnoho pozornosti. Tento rukopis byl nalezen v balíku neurovnaných svinutých útržků nacpaných v prasklině zdi v jednom z nejnižších poschodí knihovny. Albrekovi jej přinesl bratr Columbar. Myslel si, že by se útržky pergamenu možná mohly ve skriptoriu používat jako pijáky nebo k otírání brků, neboť i nyní byly z Charibonu vyváženy ručně psané knihy. Ale když si Columbar všiml na pergamenu slabého, ale dosud čitelného písma, zaváhal a přinesl pomuchlané svitky pomocníkovi hlavního knihovníka. A o zbytek se postarala Albrekova přirozená zvědavost.

Skoro už vstal, aby nález takové vzácnosti oznámil hlavnímu knihovníkovi, bratru Commodiovi. Ale něco malého mnicha zadrželo a

on okouzlen pokračoval ve čtení, zatímco ostatní bratři už dávno seděli u večeře.

Útržek pergamenu byl pět set let starý. Skoro stejně starý jako sám Charibon, který zůstal nyní po pádu Aekiru nejsvětější ze všech ramusianských klášterních univerzit. Když jej neznámý autor sepisoval, neuběhlo mnoho let od chvíle, kdy byl milosrdný Ramusio vzat na nebesa - tento velký okamžik pravděpodobně nastal ještě za autorova života.

Albrec zadržel dech, když se mu pergamen, křehký jako okvětní plátek, přilepil ke zpoceným prstům. Bál se na něj dýchnout ze strachu, že by se tento nenahraditelný, starobylý text mohl nějak rozpít a zmizet, nebo se pod nečekaným závanem vzduchu rozpadnout na prach.

... a my *ho prosili, aby nás nenechával samotné a opuštěné v tomto temném světě. Ale milosrdný svatý se jen usmál. „Už jsem starý muž, " řekl. „Zanechávám vám k dokončení to, co jsem započal; můj čas zde skončil. Vy všichni jste muži víry; pokud vpravdě věříte tomu, co jsem vás naučil a vkládáte život svůj do rukou Božích, pak není třeba mít strach. Svět je temné místo, ano, ale světla ubývá pouze z vůle lidské, nikoli Boží. Je možné obrátit běh dějin - my to již dokázali. Pamatujte v dobách příštích, že dějiny jen neprožíváme - my je tvoříme. Každý člověk má v sobě schopnost měnit světa běh. Každý člověk má hlas, jímž může promluvit; a pokud je tento hlas umlčen tím, kdo nechce naslouchat, pak se ozve další a ještě další. Pravda může být umlčována po jistý čas, ano, ale nikdy navždy...*

Zbytek stránky byl utržen a ztracen v propastech času. Albrec prolistoval nerozluštitelné útržky, které následovaly. Oči mu zaplavily slzy; zamrkal, aby se jich zbavil, když vtom si uvědomil, že chybějící části jsou patrně navždy ztraceny. Připadalo mu to, jako by někdo dal žíznícímu v poušti kapku vody, aby ulevil jeho trýzněným ústům, a pak vylil celý korbel vody do písku.

Malý mnich vstal z lavice a poklekl na kamennou podlahu k modlitbě.

Život Svatého, původní text, který dosud lidské oko nespatřilo. Vyprávěl příběh muže jménem Ramusio, který se narodil, žil a zestárl, který se smál, plakal a strávil mnoho nocí bez požehnání spánku. Příběh

hlavní postavy víry západního světa, napsaný jeho současníkem -možná snad dokonce i někým, kdo ho znal osobně...

Přestože jej už tolik bylo ztraceno, i tento drobný úryvek měl nedozírnou cenu. Byl to zázrak a tento zázrak byl zjeven jemu. Na kolenou nyní děkoval Bohu za to, že mu poskytl takový dar. A modlil se i k Ramusiovi, milosrdnému svatému, v němž začínal vidět člověka - lidskou bytost jako byl on sám, i když samozřejmě nesmírně vysoko postavenou. Nikoli symbolickou postavu, kterou z něho udělala církev, ale člověka. A to všechno díky tomuto neuvěřitelně cennému dokumentu, který ležel na jeho stole.

Znovu se posadil, otřel si nos rukávem kutny a políbil skromný dubový symbol Svatého, který mu ležel na prsou. Hodnota tohoto otrhaného kousku pergamenu se nedala vyčíslit; byl srovnatelný s *Knihou skutků,* kterou sestavil svatý Bonneval v prvním století. Jak velkou část ještě rozluští?

Znovu se sklonil nad svou kořistí a nevěnoval pozornost prudkým křečím v příliš namáhaném krku a ramenou.

Žádná titulní strana nebo obal, nic, co by mohlo pomoci při odhalení identity autora nebo jeho mecenáše. Albrec věděl, že před pěti staletími neměla církev výhradní právo na vědomosti, jako tomu bylo nyní. V oněch dávných dobách nebylo ještě mnoho dílů světa obráceno na pravou víru a bohatí šlechtici ve stovkách měst podporovali písaře a umělce, kteří přepisovali staré pohanské texty nebo dokonce sestavovali nové. Tenkrát byla gramotnost mnohem rozšířenější. Teprve před nějakými dvěma sty lety společně se vzestupem řádu zakladatelů začala gramotnost upadat a stávala se čím dál více výsadou povolaných. Říkalo se, že všichni fimbrijští císaři uměli číst a psát, zatímco až do nedávné doby žádný ze západních králů nedokázal přehláskovat ani vlastní napsané jméno. To se změnilo až s touto novou generací králů, která se postupně ujímala moci, ale starší vladaři stále ještě dávali na svých výnosech přednost pečetím.

Albreka začaly pálit oči a proto si je promnul prsty, takže mu ve tmě za víčky vyšlehly jiskry. Avila ho bude u večeře bezpochyby postrádat a možná ho sem přijde hledat. Často mu vyhuboval za to, že vynechává tolik jídel. Ale na tom nesejde. Jakmile tenhle objevený drahokam zahlédne...

Tiché bouchnutí zavíraných dveří. Albrec zamrkal a rozhlédl se. Jednou rukou přetáhl na starý dokument hromádku volných listů a druhou sáhl po lampě.

„Haló?"

Žádná odpověď. Místnost archívu byla dlouhá a nepřehledná, rozdělovaly ji vysoké knihovny a police se svitky. Kromě rozechvělého plamínku Albrekovy lampy, který kolem něho vrhal nažloutlý kruh světla, byla úplně temná.

Nic.

Knihovna měla samozřejmě svůj díl duchů; která stará budova ovšem taková nebyla? Mniši, kteří zde pracovali pozdě do noci, někdy cítili studený dech na tvářích nebo jim připadalo, jako by je někdo sledoval. Jednou zde strávil hlavní knihovník Commodius celou noc na modlitbách ke Garasovi, po němž byla knihovna pojmenována, protože některé novice vyděsily temné stíny, které se po setmění shromažďovaly v koutech. Nic z toho nebylo a z noviců si všichni ještě dlouhé týdny dělali legraci.

Za hranicí kruhu světla Albrekovy lampy se ozvaly tiché, škrábavé zvuky. Mnich vstal a v ruce pevně sevřel svůj symbol Svatého ve tvaru A.

Milosrdný svatý, který moje kroky hlídáš, prosím tebe, ať mou duši od zlého ostříháš

Pronášel v duchu starou modlitbu pocestných a poutníků.

Budiž světlem nohám mým, mým průvodcem a holí, ať si na mě pekelné zlo sáhnout nedovolí

V temnotě zamrkala dvě žlutá světla. Albrecovi na okamžik připadalo, jako by se ve stínu skrývalo něco obrovského. Měl pocit, že k němu zavanul ostrý zvířecí pach, ale to trvalo jen zlomek vteřiny.

Někdo kýchl a Albrec sebou tak trhl, že rozhoupal stůl, před kterým stál. Plamínek lampy se zachvěl a knot zasyčel, když se přes něj přelil olej. V chabém světle se roztančily stíny. Albrec slyšel, jak mu dubový symbol Svatého v sevřených prstech zapraskal. Nedokázal promluvit.

Pak znovu bouchly dveře a ozvalo se pleskání bosých nohou na podlaze. Z temnoty se vyloupl obrys těla.

„Už jsi zase zmeškal večeři, bratře Albreku, " ozval se hlas.

Postava vstoupila do světla. Vysoká, vychrtlá, se skoro lysou hlavou, obrovskýma ušima a neuvěřitelně huňatým obočím po stranách ostře řezaného nosu. Oči byly jasné a přátelské.

Albrec rozechvěle vydechl. „Bratře Commodie!"

Jedno obočí sebou škublo. „A koho jiného jsi čekal? Bratr Avila mě poslal, abych se na tebe zaskočil podívat. Už má zase nařízené pokání - generální vikář snese za jeden večer rvačky nad jídlem jen do určité míry a Avila už nemíří tak přesně jako kdysi. Už jsi zase kopal v prachu, hledaje zlato, Albreku?"

Vrchní knihovník přistoupil ke stolu. Ať byla zima nebo léto, vždy chodil bos a nohy, ploché a s černými nehty, měl stejně obrovské jako nos.

Albrec se už konečně dokázal nadechnout.

„Ano, bratře. " Náhle mu představa, že by měl povědět vrchnímu knihovníkovi o svém nálezu, nepřipadala nijak přitažlivá. Začal si vymýšlet.

„Doufám, že tady dole jednoho dne najdu něco nádherného. Víš, že skoro polovina textů, ukrytých ve sklepeních, nebyla zanesena do seznamů? Kdo ví, co mě tam může čekat?"

Commodius se usmál, takže nyní připomínal vysokého, pobaveného goblina. „Obdivuji tvou píli, Albreku. Máš v srdci skutečnou lásku k psanému slovu. Ale nezapomínej, že ty knihy jsou pouze zviditelněné myšlenky lidí - a ne všechny myšlenky jsou tolerovány. Mnoho z těchto nezanesených prací, o kterých mluvíš, je bezpochyby kacířských; během náboženských válek sem byly dopraveny z celé Normannie tisíce svitků a svazků, aby je zakladatelé mohli ohodnotit. Většina byla spálena, ale říká se, že jich spousta zůstala založených ve výklencích a zapomenuta. Takže musíš dávat pozor na to, co vlastně čteš, Albreku. Jakmile narazíš byť na nejjemnější zápach kacířství, musíš okamžitě text přinést mně. Je to jasné?"

Albrec přikývl. Potil se. Někde v hloubi duše se hádal sám se sebou, jestli by podobné zadržování skutečností mohlo být považováno za hřích. Vzpomněl si na svou soukromou sbírku svitků a rukopisů,

kterou se snažil uchránit před plameny a skryl ji u sebe v cele. Jeho nejistota vzrostla.

„Jsi bílý jako papír, Albreku. Něco není v pořádku?"

„Já - těsně předtím, než jsi přišel... nu, myslel jsem, že je tam něco jiného. "

Tentokrát se k lysému temenu zvedla obě obočí. „Ale, takže na tebe knihovna zkoušela své kousky, co? Jak se to projevovalo tentokrát? Šeptání do ucha? Ruka na rameni? "

„Byl to jen... pocit, nic víc. "

Commodius položil Albrekovi na rameno obrovskou ruku s ostrými klouby a přátelsky jím zatřásl. „Víra je v tobě silná, Albreku. Nemáš se čeho bát. Ať už v naší knihovně přebývá jakýkoli duch, tobě ublížit nemůže. Jsi chráněn zbrojí pravé zbožnosti; tvá víra je jak majákem světla v temnotách, tak mečem, jímž porazíš všechny netvory, kteří v temnotě přebývají. Strach nemůže porazit srdce člověka, jenž ve Svatého věří. A teď pojď: hodlám tě přinejmenším na chvíli zachránit před prachem a plíživými duchy. Avila pro tebe schoval něco od večeře a trvá na tom, že to musíš sníst. "

Jedna velká ruka rozhodně odstrčila Albreka od stolu, zatímco druhá se chopila lampy. Bratr Commodius se na okamžik zastavil a znovu kýchl. „Ach, ten neklidný prach dlouhých let. Nakonec se ti usadí v plicích. "

Když vyšli z temného archivu, vytáhl Commodius z kutny klíč a zamkl za nimi dveře. Pak spolu pokračovali vrchním poschodím knihovny ke světlu a k refektářům.

Na západě, daleko od arkád Charibonu, za výšinami Malvennorských hor, jiskřících sněhem a ledem, se mezi štíty a mořem rozkládá širá, plochá země, pradávná země: rodiště impéria.

Město Fimbir je vystavěno bez ochrany hradeb. Elektoři vždycky tvrdili, že je jejich hlavní město chráněno štíty fimbrijských armád; žádnou jinou ochranu prý nepotřebovali.

A v jejich vychloubání bylo mnoho pravdy. Fimbir jako jediné z měst západních království nebyl nikdy obléhán. Žádný cizí válečník nikdy nepochodoval širokými ulicemi města elektorů, pokud zrovna nepřinášel dar nebo nešel žádat o pomoc. Hegemonie Fimbrijců skončila před dlouhými staletími, ale město stále ještě neslo pečeť

impéria. Abrusio mělo víc obyvatel a Vol Ephrir byl krásnější na pohled, ale Fimbir byl postaven tak, aby se při pohledu na něj tajil dech. A kdyby snad byl jednoho dne opuštěn, tvrdili básníci, muži vzdálených generací by jej pokládali za místo, vztyčené samotnými bohy.

Východně od města se nacházela cvičiště a přehlídkové plochy fimbrijské armády. Stovky akrů tu byly zarovnány a upraveny tak, aby vytvořily obrovskou válečnou herní plochu, na níž si mohli elektoři a jejich generálové procvičovat jednotlivé tahy. Kopec jižně od plochy byl uměle navršen, aby poskytl přihlížejícím velitelům stanoviště, z něhož mohli pozorovat důsledky strategie a taktiky. Říkalo se, že každá bitva, k níž v minulosti došlo, byla pečlivě a precizně nacvičena podle schématu, který proběhl na fimbirském cvičišti. Takové řeči kolovaly o dobyvatelích, kteří si během let podmanili celý světadíl.

Na vyvýšeném bodě na kopci nyní stála skupinka mužů a sledovala situaci pod sebou. Generálové byli stejně jako nižší důstojníci oblečeni v černé polozbroji a hodnosti rozlišovaly pouze šarlatové šerpy, upevněné pod pásy s meči. Uprostřed hloučku stál kamenný stůl a na něm ležely mapy, schémata a počitadla; stál tu ošlehaný počasím už po osm set let, kdy jej sem umístil Coprenius Kuln, první fimbrijský elektor.

Koně byli odvedeni za kopec stranou a stáli u nich kurýři. Fimbrijci nevěřili jezdectvu a toto byl jediný způsob, jakým zvířata využívali.

Na cvičištích pod veliteli proti sobě pochodovaly dvě armády. Bylo tam snad patnáct tisíc mužů a jejich krok duněl na zemi ztvrdlé prvním mrazem. Časné paprsky slunce chladného jitra se odrážely od blyštivých hlavic kopí a hlavní arkebuz, které nesli vojáci na ramenou. Vypadali jako hromady hraček, které nechal Bůh ležet na podlaze svého pokoje a které náhle ožily.

Od hloučku důstojníků na kopci odstoupili dva muži a poodešli mírně stranou, odkud i nadále sledovali manévry a krásu armád pod sebou. Byli zhruba středního věku, středního vzrůstu, oba byli širocí v ramenou a oba měli propadlé tváře. Mohli by být bratři, lišili se jen tím, že jeden z nich měl místo levého oka prázdný černý důlek a vlasy na levé straně hlavy mu zbělely.

„Ten kurýr, Caehir, včera v noci zemřel vlastní rukou, " řekl jednooký.

Druhý muž přikývl. „Nohy?"

„Amputovali mu je pod koleny; nebylo možné je zachránit. Sněť už zašla příliš daleko a on nechtěl žít jako mrzák. "

„Byl to dobrý muž. Je škoda ztratit tak dobrého člověka kvůli něčemu tak nesmyslnému jako jsou omrzliny. "

„Splnil svou povinnost. Zpráva se dostala na místo. Teď už by měli být Jonakait s Merkusem v horských průsmycích. Musíme doufat, že budou mít víc štěstí. "

„Pravda. Takže se nám Pět království rozštěpilo. Máme dva nejvyšší pontifiky a náboženskou válku na krku. A tohle všechno ve chvíli, kdy na východní brány buší merdukové. "

„Ti muži v Ormannově Hrázi; jací vojáci to musí být. "

„Ano. Byla to skvělá bitva. Toruňané nejsou žádní příštipkáři, když přijde na boj. "

„Ale Fimbrijci to nejsou. "

„Ne, Fimbrijci to v žádném případě nejsou. Kolik našich lidí jim jde na pomoc?"

„Posíláme velké tercio, ne víc. Musíme být opatrní a sledovat pozorně, jakým směrem se bude tenhle rozpad království ubírat. "

Fimbrijec se zdravou tváří krátce přikývl. Velké tercio tvořilo více než pět tisíc mužů: tři tisíce pikenýrů a dva tisíce arkebuzírů plus směsice kovářů, zbrojířů, kuchařů, mezkařů, průzkumníků a štábních důstojníků. Dohromady možná šest tisíc duší.

„Bude to k záchraně Hráze stačit?"

„Možná. Ale nezapomeň, že naší prioritou není ani tak záchrana Ormannovy Hráze, jako ustavení vojenské přítomnosti v Torunně. "

„Připadá mi, že dokážu myslet spíš jako generál než jako politik, Briscusi. "

V úsměvu jednookého muže jménem Briscus se ukázalo mnoho prázdných míst mezi jednotlivými zuby. „Kyrieli, jsi přece jen starý voják, který cítí ve vzduchu střelný prach. Já nejsem jiný. Vůbec poprvé v dobách, které si pamatujeme, opouštějí naši vojáci hranice elektorátů, aby bojovali proti pohanům. Je to sice událost, která nám může zahřát krev, ale nesmí zároveň zatemnit náš úsudek. "

„Moc se mi nelíbí, že pronajímáme své vojáky jako žoldnéře. "

„To ani mně; ale co jiného chceš dělat, když se musíme postarat o sedmdesát tisíc vojáků, kteří nemají co na práci? Jestli maršál Barbius se svým kontingentem zapůsobí na Toruňany dostatečně, budou po

našich terciích volat všechna ramusianská království. Přijde čas, kdy bude každé hlavní město chránit jednotka Fimbrijců a pak -"

„A pak?"

„Pokud k tomu dojde, uvidíme, co se z toho dá vyzískat. "

Otočili se a znovu se zahleděli na cvičiště. Dvojice se oblečením nijak nelišila od ostatních vyšších důstojníků na kopci, ale byli to fimbrijští elektoři a zastupovali polovinu vlády této zvláštní země. Na jejich rozkaz se tato mnohatisícová armáda dá na pochod ze cvičiště do kterékoli války, do níž se rozhodnou zapojit.

„Žijeme v dobách, kdy se všechno změní, " pronesl jednooký Briscus tiše. „Svět našich předků je na pokraji zániku. Cítím to až do morku kostí. "

„Je to ale také věk příležitostí, " připomněl mu Kyriel.

„Samozřejmě. Ale myslím si, že než pomine, budou muset politici myslet jako vojáci a vojáci jako politici. Připomíná mi to naši poslední bitvu na řece Habrir. Armáda už věděla, že se elektoři vévodství Imerdon vzdali, ale přesto jsme se toho jitra rozmístili do pozic a bojovali o ně. Vyhráli jsme a zahnali Hebriany zpátky přes řeku ve zmatku. Pak jsme posbírali své mrtvé a odtáhli z Imerdonu navždy. Ten pocit je stejný: že naše armády mohou zvítězit v jakékoli bitvě, do které se pustí, ale na výsledku věcí to naprosto nic nezmění. "

„Dnes ráno mluvíš jako filozof, Briscusi. To ti není moc podobné. "

„Musíš mi odpustit. Takové už je riziko vysokého věku. "

Z formací pod nimi se zvedla oblaka dýmu a o vteřinu později k nim na kopec dolehlo dunivé burácení arkebuz. Celé pluky arkebuzírů mezi sebou soutěžily, kdo nabije rychleji, a stříleli do řad slaměných panáků, které byly postaveny na planině. Jedna salva následovala druhou, až se zdálo, že vysoký zvuk hromu vychází ze samotné země a vznáší se až k nebi. Planinu zahalila převalující se oblaka kouře ze střelného prachu. Ten opojný pach vystoupal až k oběma elektorům a ti jej dychtivě nasávali jako psi, kteří cítí v zimním jitru hárající fenu.

Z hloučku důstojníků u kamenného stolu se odpoutala další postava a stála v pozoru za elektory, dokud si jí nevšimli. Byl to hranatý muž, který si to, co mu chybělo na výšce, vynahrazoval šířkou. I bradu měl pravidelnou jako čepel lopaty a ústa tvořila štěrbinu beze rtů, částečně zakrytou hustým rudým knírem. Vlasy měl zastřižené tak krátce, že

připomínaly zkrácenou hřívu koně; značilo to muže, který byl zvyklý nosit po většinu času přilbu.

„Nuže, Barbie?" zeptal se ho Briscus. „Jak si vedou?"

Barbius měl zrak upřený přímo před sebe. „Jde jim to jako švadlenám za studeného jitra, pane. "

Briscus se uchechtl. „Ale bude to stačit?"

„Trochu na nich zapracuji, než se dáme na pochod, pane. Do té doby musí zvládnout tři výstřely v minutě. "

„Toruňané se pokládají za skvělé a vycvičené střelce, když zvládnou vypálit dvakrát během jediné minuty, " podotkl Kyriel.

„Tohle nejsou Toruňané, pane - při vší úctě. "

„Zatracená pravda, u Boha!" zvolal Briscus vášnivě. V jediném oku mu zablesklo.

„Chci, aby byli muži pod tvým velením tak dokonalí, jak to jen půjde, Barbie. Tohle je první fimbrijská armáda, kterou západ po pětadvaceti letech uvidí v boji. Musíme na ně udělat dojem. "

„Ano, pane. " V Barbiově tváři se střídaly výrazy zhruba stejně jako na obličejovém krytu přilby.

„Co výstroj a vybavení?"

„Padesát vozů, osm set mezků. Cestujeme nalehko, pane. "

„A směr cesty se ti zamlouvá?"

Teprve nyní si Barbius povolil ten nejlehčí odlesk úsměvu. „Narianskými vrchy podél hranice s Tulmem a poté přímo do Charibonu pro pontifikální požehnání. Pak podél jihovýchodního pobřeží Moře Torova a Torrinským průsmykem do Torunny. "

„K dalšímu pontifikálnímu požehnání od dalšího nejvyššího pontifika, " dodal Kyriel s pobaveným výrazem ve tváři.

„Byl jsi poučen o tom, jak se máte chovat, ty a tví muži?" zeptal se Briscus, který nyní zvážněl.

„Ano, pane. Máme být k pontifikovi a církevním hodnostářům tak uctiví, jak jen to bude možné, ale nesmíme se nechat odklonit od cíle našeho pochodu. "

„A na směru pochodu není nic, co by dokázalo zastavit fimbrijské velké tercio, " dodal Briscus a přimhouřil oči. „Ale musíte se vyhnout veškerým rozepřím s kýmkoli, na koho cestou narazíte, obzvláště co se týče Almarkanů. Je to jasné, maršále? Jsi jen bezejmenný velitel; pouze

vykonáváš rozkazy. Veškeré stížnosti, protesty a tak podobně nechť jsou poslány do Fimbiru a ty se nesmíš nechat naprosto ničím zastavit. "

„Samozřejmě, pane. "

„Ať si klidně myslí, že jsi další zaslepený voják, který jen poslouchá, co se mu řekne. Pokud se necháš jednou jedinkrát zatáhnout do jakékoli diskuse, svážou ti ruce právem zakladatelů a podetnou ti šlachy. Ta armáda se musí dostat na místo určení, maršále. "

Barbius se vůbec poprvé podíval svému elektorovi do očí. „Já vím, pane. "

„Dobrá tedy. Hodně štěstí. Můžeš odejít."

Barbius se udeřil předloktím do prsního plátu a nechal je znovu o samotě. Kyriel sledoval, jak maršál odchází, a jednou neklidnou rukou se hladil po spodním rtu.

„Tady kráčíme po neuvěřitelně tenkém ledě, Briscusi. "

„Jako bych to nevěděl. Himerius musí prostě přijmout skutečnost, že jdeme na pomoc Torunně a o nějakého kacířského krále se nezajímáme ani v nejmenším. Ale nesmíme si ho znepřátelit úplně. "

„Teď už chápu, co jsi myslel tím, že vojáci budou muset jednat jako politici. "

„Ano. Žijeme ve složitém světě, Kyrieli, ale ten svět mi poslední dobou připadá daleko zajímavější než dřív."

Kapitola druhá

Král byl pryč a našli se i tací, kteří tvrdili, že už se nikdy nevrátí.

Abrusio.

Hlavní město království Hebrionu, největší přístav celého západu - říkalo se dokonce, že je nejrozsáhlejší na celém světě. S Abrusiem se mohla o tento titul dělit jen starobylá Nalbeni.

Královský rod Hibrusiů vládl Hebrionu už po celá staletí a jejich palác se tyčil vysoko nad rušným starým přístavem. Vyskytlo se samozřejmě dynastické hašteření, bratrovražedné boje, nejasné manželské propletence; ale za celou tu dobu královský rod nedal nikomu zvenčí příležitost ucházet se o trůn.

Věci se změnily.

Na západ se na křídlech války snesla zima. Armády, které spolu válčily na východní frontě světadílu, se stáhly do zimovišť a zdálo se, jako by lodi, brázdící západní moře, následovaly jejich příkladu. Jak s ubývajícím rokem čím dál více svíral pevninu krunýř chladu, obchodní stezky mezi jednotlivými národy se vyprazdňovaly.

V abrusijském velkém přístavu, ve Vnějším a Vnitřním kanále - jak se říkalo přístupovým cestám - a na moři samotném byla voda větrem bičována do divoké změti roztříštěných vln, na jejichž hřebenech se srážela pěna. Do dlouhých hrází a vlnolamu, postavených tak, aby uchránily kotviště před nejhoršími důsledky zimních bouří, bušil s neustávajícím duněním silný příboj a majáky na korunách hradeb byly všechny rozsvíceny, aby jasnými plameny varovaly připlouvající lodě před mělčinami a zároveň vyznačovaly cestu do přístavu.

Když vítr nabral na síle, změnil směr; období hebrionského pasátu už dávno minulo a nyní se vichr řítil z jihozápadu, takže hnal lodi, plující do Hebrionu, přímo k pobřeží a každý kapitán skřípal zuby, když musel čelit té nejhorší noční můře každého námořníka - závětrnému pobřeží.

Abrusio nebylo v této roční době nijak hezké. Nebylo to město, jemuž by zima svědčila. Na to mělo příliš mnoho venkovních hospod, otevřených tržišť a podobně. Bylo to místo, které k životu potřebovalo sluneční svit. V létě možná jeho obyvatelé proklínali nesnesitelné vedro, které rozpalovalo každou budovu a kdy puch kanalizace a koželužen byl takřka hmatatelný, ale město žilo, bylo přecpané - jako rozkopnuté termitiště. Na zimu se uzavíralo samo do sebe; v přístavu se odbavoval pouhý zlomek obchodu ve srovnání s ruchem a zmatkem, který zde panoval jindy, a v důsledku toho trpěly i nábřežní hostince, nálevny a nevěstince. V zimě jako by si město utahovalo opasek, odvracelo se od moře a s tichým podrážděným bručením čekalo na jaro.

A jaro možná uvítá bez krále. Už celé měsíce uběhly od chvíle, kdy král Abeleyn odcestoval ze svého hlavního města na konkláve králů do Perigraine. Za jeho nepřítomnosti sem poslal nově zvolený nejvyšší pontifex Himerius, bývalý prelát Hebrionu, silnou jednotku ozbrojené paže duchovenstva, rytířů církve, aby zastavila rostoucí příliv čarodějnictví a kacířství, který podle jeho mínění sužoval město. Král už Hebrionu nevládl. Někteří říkali, že se ujme otěží moci v okamžiku,

kdy zase vstoupí do paláce. Jiní naopak tvrdili, že jakmile si jednou církev prorazí cestu do komnat vlády, není lehké ji odtamtud vykázat.

Sastro di Carrera cítil, jak mu vítr vhání do očí slzy, když stál na širokém balkonu a poryvy mu tiskly vyšívaný kabátec k tělu. Byl to vysoký muž, černý plnovous měl pomocí pomády upravený do zakroucené špičky a v uchu se mu houpala náušnice s rubínem velikosti třešně. Měl ruce hráče na loutnu a pohyboval se s nenucenou lehkostí člověka, který je zvyklý vždycky prosadit svou vůli. A to bylo jen přirozené, protože byl přece hlavou jednoho z nejstarších rodů celého Hebrionu a v současné době vlastně jedním z vládců království.

Hleděl na město, které se pod ním rozkládalo. Nejblíž se nacházely výstavné vily obchodníků a nižší šlechty, budovy některých nejprestižnějších cechů, zahrady bohatých obyvatel horního města. O něco dál, pod kopci, stály přeplněné chudinské čtvrti a domy chudších, neurozených obyvatel; tisíce okrových tašek na střechách, mezi nimiž stěží zahlédl mezeru. Toto moře stísněných příbytků se v prudkém mrazivém větru, který přinášel mrholení, valilo jako vlna k přístavu a molům, kterým mnozí říkali 'útroby Hebrionu'. V západní části dolního města jasně viděl masivní zdi zbrojnic a kasáren. Tam se nacházely šlachy války: kulveriny, střelný prach a řady arkebuz a mečů vojáků Koruny. A muži: vojáci, z nichž sestávala hebrionská tercia, nějakých osm tisíc. Obrněná pěst Abrusia.

Když vyhlédl ještě o něco dál, zabloudil očima do bludiště přístavních hrází, skladišť a nakládacích ramp, za nímž se tyčil mohutný les stěžňů. Celkem tři obrovská kotviště se tu tísnila v prostoru mil úvazišť, nespočetné spousty plavidel z každého přístavu a království známého světa. Tepny obchodu, díky nimž staré kožnaté srdce Abrusia stále tepalo.

A tam, přes půl míle daleko, se tyčila Admirálská věž a ze žerdi na její střeše ve větru pleskal a vlnil se šarlatový praporec, který by byl v té dálce skoro neviditelný, kdyby nebyl zlatě vyšívaný. V královských docích se na hladině houpaly galéry, galeasy, karavely a válečné karaky po celých stovkách. Flotila nejmocnější námořní velmoci západně od Cimbrických hor. Tak vypadala nesmírná moc. Byl v ní matný lesk železa hlavní děl; jiskření oceli hlavic kopí. Byl v ní dub trupů válečných lodí. Tyto věci nebyly okrasy, ale samotná podstata vlády, a

ti, kdo se dostali k moci a zapomněli na to, často ke své vlastní škodě o svou těžce vydobytou pozici přicházeli. Moc byla dnes - v tomto věku - zakleta v hlavni děla.

„Sastro, zavři pro milost Svatého to okno, ano? Jinak tady umrzneme dřív, než něco dohodneme. "

Vysoký šlechtic se usmál na zimní metropoli a podíval se na východ, kde nevýrazně šedou oblohu něco rozjasňovalo. Poblíž nejvyššího bodu města na vyčištěné části země, která zabírala možná celé čtyři akry, viděl něco, co vypadalo jako obrovský požár, koberec ohně, jenž rozjasňoval odpoledne. Při bližším pohledu ale bylo patrné, že tento oheň netvoří jediný zdroj, ale větší množství hranic, natěsnaných blízko sebe. Byly tiché; řev plamenů odnášel vítr na druhou stranu. Ale když opravdu napnul zrak, viděl ve středu každé hranice malou postavičku, přivázanou ke kůlu. V jednom každém ohni stál kacíř, který odevzdával svou duši nebi v šafránové záři nepředstavitelného utrpení. Bylo jich více než šest set.

I toto je moc, pomyslel si Sastro. Schopnost odebírat život.

Vyšel z balkonu a zavřel za sebou složitě vyřezávané dveře. Vkročil do vysoké kamenné místnosti, jejíž zdi pokrývaly gobelíny s výjevy ze životů různých svatých. Všude hořely pánve s ohněm, z nichž stoupal teplý a dusivý pach uhlí. Nad dlouhým stolem, kolem něhož seděli ostatní, visely na stříbrných řetězech olejové lampy, které místnost nevalně osvětlovaly. Nyní, když zavřel dveře, zamezil přístup veškerému chabému dennímu světlu, takže se zdálo, že se sešli uprostřed noci. Tři muži, usazení kolem stolu s lokty mezi papíry a karafami, tomu nevěnovali pozornost. Sastro usedl mezi ně. Ještě stále cítil mírnou bolest hlavy, která ho přinutila na okamžik vyjít na čerstvý vzduch, a mnul si spánky, zatímco přejížděl očima po svých třech společnících.

Vládci království, nic menšího. Dnes odpoledne konečně dorazil posel na štíhlé galease, která se málem potopila, jak se snažila co nejrychleji dosáhnout Abrusia. Vyplula z Touronu před necelými devatenácti dny a celé dva týdny se probíjela a křižovala proti větru, aby se dostala z Tulmianského zálivu; teprve pak mohla roztáhnout křídla a rozlétnout se po větru na jih podél hebrionského pobřeží, aby urazila skoro osmdesát námořních mil denně. Posel z Vol Ephriru na její palubě putoval už skoro měsíc, když cestou na sever z Perigraine

uhnal tucet koní, zastavil se přes noc v Charibonu a pak se hnal dál, dokud se nenalodil na galeasu v Touronu. Tento posel přinášel zprávy o exkomunikaci hebrionského vladaře.

Quirion z Fulku, presbyter rytířů církve, mnich zakladatel, který nosil u pasu meč, se odstrčil od stolu a s povzdechem se opřel. Židle pod jeho vahou zapraskala. Byl to tělnatý muž, jehož mladé svaly se roztekly v tuku, ale stále ještě dokázaly budit úctu. Hlavu měl oholenou stejně jako všichni rytíři církve a nehty na rukou měl rozlámané všemi těmi roky, kdy si navlékal ocelové rukavice. Jeho oči připomínaly špendlíky, zabodnuté pod svraštělými růžovými útesy očnic, a lícní kosti ostře rámovaly několikrát zlomený nos. Sastro už viděl zápasníky, kteří vypadali méně surově.

Presbyter pokynul obrovskou rukou k dokumentu, nad nímž se dohadovali.

„Takže tady to máte. S Abeleynem je konec. Tu listinu podepsal sám nejvyšší pontifex. "

„Je sepsána v chvatu a pečeť je rozmazaná, " namítl jeden z dalších mužů, tentýž, který si předtím stěžoval na chlad. Astolvo di Sequero byl po králi Abeleynovi možná nejurozenější muž v celém království. Sequerové byli kdysi dokonce kandidáty na trůn - v oné šeré minulosti, která nastala před nějakými čtyřmi staletími po pádu Fimbrijské hegemonie, ale rozhodující bitvu vyhráli Hibrusiové. Astolvo byl starý muž, jemuž v plicích chrastilo a pískalo jako v prasklém měchu. Jeho ctižádost už byla dávno uhašena věkem a neduživostí. Nechtěl se této hry zúčastnit, ve svém věku nikoli; jediné, co teď na celém světě chtěl, bylo několik klidných let a dobrá smrt.

Což Sastrovi dokonale vyhovovalo.

Třetí muž u stolu byl vytesán ze stejného kamene jako presbyter Quirion, ačkoli byl mladší a násilí měl ve tváři vepsáno méně výrazně. Plukovník Jochen Freiss zde zastupoval abrusijská městská tercia. Byl to Finnmar-čan, rodák z té severní země, jejíž vládce Skarpathin se prohlásil králem, i když nebyla počítána mezi Pět království západu. Freiss v Hebrionu strávil už třicet let a jeho přízvuk se nijak nelišil od Sastrova, ale podle chomáče slámově žlutých vlasů na hranaté hlavě každý poznal, že je to cizinec.

„Nejvyšší pontifex byl očividně tísněn časem, " prohlásil presbyter Quirion. Jeho hlas se ostatním zařezával do uší jako pila. „Důležitější je to, že podpis a pečeť jsou pravé. Co si o tom myslíš ty, Sastro?"

„Nepochybně, " souhlasil di Carrera a pohladil si zahnutý konec vousu. Ve spáncích mu sice příšerně tepala bolest, ale tvář měl bezvýraznou. „Abeleyn už není král; stojí proti němu všechny zákony církve i království. Pánové, právě jsme byli církví uznáni za legitimní vládce Hebrionu, a ačkoli je to těžké břemeno, musíme se je snažit nést tak obětavé, jak to jen bude možné. "

„Pravda, " přikývl souhlasně Quirion. „Tohle mění naprosto všechno. Musíme tento dokument okamžitě předložit generálu Mercadovi a admirálu Roverovi; pochopí právoplatnost našeho postavení a neudržitelnost vlastního. Armáda a flotila se konečně zřeknou své fanatické zarputilosti, této neplodné loajality vládci, jenž již vládcem není. Souhlasíš, Freissi?"

Plukovník Freiss se ušklíbl. „V zásadě ano. Ale tito dva muži, Mercado a Rovero, jsou ze staré školy. Jsou zbožní, o tom nemůže být nejmenších pochyb, ale cítí ke svému vladaři neústupnou loajalitu vojáků stejně jako obyčejní pěšáci. Myslím, že nebude lehké tuto oddanost překonat, bez ohledu na pontifikální bulu. "

„A co se stalo s tvou loajalitou vojáka, Freissi?" zeptal se Sastro s neveselým úsměvem.

Finnmarčan zrudl. „Má víra a věčná duše jsou mi přednější. Odpřísáhl jsem věrnost králi Hebrionu, ale tento král není v tomto okamžiku mým vladařem o nic víc než merducký šáhr. Mé svědomí je čisté, pane. "

Sastro se mu vsedě mírně uklonil a usmívat se nepřestal. Quirion netrpělivě mávl obrovskou rukou.

„Nejsme tady, abychom se vzájemně pošťuchovali. Plukovníku Freissi, tvé přesvědčení tě ctí. Pane Carrero, možná bys snad měl svůj důvtip procvičit úvahami o tom, jak se nyní, když se okolnosti změnily, zachováme. "

Sastro zvedl obočí. „Okolnosti se změnily? Měl jsem za to, že tato bula jen potvrzuje to, co se stalo skutečností. Hebrionu vládne tato rada."

„Pro tuto chvíli ano, ale naše legální postavení není úplně jisté. "

„Co tím chceš naznačit?" zeptal se Astolvo. Zdálo se, že je mírně vyděšený.

„Chci tím naznačit, " začal Quirion opatrně, „že jsme se dostali do bezprecedentní situace. Vládneme zde ve jménu milosrdného Svatého a nejvyššího pontifika, ale je toto trvalý stav věcí? Kdo má nyní nést korunu, když je Abeleyn vyřízený a odstavený od moci? Budeme pokračovat ve správě věcí tak, jak jsme to činili v uplynulých týdnech, nebo máme vyzvat muže, který stojí královské linii nejblíže, aby se připravil k převzetí koruny?"

Ten chlap má rozum, pomyslel si Sastro s obdivem. Ještě nikdy neslyšel mnicha zakladatele mluvit o legalitě, když by to mohlo podrýt jeho vlastní autoritu. Toto zjištění mu naprosto utišilo bolest hlavy; začal horečnatě uvažovat.

„Je tedy jedním z našich úkolů najít nástupce na trůn našeho kacířského monarchy? " zeptal se nevěřícně.

„Možná," zabručel Quirion. „Také to záleží na názoru mých duchovních nadřízených. Nejvyšší pontifex už nám bezpochyby zaslal podrobné příkazy. "

„Pokud bychom to postavili takto, armáda by vládu duchovních spolkla daleko ochotněji než za současného stavu, " usoudil Freiss. „Mužům se nelíbí myšlenka, že by jim měli rozkazovat kněží."

V hluboko zapadlých Quirionových očích prudce zablesklo. „Vojáci budou dělat přesně to, co se jim rozkáže, jinak na ně budou čekat na vrcholku abrusijského kopce stejné hranice jako na kacíře. "

„Samozřejmě, " dodal Freiss spěšně. „Jen jsem chtěl podotknout, že armáda ráda vidí ve svém čele krále. Na to jsou koneckonců zvyklí a vojáci jsou přece jen konzervativní. "

Quirion bouchl do stolu, až se karafy roztančily. „Dobrá tedy, " houkl. „Dvě věci. Za prvé seznámíme s obsahem této pontifikální buly generála a admirála. Pokud se ji rozhodnou ignorovat, sami se proviní kacířstvím. Jako presbyterovi mi tady náleží i funkce preláta, neboť toto místo zatím nebylo obsazeno; pokud budu muset, mohu tyto muže exkomunikovat. Charibon mě v tom podpoří.

Za druhé. Zahájíme pátrání mezi šlechtickými rody království. Kdo má v žilách nejvíce královské krve a není zároveň zapleten do žádného kacířství? Kdo je ve skutečnosti další v nástupnické linii? "

Jak Sastro dobře věděl, toto privilegium náleželo starému Astolvovi, ale pokud byla tato skutečnost známa i nejstaršímu z rodu Sequerů - což bezpochyby byla neříkal nic. Ať už bude na trůn dosazen kdokoli, stane se pouhou loutkou v rukou zakladatelů. Se dvěma tisíci rytířů církve ve městě a pravidelnou armádou se souhlasem velitelů ochromenou nebude mít nový král Hebrionu bez ohledu na jméno a původ žádnou faktickou moc i přesto, že to nikdo nemusí vědět. Nebude mít ten druh moci, o kterém Sastro uvažoval na balkonu. Nebylo třeba dychtit po královském úřadě, ačkoli s sebou nesl jistou prestiž. Ne, pokud by se králem stal muž skutečně význačných schopností. Bylo jasné, že nejvyšší pontifex hodlá Hebrion spravovat pomocí církve.

„Situace vyžaduje poctivý průzkum, " pronesl Sastro nahlas s dokonalou čestností. „Královští písaři budou muset prostudovat genealogické záznamy, aby prozkoumali krevní svazky. To může chvilku trvat. "

Astolvo se na něho zahleděl. Oči starého šlechtice slzely. Nechtěl být králem, a proto neřekl ani slovo; ale mezi mladíky jeho rodu se bezpochyby najde mnoho dychtivých, kteří by po této příležitosti skočili. Dokáže je udržet na uzdě? Sastro o tom pochyboval. Nemá moc času. Musí si nějak zařídit soukromé setkání s tím plavovlasým žoldnéřem Freissem. Potřeboval moc. Potřeboval hlavně děl.

Přímý severní vítr, kterému zkušení lodníci říkali 'candelanský zvedák', jim vál do plachet přímo a stále a pomohl jim vyplout ze zálivu v deltě Ephronu do Levangoru.

Nastavili kurs na jihojihovýchod s bezanovou vratiplachtou a bonetami na hlavních plachtách plnými ostrého záďového větru.

Když dosáhli šířky Azbakiru, stočili se k západu a vítr jim vál z pravoboku ze zádi. Tehdy se plavba zpomalila a Malacarskými úžinami proplouvali s děly ve střílnách a vojáky rozestoupenými podél celé paluby pro případ, že by na ně chtěli Macassané vyzkoušet nějaké pirátské triky. Ale úžiny byly klidné a feluky a galéry s plochým dnem, které korzáři používali, vytaženy na zimu na břeh. Poté se severní vítr stočil a od té doby jim vál přímo na pravobok: dobrý směr pro loď se čtvercovými plachtami, jako byla jejich karaka. Bez dalších potíží vpluli do Hebrianského moře, minuli astarácké rybářské čluny, které

vypluly na zimní lov, a zamířili k Fimbrijskému zálivu, za nímž se rozkládalo hebrionské pobřeží; tři čtvrtiny cesty domů už měli za sebou. Vítr pak ztratil na síle a postupem času se poryvy ustálily na východojihovýchodním směru, znovu z pravoboku ze zádi. Nyní se zdálo, že se vítr bude měnit znovu a všichni na palubě se snažili odhadnout, ze kterého směru.

Začal forgist, temný měsíc, který oznamoval konec roku. Ještě zbýval tento jediný měsíc, pak bude následovat pět svatých dní, které měly sloužit k očištění duše a uvítání nových dní, a potom už pětistý padesátý první rok zmizí v kronikách dějin. Připojí se k nezměnitelné minulosti.

Exkomunikovaný král Abeleyn z Hebrionu stál na návětrné straně velitelské paluby a vodní tříšť se mu usazovala na kožešinovém límci pláště. Dietl, kapitán rychlé karaky, na níž pluli, stál u závětrného zábradlí, sledoval, jak lodníci natáčejí ráhna na vítr a občas houkl nějaký rozkaz, který důstojníci okamžitě předávali posádce. Zdálo se, že se vítr znovu stáčí tak, že jej brzy budou mít opět přímo z pravoboku.

Hebrionský král, jehož kudrnatých černých vlasů se ještě nedotkla jediná šedina, seděl na trůnu již pátým rokem. Pět let uběhlo od korunovace a už zažil pád Aekiru, hrozbu zkázy západní civilizace rukou merduckých hord a schizma svaté církve. Byl kacíř: až zemře, bude jeho duše navěky trpět a zmítat se v mukách v tom nejspodnějším kruhu pekelném. Byl stejně prokletý jako poslední merduk, přestože to, co udělal, udělal pro dobro své země - ve skutečnosti pro dobro všech západních království.

Abeleyn nebyl žádný prosťáček, ale víra jeho fanaticky zbožného otce se mu usadila hluboko v morku kostí a on cítil, jak se v něm probouzejí strach a obavy z toho, co vlastně udělal. Ne strach o království, ani strach o západ. Vždycky by udělal to nejlepší, co by bylo v jeho silách a nedovolil by žádným výčitkám svědomí, aby ho tahaly za lem pláště. Ne, bál se sám o sebe. Cítil náhlý záchvěv hrůzy při pomyšlení, jak se kolem jeho vyčerpaného těla na smrtelném loži shromáždí démoni, aby si odnesli jeho naříkající duši, až přijde ta chvíle, kdy opustí tento svět...

„Pochmurné myšlenky, Veličenstvo?"

Abeleyn se otočil a znovu spatřil jasnou tříšť Hebrionského moře a cítil pravidelné houpání paluby pod nohama. Nikdo poblíž nestál, jen na

závětrném zábradlí seděl pocuchaný raroh a upřeně si ho prohlížel jedním žlutým, nelidským okem.

„Hodně pochmurné, Golophine. "

„Doufám, že žádná lítost. "

„Ani v nejmenším. "

„Jak se vede paní Jemille?"

Abeleyn se ušklíbl. Jeho milostnice byla těhotná, in-trikánka a právě teď velice postižená mořskou nemocí. Díky tomu, že z konkláve králů odcestoval dřív, ji ani nemusel posílat napřed, ale mohl plout zároveň s ní.

„Je v podpalubí, kde bezpochyby ještě pořád zvrací. "

„To je dobře. Alespoň nebude mít čas myslet na nějaké nepravosti."

„Pravda. Jaké máš zprávy, starý příteli? Tvůj pták vypadá daleko znaveněji než dřív. Těžké úkoly ho vyčerpávají. "

„Já vím. Brzy si budu muset vypěstovat nového. Prozatím ti mohu říct, že tví spolukacíři v pořádku cestují domů. Mark zamířil na jih, aby překročil Malvennory do jižního Astaracu, kde jsou schůdnější. Lofantyr je v Cimbrických horách a zdá se, že má daleko těžší cestu. Obávám se, že nás čeká třeskutá zima, Veličenstvo. "

„To jsem ti mohl říct hned, Golophine. "

„Možná. Fimbrijští vyslanci jsou uhněteni z tvrdšího těsta. Právě procházejí Narboskými průsmyky v Malvennorech. Už teď se brodí sněhem po pás, ale myslím, že to zvládnou. Nemají koně. "

Abeleyn zabručel. „Fimbrijci nikdy na koně moc nedali. Někdy si myslím, že to je důvodem, proč nikdy neměli šlechtu. Všichni všude chodí pěšky. I jejich císařové se potloukají provinciemi po svých jako obyčejní vojáci. Co ještě? Jaké jsou zprávy z domova? "

Krátká odmlka. Dravec si chvilku zobákem uhlazoval peří na hrudi, než znovu promluvil čarodějovým hlasem.

„Dnes upálili šest stovek duší, chlapče. Rytíři církve už víceméně zbavili celé Abrusio lidu dweomeru. Teď vyjíždějí do okolních lén, aby ulovili další. "

Abeleynova tvář ztuhla.

„Kdo vládne v Abrusiu? "

„Presbyter Quirion, bývalý biskup z Fulku. "

„A laičtí vůdcové?"

„Za prvé Sastro di Carrera. Přirozeně Sequerové. Hodlají si království rozporcovat mezi sebe a u hlavního vesla přirozeně nechají sedět církev. "

„A co diecézní biskupové? Vždycky jsem si myslel, že Lembian z Feramuna je rozumný člověk. "

„Rozumný člověk, to ano, ale pořád je duchovní. Ne, mladíku: všichni se postavili proti tobě. "

„A co armáda? Co flotila?"

„Ach, tady se nám obloha trochu vyjasňuje. Generál Mercado odmítl předat své muže k dispozici radě, jak si ti uchvatitelé říkají. Tercia jsou bezpečně uzavřená v kasárnách a admirál Rovero má situaci také pevně v rukou. Do dolního Abrusia, ke kasárnám a do přístavu se rytíři neodváží vkročit. "

Abeleyn dlouze vydechl. „Takže můžeme přinejmenším přistát. Máme naději, Golophine. "

„Jistě, Veličenstvo. Ale Mercado už je starý muž, a velmi zbožný k tomu. Zakladatelé ho zpracovávají. Je sice věrný jako lovecký pes, ale rozhodně by netoleroval kacířství. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas, jinak bychom mohli při přistání v Hebrionu zjistit, že armáda stojí proti nám. "

„Myslíš, že pontifikální bula mohla dorazit tak rychle?"

„Ano. Jakmile Himerius vyslechne zprávy z Vol Ephriru, nebude ztrácet ani vteřinu. A v tom leží celé nebezpečí, Veličenstvo. Rozhodnutí odmítnout vůli několika nafoukaných rádobyvladařů je jedna věc - zůstat věrný nepřítomnému králi - kacíři je něco úplně jiného. Ta bula může stačit, aby přetáhla na Himeriovu stranu armádu i námořnictvo. Na to se musíš připravit. "

„Pokud se to stane, tak jsem v koncích, Golophine. "

„Skoro, ale ne úplně. Pořád by ti ještě zůstaly vlastní pozemky a tví osobní poddaní. S pomocí Astaracu by ses mohl znovu ujmout trůnu. "

„A zároveň bych zavlekl Hebrion do občanské války. "

„Nikdo nikdy neřekl, že důsledky tvého jednání budou jen příjemné, Veličenstvo. Přál bych si ale, aby ti cesta ubíhala rychleji. "

„Potřebuji přímluvce, Golophine. Potřebuji důvěryhodné muže, kteří by se dostali do města přede mnou a řekli všem, jak se věci mají. Abrusio není město, kterému by mohli vládnout knězi. Když se všichni

dozví, že Macrobius žije, že Himerius je podvodník a že Astarac a Torunna stojí při mně, pak bude všechno jiné. "

„Zkusím udělat, co bude v mých silách, chlapče, ale mých kontaktů ve městě každým dnem ubývá. Většina z nich už se proměnila v popel - přátelé, které jsem shromažďoval po padesát let. Ať dá Bůh spočinutí jejich duším. Zemřeli jako dobří lidé, ať si o tom Havrani myslí, co chtějí. "

„A co ty, Golophine? Jsi v bezpečí?"

Abeleynovi přeběhl po zádech mráz, když se dravci ve žlutém oku zablesklo a raroh promluvil mágovým hlasem.

„Já budu v pořádku, Abeleyne. Ten den, kdy se budou snažit dostat mě, hned tak někdo nezapomene, to ti slibuji. "

Abeleyn se otočil a znovu se opřel lokty o návětrné zábradlí. Astarac už jim zmizel z dohledu za obzorem, ale před přídí už viděl bílé vrcholky Hebrosu.

Astarac, daleko za zádí: království Markovo, který se brzy stane jeho švagrem. Pokud po tomhle všem ještě bude čas na nějakou svatbu. Co asi čeká Marka v Astaracu? Bezpochyby totéž, co jeho doma - ctižádostiví duchovní a šlechta, která se bude chtít chopit příležitosti dostat se k moci. Válka.

Jednu námořní míli za Abeleynovou lodí pluly dva ploché *nefy*, starobylé levangorské obchodní lodě, které se ztěžka kymácely v příboji. Na nich se nacházela většina Abeleynova doprovodu, čtyři sta duší; jediní poddaní, na jejichž věrnost se ještě mohl plně spoléhat. Právě kvůli nim se rozhodl putovat domů po moři, místo aby se vydal znovu na cestu průsmyky Malvennor. V následujících měsících bude potřebovat každou ruku s mečem. Nemohl si dovolit je opustit.

„Golophine, chci, abys pro mě něco udělal. "

Raroh naklonil hlavu na stranu. „Tvé přání je mi rozkazem, Veličenstvo. "

„Musíš se setkat s Roverem a Mercadem. Musíš armádu a flotilu seznámit se skutečným stavem věcí. Pokud se proti mně postaví hebrionské námořnictvo, tak se nikdy nedostanu ani na padesát mil od Abrusia. "

„Nebude to lehké, Veličenstvo. "

„To není nic, příteli. Vůbec nic. "

„Udělám, co bude v mých silách. Rovero byl vždycky jako každý námořník daleko přístupnější než Mercado. "

„Pokud bys mezi nimi měl volit, tak vyber Rovera. Flotila je ze všeho nejdůležitější. "

„Dobrá, Veličenstvo. "

„Plachta na obzoru!" zvolala hlídka na záďovém stěžni. „Vidím pět - ne, šest - plachet přímo na levoboku!"

Kapitán Dietl vzhlédl k lodnímu koši.

„Co je to za lodě, Tasso?"

„Trojcípé ráhnové plachty, pane. Sázel bych na galeasy. Nejspíš korzáři. "

Dietl zamrkal a pak se otočil k Abeleynovi.

„Korzáři, Veličenstvo. Nejspíš celá flotila. Mám ji otočit?"

„Podívám se sám, " odpověděl Abeleyn. Vylezl na lodní zábradlí a pustil se nahoru do lanoví. Během několika vteřin už stál v záďovém koši s Tassem, který zde měl hlídku. Námořník se tvářil užasle a vyděšeně, když se náhle octl tak blízko krále.

„Ukaž mi je, " přikázal mu Abeleyn.

„Tam, Veličenstvo. Jsou k nám otočené skoro úplně přídí. Mají vítr z pravoboku, ale můžeš vidět, že mají venku vesla. Vedle každého trupu se zvedá pěna, pravidelně, jako když kapou vodní hodiny. "

Abeleyn se zahleděl přes nekonečnou rozlohu moře potřísněného bílými hřebínky vln, zatímco s nimi hlavní stěžeň opisoval líné oblouky pokaždé, když se příď lodi zanořila do vody a znovu prorazila hladinu. Tam: šest plachet jako křídla velkých vodních ptáků a pravidelné čeření vody pod vesly.

„Proč si myslíš, že jsou to korzáři?" zeptal se Tassa.

„Mají trojcípé ráhnové plachty na všech stěžních, Veličenstvo, jako šebeky. Astarácké a perigrainské galeasy mají na předním a hlavním stěžni čtvercové plachty. Jsou to korzáři, pane, na to bych vsadil cokoli, a míří přímo k nám. "

Abeleyn si chvíli mlčky prohlížel blížící se lodě. Tohle by bylo příliš mnoho náhod. Ty lodě věděly, po kom jdou.

Plácl Tassa po rameni a sklouzl po bezanovém stehu na velitelskou palubu. Na ostatních palubách se shromáždila celá posádka a připojili se k ní i hebrionští vojáci z jeho doprovodu. S úsměvem se otočil k Dietlovi.

„Raději rozestav muže na místa, kapitáne. Myslím, že nás čeká boj."

Kapitola třetí

Občas se zdálo, jako by se dal na pochod celý svět.

Za Ormannovou Hrází se silnice stáčela skoro přímo na jih mezi pahorky severní Torunny. Byla to skvělá silnice, kterou postavili Fimbrijci v dobách, kdy byl Aekir nejvýchodnějším obchodním centrem jejich říše. Torunnští králové ji udržovali v dobrém stavu, ale jejich vlastní budovatelské úsilí se nikdy nedokázalo vyrovnat zatvrzelosti a tvrdohlavosti, s jakou fimbrijští stavitelé odmítali brát v úvahu přírodní překážky, takže se vedlejší cesty kroutily a vinuly kolem úbočí kopců jako pramínky vody, obtékající kameny v řečišti.

A všechny tyto cesty byly přeplněné lidmi.

Corfe už to viděl na vlastní oči, když prchal z Aekiru na západ, ale ostatní vojáci nikoli. Byli měřítkem celého útěku zděšeni.

Jednotka už projela vylidněnými vesnicemi, opuštěnými shluky chalup a dokonce i několika menšími městečky, kde nechali prchající obyvatelé dveře svých příbytků otevřeny dokořán. A nyní se zdálo, že se na útěk dali úplně všichni, kdo v severní Torunně žili.

Většina pocházela původně z Aekiru. S příchodem zimy nařídil generál Martellus z Ormannovy Hráze, aby byly uprchlické tábory kolem pevnosti zrušeny. Těm, kteří tam žili, bylo řečeno, aby se vydali na jih do samotné Torunny. Uprchlíci příliš odčerpávali skrovné zásoby obránců Hráze a nyní, když nastala zima - která bude podle všeho dost tvrdá - by v chatrných příbytcích, které vyrostly ve stínu pevnosti, tak jako tak příliš dlouho nepřežili. Stovky tisíc uprchlíků se tedy vypravily na jih a s třeskutou zimou na krku se potácely po spletitých silnicích. Jejich pochod měl na obyvatele oblasti zdrcující dopad. Na řadu přišlo rabování, zabíjení a dokonce už došlo mezi Aekiřany a Toruňany k několika ozbrojeným půtkám. Panika se šířila jako lesní požár a nyní na jih putovali i rodáci z této části země. Začaly kolovat řeči, že se merdukové neuchýlí do zimovišť na dlouho, ale že plánují náhlý výpad na Hráz a pak bleskový pochod na jih k hlavnímu městu království, než napadne příliš mnoho sněhu. Nebyla to pravda. Corfe osobně

prozkoumal merducké zimní tábory a věděl, že se nepřítel přeskupuje a zásobuje, což pravděpodobně bude trvat ještě dlouhé měsíce. Ale vyděšený dav se nedal uklidnit na základě rozumného přesvědčování, takže exodus pokračoval.

Jednotka třiceti vojáků torunnské těžké jízdy doprovázela neohrabaný a nepérovaný povoz po přecpaných silnicích, klestila cestu tlačenicí uprchlíků pancéřovanými těly válečných koní a varovnými výstřely pistolí. Uvnitř vozu seděl Macrobius IV, nejvyšší pontifex západu, a se slepou trpělivostí svíral v rukou symbol Svatého ze stříbra a lapisu, který pro něho nechal vyrobit Pieter Martellus. Po celé Ormannově Hrázi nedokázali pro pontifika nalézt tu správnou barvu látky, z níž by duchovnímu ušili roucho, a tak byl Macrobius místo v purpurové oděn v černé. Možná to je osud, pomyslel si Corfe. Možná ho teď, když byl preláty a kolegiem biskupů v Charibonu zvolen Himerius, znovu neuznají jako pontifika. Nezdálo se, že by na tom, jestli je pontifex nebo není, záleželo samotnému Macrobiovi. Merdukové mu vyrvali něco důležitého přímo ze srdce, když mu v hořícím Aekiru vyloupli oči.

Náhle a nečekaně v duchu Corfe opět zahlédl její tvář; stejně jasně jako vždycky. Uhlově černé vlasy a způsob, jímž vždy v úsměvu zvedla jeden koutek úst. Jeho Heria byla mrtvá, a popel byl rozvát společně s popelem Aekiru. A v prach se proměnila i část jeho duše, ta část, která ji tolik milovala. Možná merdukové vyrvali něco důležitého i z něho, když dobyli svaté město: něco, co bylo schopno smíchu a lásky. Ale na tom teď už sotva záleželo.

A přesto... a přesto. Přistihl se, že pátravě hledí do tváře každé ženy v tom nekonečném přelévajícím se davu, a navzdory zdravému rozumu se s nadějí modlil, aby ji našel. Aby nějakým zázrakem přežila. Věděl, že je to naprostý nesmysl; merdukové po pádu města zajali všechny nejmladší a nejkrásnější ženské obyvatelky Aekiru, aby jimi zaplnili své polní nevěstince. Corfeho Heria zemřela v nesmírném požáru, který zachvátil celé město.

U hojivé krve milosrdného Svatého, jak jen doufal, že zemřela!

Posel, kterého Corfe vyslal před hodinou, se tryskem vrátil po kraji cesty a uprchlíci se před jeho koněm rozprchávali jako stádo ovcí, do něhož vrazil vlk. Přitáhl vyčerpanému koni otěže a chvatně zasalutoval. Náloket-nice zachřestila o prsní plát kyrysu v dávném gestu.

„Torunna je přímo za tímhle kopcem, plukovníku. K okraji zbývá sotva míle. "

„Čekají nás?" zeptal se Corfe.

„Ano. Před branou je malý uvítací výbor, i když mají co dělat s tímhle proudem uprchlíků. "

„Dobře, " přikývl úsečně Corfe. „Můžeš se znovu zařadit, Suriane, a příště toho koně tolik nežeň. "

„Ano, pane." Mladý průzkumník se v rozpacích rozjel na konec řady. Corfe ho sledoval a pak přejel k nadskakujícímu povozu.

„Svatosti. "

Závěs se odsunul. „Ano, můj synu?"

„V Torunně budeme za necelou hodinu. Napadlo mě, že bys to možná chtěl vědět. "

Slepá Macrobiova tvář se zvedla ke Corfemu. Nezdálo se, že by se starci tato představa zamlouvala.

„Začíná to tedy znovu, " řekl sotva slyšitelně přes skřípání a bušení povozu a klapání kopyt na dlážděné silnici.

„Co tím myslíš?"

Macrobius se usmál. „Velká hra, Corfe. Na nějakou dobu jsem byl mimo hrací desku, ale teď se na ni znovu vracím. "

„Pak je to boží vůle, otče. "

„Ne. Bůh není ten, kdo pohybuje figurkami; tato hra je čistě lidský vynález. "

Corfe se v sedle napřímil. „Děláme to, co je třeba, Svatosti. Konáme jen svou povinnost. "

„Což znamená, že děláme jen to, co se nám přikáže, synu. "

Po tváři se pontifikovi znovu mihl ten nejasný úsměv. Pak Macrobiova ruka pustila závěs.

Torunna byla jednou z posledních provincií, které Fimbrijská hegemonie založila. Před šesti staletími sestávala jen z několika opevněných měst podél západního pobřeží Kardianského moře a všechna byla vzájemně izolována divokými felimbrickými kmeny z vnitrozemí. Když byly kmeny zkroceny, stalo se město Torunna, vystavěné v ústí řeky Torrin, hlavním opěrným bodem proti kočovným stepním nomádům, kteří křižovali územím kolem Kardianského zálivu. Nakonec Fimbrijci osídlili zemi mezi řekami Torrin a Searil tím

způsobem, že tam vystěhovali osmdesát tercií vojáků na odpočinku i s rodinami, aby tak zajistili nárazníkovou zónu mezi prospívajícími provinciemi na jihu a divochy výše na severu.

Maršál Kaile Ormann, velitel východní polní armády, nechal vybudovat obrovskou hráz s pevností u jediného přechodu přes divokou řeku Searil, která si razila cestu horskými roklemi, a toto místo se na čtyřicet let stalo nejvýchodnější výspou fimbrijské říše - až do založení Aekiru na Ostijské řece ještě o něco východněji. Samotní Toruňané byli ve skutečnosti vzdálenými předky oněch prvních fimbrijských vojáků na odpočinku a velké rodiny království se všechny pyšnily pokrevními vazbami s nejvyššími důstojníky, kteří veleli těmto prvním terciím. Královský rod Torunny pocházel přirozeně z rodiny Kaile Ormanna, stavitele Ormannovy Hráze.

Byla to jedna z ironií osudu, že Torunna byla první provincií, která se postavila fimbrijské nadvládě a ohlásila svou nezávislost na elektorech. Ukradla pro sebe Aekir a tehdejší nejvyšší pontifex Ammianus ji uznal legitimním státem výměnou za čtyři tisíce dobrovolníků, kteří se stali základem rytířů církve.

Torunna se tímto stala prvním odtržencem od velké říše a během staletí, kdy se Fimbria uzavřela vnějšímu světu, platili torunnští vojáci za největší válečníky mezi všemi novými královstvími, za strážce úřadu nejvyššího pontifika a za pevnou hráz východu.

Člověk, který by do Torunny cestoval poprvé - a obzvlášť pokud by přijížděl ze severu - by bezpochyby zpozoroval značnou podobu s půdorysem a stavbou Fimbiru. Staré městské zdi byly už dávno zesíleny a pozměněny tak, že se ježily raveliny, bastiony, eskarpami a shromaždišti, které byly navrženy v nedávných dobách, kdy se střelný prach stal důležitější položkou než čepele mečů; ale celé to místo bylo zahaleno jistým oparem surové robustnosti, která byla jasně fimbrijská.

To přivedlo Corfeho zpět ke vzpomínkám, zatímco jeho jízdní jednotka s neohrabaným povozem přejížděla poslední návrší před městem. Propletené uličky s mnoha stavbami z pozdějších období způsobily, že vnitřní Torunna byla obklopena neobezděnými předměstími, za jejichž taškovými střechami a věžemi se šedý kámen hradeb tyčil jako obrovské boky velkého hada. Toto bylo místo, kde se připojil ke svému terciu, kde probíhal jeho vojenský výcvik, kde se mu chlapectví změnilo v mužství. Byl rodák ze Staedu, jednoho z jižních

pobřežních měst království. Když viděl Torunnu poprvé, připadala mu jako zázrak. Ale od té doby viděl i Aekir a věděl, jak vypadá skutečně velké město. V Torunně žilo nějakých dvě stě tisíc lidí a zhruba totéž množství k ní nyní putovalo po silnicích a cestách v touze po bezpečném útočišti. Nedokázal si představit, jak by někdo mohl takový příliv uprchlíků zvládnout.

Na předměstích se tlak masy lidí ještě zvětšoval. Pořádek se tu snažila udržet torunnská jízda, a na všech tržištích byly postaveny polní kuchyně. Hluk a pach byly nesnesitelné. Celé město jako by vystoupilo z oněch dávných apokalyptických maleb, které zobrazovaly poslední dny světa. Ačkoli Aekir k němu měl během své smrti daleko blíž, pomyslel si Corfe trpce.

Před novými nízkými městskými branami stálo mezi dvěma polokulveriny ve formaci tercio vojáků. V tenkých modrých proužcích se k nebi zvedal kouř doutnáků. Corfe si nebyl jist, jestli má tato ukázka síly sloužit k přivítání nejvyššího pontifika nebo k zadržení uprchlíků mimo vnitřní město, ale jakmile vojáci zahlédli povoz s doprovodem, odpálili slepé nálože kulverinů na pozdrav a děla dlouhými jazyky plamenů zahřměla k nebesům. Z věží vnitřního města začaly v odpověď pálit další kulveriny, takže se hradby na okamžik zahalily do kouřového oblaku a Corfemu to připomnělo merducké bombardování Ormannovy Hráze.

Pak Toruňané vzdali čest meči, důstojník tasil šavli a nejvyšší pontifex byl uvítán se všemi poctami u bran Torunny.

Král Lofantyr zaslechl dunění pozdravu, které se odráželo celým městem, na okamžik přestal přecházet místností a vyhlédl z okna věže. Odsunul železné mříže a vystoupil na široký balkon. Město se táhlo k severu ve zdánlivě nekonečném příboji střech, ale zahlédl oblaka kouře z kasematů na hradbách.

„Takže je konečně tady," řekl. Úleva v jeho hlase byla takřka hmatatelná.

„Možná si teď na chvilku konečně sedneš," ozval se ženský hlas.

„Sednout si! Jak bych si mohl sednout? Jak bych si ještě někdy vůbec mohl odpočinout, matko? Neměl jsem Abeleyna poslouchat; všichni jsme odjakživa věděli, jak výmluvný dokáže být. Království je na pokraji zkázy a jsem to já, kdo je tím vinen."

„Pche! Po svém otci jsi zdědil schopnost všechno příliš dramatizovat, Lofantyre. Byl jsi to snad ty, kdo přivedl merduky k bránám Aekiru?" odpověděla mu za zády žena. „Království nedávno zvítězilo ve velké bitvě a drží východní frontu. Jsi Toruňan a král k tomu. Nehodí se, abys takhle nahlas vyjadřoval pochybnosti svého srdce."

Lofantyr se s nešťastným úsměvem otočil. „Kdybych je nemohl vyjadřovat před tebou, před kým pak?"

Žena seděla u okna vysoké věžní místnosti, oblečena v mnoha vrstvách krajek a brokátu. Na stojanu před ní byl umístěn vyšívací rám, její hbité prsty se nad ním bez ustání pohybovaly a ve světle svic se leskla jehla. Očima přejížděla ze syna k vyšívání, tam a zpátky, tam a zpátky. Jehla se nezastavila ani na okamžik.

Obličej jí obklopoval důmyslně umný účes, bohatě zdobený perlovými jehlicemi a klenoty. Zlaté vlasy, prokvetlé šedinami. Náušnice z nejjasnějšího lazuritu. Tvář s jemnými rysy, nyní ale poněkud staženými; ještě pořád v nich byla patrná nádherná žena jejího mládí a stále nebylo možné ten půvab přehlédnout, ale pokožka, která rysy ještě zjemňovala, byla tenká a kolem nádherně zelených očí se sbíhaly vějířky drobných vrásek, které jasně hovořily o jejím věku.

„Vyhrál jsi důležitou bitvu, můj králi - bitvu s časem. Nyní můžeš své radě předvést nejvyššího pontifika a zamezit všechny ty zvěsti o kacířství." Na okamžik zmlkla, zatímco jehla se snažila provést obzvlášť složitý steh. „Na rozdíl od mnoha králů můžeš svému lidu ukázat, že Macrobius skutečně žije. To a bouře, která se k nám blíží z východu, by mělo většinu z nich sjednotit v pevném šiku kolem tebe."

Zabodla jehlu do polštářku. „Pro dnešek už to stačilo. Jsem unavená." Na okamžik se na Lofantyra zahleděla. „A ty vypadáš také unavený, synu. Cesta z Vol Ephriru byla obtížná."

Lofantyr pokrčil rameny. „Sníh a divoké kmeny - obvyklé potíže. Mou únavu má na svědomí cosi víc než jen dlouhá cesta, matko. Přijel Macrobius, ano; ale za městskými zdmi tisíce a tisíce Aekiřanů a lidí ze severní Torunny volají o pomoc, kterou jim nemohu poskytnout. Martellus chce, abych vyslal městskou posádku na pomoc Ormannově Hrázi a rytíři církve, které mi slíbili, nikdy nedorazí. Potřebuji každého muže v téhle zemi k tomu, aby udržel šlechtu v klidu. Ta se vzpíná na vodítku i navzdory skutečnosti, že jsem jim slíbil pravého pontifika. Už

dorazily zprávy o povstáních v Rone a Gebraru. Potřebuji důvěryhodné velitele, kteří by v potížích svého krále neviděli příležitost přihřát si vlastní polívčičku."

„Věrnost a ctižádost: ty dvě neslučitelné vlastnosti, bez nichž je člověk ničím. Jen skutečně vzácný jedinec je dokáže udržet ve vlastním srdci v rovnováze," pousmála se žena.

„John Mogen to dokázal."

„John Mogen je mrtvý, ať mu Bůh dopřeje všechny radosti nebes. Potřebuješ dalšího vojevůdce, Lofantyre, někoho, kdo dokáže muže vést tak, jak se to podařilo Mogenovi. Martellus je možná dobrý generál, ale nedokáže svým vojákům vdechnout potřebného bojového ducha."

„To nesvedu ani já," dodal Lofantyr s trpkým pobavením.

„Ne, opravdu to nesvedeš. Nikdy nebudeš generálem, synu; ale na druhou stranu jím ani být nemusíš. Úděl krále je dostatečnou zkouškou."

Lofantyr přikývl a kyselý úsměv mu z tváře nezmizel. Stejně jako jeho spolukacíři Abeleyn z Hebrionu a Mark z Astaracu to byl mladý muž. Jeho manželka, perigraineská princezna a neteř krále Cadamosta, už odcestovala do Vol Ephriru s přísahou, že nikdy nebude sdílet lože s kacířem. Ale na druhou stranu jí bylo teprve třináct let. Ačkoli neměli děti, přerušení dynastické linie neznamenalo příliš ve světle hrozby západu, rozděleného náboženským schizmatem.

Královna-vdova Odelia odsunula stojan s vyšíváním a vstala. Nedovolila synovi, aby jí pomohl.

„Toho dne, kdy nedokážu bez pomoci vstát ze židle, mě s ní můžeš klidně nechat pohřbít," zabručela a pak tiše zvolala: „Arachu!"

Lofantyr sebou trhl, když se z jednoho stropního trámu spustil na stříbrné niti černý pavouk a usadil se matce na rameni. Celé tělo měl pokryté silnou srstí a byl větší než králova dlaň. Rubínové oči se mu leskly. Odelia ho pohladila a on začal příst jako kočka.

„Musíš být tiše, Arachu. Setkáme se s pontifikem," řekla.

Pavouk rychle zmizel v krajkoví, které obepínalo Odelii krk. Jen sotva by si někdo dokázal v bohatém vzoru všimnout tmavšího hrbolu, díky němuž se zdálo, že královnin vzpřímený postoj maličko ruší nahrbené rameno. Předení se ztišilo do stěží slyšitelného brumlání.

„Už stárne," podotkla královna-vdova s úsměvem. „Je rád v teple." Zavěsila se do synova nabízeného rámě a společně vykročili ke dveřím na druhém konci komnaty.

„Ještě že se ze mě stal kacíř," poznamenal Lofantyr.

„Proč, synu?"

„Protože jinak bych musel upálit vlastní matku za to, že je čarodějnice."

Přijímací komnaty se rychle zaplňovaly. Ve své dychtivostí předvést Macrobia celému světu poskytl Lofantyr svatému otci pouze několik hodin k odpočinku po namáhavé cestě, než ho poníženě požádal, aby udělil požehnání shromážděným šlechticům království. V paláci se shromáždily stovky lidí, všichni oblečeni v nejlepším oděvu. Dvorní dámy napodobovaly perigraineskou módu, kterou sem přinesla mladá Balsia z Vol Ephriru, a vypadaly jako hejna nádherných motýlů s křídly ze škrobených krajek a blyštivých drahokamů, tváře nalíčené a vějíře rozevřené - v přijímacích komnatách panovalo skoro nesnesitelné horko díky davu lidí a obrovským polenům, která plála v krbech. Už dávno pominuly strohé dny Lofantyrova otce Vanatyra, kdy šlechtici chodili oblečeni pouze ve vojenské černi a šarlatu a dámy nosily prosté přiléhavé šaty bez ozdob ve vlasech.

Corfe se svou jednotkou odstrojil v palácových stájích koně a všichni se snažili alespoň poněkud vylepšit si vzhled, ale byli zablácení a unavení z dlouhé cesty a mnoho jich na sobě mělo zbroj, ve které celé týdny bojovali o holé přežití u Hráze. Corfe si pomyslel, že jeho muži jsou děsiví na pohled, ale jeden každý z nich byl veterán, který prošel peklem. A to znamenalo hodně.

Dvorní komoří nechal Macrobiovi bleskově poslat purpurový oděv, příslušející jeho úřadu, ale stařec jej odmítl. Také odmítl být přinesen do přijímacího sálu v nosítkách a trval na tom, že ho dlouhým, přeplněným sálem před trůn torunnského vladaře uvede Corfe a nikdo jiný.

„Prošel jsi se mnou daleko těžší cesty než je tato," řekl, když společně čekali v předpokoji na fanfáru trubek, která ohlásí jeho příchod. „Chci, abys byl mýma očima ještě jednou, Corfe."

Lokajové v livrejích otevřeli dveře a před nimi se zaleskl dlouhý leštěný pruh mramorové podlahy, který očekával až na něj vstoupí,

zatímco po obou stranách se stovky shromážděných lidí - šlechtici, sluhové, dvořané a další příživníci - snažily zkroutit krky tak, aby jako první viděli ctihodného nejvyššího pontifika, kterého dávno považovali za mrtvého. Na konci sálu, jenž připadal Corfemu dlouhý snad stovky yardů, se třpytily stříbrné a zlacené trůny Torunny. Seděli na nich král Lofantyr s královnou-vdovou Odelií. Třetí trůn, který náležel mladé královně, byl prázdný.

Trubky zmlkly. Macrobius se usmál. „Pojď, Corfe. Čekají nás."

Jediným zvukem v celém obrovském sále bylo klapání jeho vojenských bot a tiché pleskání Macrobiových sandálů. Možná ještě tiché šeptání davu, který sledoval vojáka v omlácené zbroji a ošklivě zmrzačeného starce. Koutkem oka si Corfe všiml, že někteří ze shromážděných s nadějí obracejí hlavy zpět ke vchodu do sálu, jako by čekali, že se ze dveří vynoří skutečný pontifex s patřičným doprovodem a slávou.

Kráčeli sálem. Corfe se potil. Uvědomil si nesmírnou velikost celé budovy, klenutý strop s kamennými pilíři a trámy z černého cedru, velké lampy, které visely na dlouhých řetězech... a pak si všiml galerií, přeplněných dychtivými tvářemi, zářících livrejemi všech barev duhy. V duchu zaklel. Tohle nebylo jeho bitevní pole, tahle vznešená oslava, tahle příliš okázalá hra politiky a etikety.

Macrobius mu stiskl paži. Zdálo se, že starce něco pobavilo, což Corfeho znervóznilo ještě víc. Volnou rukou sevřel jílec šavle, téže, kterou vzal cestou po západní silnici mrtvému torunnskému vojákovi.

A vzpomínal. Vzpomínal na peklo Aekiru, na řvoucí chaos, který mu připadal jako sám konec světa. Vzpomínal na dlouhé, kruté noci dlouhého pochodu na západ. Vzpomínal na bitvy u Ormannovy Hráze, na zoufalou zběsilost merduckých útoků, na ohlušivý rachot nepřátelských děl. Vzpomínal na nekonečné jatky, na tisíce mrtvol, které ucpávaly koryto řeky Searil.

Vzpomínal na tvář milované manželky, když ji viděl naposledy.

Dorazili před trůny. Král Torunny si je ze stupínku prohlížel s mírným úžasem. Pohled jeho matky byl plný chladně promyšleného odhadu. Corfe zasalutoval. Macrobius stál mlčky.

Odněkud zaznělo zakašlání a pak komoří třikrát udeřil do podlahy obřadní holí a zvolal cvičeným, zvonivým hlasem, který naplnil celou obrovskou prostoru:

„Jeho Svatost nejvyšší pontifex západních království a prelát Aekiru, hlava církve pravé Macrobius čtvrtý..." Komoří se pak s panikou v očích podíval na Corfeho. Očividně neměl nejmenší tušení, kdo by mohl pontifikův společník být.

„Corfe Cear-Inaf, plukovník posádkou v Ormannově Hrázi, dříve pod velením Johna Mogena v Aekiru." To byl Macrobius, který promluvil hlasem jasnějším a silnějším, než si ho Corfe pamatoval - ani tenkrát, když kázal shromážděným vojákům na Hrázi, nezněl jeho hlas tak jasně.

„Zdravím tě, synu," dodal Macrobius k Lofantyrovi.

Torunnský král na okamžik zaváhal a pak se mu na koruně odrazil svit lamp, když s tichým šustěním šarlatu a černi sestoupil ze stupínku. Poklekl na jedno koleno před Macrobiem a políbil starcův prsten - další dar od Martella; pontifikální prsten byl ztracen v nenávratnu.

„Vítej v Torunně, Svatosti," pronesl mírně ztuhle, jak připadalo Corfemu. Pak si vzpomněl na vlastní vychování a když se Lofantyr napřímil, uklonil se mu. „Veličenstvo."

Lofantyr mu krátce pokynul a pak vzal Macrobia pod paží. Vyvedl slepého starce na stupínek a usadil ho na prázdném královnině trůnu. Corfe zůstal nejistě stát dole, dokud nezachytil pohled komořího, který mu pokynul. Prošel šeptající masou shromážděných dvořanů, kteří se seskupili po stranách uličky.

„Drž se stranou," šeptl mu komoří do ucha a znovu udeřil holí do podlahy.

Lofantyr vstal ze svého trůnu, aby promluvil. Sál se znovu pomalu ponořil do ticha. Králův hlas byl sice méně výrazný než hlas komořího, ale přesto se nesl jasně a srozumitelně.

„Dnes je nám ctí a požehnáním uvítat u dvora živé vtělení víry, která nás všechny stmeluje. Právoplatný nejvyšší pontifex byl jakoby zázrakem vysvobozen z tavícího kotle války na východě. Macrobius čtvrtý žije a od dnešního dne přebývá v Torunně a jeho přítomnost naše město obrní štítem - štítem církve pravé. S modlitbami, které za nás bude vysílat k Bohu a Svatému náš duchovní otec a s vědomím, že nad řadami našich vojáků bdí nebesa, máme jistotu, že hrdinné armády Torunny, největší a nejdisciplinovanější na tomto světě, budou pokračovat v práci, kterou už po několik týdnů odvádějí v Ormannově Hrázi. Naše tercia brzy připojí na válečné zástavy další vítězství a

nebude dlouho trvat a standarty království znovu zavlají na cimbuří Aekiru a pohanský nepřítel bude vržen daleko za Ostii do divočiny bezvěrectví a divošství, odkud vyšel..."

Pokračovalo to pořád dál. Corfeho ušima slova procházela neslyšena. Byl unavený a příliv adrenalinu, který mu pomohl projít tou dlouhou uličkou sálu, pominul a on se cítil vyčerpaný jako prostřílený vodní měch. Proč jen Martellus trval na tom, aby doprovodil Macrobia?

„A tak říkám uzurpátorům v Charibonu," pokračoval Lofantyr, „že není nic kacířského na uznání skutečné duchovní hlavy církve a na snaze udržet východní část říše netknutou pro království, která se rozkládají západně od nás. Torunna, Hebrion a Astarac představují království pravé víry, nejsou to diecéze podvodníka, který si sám zaslouží označení kacíř."

Proslov se konečně dovlekl k závěru a sál se rozšuměl hovorem. Lidé se začali shlukovat do kroužků, aby společně probrali nejnovější události, zatímco se otevíraly postranní vchody a dovnitř proudili palácoví sluhové se stříbrnými tácy, na nichž stály vyrovnány karafy s vínem a likéry. Král nalil Macrobiovi a sál se znovu utišil, když pontifex vstal, sklenici krvavě rudého vína v ruce.

„Jsem slepý."

A mlčení bylo naprosté.

„Ano, jsem Macrobius. Unikl jsem z trosek Aekiru toho dne, kdy tam mnoho ostatních odevzdalo duše našemu Pánu. Ale nejsem tím, kým jsem býval. Stojím před vámi..." Odmlčel se a otočil hlavu tam, kde právě královna-vdova vstala z trůnu a vzala ho pod paží.

„Ve chvatu, jaký provázel přípravy uvítání Svatosti v našem městě, jsme úplně zapomněli na jeho únavu. Musí znovu načerpat síly. Ale než nás opustí a odebere se do komnat, které jsme mu uchystali, rádi bychom ho poprosili o požehnání, požehnání skutečné hlavy církve."

Několik lidí poblíž stupínku začalo volat: „Požehnání! Požehnání, Svatosti!"

Macrobius stál na okamžik nerozhodně a Corfe měl velice zvláštní pocit, jako by byl stařec v nějakém strašlivém nebezpečí. Protlačil se mezi ostrůvky lidí pod stupínkem, ale když došel až pod trůny, zahradila mu další kroky řada strážných s halapartnami. Jakoby kouzlem se mu po boku objevil komoří. „Už ani krok, vojáku," zašeptal.

Corfe vzhlédl k postavě na stupínku. Macrobius stál několik okamžiků mlčky, zatímco úsměv na tváři královny-vdovy se postupně pomalu vytrácel. Konečně zvedl ruku ve známém gestu a všichni v sále sklonili hlavu.

Všichni, kromě strážných, kteří tvrdýma očima sledovali Corfeho.

Požehnání bylo záležitostí několika vteřin a pak už sluhové v šarlatových kabátcích odvedli dveřmi za trojicí trůnů nejvyššího pontifika pryč. Lofantyr s Odelií se znovu usadili a atmosféra v místnosti se jakoby uvolnila. Znovu se ozvaly útržky rozhovorů, prokládané a zdůrazňované cinkáním sklenic. Z galerií se snesly jemné tóny louten a mandolín. Ženský hlas začal zpívat píseň o Levangoru, o krásných lodích, ztracených ostrovech a dalších hloupostech.

Jeden z lokajů nabídl Corfemu víno, ale ten jen zavrtěl hlavou. Vzduch byl prosycen parfémy; zdálo se, že vůně se zvedá jako cosi hmotného z šíjí přítomných dam. Všichni hovořili s neobvyklou živostí; Macrobiův příjezd měl očividně nějaké dalekosáhlé důsledky, jejichž dopad nemohl Corfe ani domyslet.

„Co mám dělat?" zeptal se chraptivě komořího. V hrdle mu bobtnal rudý vztek, i když si dosud nebyl jist, co jej vyvolává.

Komoří se na něho zahleděl, jako by ho překvapovalo, že tu ještě pořád je. Byl to vysoký muž, ale hubený jako tříska. Corfe usoudil, že by ho dokázal přelomit přes koleno.

„Napij se vína, pobav se s dámami. Užívej si civilizace, vojáku."

„Pro tebe jsem plukovník."

Komoří zamrkal a pak se beze stopy veselí usmál. Podíval se Corfemu upřeně do očí a zdálo se, jako by si jeho podobu vrýval hluboko do paměti. Pak se odvrátil a ztratil se v hlučícím davu. Corfe v duchu zaklel.

„To ses takhle oblékl zvlášť jen pro tu audienci, nebo chodíš vždycky takhle upravený?" ozval se mu za zády ženský hlas.

Corfe se otočil ke čtveřici, která se za ním zastavila. Dva mladíci ve vyparáděné verzi torunnských stejnokrojů se dvěma dámami, které do nich byly zavěšeny. V očích mužů se zračila obezřetnost, smíšená s blahosklonností; ženy se tvářily jen pobaveně.

„Cestovali jsme narychlo," donutily Corfeho říct zbytky zdvořilosti.

„Myslím, že to byla opravdu dojemná scéna," soudila druhá žena. „Obstarožní nejvyšší pontifex v žebráckých hadrech a jeho průvodce ve

zprohýbaném pancíři - jako by si žádný z nich nebyl jist, kdo se má o koho opřít."

„Nebo kdo vlastně koho vede," dodala první žena a všichni čtyři se pobaveně rozesmáli.

„Ale je to úleva, když konečně víme najisto, že náš král není kacíř," pokračovala první žena. „Předpokládám, že naši šlechtici zrovna v tomto okamžiku z plného srdce děkují Bohu." Následoval další smích.

„Zapomínáme na dobré vychování," ozval se jeden z mužů. Uklonil se. „Jsem poručík Ebro ze stráže Jeho Veličenstva, a toto je poručík Callan. Naše krásné společnice jsou dvorní dámy Moriale a Brienne."

„Plukovník Corfe Cear-Inaf," zavrčel Corfe. „Můžete mě oslovovat 'pane'." Něco v jeho hlasu naprosto uhasilo veškeré jejich veselí. Oba mladí důstojníci sebou švihli do pozoru. „Prosím o prominutí, pane," omlouval se Callan. „Nechtěli jsme tě urazit. To je prostě tím, že když je někdo u dvora, tak se chová trochu neformálněji."

„Já nejsem u dvora," prohlásil Corfe chladně.

Ke skupině se připojila šestá osoba, starší muž se zkříženými šavlemi plukovníka na kyrysu a kníry tak dlouhými, že mu spadaly kolem brady. Hlavu měl holou jako dělovou kouli a pod paží držel hůlku štábního důstojníka.

„Přímo z Ormannovy Hráze, že?" zaduněl hlasem, který se hodil spíš na cvičiště než do paláce. „Ale že to tam bylo chvílemi pěkně na vážkách, co? Povídej nám o tom, člověče. Nestyď se. Už by bylo na čase, aby se tihle palácoví hrdinové doslechli, jak vypadá opravdová válka."

„Plukovník Menin, také ode dvora," řekl Callan a pokynul hlavou k nově příchozímu.

Náhle Corfemu připadalo, jako by ho obklopoval vír neznámých tváří, horda doširoka otevřených očí, která od něho očekávala, že je pobaví. Kabátec měl v podpaždí prosáklý potem a náhle si neuvěřitelně otupěle uvědomoval, jak zablácený vlastně je a jaké zuby a promáčkliny má na prsním plátu. Špičky bot měl ještě pořád pokryté krví; vlastně se nezul od bitvy u Ormannovy Hráze.

„A podle toho, co jsem slyšel, jsi byl i u Aekiru," pokračoval Menin. „Jak to tam vypadalo? Myslel jsem, že to nepřežil ani jediný z Mogenových vojáků. To je zvláštní, co myslíš?"

Čekali. Corfe skoro cítil, jak se mu jejich hladové pohledy lepí na tvář.

„Omluvte mě," vyhrkl, otočil se a vyrazil od nich pryč. Lokty si razil průchod davem a celou cestu k vedlejšímu vchodu do sálu cítil jejich užaslé a nevěřícné pohledy na zádech.

Kuchyně, vyděšení pomocníci s naloženými tácy. Dvořan, který se mu snažil ukázat správnou cestu a byl odstrčen. A pak konečně čerstvý vzduch časného večera a temná modř hvězdami *ozářené* oblohy. Corfe se nacházel na jednom z dlouhé řady prostorných balkonů, které obkružovaly hlavní věže paláce. Za sebou slyšel cinkání a hlasy z kuchyně, hučení a šum služebnictva. Torunna se pod ním rozevírala jako vějíř, jako koberec světélek na temném podkladu. Na východě se nacházela neporušená temnota Kardianského moře. Někde daleko na severu Ormannova Hráz s unavenou a vyčerpanou posádkou a za ní doširoka rozložená zimoviště nepřátel.

Hvězdami osvětlený svět mu připadal tak obrovský, chladný a poněkud cizí. Jediný domov, který Corfe kdy v životě měl, stál nyní proměněný ve zčernalou trosku, ztracenou někde v temnotách. Navždy pryč. Bylo to zvláštní, ale uvědomoval si, že jediný člověk, který by dokázal pochopit jeho myšlenky, byl Macrobius. Ten také věděl své o ztrátě a hanbě.

„Milosrdný Bože," zašeptal Corfe k obloze; hrdlo mu sevřely slzy, které ho pálily i v očích, ačkoli jim nedovolil, aby mu stekly po tvářích. „Milosrdný Bože, proč jsem nesměl padnout v Aekiru?"

Odněkud z nádvoří se znovu ozvala hudba. K mandolínám se přidaly tamburíny a flétny v živém vojenském pochodu, který určitě vlije všem vojákům krev do žil. Corfe se čelem opřel o studené železo balkónového zábradlí a pevně zavřel víčka před vzpomínkami.

Kapitola čtvrtá

První výstřel vyplašil mořské ptáky v zálivu a vyhnal je, aby s křikem kroužili nad loděmi, zatímco se z hladiny zvedl sloup tříště sotva kabel od levoboční přídi.

„Dobrý naměř," uznal zdráhavě kapitán Dietl, „ale na druhou stranu jsme k nim bokem a lepší terč by si sotva mohli vybrat - a navíc

korzárská galeasy mají děla jen na přídi. Kvůli těm veslům nemohou pálit žádné boční salvy. Nedivil bych se, kdyby nás za chvilku dohnali a snažili se vtrhnout na palubu."

„Nemůžeme jim utéct?" zeptal se Abeleyn. Byl sice dostatečně schopný námořník - jako ostatně každý hebrionský král - ale tohle byla Dietlova loď a kapitán ji znal daleko lépe než on.

„Ne, Veličenstvo. S těmi svými vesly proti nám mají výhodu za každého počasí. Podaří se jim nás dohnat kdykoli se jim zachce, i kdyby museli veslovat přímo proti větru. A tyhle bachraté *nefy* by dokázal dohonit i jednoruký na pramici. Ne, přišli si pro boj a právě to je věc, kterou dostanou." Zdálo se, jako by Dietlovu dosavadní úctu ke králi, který stál na jeho velitelské palubě, možnost ozbrojeného střetu naprosto vymazala. Teď *s* Abeleynem mluvil jako jeden profesionál s druhým.

Podél palub karaky teď byla na svá místa vyvážena lodní děla a obsluha se rozestavovala kolem s nabijáky, vytěráky a škrabáky, ucpávkami a doutnákovými holemi - příslušenstvím dělostřelectva, ať už suchozemského nebo námořního. Nepříliš početnou posádku obchodní karaky, kterou si Abeleyn najal v Candelarii, doplňovali vojáci jeho doprovodu, nichž byla většina jednomu nebo druhému druhu dělostřelby uvyklá. Paluba byla posypána pískem, takže muži neuklouznou po krvi, až začne boj, a v držácích vedle každého děla žířily zapálené doutnáky. Ti důkladnější z dělovodů už zaměřovali hlavně svých kovových monster a s přimhouřenýma očima sledovali přibližující se plavidla. Šest štíhlých galeas s trojcípými ráhnovými plachtami, bílými a napnutými jako křídla labutího hejna.

Karaka byla silně vyzbrojená, což byl také jeden z důvodů, proč si ji Abeleyn najal. Na hlavní palubě stál půltucet demikulverinů, bronzových děl, jejichž štíhlé hlavně dosahovaly délky jedenácti stop a pálily devítiliberní střely. Na záďové palubě se nacházelo šest obranných děl pětiliberní ráže s devítistopými hlavněmi a na příďovém kastelu a podél brlení byly v otočných vidlicích rozmístěny série falkonetů, dvouliberních děl, která se používala proti nepříteli v okamžiku, kdy přirazil k boku.

Pomalé *nefy*, které se pohupovaly na zčeřené hladině moře asi míli za zádí karaky, byly daleko slaběji vyzbrojeny, ale nacházela se na nich většina Abeleynova mužstva: nesly po sto padesáti nejlépe vycvičených

hebrionských vojácích. Jen opravdu zarputilý nepřítel by se je odvážil obsadit s nadějí na úspěch. Abeleyn věděl, že galeasy mohou mít posádky zhruba o síle tří set mužů, ale ti rozhodně nebyli tak dobře vycvičeni a určitě nebyli tak odhodlaní jako jeho vojáci. Kromě toho mu bylo jasné, po jaké kořisti nepřátelské lodě pasou. Korzáři se dnes vypravili do Fimbrijského zálivu na lov krále, o tom nemohlo být nejmenších pochyb. Dal by hodně, kdyby se dozvěděl, na čí objednávku.

Příští koule dopadla do vody nedaleko karaky, a pak ještě jedna. Další se pak odrazila od hladiny jako žabka od hladiny rybníku a s praskotem udeřila do boku lodi. Dietl znachověl. Otočil se k Abeleynovi.

„Když dovolíš, Veličenstvo, myslím, že je nejvyšší čas zahřát děla."

Abeleyn se usmál. „Na tvůj rozkaz, kapitáne."

Dietl se naklonil přes zábradlí velitelské paluby. „Pálit podle zaměření!" houkl.

Demikulveriny poskočily na svých lafetách, zatímco z hlavní vyrazily jazyky plamene a dýmu. Hlavní paluba skoro zmizela v oblaku kouře, ale severní vítr jej brzy odvál. Posádky už se pustily do přebíjení, aniž čekaly, až střely dopadnou. Někteří zkušenější dělostřelci se šplhali po bocích lodi, aby získali lepší odhad vzdálenosti. Abeleyn se zahleděl k východu. Nezdálo se, že by boční salva karaky šesti galeasám příliš ublížila. Zatímco se díval, objevily se jim nad příděmi oblaka dýmu, když vypálily ze stíhacích děl. O chvíli později koule dolétly k cíli s vysokým vytím a prosvištěly nad palubou. Král viděl, že se v hlavní plachtě a košovce objevilo několik děr. Na palubu dopadl kus vyrvaného lanoví.

„Už nás mají zaměřené, Veličenstvo," řekl Dietl zamračeně. „Čeká nás pěkně horký den."

Abeleynovu odpověď přehlušil řev druhé boční salvy z karaky. Zahlédl sloup vody vedle jedné lodi a pak se hlavní plachta jiné z lodí nadmula, když výstřel zlomil stěžeň a ten se zřítil přes příď do moře. Dělostřelci karaky chraptivě zajásali, ale ani na okamžik nepřerušili nabíjení a přípravu k další salvě.

Hlídka z hlavního koše zavolala: „Paluba! Severní eskadra mění směr! Jdou po těch *nefech!"*

Abeleyn zamířil k záďovému zábradlí. Pokud mohl soudit, vzdálenější skupina lodí se skutečně obracela proti větru. Už svinuli plachty. Nyní se - poháněny pouze silou vesel - vydaly lodi severoseverozápadně, aby dohnaly dvojici pomalejších obchodních plavidel. Zbývající tři galeasy jako by ve stejném okamžiku přidaly na rychlosti; vesla se nořila do vody v šíleném tempu. Všechny tři přídě mířily na karaku.

Další salva. Galeasy se nacházely necelé půl míle od levoboku a přibližovaly se. Abeleyn viděl, jak se celá jedna řada vesel zlomila, když byla zasažena koulí. Zraněná loď se okamžitě stočila po větru. Sledoval, jak se do lanoví vyrojili lodníci, aby natočili plachty.

Znovu svištění a kvílení koulí, několik zásahů. Zdálo se, jako by boj s ubíhajícími minutami nabýval na prudkosti. Posádka karaky pobíhala kolem děl jako akolyté při obřadu úlitby nějakým krutým bohům. Z boku lodi duněla jedna salva za druhou, až se zdálo, jako by se řev, plameny a kyselý kouř sloučily do nějaké cizokrajné atmosféry, do ďábelské bouře, do níž loď náhodou ' zabloudila. Paluba se Abeleynovi pod nohama kymácela a zmítala, když děla na lafetách odskakovala od boků, byla nabíjena a znovu vytlačována do střílen, zajížděla do podpalubí, kde byla dobíjena a znovu vytlačována do palebných postavení. Pravidelnost salv pominula, když obsluhy jednotlivých děl vklouzly do svých vlastních rytmů a bitva se proměnila v nekonečnou bouři světla a hluku, když se korzárská lodě dostaly na dostřel arkebuz a posléze i na dostřel pistolí.

Ale pak v rychlém sledu dopadlo několik nepřátelských střel. Z hlavní paluby se ozvaly tříštivé rány a křik a v kouřem zahaleném chaosu Abeleyn viděl, jak se obrovská hmota jednoho z kulverinů převrátila a utrhla od lafety. Dělo se valilo po palubě a celá loď se chvěla. Ozvalo se ječivé praskání přetíženého dřeva, vzápětí kovový netvor společně s kusem pažení zmizel pod hladinou a stáhl s sebou několik mužů. Paluba se proměnila v pás trosek, lesklý krví a pokrytý úlomky dřeva a konopí. Ale posádky ostatních děl připravily své kusy k palbě a dělovodi přiložili k zátravkám kouřící konce doutnákových holí. Neustálý řev, který trhal uši, pekelné záblesky plamenů. Nějaký hlupák odpálil demikulverin, aniž jej pevně přitáhl k boku lodi, a výstřel zapálil plachty. Skupiny hasičů okamžitě vyrazily s dřevěnými vědry požár uhasit.

Na velitelskou palubu se připotácel lodní tesař.

„Jak to s ní vypadá, Buriane?" zeptal se ho Dietl a otřel si tvář, začerněnou kouřem ze střelného prachu.

„Máme dvě díry pod čarou ponoru a zajistili jsme to utržené dělo, ale máme čtyři stopy vody nade dnem a nabíráme čím dál víc. Někde v nákladovém prostoru musí být díra, ke které se nemůžeme dostat. Potřebuju pár chlapů, kapitáne, aby přesunuli náklad a našli ji, jinak půjdeme ke dnu za půl hlídky."

Dietl přikývl. „Máš je mít. Vezmi si polovinu obsluhy záďových děl - ale pracuj rychle, Buriane; budeme ty chlapy potřebovat zase zpátky na palubě. Myslím, že nás chtějí zahákovat a obsadit."

„Víš jistě, že nás nechtějí taranovat?" zeptal se ho užasle Abeleyn.

Další salva. Museli jeden druhému řvát do ucha, aby se vůbec slyšeli.

„Ne, Veličenstvo. Pokud jsi ty ta kořist, o kterou jim jde, tak se tě budou snažit dostat živého - a loď s proraženým trupem může jít ke dnu v několika minutách. A kromě toho už jsou moc blízko na to, aby nabrali tu správnou rychlost k taranu. Obsadí nás, určitě. Mají na to dost chlapů. Na třech galeasách je těch zmetků skoro tisíc; my dáme dohromady možná tak desetinu. Obsadí nás, u boha."

„Pak musím stáhnout své vojáky od obsluhy děl, kapitáne. "

„Veličenstvo, nemyslím..."

„Hned, kapitáne. Nesmíme ztratit ani minutu."

Abeleyn osobně obešel všechna děla, aby od nich odvolal vojáky, kteří tvořili jeho doprovod. Muži odhodili dělostřelecké náčiní, vzali arkebuzy a začali je nabíjet, aby se připravili k odražení útočníků. Abeleyn si všiml, že paluby nepřátelských lodí se na klidném moři pohupují neuvěřitelně blízko, černají se shromážděnými korzáry, plachty svinuté, a stíhací děla na přídi pálí jednu salvu za druhou. Někteří námořníci už opustili demikulveriny a také sahali po arkebuzách, šavlích a odrážecích kopích. Ze zábradlí šlehaly plameny od ústí falkonetů a otáčivých děl a lehké střely smetaly ječící postavy z přídí galeas.

Náraz do zádě srazil Abeleyna na palubu. Jedna z galeas se zahákovala a korzáři šplhali z nižšího plavidla s máváním šavlí a mohutným řevem. Abeleyn vstal a přeběhl k opuštěnému demikulverinu.

„Sem!" zařval. „Ke mně! Pomozte mi!"

Přiběhl k němu nejméně tucet mužů, někteří v plátěných námořnických košilích, jiní v kožených kabátcích jeho jednotky.

„Zvedněte zadek hlavně nahoru, ústí musí mířit dolů! Rychle! Nezdržujte se s vytíráním! Nabijte ji!"

Shluk tváří před střílnou, jednu z nich bleskově roztrhla halapartna jednoho z vojáků. Tlak korzárů na boku lodi; na ně okamžitě útočili obránci. Posádka karaky bránila svou loď, jako by byla obléhána v pevnosti. Další tvrdý náraz, když se zahákovala další nepřátelská loď. Muži na galease odhazovali háky na dlouhých lanech, které se zaplétaly do lanoví napadené lodi a spojovaly ji s korzárskými plavidly; a po celou tu dobu falkonety na zábradlí karaky duněly a muži odsekávali lana útočníkům.

„Zvedněte ji - tak už ji zvedněte, vy parchanti!" zařval Abeleyn a muži kolem něho zvedli zadní část demikulverinu, zatímco další ji podkládali kusy dřeva a odhozenými šavlemi.

Vlna nepřátelských útočníků přemohla obránce na hlavní palubě. Muži kolem Abeleyna se zničehonic ocitli uprostřed zuřivého boje a přitom neměli ani tolik místa, aby se mohli pořádně rozmáchnout meči. Když někdo upadl, byl pošlapán a ubodán bez možnosti vstát. Padlo několik výstřelů z arkebuz, ale většinu boje obstarávala pouze ocel. Abeleyn tomu nevěnoval pozornost. Popadl doutnákovou hůl, z níž se kouřilo, byl přiražen k prknům zábradlí skupinou mužů, kteří se kolem přehnali v klubku, zabodl rapír do tváře, která se před ním náhle vynořila a vzápětí zbraň ztratil, když útočník padl na záda. Vrazil doutnákovou hůl do zátravky děla.

Celý svět se rozzářil jasným zábleskem, když demikulverin vystřelil a zároveň byl zpětným rázem shozen ze svého vratkého postu. Zřítil se na palubu a rozdrtil půltucet nepřátel. Abeleynovi muži se s chraptivým řevem vrhli do útoku. Z boku lodi se ozvala pekelná kakofonie křiku a jeku. Abeleyn přešel k záďovému zábradlí karaky a podíval se dolů.

Galeasa se nacházela přímo pod nírn a těžká nálož se trefila přesně. Paluba už rychle klesala k hladině a muži skákali přes zábradlí do zpěněného moře. Loď umírala; dělová koule si musela prorazit cestu útrobami až ke kýlu.

Ale útočníci z druhé galeasy se hrnuli na hlavní palubu po desítkách. Abeleynovi muži zde byli přečísleni v poměru pět ku jednomu. Popadl zlomené kopí a zvedl je do vzduchu.

„Ke kastelům!" zařval z plna hrdla. „Ustupte ke kastelům. Vykliďte hlavní palubu!"

Jeho muži pochopili a začali se probojovávat palec po palci k příďovému a záďovému kastelu; oba byly tak vysoké, že se tyčily nad hlavní palubou jako věže hradu. Na žebřících byla svedena krutá bitva, když se korzáři snažili vojáky následovat, ale ti se ubránili. Abeleyn se vrátil na velitelskou palubu. Stál tam i Dietl se škrtidlem kolem levého lokte. Ruku měl u zápěstí utrženou.

„Arkebuzíři, utvořit řady!" zaječel Abeleyn. Neviděl nikde kolem žádného ze svých důstojníků a tak sám postrkoval své muže, jako by byl obyčejný seržant. „Tak dělejte, vy bohem zapomenutí zkurvysyni! K palbě připravit! Vy námořníci - namiřte k hlavní palubě pár děl; nabijte kartáče. Rychle!"

Hebrionští vojáci se postavili do dvou nepravidelných řad na okraji velitelské paluby a zamířili do zuřivého ataku nepřátel pod sebou.

„Pal!"

Od první řady vojáků vyrazila řada plamenů a kouře k útočníkům. Muži byli shozeni ze žebříků a srazili s sebou i ty, kteří lezli za nimi. Hlavní paluba se proměnila ve vřící masu tváří a těl.

„Pal!" houkl Dietl a o pár vteřin později se ozvala salva dvou kartáči nabitých obranných děl, která sem přitáhli námořníci ze zádi. Dvě skupiny ječících korzárů byly na místě pobity a boky karaky zevnitř pokryly stříkance krve a kusy vnitřností, když si natěsnaným davem prorážely cestu tisíce kulek z kartáčových střel. Z příďového kastelu pálila další řada arkebuzírů a muži u falkonetů, upevněných na zábradlích, rozsévali zkázu takřka přímo pod sebe. Útočníci na hlavní palubě tak byli ze všech stran tísněni vražednou palbou. Někteří z nich naskákali do roztříštěných poklopů a hledali úkryt v podpalubí, ale většina prchla přes palubu. Těla mnoha nepřátel nebo přinejmenším to, co z nich zbylo - zůstala ležet na páchnoucí palubě.

Palba dozněla. Od severu slyšeli salvy, jimiž se *nefy* bránily další skupině korzárů, ale odsud se galeasy stahovaly. Jedna už se potápěla; mořská hladina jí sahala k palubním odtokům a příď měla napůl zabořenou do vln. Další pomalu odplouvala od karaky a muži v lanoví

odsekávali hákovací lana. Třetí kroužila těsně za dostřelem arkebuz jako obezřetný pes kolem zvířete, zahnaného do kouta. Voda kolem všech čtyř plavidel byla plná plovoucích lidí i nehybných těl, kusů trosek a útržků plachet.

„Jestli za něco stojí, tak teď nás budou taranovat," zalapal po dechu kapitán s tváří bílou jako papír a potřísněnou krví a špínou. Zdravou rukou si k tělu tiskl pahýl. V ráně se leskl konec kosti a i navzdory škrtidlu mu kolem lokte prýštily z přetrhaných tepen pramínky krve. „Stáhnou se, aby nabrali rychlost a přeskupili posádku. Musíme do nich, dokud jsou blízko."

„Připravte se u pravobočních děl!" houkl Abeleyn. „Seržante Orsini, vezmi si šest vojáků a jděte vyčistit podpalubí od nepřátel. Nabijte ty pravoboční kulveriny, chlapi, ať jim necháme něco na památku!" Sklonil se ke spojovacímu poklopu na kormidelní palubu, kde lodníci celou dobu vedli karaku bouří boje. „Změňte kurs přímo na jih."

„Rozkaz, pane! Chci říct rozkaz, Veličenstvo."

Abeleyn se zasmál. Bylo to zvláštní, ale byl šťastný. Šťastný, že je naživu, že velí svým mužům, že drží vlastní život na dlani ruky a řeší problémy, které stojí přímo před ním, viditelné a jasné.

Obsluha děl seběhla na hlavní palubu a nabíjela pravoboční baterie, které se až do tohoto okamžiku ani jedinkrát nezapojily do boje. Nepřátelská galeasa se snažila co nejrychleji natočit ráhnové plachty po větru; obě lodi měly nyní slabý vítr z pravoboku ze zádi, ale karaka se čtvercovým oplachtěním byla lépe stavěná, aby je využila lépe než galeasa s dlouhými kosými ráhny. Začala nepřítele dohánět.

„Kormidlo!" zařval Dietl, který nějak dokázal vnutit svému hlasu sílu. „Počkejte na můj rozkaz a pak ji stočte na jihozápad."

„Rozkaz, pane!"

Dietl hodlal proklouznout galease před přídí a pak ji od přídě až po záď prošít plnou boční salvou. Abeleyn se ohlédl na zbývající nepřátelské lodě. Z jedné byl nyní vidět už jen hlavní stěžeň, který se pomalu zanořoval pod hladinu. Další brala na palubu ty, kteří přežili neúspěšné zahákování a zároveň stahovala plachty. Moře kolem ní se černalo hlavami.

Karaka dohnala nepřítele a začala jej míjet. Obsluha děl se nehybně krčila u svých zbraní s doutnáky v rukou, zatímco velitelé čekali na rozkaz.

„Jestli jí ale budeme přejíždět před přídí, nemůže nás taranovat?" zeptal se Abeleyn kapitána.

„To může, Veličenstvo, ale ještě nemá takovou rychlost, aby nás nějak vážněji poškodila. Vesla jsme jí už zničili a tenhle záďový vítr jí moc nesvědčí. Stihneme to, než do nás narazí."

Nyní už měli galeasu napravo za zádí. Z její paluby jim nad hlavami přesvištělo několik kulek z arkebuz, ale loď se hlavně snažila nějak přeskupit veslaře a opravit nastavení plachet.

„Kurs na jihozápad!" houkl Dietl na kormidelní palubu.

Karaka se v nádherném plynulém oblouku stočila doprava a pravoboční baterie se octla přímo před klounovou figurou galeasy. Abeleyn zahlédl těsně pod hladinou ostrý kloun nepřátelské lodi a pak Dietl zřetelně z posledních sil zařval: *„Pal!"*

Vzduch se roztříštil na kusy, když jej naplnilo vražedné dunění, a kulveriny se znovu pustily do smrtonosného tance. Obsluha sklonila hlavně co nejníž, aby vyrovnala levoboční nakloň zatáčející lodi. Na tuto vzdálenost a v tomto úhlu se těžké koule zarývaly do přídě a po celé délce prorážely podpalubí korzárská galeasy. Musely tam rozsévat neuvěřitelnou zkázu. Abeleyn viděl, jak z lodi vysoko do vzduchu létají těžké trámy. Hlavní stěžeň se zakymácel, když ho jedna ze střel přerazila u paty, pak se zřítil do moře a vytrhl kus boku. Galeasa se naklonila na levobok, ale přesto plula dál a kloun se jí leskl jako kopí.

A pak udeřilo. Zabořilo se do boku karaky, otřes srazil Dietla na palubu a Abeleyn měl co dělat, aby neupadl sám. Obsluha děl neustále dobíjela a pálila jednu salvu za druhou do boku korzárské lodi, který měli prakticky na dosah. Paluba galeasy byla zalita potoky krve, která jí stékala palubními odtoky v šarlatových proudech po bocích. Muži přeskakovali zábradlí a skákali do moře, aby té vražedné palbě unikli, a jedna zoufalá skupinka přeskočila přes příď na palubu karaky, kde se o ni postarali vojáci.

„Kormidlo na levobok!" zařval Abeleyn na kormidelníky. Dietl ležel nehybně na palubě v kaluži vlastní krve.

Ozval se rezavý zvuk, hluboké skřípavé dunění; to když se vítr opřel karace do plachet a odtrhl ji od smrtelně zraněné galeasy.

Pohybovala se jen ztěžka, jako unavený zápasník, který ví, že tu nejlepší ránu už zasadil, ale konečně se od korzárské lodi odpoutala. Na palubě galeasy zuřil půltucet požárů a loď byla bez velení. Bezmocnou ji unášel vítr, který plameny rozdmýchával.

Třetí galeasa pobrala na palubu tolik korzárů, kolik mohla, a dala se sama na útěk. Napnula všechny plachty a vyrazila k jihovýchodu jako vyplašený pták. Na hladině za ní zůstaly desítky mužů, kteří se snažili udržet naživu.

Zahřměl výbuch, který vymrštil trámy a ráhna stovky stop do vzduchu, a zmrzačená galeasa zůstala nehybně stát v plamenech. Abeleyn chraptivě vykřikl, když hořící trosky dopadly do lanoví karaky a založily menší požáry. Vyčerpaná posádka se vyšplhala na ráhna a plameny uhasila. Na velitelskou palubu dorazil lodní tesař Burian, promočený jako podpalubní krysa.

„Kde je kapitán, Veličenstvo? "

„Momentálně mimo službu," odpověděl mu sípavě Abeleyn. „Podej hlášení mně."

„V podpalubí máme šest stop vody a nabíráme další. Během jedné dvou hlídek půjdeme ke dnu; díra od klounu je tak velká, že ji nedokážu ucpat."

Náhle se vedle nich objevil Dietl, který se potácel jako opilý, aby se vůbec udržel na nohou. Abeleyn ho podržel.

„Nastavte kurs na Habrir. Sevéroseverozápad. Budeme tam za půl hlídky. Ona nás ještě na břeh dopraví, u boha. Ještě nejde ke dnu - ani já."

„Vezmi ho do podpalubí," přikázal Abeleyn lodnímu tesaři, když kapitán obrátil oči v sloup a omdlel. Burian si Dietla přehodil přes rameno jako pytel a seběhl po žebříku na hlavní palubu, odkud bude řídit veškeré záchranné práce.

„Veličenstvo," ozval se za Abeleynem hlas. Byl to seržant Orsini, který vypadal jako zakrvácený zvěstovatel války.

„Ano, seržante?"

„Ty *nefy,* Veličenstvo - ti zatracení parchanti je potopili."

„Cože?" Abeleyn přeběhl k pravobočnímu zábradlí. Na severu se ve vzduchu vznášela oblaka kouře a hladinu pokrývaly trosky po krutém boji. Viděl dvě galeasy a dva planoucí trupy; jeden byl ohořelý k nepoznání, ale ten druhý zcela jasně patřil širokému a neohrabanému

nákladnímu *nefu* jeho doprovodu. Přímo jim před očima se nad plavidlem objevila koule ohně a o chvíli později vítr donesl zadunění výbuchu.

„Takže jsme o ně přišli," vydechl. V hlase se mu ozvaly únava a zármutek. Radost z bitvy pominula. Tři sta jeho nejlepších vojáků zahynulo. I kdyby nebyla karaka poškozená, trvalo by celé hodiny, než by se tam proti větru doploužili a začali hledat muže, kteří přežili - navíc by pro obě zbývající galeasy byli příliš snadnou kořistí. Nastal čas na ústup. Monarcha v Abeleynovi to přijal, ale Abeleyn voják to nesnesl.

„Za tohle mi někdo zaplatí," pronesl tiše a klidně. Ale z tónu tohoto prohlášení se seržantu Orsinimu zježily vlasy. Pak se král vrátil k okamžitým potřebám.

„Pojď," vyzval seržanta daleko lidštějším hlasem. „Musíme tu loď dopravit ke břehu."

Kapitola pátá

Bratr Columbar znovu zakašlal a otřel si ústa rukávem kutny. „U krve milosrdného Svatého, Albreku, když si jen pomyslím, že jsi v těchto kobkách strávil třináct let. Jak to dokážeš snést?"

Albrec mu nevěnoval pozornost a zvedl lampu výš, aby osvětlila hrubý kámen zdiva. Columbar byl antillan jako on sám, oblečený v hnědém. Obvykle pomáhal bratru Philipovi v bylinkové zahradě, ale od minulého týdne trpěl rýmou a tak byl přeřazen na lehčí práci ve skriptoriu. Před dvěma dny sem vešel, když hledal nějaký starý rukopis nebo pergamen, který by mohli písaři nahoře používat jako savý papír. A našel ten vzácný dokument, kterým se Albrec od té doby nepřetržitě zaobíral.

„Kdysi tu bývaly police," řekl Albrec tiše a přejel prsty po hlubokých zářezech ve zdi. „A kamenická práce je jen hrubá, jako by to budovali ve spěchu nebo bez ohledu na to, jak to tu bude vypadat."

„A kdo by se sem na to chodil dívat?" zeptal se Columbar. Z dlouhého, převislého nosu mu kapalo a hlavu měl úplně lysou, jen kolem tonzury se mu u uší stáčelo několik černých pramínků. Byl to muž půdy, jak o sobě rád tvrdil, sedláčky syn z chudobného

touronského vévodství. Pokud dostal dobrou půdu, dokázal na ní vypěstovat cokoli, a tak se mu dostalo cti pečovat o charibonský tymián, mátu a petržel; tyto byliny mířily na stůl generálního vikáře a do mastí potřebných v lazaretu. Albrec ho podezíral, že kromě několika základních otřepaných vět mnišského katechismu a vlastního jména nedokáže přečíst vůbec nic, ale to nebylo v chudších řádech církve nic neobvyklého.

„A kde je ta trhlina, jak jsi to našel?" zeptal se Albrec.

„Tady - ne, tady, kde se drolí ta malta. Je to div, že se knihovna ještě nezřítila, když jsou základy v takovémhle stavu."

„Jsme hluboko pod základy knihovny," opravil ho Albrec roztržitě a zašťoural v trhlině jako králík, který si rozšiřuje vstup do nory. „Tyto prostory byly vytesány do pevné skály; pilíře zůstaly, zatímco zbytek byl dopraven na povrch. Ale proč je tu v tom případě nějaká malta?"

„Byli to Fimbrijci, kdo postavil Charibon - stejně jako postavili všechno ostatní," řekl Columbar, jako by chtěl dokázat, že není tak docela nevědomý.

„Ano. A zpočátku to byla světská pevnost. Tyto katakomby pravděpodobně používala posádka jako zásobárny. "

„Bylo by možná lepší, kdybys o nich nemluvil jako o katakombách, Albreku. Už takhle jsou dost ponuré." Columbarovi se dech srážel v páru, sotva promluvil.

Albrec se napřímil. „Co to bylo?"

„Co? Já nic neslyšel."

Na okamžik znehybněli a mlčky naslouchali v malém útočišti světla kolem lampy.

Nazývat tyto prostory katakombami nebylo zase tak daleko od věci. Stropy byly nízké a nerovné, a stejně jako podlaha a stěny byly s nesmírnou námahou za časů dávné říše vytesány do hrubé žuly. Jediné schodiště, které sem sestupovalo z vyšších poschodí knihovny, bylo také vytesáno do kamene. Říkalo se, že Charibon byl zbudován na samotných kostech hor.

Zdálo se, že tyto podzemní místnosti byly používány už celá staletí jako odkladiště nepotřebných věcí. Starý nábytek, trouchnivějící závěsy a tapiserie, dokonce zrezivělé zbytky zbrojí a zbraní tiše ležely vedle sebe v temném míru. Sem dolů se dostalo jen několik málo obyvatel klášterního města; nad nimi se rozkládala dvě další poschodí a pak

netečná nádhera knihovny svatého Garasa. Podzemní prostory kláštera nebyly ode dnů císařů nikdy plně prozkoumány; pod tímto poschodím se mohly docela dobře rozkládat další místnosti.

„Pokud tak strašně nesnášíš tmu, tak mi u všech svatých řekni, jak ses dostal až sem," zašeptal Albrec s hlavou stále ještě nakloněnou na stranu, jak naslouchal.

„Když chce monsignore Gambio, abys něco rychle našel, tak se dostaneš opravdu daleko, abys jeho přání vyplnil, " odpověděl Columbar stejně tiše. „V celém skriptoriu nebyl ani kousek savého papíru a on mi řekl, abych mu ten svůj šarlatový rypák nestrkal do dveří, dokud nějaký nenajdu."

Albrec se usmál. Monsignore Gambio byl Finnmar-čan, mrzoutský vousatý stařec, který by se od pohledu hodil daleko spíš na palubu jedné z dlouhých lodí jeho krajanů než do klidného prostředí skriptoria. Ale byl to jeden z nejlepších písařů, kteří v Charibonu kdy byli, dokud mu nemilosrdně postupující léta nezkroutila prsty do vyhublých pařátů.

„Měl bych ti být vděčný, že jsi povýšil svou učenou zvědavost nad momentální potřeby," řekl Albrec.

„Věř mi, že jsem kvůli tomu trpěl."

„Teď! Už jsem to slyšel zase. Ty ne?"

Znovu se odmlčeli a naslouchali. Někde opodál v zaneřáděné tmě se ozvalo bouchnutí, zvuk něčeho tvrdého, co dopadlo na kamennou podlahu, cinknutí kovu. Pak zaslechli, jak někdo velice nemnišsky, podrážděně a procítěně kleje.

„To je Avila," vydechl Albrec úlevně. Složil si ruce kolem úst a zavolal: „Avilo! Tady jsme, u severní zdi!"

„A kde je v téhle temné díře sever? Přísahám, Albreku..."

Nad hromadami smetí a trosek zablikalo světlo a zahoupal se plamen lojové lampy. Postupně se přibližoval, až k nim nakonec dorazil bratr Avila s tváří pomazanou prachem a s černou zakladatelskou kutnou ušpiněnou od plísně.

„Doufám, že to bude stát za to, Albreku. Zrovna teď bych měl stejně jako celý včerejšek ležet na břiše v kapli kajícníků. Pamatuj si: nikdy neházej po generálním vikáři rohlík, když sis jej předtím namazal máslem. Zdravíčko, Columbare. Ještě pořád děláš poslíčka Gambiovi?"

Avila byl vysoký, štíhlý a plavovlasý - aristokrat každým coulem. Byl přirozeně zakladatel a pokud by se zdržel podobných kousků jako

bylo házení namazaných rohlíků, dokázal by si už v poměrně mladém věku vydobýt úctyhodné postavení. Byl to nejlepší přítel - a možná jediný - jakého Albrec kdy měl.

„Viděl tě někdo jít sem dolů? " zeptal se ho Albrec.

„Co to má znamenat? Máme tady vlastní malé spiknutí?"

„Snažíme se chovat nenápadně. Už jsi někdy uvažoval o něčem podobném, Avilo?"

„Nenápadnost - tak to je mi tedy novinka. Budu se nad tím muset zamyslet. Kvůli čemu jsi mě sem vlastně vlákal, můj malinký příteli? Chudák Columbar vypadá, jako by ho měl každou chvíli trefit šlak. Už vám zase duchové nakukovali přes rameno?"

„Takové věci neříkej, Avilo," prosil Columbar se zachvěním.

„Hledáme další kusy toho dokumentu, který mi Columbar přinesl, jak sám moc dobře víš," poznamenal Albrec.

„Aha - *ten* dokument! Ty vzácné papíry, nad kterými ses tolik rozplýval."

„Už musím jít," ošíval se Columbar. Každým okamžikem byl nervóznější. „Gambio mě bude hledat. Albreku, víš, že pokud..."

„Pokud se z toho vyklube nějaké kacířství, tak s tím nemáš nic společného, zatímco pokud se ukáže, že jde o tak vzácnou a cennou věc, jak si Albrec myslí, tak si přijdeš říct o svůj díl slávy. My víme, Columbare." Avila věnoval antillanovi roztomilý úsměv.

Bratr Columbar se na něho zamračil. *„Zakladatelé, "* zasyčel a vložil do tohoto jediného slova spoustu citu. Pak si vzal jednu z lamp a odešel mezi hromadami naskládaných věcí. Slyšeli, jak se prodírá odpadky a světlo bylo čím dál slabší, až zmizelo docela.

„Neměl jsi nejmenší právo se k němu chovat takovým způsobem, Avilo," napomenul přítele Albrec.

„Je to jen nevědomý sedlák, který by literaturu ne-' poznal, ani kdyby si mu sedla ke stolu a zamrkala na něho. Překvapuje mě, že s tím tvým objevem neodešel na latrínu a nevytřel si s ním zadek."

„Má dobré srdce. Kvůli mně riskoval."

„Opravdu? Tak co je to vlastně za věc, kvůli které jsi tak vzrušený, Albreku?"

„To ti řeknu později. Teď se chci tady dole porozhlédnout, jestli toho nenajdu víc."

„Člověk by si skoro mohl myslet, že jsi narazil na zlatý důl."

„Možná narazil. Podrž tu lampu."

Albrec začal hmatat a šátrat v trhlině, kde Columbar objevil dokument. Zbylo tu několik útržků pergamenu, křehkých a polámaných jako podzimní listí. Skoro stejně křehká byla malta, která držela pohromadě kameny kolem úzké škvíry. Albrec dokázal několik z nich uvolnit a díru rozšířit. Strčil do ní ruku a snažil se nahmatat dno. Zdálo se, že místo toho proniká dál do kamenného zdiva. Když ale strčil ruku do pukliny až po loket, k vlastnímu úžasu zjistil, že prsty hmatá v prázdném prostoru. Zamával rukou, ale žádného pevného předmětu se nedotkl. Další místnost?

„Avilo!"

Ale silná ruka přítele mu přikryla ústa, aby ho utišila, a navíc Avila sfoukl lampu, takže se octli ve tmě.

Na druhém konci podzemní místnosti se něco pohybovalo.

Oba mnichové znehybněli, Albrec stále ještě s rukou hluboko v díře ve zdi.

Zablikalo světlo lampy, kterou někdo zvedl, a v nejasné záři viděla dvojice podivnými stíny prohloubené rysy bratra Commodia, který právě vešel na dohled a rozhlížel se. Klouby, které svíraly držadlo lampy, se otíraly o kamenný strop; temnota a světlo její svíce proměňovaly knihovníkovo tělo v obrovský a pokřivený tvar a odstávající uši vypadaly skoro špičaté; v očích měl podivnou zář, jako by samy svítily. Albrec pod vedením bratra Commodia pracoval už déle než tucet let, ale dnes v noci ho skoro nepoznával; na jeho zevnějšku bylo něco, co naplňovalo Albreka hrůzou. Náhle mu bylo jasné, že pro něho i pro přítele je životně důležité, aby dnes nebyli odhaleni.

Vrchní knihovník se ještě chvíli pozorně rozhlížel a pak ruku s lampou spustil. Dvojice chvějících se mnichů u severní zdi zaslechla pleskání bosých nohou na kamenné podlaze, které postupně zanikalo v dálce. Zůstali obklopeni neproniknutelnou černí temnoty.

„U milosrdného Svatého!" vydechl Avila a Albrec si uvědomil, že i přítel vycítil změnu, která se projevovala díky Commodiovi, hrozbu, která s nimi přebývala v podzemních prostorách současně s jeho přítomností.

„Viděl jsi to? Cítil jsi to?" zašeptal Albrec společníkovi.

„Já - co tady vlastně dělal? Albreku, vypadal jako -"

l

„Říká se, že velké zlo může člověk cítit stejně ostře jako pach smrti," přerušil ho Albrec chvatně.

„Ale přece jen - já nevím, Albreku. Commodius - vždyť je to přece *kněz*, u milosrdného Boha! To bylo tím mihotavým světlem lampy. Stíny nás ošálily."

„Bylo to něco víc než jen stíny," odpověděl Albrec. Vytáhl ruku z otvoru ve zdi a přitom rukávem zavadil o něco, co na kamenné podlaze pod jejich nohama zachřestilo.

„Mohl bys znovu rozsvítit lampu, Avilo? Jinak tady budeme stát celou noc - a on už je pryč. Už nemám ten pocit."

„Já vím. Počkej chvilku."

Ozvalo se zašustění kutny a pak cvaknutí a sprška jisker, když se Avila sklonil s křesadlem k lampě, kterou "postavil na podlahu. Suchý troud chytil skoro okamžitě a mladý mnich opatrně přenesl malinký plamínek ke knotu. Pak zvedl předmět, který vypadl z díry ve zdi.

„Co je to?"

Byl to kus kovu, podivně zakřivený a tak černý, že skoro pohlcoval světlo. Avila z něj setřel prach a špínu a náhle se ve slabém světle lampy rozzářilo stříbro.

„Co to pro všechno na světě -?" zamumlal mladý zakladatel a otáčel předmětem ve štíhlých prstech.

Stříbrná dýka, sotva šest palců dlouhá. Krátký jílec měl na konci vyřezán pentagram v kruhu.

„U krve Svatého, Albreku, podívej se na to!"

„Ukaž mi to." Čepel pokrývaly runy, které Albrekovi nic neříkaly. V pentagramu byla vyobrazena zvířecí tvář; její slechy čněly do dvou rohů pentagramu a dlouhý čenich tvořil prostřední cíp.

„Tohle je zlá věc," řekl tiše Avila. „Měl bych s ní zajít ke generálnímu vikáři."

„Ale jak se dostala sem?" zeptal se Albrec.

Avila přiblížil lampu k díře ve zdi. „Tohle bylo vyzděno. Za těmi kameny je nějaká místnost, Albreku, a jen sám Svatý ví, jaké hrůzy v ní byly zazděny."

„Avilo, ten dokument, který jsem našel."

„Co s ním? Bylo to nějaké pojednání o čarodějnictví?"

„Ne, nic takového." Albrec přítele stručně seznámil s obsahem vzácného rukopisu, možná jediného vyhotovení vzpomínek na život Svatého na celém světě, který sepsal jeho současník.

„A *tohle* že bylo *tady?"* zeptal se Avila nevěřícně.

„Ano. A možná tam toho je daleko víc, možná další a další rukopisy - přímo za touhle zdí, Avilo."

„Ale jak by to tu mohlo být schováno společně s tímhle?"

Avila zvedl dýku za čepel. Tvář zvířete byla neobyčejně životná a prach, který se usadil v puklinách řezby, jí dával nový rozměr.

„To sice nevím, ale hodlám to zjistit. Nemohu s tím jít ke generálnímu vikáři, Avilo, ještě ne. Za prvé jsem ještě nedočetl ten dokument. Co když o něm prohlásí, že je kacířský a že jej musí spálit? "

„Pak je kacířský a tím to skončí. Zvědavost ti zatemňuje zdravý rozum, Albreku."

„Ne! Už jsem viděl hořet příliš mnoho knih. Tuhle hodlám zachránit, Avilo, ať už kvůli tomu budu muset udělat cokoli."

„Jsi zatracený blázen. Nakonec to dopadne tak, že shoříš i s ní."

„Žádám tě jako přítele: nezmiňuj se o tom živé duši."

„A co Commodius? Ten má očividně podezření, jinak by sem nechodil."

Oba se odmlčeli, když si vzpomněli na bezbřehý strach, který v nich tvář hlavního knihovníka před několika minutami probudila. Přičteno k podivnému artefaktu, který našli, zdálo se, že každodenní řád věcí se drolí na prach.

„Něco není v pořádku," zamumlal Avila. „V Charibonu se mimo všechny pochybnosti děje něco strašně špatného. Myslím, že máš pravdu. Neděsí nás jen stíny, Albreku. Myslím, že Commodius byl... nějak jiný."

„Souhlasím. Dej mi možnost, abych se tomu dostal na kloub. Pokud je tu opravdu něco v nepořádku a Commodius v tom má prsty, pak bude přinejmenším část odpovědi za touhle zdí."

„A co s ní chceš dělat, prostě ji strhnout?"

„Pokud bude třeba, tak ano."

„A to jsem tě poprvé, když jsme se potkali, přirovnával k myši. Máš srdce lva, Albreku. A jsi tvrdohlavý jako kozel. A já jsem hlupák, že tě vůbec poslouchám." „Ale no tak, Avilo, ještě přece nejsi zakladatel do morku kostí - ještě ne."

„Ale začínám mít pocit, že na tom strachu z neznáma, kterým trpí všichni zakladatelé, nejspíš něco může být. Jestli nás tady chytnou, tak se na nás povalí lavina otázek, a špatné odpovědi nám můžou zaručit výlet na hranici kacířů."

„Tak mi dej tu dýku. Nechci, aby ses nějak zamotal do mých problémů."

„Problémy! Problémy přijdou, když házíš rohlíkem u stolu generálního vikáře. Ty si zahráváš s kacířstvím, Albreku. A možná s horšími věcmi."

„Hodlám jen uchránit vědomosti a pátrám po dalších."

„No, jak myslíš. V každém případě rozhodně nepřipustím, aby na sebe strhl všechnu pozornost a slávu malý chudý antillan a ne já, zakladatel z urozeného rodu. Připojím se k tobě ve tvé svaté pouti, bratře spiklenče. Ale co bude s Columbarem?"

„Ten ví jen to, že našel rukopis, který mě zaujal. Promluvím si s ním a postarám se, aby mlčel."

„Ty jeho tuříny mají daleko víc rozumu než on sám. Doufám, že ví, co to znamená někomu dát slovo."

„Já už mu to vysvětlím."

Na okamžik se odmlčeli, jako by se domluvili, a pozorně naslouchali okolním zvukům. Neslyšeli ale nic než mlčení hlubokých sklepení a odněkud z dálky kapání vody na podlahu.

„Tohle místo je starší než víra sama," prohodil Avila tiše. „Říká se, že Rohatý měl na místě Charibonu svatyni, kterou Fimbrijci strhli."

„Je nejvyšší čas jít," prohlásil Albrec. „Jinak nás začnou hledat. Ty musíš dokončit své pokání. Brzy se sem vrátíme a já se za tu zeď dostanu, i kdybych ji měl strhnout jen s pomocí lžíce."

Avila si beze slova strčil dýku s pentagramem do kapsy kutny. Vykročili temnotou ke schodišti do vyšších poschodí, vysoký zakladatel a malý antillan. Připadalo jim, jako by se známý a prozkoumaný svět plný jistot v průběhu několika minut scvrkl a naplnily jej stíny.

Temné prostory katakomb mlčky sledovaly, jak odcházejí.

Dvanáct tisíc rytířů církve zahynulo v bojích u Aekiru, skoro polovina celkového počtu v Normannii. Jejich existence byla záhadná; někteří ji považovali za hrozbu, jiní za anachronismus. Přinejmenším podle teorie byli sekulární paží církve, ale jejich vyšší důstojníci byli

duchovní, do posledního muže zakladatelé. Někdy se jim říkalo 'Zobáky Havranů'.

Prostí poddaní ve všech královstvích na světadílu se jich báli, velel jim sám nejvyšší pontifex a jejich autorita byla definována poněkud neurčitě, ale nezpochybnitelně. Králové je nesnášeli pro to, co představovali: všude pronikající nadvládu a moc církve. Urození je pokládali za hrozbu vlastní autoritě, neboť slovo rytíře presbytera mohlo být popřeno pouze vévodou nebo vyšším šlechticem. Po celé šíři světadílu lidé možná po hospodách s nosem zabořeným v pivní pěně žertem lamentovali, že Macrobius dokázal ke své ochraně u Aekiru shromáždit pouze polovinu celkového počtu rytířů, ale i oni se přitom nervózně po očku dívali ke dveřím a neříkali to příliš nahlas.

Golophin je nenáviděl. Dělalo se mu nevolno při pouhém pohledu na přísné útvary, v nichž na svých válečných hřebcích projížděli ulicemi Abrusia. Měli na sobě tříčtvrteční zbroj a přes ni dlouhé černé suknice; na hrudi a zádech byl ve smaragdové zeleni vyveden trojúhelníkový symbol Svatého. Ozbrojeni byli dýkami, dlouhými meči a kopími; nová technologie používání střelného prachu zatím ještě nezapustila mezi rytíři církve kořeny. Mezi lidmi se říkalo, že jejich nejčastěji používanou a nejoblíbenější zbraní jsou tak jako tak pochodně.

Na kopci stále ještě plály hranice. Dnes jen dvě stovky, protože rytířům začínaly docházet oběti. Všichni uživatelé dweomeru z města i blízkého okolí už uprchli tedy přinejmenším ti, kteří přežili. Většina jich trpěla mrazy na zasněženém Hebrosu. Některým dokázal Golophin s přáteli zajistit místo na lodích, které mířily z Abrusia. Cech thaumaturgů byl čistkami naprosto zničen; většina jeho členů byla příliš známá a příliš významná na to, aby dokázala z města nějak zmizet. Ale několik jich stejně jako Golophin dokázalo přežít, zavrtaných jako červi v podbřišku Abrusia, a dělalo pro své souvěrce, co mohlo.

Tvář připomínala pod širokou krempou klobouku rozmazanou šmouhu stínu. Každý, kdo by na něm očima spočinul, by rychle zjistil, že nedokáže podržet v paměti jeho rysy. Bylo to vcelku prosté zaklínadlo, i když se v ruchu a chvatu dolního města neudržovalo snadno. Řeč je rušila a kdyby ho někdo sledoval dostatečně dlouho a pozorně, nakonec by je mohl prohlédnout. Proto se Golophin pohyboval chvatně, vysoká, neuvěřitelně vyhublá postava úsporných pohybů v

dlouhém zimním plášti *s* vakem, přehozeným přes jedno kostnaté rameno. Vypadal jako poutník, který co nejrychleji míří do svatyně.

Dolní město zůstávalo ještě pořád rytířům církve doslova zapovězené a postoj, který zaujali generál Mercado s admirálem Roverem, obyčejné lidi v ulicích jen posiloval v odporu. Ale už se začínalo šeptat o poslovi, který přinesl nově ustavené teokratické radě, která technicky Abrusiu vládla, zprávy o králově exkomunikaci. Od úst k ústům kolovaly řeči, že byl Abeleyn prohlášen za kacíře a jeho právo vládnout zemi bylo zrušeno. Generál s admirálem budou brzy muset vládu rady uznat, jinak stejný osud čeká i je. A poté budou mít hranice dostatek duší k pozření, až rytíři církve pročesají dolní město a očistí je od všech, kteří se jim dosud vzpírali.

Admiralitní věž se tyčila nad střechami jako tísnivý megalit. V ní bylo umístěno velitelství hebrionského námořnictva, správní prostory státních loděnic a místnosti námořní šlechty. Golophin to místo znal dobře - byla to staromódní pevnost, která připomínala spíše labyrint a jejíž vnější zeď omývaly vody Vnitřního kanálu. Z doků u paty se jí zvedal les stěžňů flotily a staré zdi byly zbarveny do špinavé běli nánosy trusu nespočetných generací mořských ptáků.

Bylo tu rušno. Lodě flotily vyžadovaly neustálou péči a bdělí důstojníci bez ustání udržovali posádky zaměstnané. Bylo tu celkově nějakých osm až deset tisíc mužů, všichni do jednoho dobrovolníci. Nicméně nyní se v přístavu nacházela necelá polovina lodí.

Plavidla hebrionské flotily měla stále plné ruce práce s ochranou mořských cest, které i v zimě znamenaly životodárnou krev v žilách Abrusia. Eskadry proplouvaly Malacarskými úžinami, Hebrionami a vydávaly se až na sever k Tulmijskému zálivu. Udržovaly obchodní cesty bezpečné před korzáry a severními nájezdníky a často vymáhaly od obchodníků diskrétní poplatky.

Strážní u bran Admiralitní věže si starce v šedohnědém plášti a klobouku se širokou krempou ani nevšimli. Na okamžik je neuvěřitelně zaujalo hejno racků, které přelétalo kolem vysoko na obloze, a když zamrkali a udiveně a nejistě se podívali jeden na druhého, byl už za nimi a proplétal se potemnělými chodbami staré pevnosti.

„Takže jsi přišel," řekl admirál Jaime Rovero. „Nevěděl jsem jistě, jestli se k tomu odhodláš, obzvlášť za 'denního světla, ale na druhou stranu počítám, že člověk jako ty má své způsoby a cesty."

Golophin sňal klobouk z hlavy bez jediného vlásku a otřel si pokožku, která se i navzdory syrovému chladu dne leskla potem. „Přišel jsem, admirále, jak jsem ostatně slíbil. Je tu už Mercado?"

„Čeká nás uvnitř. Není moc nadšený, Golophine - stejně jako já." Admirál Rovero byl zavalitý muž s mohutným plnovousem, jehož tvář hovořila jasnou řečí o dlouhých letech, strávených na drsném mořském vzduchu. Oči jako by neustále přivíral v proti větru a když promluvil, zůstala mu polovina úst tvrdošíjně zavřena a hlas vycházel pouze z jednoho koutku. Vypadalo to, jako by častoval neviditelného posluchače u svého lokte sardonickou poznámkou. Hlas, který z těchto nesouměrných rtů vycházel, byl nicméně hluboký a dostatečně silný, aby rozechvěl okenní tabulky.

„Kdo je touto dobou nadšený, Jaime? Pojďme dovnitř."

Vykročili malým předpokojem a prošli silnými křídlovými dveřmi, které vedly do pracovny admirála loďstva. Krátký den už se mezitím nachyloval k zimnímu šírání, šedivému a neveselému jako dálavy severního moře, ale uvnitř plál oheň v obrovském krbu, který zabíral celou jednu stěnu. V záři plamenů vypadalo podvečerní světlo zvenčí modře a vzdálený konec místnosti se utápěl ve stínech.

Těsně pod stropem byla jako lovecké trofeje v kamenných obrubách zasazena beranidla čtrnácti astarackých galér; ocitla se zde na památku dlouhých let námořní rivality. Zakřivené šavle korzárů a Mořských merduků se na stěnách křížily ve složitých vzorcích a pod nimi stály na kamenných podstavcích obrovské, do poslední podrobnosti přesně vyvedené modely lodí. Mezi zbraněmi na stěnách visely na vellu vyvedené mapy hebrionského pobřeží, Malacarských úžin a Levangoru jako vybledlé gobelíny. Místnost byla jednou velkou učebnou hebrionských námořních dějin.

Zády ke krbu stál další muž, jehož stín se na dlážděné podlaze pohyboval jako živý. Když admirál Rovero s Golophinem vstoupili, otočil k nim hlavu a starý mág zahlédl v nehybné tváři povědomý záblesk stříbra.

„Rád tě zase vidím, generále," řekl.

Generál Mercado se uklonil. Jeho tvář byla zázrak, který Golophin osobně vytvořil. Jako plukovník osobní stráže Bleyna Zbožného utrpěl Mercado ránu šavlí do tváře. Čepel mu usekla nos, lícní kost a část spánku. Golophin byl naštěstí po ruce, aby mu zachránil zrak a život a později zakryl děsivé zranění stříbrnou maskou. Jedna polovina Mercadovy tváře nyní připomínala zkušeného, v bojích ostříleného veterána s divokým plnovousem, zatímco druhou tvořil nelidský povrch lesklého kovu, z něhož vyhlíželo krví podlité oko bez víčka a bez slzí, udržované čirou theurgií, permanentním kouzlem takové síly, že jeho vypracování stálo Golophina poslední vlasy. To bylo před dvaceti lety.

„Posaď se, Golophine," vyzval jej generál. Díky kovové polovině tváře zněl jeho hlas podivně, jako by hovořil z cínového šálku.

„Předpokládám, že už jste slyšeli různé řeči," začal starý mág, usadil se poblíž ohniště a sáhl si do kapsy pláště pro váček s tabákem.

„Obávám se, že o nějakých řečech se nedá mluvit. Pontifikální bula o exkomunikaci dorazila před dvěma dny. Máme se s Roverem dostavit do paláce zítra, abychom do ní nahlédli a přehodnotili svá stanoviska."

„Takže oba poslušně a krotce napochodujete do paláce?"

Lidská polovina Mercadovy tváře se zkřivila v úsměvu. „Neřekl bych, že tam přijdeme s ocasem staženým mezi nohy, to rozhodně ne. Já si s sebou vezmu osobní doprovod dvou set arkebuzírů, který mi podle mé hodnosti náleží, a Rovero tam půjde se stovkou vojáků námořní pěchoty. Bude to veřejná záležitost - žádná šance pro dýku v zádech."

Golophin palcem upěchoval list v hlavičce své dýmky s dlouhou troubelí. „Nejsem tady proto, abych vám jakkoli radil v otázkách bezpečnosti," vzhlédl. „Co uděláte, pokud zjistíte, že je bula pravá? "

Mercado se odmlčel. Vyměnili si s Roverem pohled. „Nejdřív nám pověz, co nám chceš povědět."

„Takže jste se ještě nerozhodli?"

„Zatraceně, Golophine, přestaň s těmi politickými hrátkami!" vybuchl admirál Rovero. „Co je s Abeleynem? Kde je a jak se mu vede?"

Starý čaroděj si zapálil dýmku uhlíkem z ohniště. Několik vteřin mlčky pobafával a plnil místnost vůněmi Calmaru a Ridawanu.

„Abeleyn právě vybojoval bitvu," pronesl nakonec tiše.

„*Cože?"* vykřikl zděšeně Mercado. „Kde? A proti komu?"

„Dvě eskadry korzárů zaútočily na jeho lodě cestou Fimbrijským zálivem. Odrazil je, ale přišel o tři čtvrtiny mužů a dvě lodě. S posledním plavidlem musel přirazit ke břehu v Imerdonu. Rozhodl se, že zbytek cesty do Hebrionu urazí po svých."

Rovero udeřil pěstí jedné ruky do dlaně druhé, neklidně přecházel sem a tam a koutkem úst cedil vzteklá slova, která jako by nechtěla jeho rty vůbec opustit.

„Korzáři takhle vysoko na severu. V zálivu! A dvě eskadry, říkáš. Ale že to je šťastná náhoda, taková zvláštní souhra osudu! Někdo se krále snažil zabít, to je jasné. Ale kdo? Kdo je najal?"

„Ale admirále," Golophin se s předstíraným překvapením podíval na Rovera, „skoro by se mohlo zdát, že ti záleží na osudu našeho kacířského exvladaře."

Rovero se zastavil a zamračil se na Golophina. „A on je odrazil, co? Alespoň ještě nestačil zapomenout všechno, co jsem ho naučil. Ex-vladař, to zrovna! Takže oni se rozhodli vztáhnout ruku na královskou osobu, ti Bohem zatracení pohanští pirátští parchanti..."

„Tři potopil," pokračoval Golophin. „Byly to galeasy, ty starší typy bez bočních střílen, jen příďová děla."

„Jak byly vyzbrojeny královy lodě? " zeptal se Rovero a v očích mu svitl plamen profesionálního zájmu.

„Kulveriny, záďová děla. Ale to se týká jen karaky. Dva *nefy* měly jen falkony. Jeden korzáři potopili a druhý spálili až po čáru ponoru."

„Co Abeleynova osobní stráž?" vyhrkl Mercado.

„Skoro všichni zahynuli. Většina se jich plavila v *nefech.* Ale nedali kůži lacino. Abeleynovi nicméně zbylo sotva sto mužů."

„Byli to skvělí vojáci," zamumlal Mercado. „Ti nejlepší z abrusijské posádky."

„Kde se vylodil? Jak dlouho mu bude trvat, než se sem dostane? " zeptal se admirál Rovero a přimhouřil oči jako orel, který se vrhá na kořist.

„To naneštěstí nevím jistě, a nevěděl to ani král ve chvíli, kdy jsem... kdy jsem s ním hovořil posledně. Je v pobřežních mokřinách poblíž hranice s Imerdonem, jihozápadně od ústí Habriru. To je všechno, co vím."

Admirál s generálem se odmlčeli a ve tvářích se jim svářily protichůdné pocity. „Je Abeleyn stále ještě vladařem, jehož uznáváte,

pánové?" zeptal se jich Golophin. „Nyní vás potřebuje jako ještě nikdy."

Rovero se zašklebil, jako by se právě zakousl do citronu.

„Bůh mi odpusť, jestli páchám hřích, ale jsem králův muž, Golophine. Ten mladík je válečník, vždycky byl. I navzdory tomu, co krákají Havrani, je hoden dědictví svého otce."

Jen někdo, kdo by Golophina pozoroval obzvláště pozorně, by zaznamenal tiché oddechnutí, které mu splynulo ze rtů, nepostřehnutelný úlevný pohyb, který se dotkl pouze nahrbených ramen.

„Generále," řekl tiše Mercadovi, „zdá se, že admirál Rovero má stále ještě krále. Co k této věci řekneš ty? "

Mercado odvrátil tvář od Golophina tak, že mu mág mohl vidět pouze do bezvýrazné kovové poloviny.

„Abeleyn je i můj král, Golophine, Bůh to ví. Ale může král vládnout, když je jeho duše zatracena? Kdo se může protivit slovu nejvyššího pontifika, nástupníka Ramusiova? Možná mají zakladatelé pravdu. Válka s merduky je trest boží. Všichni se musíme kát, aby byl svět napraven."

„Na hranicích hoří nevinní, Albio," Golophin oslovil generála křestním jménem. „Kacíř sedí na trůnu nejvyššího pontifika, zatímco ten, jemuž toto místo po právu náleží, se zdržuje na východě. Macrobius žije a pomáhá Toruňanům v jejich bojích na hranici. Pomáhal udržet Ormannovu Hráz v době, kdy byl celý svět přesvědčen, že každým dnem padne. Víra přebývá s ním. To on je naším duchovním vůdcem, ne ten podvodník, který sedí v Charibonu."

Mercado se otočil, aby se podíval Golophinovi do očí. „Víš to jistě?"

Golophin zvedl obočí. „Mám své způsoby. Jak jinak myslíš, že bych dokázal tak podrobně sledovat Abeleynovo putování? "

Oheň zapraskal a v polenu praskl suk. Zároveň se zvenčí ozvalo hřmění, jak níže na cimbuří děla vypálila večerní salvu. Brzy se před kotvišti začnou rozsvěcet světla na majákových lodích. Muži na hlídkách se vystřídají a polovina z nich sejde do podpalubí na večeři.

Golophinovi připadalo, že z dálky slyší tiché vyzvánění k nešporám z katedrály na Abrusijském kopci, skoro dvě míle vzdáleném. Věděl, že kdyby vystoupil na ochoz věže a podíval se tím směrem, viděl by

uhasínající záři hranic, které už jen žhnuly. Napůl ztracená připomínka dalšího dne masakrů. Ovládl prudký hněv, který mu při této myšlence stoupl až do krku.

„Musíme hrát o čas," podotkl nakonec Mercado. „Ani já, ani Rovero nesmíme tu jejich bulu spatřit. Musíme si je držet od těla tak dlouho, jak jen to bude možné, a mezitím dostat Abeleyna v bezpečí do města. Jakmile jednou vstoupí do Abrusia, bude všechno daleko jednodušší."

Golophin vstal a stiskl generálovi ruku. „Děkují ti, Albio. Udělal jsi správnou věc. S tebou a Roverem po boku dokáže Abeleyn znovu získat Abrusio rychle zpět."

Nezdálo se, že by Mercado sdílel Golophinovo nadšení.

„Je tu ještě něco jiného," řekl. Znělo to ustaraně, skoro rozpačitě.

„Co?"

„Nemohu si být jistý všemi svými podřízenými."

Golophin vytřeštil oči. „Co tím chceš říct?"

„Přesně to, že můj pobočník, plukovník Jochen Preiss, vede tajné vyjednávání se členem té jejich rady Sastrem di Carrerou. Obávám se, že už stačil zpracovat část posádky."

„Nemůžeš ho odstranit?" navrhl Golophin.

„To by příliš brzy ukázalo, že o všem víme. Musím zjistit, kolik lidí ho podporuje, ale myslím, že někteří z nižších důstojníků se k němu už ve spiknutí připojili."

„To bude znamenat válku," usoudil hrozivě admirál Rovero. Jeho hlas zněl jako dunění příboje na vzdáleném pobřeží.

„Jak dokážeš zjistit, kolik lidí už jde s ním?" zeptal se ostře Golophin.

„Mám své způsoby a cesty, stejně jako ty máš své, mágu," odpověděl Mercado. „Ale potřebuji čas. Prozatím budeme pokračovat v neprůchodnosti dolního města. Některé z menších cechů stojí při nás, i když cech obchodníků vyčkává, kterým směrem vítr zavane, než se rozhodne, ke komu se přidat."

„Obchodníci," utrousil Rovero s veškerým pohrdáním, které urození lidé věnovali mužům obchodu.

„Budeme ty obchodníky potřebovat na své straně," upozornil je Golophin. „Rada sedí na pokladnici. Pokud máme financovat válku, pak jsou obchodníci tím nejlepším zdrojem peněz. Abeleyn výměnou za

pravidelný přísun zlata schválí veškeré koncese, o které požádají - v rozumné míře, přirozeně."

„Rada jim bezpochyby nabídne stejnou dohodu," upozornil Mercado.

„Pak se musíme postarat, aby to byla naše nabídka, kterou přijmou!" odsekl prudce Golophin. Na okamžik se zahleděl do popela v hlavičce dýmky. „Omlouvám se, pánové. Jsem trochu unavený."

„To je v pořádku," ujistil ho Rovero. „Mé lodě dokáží zvrátit poměr sil v náš prospěch. Pokud dojde na nejhorší, vždycky jim můžeme pohrozit námořní blokádou celého města. To by mělo rozvázat řemínky jejich měšců."

Golophin přikývl. Strčil si dýmku do kapsy, která už byla na několika místech propálená. „Musím už jít. Mám před sebou ještě několik schůzek."

„Řekni králi, až s ním budeš zase mluvit, že jsme na jeho straně - že jsme vždycky byli jeho muži, Golophine," požádal váhavě Mercado.

„Vyřídím mu to, i když sám o tom nikdy nezapochyboval," odpověděl s úsměvem čaroděj.

Kapitola šestá

Místnost byla malá a kruhová. Strop měla klenutý a kupoli křižovala matoucí změť trámků, příliš štíhlých, než aby poskytovaly nějakou architektonickou podporu zdivu. Corfe nedokázal uhádnout, proč tam vůbec jsou - pokud se nejednalo o ozdobný prvek. Visely z nich pavučiny.

Téměř celou polovinu obvodu zdí tvořila velká okna, některá z barevného skla - hlavně z torunnského šarlatu, který navzdory pošmournému počasí halil celou komnatu do růžového přísvitu. Nacházel se tu solidní a pohodlný nábytek. Sametem čalouněné pohovky, jejichž linie přesně opisovaly křivku zdí. Umně vyšívané polštáře. Malá knihovna s policemi plnými svitků a papírů. Psací stolek, na němž stál kalamář s perem. Bronzová soška nahé mladé ženy s nádherným úsměvem. Vyšívací stojan s cívkami nití, uloženými v krabici u nohou křesla. Komnata vzdělané, vlivné ženy.

Corfe neměl nejmenší ponětí, co tu vlastně dělá.

Přivedl ho sem palácový lokaj v livreji s krajkovými manžetami a s naleštěnými přezkami na botách brzy poté, co mu přišlo pozvání. Nyní stál sám v soukromé věži královny-vdovy, a připadal si ztracený.

Ozvalo se cvaknutí a část zdi se odsunula, aby mohla vejít královna-vdova Odelia. Když se průchod znovu uzavřel, zůstala stát a s mírným úsměvem ve tváři si Corfeho pozorně prohlížela od hlavy k patě.

Corfe si připomněl slušné způsoby a spěšně se uklonil; neměl dost vysokou hodnost ani na to, aby jí políbil ruku. Odelia v odpověď půvabně sklonila hlavu.

„Posaď se, plukovníku."

Přitáhl si stoličku a rozpačitě si uvědomoval rozdíl mezi tím, jak je oblečen on, a jak vypadá ta žena. Přestože už byl v Torunně dva dny, pořád ještě vypadal, jako by právě prošel bitevním polem. Neměl peníze, aby si mohl koupit jiné oblečení, a nikdo mu v této záležitosti nenabídl ani radu, ani pomoc. Macrobius zmizel ve vlnách státní politiky a Corfeemu začínalo docházet, jak nevýznamný vlastně je on sám. Nejraději by se vrátil do Hráze mezi muže, aby s nimi dělal jedinou práci, kterou dělat uměl, ale nesměl Torunnu opustit bez králova povolení - a v setkání s králem doufat nemohl. Proto byl pozváním královny-vdovy zmaten; myslel, že na něho všichni zapomněli.

Sledovala ho trpělivě a v jasně zelených očích jí blesklo něco, co mohlo být mírným pobavením. Karneolové jehlice jí udržovaly vlasy ve vysokém drdolu, takže celý účes zdůrazňoval půvabnou křivku štíhlého krku. Corfe už slyšel různé fámy; královna-vdova podle nich byla čarodějnice, která mladistvého vzhledu dosahovala uvážlivým využíváním thaumaturgie, oběťmi novorozených dětí a podobně. Bylo pravda, že na svůj věk vypadala pořád ještě mladě. Na první pohled působila spíše jako Lofantyrova starší sestra než matka, ale Corfe viděl modré žíly na hřbetech královniných rukou, mírně naběhlé klouby prstů, drobné vrásky v koutcích očí a na čele. Byla přitažlivá, ale známky věku byly očividné.

„Věříš tomu, že jsem čarodějnice, plukovníku?" zeptala se a tím ho překvapila. Skoro se mohlo zdát, jako by sledovala běh jeho myšlenek.

„Ne," odpověděl. „Přinejmenším nevěřím řečem, co o tobě kolují. Nevěřím, že o půlnoci podřezáváš černé kohouty nebo děláš podobné nesmysly... Veličenstvo." Nebyl si jist, jak ji má vlastně oslovovat.

Po jednom z trámů v kupoli přeběhlo něco černého; příliš rychle na to, aby si mohl být jist tím, co to bylo. Takže krysy žijí i v paláci, pomyslel si.

„'Veličenstvo' je Lofantyr," opravila ho královna-vdova. „Pro tebe jsem jen 'paní', pokud ovšem není nějaké oslovení, kterému bys dával přednost."

Úmyslně se ho snažila vyvést z rovnováhy. To ho podráždilo. Na hry torunnského dvora neměl čas ani náladu.

„Proč jsi mě k sobě povolala?" zeptal se stroze.

Naklonila hlavu na stranu. „Aha, přímočarost. To se mi líbí. Překvapilo by tě, kdybys věděl, jak zřídka na ni v Torunně narazíš. Nebo možná také ne. Jsi voják, který má rád přímost a otevřenost, že, plukovníku? Ve spletitostech dvora se necítíš příliš přirozeně. Raději by ses brodil po pás v krvi u Ormannovy Hráze."

„Ano," odpověděl. „Daleko raději." Nic víc k tomu říct nedokázal. Nikdy se nenaučil pokrytectví a cítil, že by mu to ve společnosti této ženy stejně nijak nepomohlo.

„Dal by sis trochu vína?"

Přikývl, protože ho jiná odpověď nenapadla.

Tleskla a dveře, jimiž vstoupil do komnaty Corfe, se otevřely. Dovnitř vstoupila štíhlá dívka s mandlovýma očima a vysokými lícními kostmi stepního lidu - palácová otrokyně. Mlčky postavila na stolek tác s karafou a dvěma sklenicemi a pak odešla stejně tiše, jak vstoupila. Královna-vdova nalila do obou sklenic štědrou dávku rubínové tekutiny.

„Ronianské," podotkla. „Není moc vyhlášené, ale pokud se správně ošetřuje, je stejně dobré jako gaderianské. V našich jižních lénech máme skvělé vinice, ale moc vína se nevyváží."

Corfe ochutnal. Pokud šlo o něho, mohl stejně dobře pít olej k promazávání děl.

„Generál Pieter Martellus o tobě má velice vysoké mínění, plukovníku. V hlášeních se zmiňuje, že ses významně podílel na úspěšné obraně východního bastionu Ormannovy Hráze, než padl. Také dodává, že nejlépe pracuješ jako velitel nezávislé jednotky."

„Generál mi lichotí," odpověděl Corfe. Neměl tušení, že součástí depeší, které přivezl do Torunny, je i hlášení o něm samém.

„Jsi také jediný torunnský důstojník, který přežil pád Aekiru. Musíš být muž, provázený štěstím."

Corfeho tvář ztuhla do neproniknutelné masky. „Já ve štěstí moc nevěřím, paní."

„Ale přesto existuje. Je to ten neuchopitelný činitel, který ve válce i míru - obzvlášť ve válce - odlišuje jedince od ostatních."

„Pokud na tom trváš..."

Usmála se. „Aekir tě poznamenal, Corfe. Před obléháním jsi byl poručík, obyčejný nižší důstojník. Během několika měsíců jsi dosáhl hodnosti plukovníka - a to vše jen díky vlastním zásluhám. Dalo by se říct, že pád Aekiru byl protiváhou tvého vzestupu."

„Klidně bych se vzdal hodnosti a mnoha dalších věcí, aby Aekir znovu stál," odpověděl Corfe prudce. A abych měl svou Herii, vykřikla zmučeně jeho duše.

„Samozřejmě," řekla konejšivě. „Ale nyní jsi v Torunně, bez přátel a peněz, důstojník bez mužů, kterým by velel. Zásluhy v tomto světě často nejsou vše. Musíš mít i něco jiného."

„Co?"

„Řekněme... sponzora. Mecenáše."

Corfe se odmlčel a zamračil. Konečně se zeptal: „Proto jsem tady? Abych se stal tvým favoritem, paní?"

Upila. „U dvora je věrnost daleko cennější než zlato, protože pouze skutečná věrnost není na prodej. Chci muže, který se nenechá zaslepit zlatem, které mu může někdo nabídnout."

„Proč? K čemu ti ten muž má sloužit?"

„K dosažení mých vlastních cílů - a zároveň cílů státních. Víš, že Lofantyr byl exkomunikován soupeřícím nejvyšším pontifikem Himeriem. Jeho šlechtici vědí. že Macrobius žije - viděli ho na vlastní oči. Ale někteří se rozhodli, že neuvěří, protože to nevyhovuje jejich cílům. Torunna vře vzpourou; urození mužové nikdy nepotřebovali mnoho záminek, aby se zřekli svého vladaře. Myslím si, Corfe, že pokud nic jiného, tak věrnost ti Aekir a Ormannova Hráz vpálily do srdce hluboko, ať už se ti to líbí nebo ne. Takový druh věrnosti, který je provázen skutečnými schopnostmi, se najde jen zřídka."

„V království přece museli zůstat muži, kteří jsou královi věrní," zabručel Corfe.

„Muži mívají rodiny; a těm jejich věrnost patří v první řadě. Pokud slouží vladaři dobře, pak je to proto, že hodlají získat výhody nejen pro sebe, ale i pro své rodiny. Tak vznikají velké šlechtické rody. Je to nebezpečná, ale nutná vlastnost."

„Co po mně chceš, paní?" zeptal se Corfe unaveně.

„Hovořila jsem o tobě s pontifikem, Corfe. I on má o tobě vysoké mínění. Řekl mi, že nyní, když je po Svatém městě veta, nemáš žádnou rodinu, žádné kořeny."

Corfe sklopil hlavu. „Možná."

Vstala z křesla a přešla k němu. Přejela mu kolem tváře rukama a špičkami prstů se sotva dotkla jeho lícních kostí. Cítil levanduli z jejích šatů a daleko jemnější vůni, která jí stoupala z pokožky. Královniny zářivé oči vyhledaly jeho zrak.

„Nosíš v sobě bolest jako ránu, která se ještě nedokázala uzavřít," pronesla tiše. „Ta bolest je věc, která tě pohání. Jsi muž bez míru, Corfe, a bez naděje, že bys mír mohl objevit. Je to Aekir?"

„Má žena," hlas se mu v hrdle zadrhl. „Zemřela tam."

Špičky prstů se dotkly tváře stejně lehce jako křídla včely, která dosedá na květinu. Oči měla obrovské: viridianové oblázky s černočernými panenkami.

„Pomohu ti."

„Proč?"

Sklonila se k němu. Tvář jako by jí doslova zářila. Dechem si zčeřila pramen vlasů nad čelem.

„Protože jsem jen žena a potřebuji, aby za mne všechno vraždění provedl voják." Hlas jí zněl hluboce jako basová struna loutny a byl temný jako vřesový med. Rty se dotkla Corfeho spánku a jemu se vlasy v týle zježily jako srst kočky v bouři. Zůstali takto stát jednu nekonečnou vteřinu; dýchali navzájem svůj dech.

Pak se napřímila a kouzlo pominulo.

„Opatřím ti vojáky," slíbila náhle stroze. „Údernou jednotku. Povedeš ji tam, kam ji pošlu. Uděláš všechno, co po tobě budu chtít. Na oplátku -" Na okamžik zaváhala a když se usmála, vypadala ještě mladší. „Na oplátku tě budu chránit a postarám se, aby tě neochromovaly dvorské intriky."

Corfe k ní vzhlédl. Nebyl vysoký; i kdyby stál, nacházely by se jejich oči zhruba na stejné úrovni.

„Pořád tomu nerozumím."

„Pochopíš. 'Jednoho dne určitě pochopíš. Běž za hlavním komořím. Řekni mu, že potřebuješ finanční prostředky; pokud bude něco namítat, pošli ho za mnou. Pořiď si vhodnější šaty."

„Ale co král?" zeptal se Corfe.

„Král udělá to, co řeknu," odpověděla prudce a on v ní na okamžik zahlédl ocel, skrytou sílu. „To je vše, plukovníku. Můžeš jít."

Corfe žasl. Když vstal, neodstoupila od něho hned a na okamžik se jejich těla dotkla. Pak se odvrátila.

Uklonil se štíhlým elegantním zádům a bez jediného dalšího slova vyšel z komnaty.

Byla to nevýrazná, větrem ošlehaná země. Celé míle se do všech stran s výjimkou moře táhly ploché slané mokřiny. Jedinými zvuky tu bylo pohvizdování ptáků a šustění větru v sítí. Na severozápadě se tyčilo pohoří Hebros; vrcholky mělo pocukrované sněhem.

Záchranné čluny přivážely poslední zbytky zásob ze ztroskotané lodi.

Na pevnějších z rákosových ostrůvků zažehli vojáci ohně a pustili se do práce na přístřešcích, které je měly ochránit před dotírajícím větrem. U jednoho z těchto ohňů stál Abeleyn a díval se na zborcený tvar lodě, uvízlé na mělčině. Vedle něho stál Dietl s očima rudě orámovanýma bolestí a zármutkem. Pahýl paže mu zalili rozžhavenou smůlou, ale bolest z toho, že vidí svou loď v takovém stavu, jako by na něho měla daleko těžší dopad než ztráta ruky.

„Až se vrátíme do mého království, dostaneš tu nejlepší karaku z celé mé válečné flotily, kapitáne," slíbil mu Abeleyn tiše.

Dietl zavrtěl hlavou. „Takovou loď nedokáže žádná jiná nahradit. Zlomila mi srdce - byla věrná do posledního dechu."

Jak karaka nabírala čím dál více vody, hodili přes palubu nejdřív děla, pak těžší kusy vybavení a nakonec i soudky s čerstvou vodou. Když loď najela na písečnou kosu u břehu, voda jí už dosahovala k palubním poklopům, a když přišel odliv, mírně se naklonila na bok. Stála na úzké písečné kose a když se stáhla voda, která ji podpírala, kýl se zlomil s bolestným skřípěním, podobným sténání živé bytosti.

Abeleyn plácl Dietla po rameni zdravé paže a odešel od ohně. „Orsini!" zavolal.

„Ano, Veličenstvo." Seržant Orsini se mu okamžitě objevil po boku. Byl to jediný muž s nějakou hodností, který zůstal naživu: všichni důstojníci zahynuli společně se svými vojáky během bojů na obou *nefech.*

„Jak na tom jsme, Orsini? Kolik zásob, kolik mužů?"

Orsini zamrkal a zamyslel se.

„Nějakých šedesát vojáků, Veličenstvo, možná tucet tvých osobních služebníků a zbytek posádky karaky, dohromady zhruba třicet mužů. Ale z tohohle počtu je asi tak dvacet raněných. Dva nebo tři z nich se nedožijí rána."

„Koně?" zeptal se Abeleyn stručně.

„Většina se jich utopila v podpalubí, Veličenstvo, nebo přišli o život, když je zasáhly poletující trosky a třísky. Dokázali jsme vytáhnout tvého valacha a tři mezky. Nic víc."

„Zásoby?"

Orsini se podíval na hromady mořskou vodou prosáklých pytlů, beden a sudů, které se tyčily na malém ostrůvku a několika sousedních, napůl skryté v nažloutlých trsech rákosí.

„Moc toho není, Veličenstvo, rozhodně ne pro stovku lidí. Zásoby na týden, pokud se budeme hodně omezovat. Nejvíc na deset dní."

„Děkuji, seržante. Samozřejmě ustavíš strážní oddíly."

„Jistě, Veličenstvo. Skoro všichni chlapi dokázali zachránit své arkebuzy, i když bude nejspíš chvilku trvat, než vysušíme prach."

„Dobrá práce, Orsini. To je všechno."

Seržant se vrátil k práci. Abeleyn sevřel rty, když pozoroval skupiny promočených, zkrvavených a vyčerpaných mužů, kteří na vlhkých rákosových ostrovech připravovali nouzové tábory. Vybojovali bitvu, dali celé srdce do boje s časem, aby přivedli smrtelně zraněnou loď ke břehu, a nyní musí bojovat o přežití na tomto odlehlém pobřeží. A přitom neslyšel jediné slovo neloajality nebo stížnosti. To ho naplňovalo pokorou.

Věděl, že k břehu přirazili někde jižně od řeky Habrir; technicky se nacházeli v Hebrionu, protože řeka označovala hranici mezi královstvím a spřáteleným vévodstvím. Toto byla nicméně velmi odlehlá část Abeleynova panství, rozsáhlé mokřiny, které sahaly

hluboko do vnitrozemí a proplétaly se jimi jen dvě královské silnice, vybudované na hrázích. Na den pochodu daleko se nacházejí pouze malé vesničky, ale do nějakého významnějšího města to je patnáct mil - a to je jen Pontifidad na severovýchodě. Abrusio leželo skoro padesát mil daleko, a aby se k němu dostali po souši, budou muset projít nižšími průsmyky Hebrosu, protože horský hřeben tvoří páteř Hebrionu, která se jen neochotně zanořovala pod mořskou hladinu na západě.

Ozvalo se zapleskání křídel a když se otočil, seděl na silném rákosu Golophinův raroh.

„Kde jsi byl? " zeptal se krátce.

„Pták, nebo já, Veličenstvo? Pták odpočíval - a že to byl vpravdě zasloužený spánek. Já měl ale spoustu práce."

„Nuže?"

„Díky milosrdnému Svatému - Rovero s Mercadem drží s námi."

Abeleyn v duchu vyslal k Ramusiovi děkovnou modlitbu. „Pak to můžeme dokázat."

„Ano. Jsou tu ale ještě jiné záležitosti -"

„Už zase hovoříte s ptáky, Veličenstvo?" ozval se Abeleynovi za zády ženský hlas. Golophinův familiár okamžitě vzlétl k nebi a zůstalo po něm jen pocuchané peříčko, které se v kruzích snášelo k zemi.

Paní Jemilla byla oblečena v dlouhém, kožešinou obšitém vlněném kabátě barvy chladnoucích uhlíků. Hustou hřívu vlasů měla nespoutanou, jednotlivé pramínky jí spadaly do tváře a podtrhovaly tak ženinu bledost, a rty měla natřené rtěnkou. Po těhotenství, které právě vstupovalo do třetího měsíce, nebylo zatím ani stopy.

Abeleyn na okamžik málem vybuchl vzteky, ale pak se ovládl. „Vypadáš dobře, paní."

„Když jsi mě viděl posledně, Veličenstvo, ležela jsem, zelená ve tváři, a celou dobu jsem zvracela. Ráda doufám, že nyní oproti těm chvílím vypadám lépe." Došla až k němu.

„Doufám, že se vojáci postarali o tvé pohodlí?"

„Ale jistě," odpověděla s úsměvem. „Tví vojáci mají laskavá srdce. Postavili mi nádherný přístřešek z plachtoviny, natažené na naplaveném dřevě, a uvnitř zapálili oheň. Cítím se jako královna plážových tuláků."

„A co dítě?"

Okamžitě si položila ruku na ještě stále ploché břicho. „Zatím je pořád uvnitř, pokud mohu soudit. Má služebná byla přesvědčena, že je

ze mě mořská nemoc vypudí, ale zdá se, že je to válečník. Královo dítě by ostatně nemělo být jiné."

Balancovala na hranici drzosti a Abeleyn to věděl, ale poslední dobou jí příliš mnoho pozornosti nevěnoval a těch několik posledních dnů pro ni muselo být těžkých. Proto jen mírně sklonil hlavu, neboť si nebyl jist, jestli by dokázal odpovědět zdvořile.

Hlas se jí změnil; ztratila se z něj tvrdost. „Veličenstvo, omlouvám se, pokud jsem tě vyrušila v meditaci. V posledním čase mi chyběla tvá společnost. Služebná pro mne postavila k ohni trochu vína. Mohu ti nabídnout sklenici?"

Byl tu milion věcí, které by měl udělat a do kterých by se měl okamžitě pustit, a samozřejmě se už nemohl dočkat, až si vyslechne Golophinovy zprávy; ale nabídka horkého vína byla lákavá, stejně jako ta druhá, nevyslovená nabídka, která se jí zračila v očích. Abeleyn byl vyčerpaný do morku kosti. Pomyšlení na chvilku odpočinku převážilo. Muži se bez něho na hodinu obejdou.

„Dobrá tedy," kývl, uchopil ji za štíhlou ruku, kterou k němu natáhla, a nechal se odvést.

Raroh ho ze svého místa na nedalekém stvolu rákosu sledoval chladnýma očima bez jediného mrknutí.

Jemillin přístřešek byl opravdu pohodlný, pokud se slovo 'pohodlný' dalo použít pro plachtovinu, přetaženou přes kostru ze dřeva. Zachránila z trosek lodě několik truhlic a plášťů; tyto věci nyní sloužily jako nábytek.

Propustila služebnou a vlastníma rukama stáhla Abeleynovi zakrvácené, solí popraskané boty, které pak obrátila podrážkou vzhůru a vylila z nich vodu; pak naběračkou naplnila cínový pohár horkým vínem. Abeleyn seděl a sledoval, jak se barva plamenů mění z bledé průsvitnosti do jasného šafránu, jak se venku snášela tma. V této roční době jsou denní hodiny tak krátké! Byla to připomínka, že teď je ze všech nejméně vhodná doba jak pro vedení války, tak pro plánování tažení.

Víno bylo dobré. Skoro dokázal sledovat, jak mu koluje žilami a zahřívá prochladlou pokožku. Povolal Jemillinu služebnou a nařídil jí, aby zbytek odnesla do ostatních stanů raněným. Všiml si, jak Jemilla

pevně sevřela rty, a v duchu se usmál. Dáma měla vlastní představy o vhodnosti a nevhodnosti, o nahraditelnosti a nepostradatelnosti.

„Jsi zraněn, Veličenstvo?" zeptala se. „Kabátec máš prosáklý sedlou krví."

„Ta patří jiným mužům," odpověděl Abeleyn a upil vína.

„Byl to skvělý boj - všichni vojáci to tvrdí. Bitva, hodná samotného Myrnia Kůlna. Já o tom samozřejmě vím jen z doslechu. Musela jsem se s Consuellou krčit pod pytli ve smradu spodního nákladového prostoru; sotva vhodné místo, odkud by bylo možno sledovat dění ve víru boje a slávu vítězství."

„Jen šarvátka, nic víc," řekl Abeleyn. „Bylo ode mě zbrklé předpokládat, že se dostaneme z Perigraine jen tak, bez problémů."

„Korzáři tedy pracovali pro jiné krále?" zeptala se užasle.

„Ano, paní. Jsem přece kacíř. Chtějí ze mě udělat mrtvého kacíře - tak jednoduché to je. Tím, že místo vlastních vojsk použijí k mému únosu nebo zabití korzáry, se jen snažili zachovat jistou diskrétnost."

„Diskrétnost!"

„Diplomacie byla vždycky směsicí dvornosti, vychytralosti a vražd."

Bezděčně si položila ruku na břicho, jako by si ten pohyb ani sama neuvědomovala. „A co králové Mark a Lofantyr? Myslíš, že se pokoušeli i o jejich životy? "

„Nevím. Možné to je. V každém případě - jakmile dorazí domů, budou muset čelit mocným mužům, kteří hodlají využít situace. Stejně jako já."

„Říká se, že se Abrusio nachází pod vládou církve a šlechty," prohodila Jemilla.

„Opravdu? Fámy jsou nespolehlivé."

„Stále cestujeme do Abrusia, Veličenstvo?"

„Samozřejmě. Kam také jinam? "

„Já - myslela jsem..." Sebrala se a napřímila se jako žena, rozhodnutá čelit špatným zprávám. „Budeš se ženit, Veličenstvo?"

Abeleyn si jednou rukou promnul oči. „Jednoho dne se ožením, ano."

„Vezmeš si sestru krále Marka z Astaracu? "

„Další fámy?"

„Slyšela jsem to ve Vol Ephriru, než jsme odcestovali."

Abeleyn se na ni zahleděl. „Tato fáma je shodou okolností pravdivá, ano."

Sklopila oči. Také se říkalo, že než paní Jemilla pozvala do svého lože krále Abeleyna, obýval je milenec neurozeného původu. Nevěděla jistě, jestli král tyto řeči zaslechl.

„V tom případě... co se pak stane s dítětem, které nosím?" zeptala se smutně.

Abeleyn věděl, že jeho milenka je jednou z nejvypočítavějších a nejctižádostivějších žen v celém království. Byla vdovou po jednom z otcových nejlepších generálů, ale po jeho smrti už nebyla spřízněna s jediným velkým rodem Hebrionu. To byl také jeden z důvodů, proč jí dovolil, aby ho svedla: byla na světě sama a nepatřila k žádnému mocenskému boku, které se krčily ve stínu hebrionského trůnu. Žila a prospívala díky jeho dobré vůli. Mohl by sem teď hned povolat Orsiniho a nechat ji na místě probodnout; nikdo by se o ní slovem nezmínil.

„O dítě bude postaráno," slíbil. „Pokud to bude náhodou syn a bude slibný, pak mu nikdy nic chybět nebude, to ti přísahám."

Upřela na něj oči, černé body v jinak bledé tváři. Na koleně ho hřála její ruka.

„Děkuji, Veličenstvo. Ještě nikdy jsem nebyla požehnána dítětem. Jen doufám, že až vyroste, bude ti chlapec moci dobře sloužit."

„Nebo děvče," dodal Abeleyn.

„Je to chlapec." Usmála se a byl to první upřímný úsměv, který na její tváři Abeleyn spatřil od chvíle, kdy vypluli z Hebrionu. „Cítím to v kostech. Vidím ho, jak se v mém lůně krčí se zaťatými pěstičkami a roste."

Abeleyn neodpověděl. Znovu se zahleděl do ohně a vzpomněl si na plameny a zkázu bitvy, kterou vybojoval. Přesto se o ní docela záměrně zmínil jako o šarvátce. V Abrusiu ho čekají horší věci. Rytíři církve docela jistě nevyklidí město bez boje a osobní služebníci a spojenci Sequerů a Carrerů budou s nimi stát v jedné řadě. Ale on nakonec vyhraje. Stojí za ním armáda a flotila.

Jemillina ruka se pomalu přesunula po králově stehně výš a vytrhla ho ze zamyšlení. Začala se dotýkat jeho rozkroku.

„Myslel jsem, že tvůj stav..." začal.

Usmála se. „Je přece mnoho věcí, které spolu mohou muž a žena dělat, Veličenstvo, dokonce i v mém stavu - a já tě neseznámila ani s desetinou z nich."

Právě tímhle způsobem vždycky dokázala popíchnout jeho hrdost a zároveň ho svádět. Byla starší, zkušenější, byla mu v lůžku učitelkou. Ale on byl příliš unavený. Jemně jí odtáhl ruku.

„Je mnoho věcí, na které musím dohlédnout, paní. Nemám čas, i když bych rád."

V očích jí na okamžik zaplál oheň: to byla další věc, která ho na ní vzrušovala; nebyla zvyklá, že vždycky nemohlo být po jejím - a zdálo se, že ani pokud šlo o krále. Abeleyn musel vynaložit všechnu sílu vůle na to, aby vstal. Jemillina ruka mu sklouzla ke kotníku, na vybělenou pokožku, která už celé dny neměla možnost uschnout.

„Možná později," navrhla.

„Možná. Nicméně na tyhle věci nebudeme mít v dohlednu příliš mnoho času."

Natáhl si provlhlé boty a sklonil se, aby ji políbil.

Na poslední chvíli odvrátila tvář, takže se setkali rty. Po zubech mu jako had přejel jazyk. Se čtveráckým úsměvem se odtáhla. Abeleyn vyklopýtal z přístřešku do ohni prosvícené venkovní temnoty a znovu se jej zmocnil pocit, jako by měla opět poslední slovo.

Kapitola sedmá

Barikády vyrostly přes noc.

Když diákon vyjel se svou četou za modravého šera úsvitu na pravidelnou hlídku, zjistil, že ulice jsou neprůjezdné. Obrácené káry, pytle a bedny z doků, všechno navršené na hromadách a svázané dohromady. I v těch nejužších uličkách a průchodech se tyčily překážky, obsazené obyvateli města, kteří si na ochranu před chladem zapálili v koších dřevěné uhlí, postávali kolem, mnuli si ruce a tiše rozmlouvali. Každá ulice, cesta, průchod i třída, které vedly do západní části dolního Abrusia, byly uzavřeny. Celá část města byla zapečetěna jako zátka v hrdle láhve.

Diákon rytířů církve a jeho devět bratří ve službě sedělo v sedlech těžkých válečných koní a sledovali obyvatele Abrusia a jejich

prozatímní opevnění se směsicí vzteku a nejistoty. Pravda, během několika posledních týdnů se dolní město stalo nepříliš přátelským místem a každý rytíř, který se tam odvážil, se vystavoval nebezpečí, že mu někdo z vyššího poschodí přinejmenším vylije na hlavu obsah nočníku. Presbyter Quirion nařídil svým mužům, aby se zdržovali mimo tuto oblast, zatímco se sám účastnil delikátních jednání s veliteli abrusijské posádky. Ale tohle, tohle bylo něco jiného. Tady už se jednalo o otevřenou revoltu proti silám, jimž do rukou svěřil samotný nejvyšší pontifex vládu nad městem.

Koně stáli pod těžkým nákladem oceli a těl trpělivě na kočičích hlavách ulice a od nozder jim do chladného ranního vzduchu stoupaly obláčky páry. Oddíl stál proti ústí úzké uličky; horní poschodí natěsnaných hrázděných domů se zde nakláněla k sobě, až se skoro zdálo, jako by se terakotové tašky nad hlavou spojovaly do oblouku, který odděloval ulici od otevřeného nebe. Obyvatelé za barikádou opustili koše s uhlím a sledovali rytíře. Byli obého pohlaví, staří i mladí. V rukou třímali improvizované zbraně: zemědělské nástroje nebo prostě těžší kusy nářadí; kladiva a krumpáče, kosy, vidle, řeznické sekáčky. Výzbroj stejně různorodá a pestrá jako samo obyvatelstvo Abrusia.

Město tvarem připomínalo podkovu, v níž byl uzavřený trojlístek. Tvar podkovy určovaly městské zdi, které se táhly od severního po jižní konec Jižního zálivu, jemuž *se* také někdy říkalo Hebrionský. Trojlístek představovaly tři části přístavu, sevřené v podkovovité zátoce. Nejsevernější část tvořil Vnitřní kanál, který se táhl k srdci města a na jehož konci doky a kotviště stály pod ochranou Abrusijského kopce. Napravo a nalevo - a nepříliš ve vnitrozemí - se nacházely Vnější kanály, dva později zbudované přístavy, křižované uměle postavenými moly. V západní části Vnitřního kanálu se nacházely suché doky a loděnice hebrionského královského námořnictva a tyčila se nad nimi Admiralitní věž. Na mysu severně od nich stálo další staré opevnění. To byl Arzenál, pevnost a zbrojnice abrusijské posádky. Jak námořnictvo, tak armáda se nacházely v západní části dolního města, a právě tato oblast byla teď zahrazena barikádami obyvatel.

Ale o tomhle všem dychtivý mladý diákon neuvažoval, když seděl v časném jitru na koni a uvažoval, co má podniknout. Věděl jen to, že se nějaká chátra rozhodla zabránit v průchodu četě rytířů církve,

sekulárních obránců církve na této zemi. To byla urážka autority samotného pontifika.

„Tasit meče!" rozkázal svým mužům. Ti okamžitě poslechli. Kopí nechali uložená v kasárnách, protože s touto zbraní nebyl pohyb v úzkých, přeplněných uličkách dolního Abrusia jednoduchý.

„Útok!"

Deset jezdců vyrazilo klusem, který se po několika krocích zrychlil, zatímco od kopyt odskakovaly na kočičích hlavách jiskry. Ve dvouřadu se řítili úzkou uličkou jako andělé pomsty - pokud by ovšem andělé mohli být tak silně vyzbrojeni, chráněni ocelovou zbrojí a pokud by se posadili na těžké válečné oře.

Obyvatelé chvíli hleděli na blížící se apokalypsu, a pak se rozprchli. Barikáda zůstala opuštěna, neboť všichni práskli do bot, prchali ulicí, případně se snažili ukrýt v domech po stranách.

Diákonův kůň dorazil k nahromaděnému harampádí, které ulici uzavíralo, vztyčil se na zadní a nakonec barikádu přeskočil; polovinu jí přitom strhl. Další rytíři následovali velitele. Ulici naplnil dupot vzpínajících se koní a třesk oceli. S rachotem dopadl převrácený vozík zpět na kola. A to už byli všichni rytíři za barikádou, znovu pobídli zpěněné koně do rychlého klusu a z plných plic křičeli: „Ramusio!"

Řítili se jako lavina. Lidé se snažili uhýbat čepelím mečů a okovaným kopytům válečných ořů. Diákon jednoho muže zasáhl zezadu do hlavy a odsekl mu kus lebky. Když nešťastník upadl na zem, proměnila ho kopyta v kaši.

Další, kteří se nedokázali skrýt nebo utéct, čekal stejný osud. Neústily sem žádné postranní uličky, nebyly tu žádné průchody, nebylo se kam skrýt. Několik mužů a žen bylo rozsekáno na kusy, zatímco bušili pěstmi do zavřených dveří a snažili se schovat v některém domě. Koně se vzpínali tak, jak byli vycvičeni a kopyta, okovaná ocelí, tříštila kosti a trhala maso. Ulice se proměnila v jatka.

Ale už se rozšiřovala. Proud těch, kteří přežili, se rozptýlil, neboť ulice vyústila do otevřeného prostoru. Nacházelo se zde malé náměstíčko.

Diákon byl už celý ochraptělý, jak neustále vyřvával válečný pokřik rytířů, a když mával mečem a sekal do prchajícího davu, hrál mu na tváři šílený úsměv. Z nosu mu odkapával pot a košili pod zbrojí měl celou mokrou. Tohle byla zábava.

Ale něco bylo ve vzduchu. Podivný zápach. Ustal v masakru a zmateně se rozhlédl. I jeho muži *se* zastavili, oddechovali a z čepelí jim v lepkavých obloucích odstřikovaly stuhy krve. Chaos a halas, který panoval ještě před několika vteřinami, náhle utichl.

Kouř střelného prachu.

Konec ulice se náhle vyprázdnil. Před rytíři stály jen dvě řady hebrionských vojáků a od zapálených doutnáků arkebuz jim stoupaly proužky kouře.

Diákon stále ještě nechápal, co se děje. Pobídl koně, aby si s těmi muži promluvil. Překáželi mu v cestě.

Důstojník, který stál na kraji přední řady, zvedl zbraň. Bledé zimní slunce, které mezitím vystoupilo nad střechy okolních domů, se na čepeli jeho rapíru zalesklo a proměnilo ji v plamen.

„K palbě připravit!"

Arkebuzíři natáhli kolečkové zámky, v nichž měli natažené doutnáky.

„Přední řada pokleknout!"

Polovina vojáků uposlechla rozkazu.

„Počkejte!" zvolal diákon vztekle. Co si ti muži vlastně myslí, že dělají? Jeho bratří za ním se poděšeně rozhlédli. Několik se jich snažilo přimět vyčerpané koně k pohybu.

„Přední řada pal!"

„*Ne!"* zařval diákon.

Výbuch plamene a kouře, divoké zaburácení hromu. Salva zvedla diákona z koně a mrštila jím na dlažbu. Jeho muži se v sedlech zakymáceli. Koně zařičeli, když jim kulky pronikly zbrojí a zakously se do masa. Obrovská zvířata se zapotácela, svalila se na zem a uvěznila pod sebou jezdce. Vzduchem se rozptýlil dým a naplnil celou šíři ulice.

Z oblaku střelného prachu rytíři znovu zaslechli důstojníkův hlas.

„Zadní řada zacílit."

Ti z rytířů, kteří přežili, se otočili k nepříteli čelem a divoce pobídli vyděšené koně do klusu. Zaječeli jako pekelné přízraky a vyrazili přes náměstí k oblaku kouře, aby pomstili padlé bratry.

V ústrety se jim vrhla druhá salva.

Všichni byli smeteni ze sedel. První dva rytíři setrvačností pronikli až k řadě arkebuzírů a koně v pádu prorazili formaci, takže se hebrionští vojáci rozprchli na všechny strany. Jeden z rytířů byl vyhozen ze sedla

nezraněný a s rachocením sklouzl po dlažebních kostkách. Sotva se mu v těžké zbroji podařilo vstát, dorazili k němu dva arkebuzíři a znovu ho srazili na záda jako obrovského lesklého brouka. Přišlápli mu zápěstí a drželi ho na zemi, zatímco mu další hebrionský voják strhl z hlavy přilbu a podřízl hrdlo.

Poslední výstřel vysvobodil divoce řičícího koně z utrpení. Ze dveří okolních domů se začali vynořovat lidé. Ti propukli v jásot, když spatřili mrtvoly nepřátel, rozházené na náměstí, i když mnozí poklekli do sedlé krve a hýčkali v náručí bezvládné hlavy příbuzných nebo přátel. Jásot brzy vystřídal ženský pláč.

Obyvatelé Abrusia znovu vystavěli zničenou barikádu, zatímco hebrionští vojáci metodicky dobíjeli arkebuzy a znovu zaujali postavení v připravených úkrytech.

„Tomu nedokážu uvěřit!" vybuchl presbyter Quirion. Abrusio se před ním rozkládalo v závoji mlhy, zalité čirým ranním sluncem. Zamrkal, když se z města znovu ozvala salva arkebuz a ozvěnou se odrazila od natěsnaných střech až k věži kláštera, na jejímž balkoně stál.

„Prozatím byly ze zálohy přepadeny tři naše hlídky," hlásil rytíř-opat. „Srážky začaly za úsvitu a trvají bez přestání až do tohoto okamžiku. Měli jsme vážné ztráty. Jsme jezdectvo a nemáme palné zbraně. Nejsme vybaveni k pouličním šarvátkám s nepřáteli, kteří mají arkebuzy."

„A víš jistě, že je do celé věci zataženo hebrionské vojsko, že to nejsou jen civilisté s puškami?"

„Ano, excelence. Všichni naši bratří hlásí totéž: kdykoli se snaží prorazit barikády, narazí na disciplinovanou střelbu. Musí to být vojska městské posádky; jiné vysvětlení není."

Quirionovy oči plály modrými plameny.

„Odvolej bratry. Nemá cenu, aby se zbytečně vystavovali palbě vojáků a útokům kacířů."

„Ano, excelence."

„A na poledne svolej všechny důstojníky nad hodnost diákona včetně do auditoria. Osobně k nim promluvím."

„Rozkaz, excelence." Rytíř-opat se na pancéřované hrudi přežehnal znamením Svatého a odešel.

„Co to má znamenat?" zeptal se presbyter.

„Chceš, abych ti to zjistil?" opáčil líně Sastro di Carrera, zatímco si jednou rukou pohrával s rubínovou náušnicí, která mu visela v pravém lalůčku.

Quirion se otočil a podíval se na společníka zpříma. Byli v místnosti s vysokým stropem sami.

„Ne.“

„Ty mě nemáš rád, excelence. Proč?"

„Jsi člověk, který nemá takřka žádnou víru, pane Carrero. Jde ti jen o tvůj vlastní zisk."

„Copak o ten nejde každému?" zeptal se Sastro s úsměvem.

„Ne, každému ne. Ne mým bratřím... Nuže, víš něco o tom, co se v tomhle městě děje? "

Sastro zívl a protáhl si dlouhé paže. „Mohu to posoudit stejně dobře a možná i lépe než kdokoli jiný. Vsadil bych se, že Rovero s Mercadem nějakým způsobem navázali kontakt s naším ex-králem Abeleynem. Nakonec se přidali k němu - z tohoto důvodu znovu odložili shlédnutí pontifikální buly, k němuž mělo dojít včera. Armáda s flotilou nám budou bránit v obsazení dolního města, dokud Abeleyn nedorazí osobně, a pak přejdou do ofenzívy. Také bych řekl, že tví rytíři neměli být zabiti; prostě se do toho pustili s příliš velkým zápalem. Je jasné, že generál s admirálem to chtějí navléknout tak, abychom si mysleli, že jde o lidové povstání, ale museli použít řadové jednotky při ochraně barikád, když na ně tví bratří zaútočili."

„Takže teď víme, jak jsou síly rozloženy," zavrčel Qui-rion. Jeho tvář vypadala, jako by někdo pomocí neviditelných strun stáhl bradu a čelo k sobě; vzteky se zaťala jako pěst. „Budou exkomunikováni," pokračoval. „Osobně se postarám, aby skončili na hranici. Ale nejdřív musíme tuto vzpouru rozdrtit."

„To nemusí být zrovna jednoduché."

„Co ten tvůj přítel Freiss? " Když se na Sastrově tváři objevil výraz nelíčeného překvapení, Quirionův hlas zazněl hrubým smíchem. „Myslel sis, že nevím, že se s ním scházíš? Nedovolím ti v tomhle městě rozehrávat soukromé hry, pane Carrero. Buď potáhneš pěkně v jedné řadě s námi, nebo tě k ničemu nepustíme."

Sastro pokrčil rameny a snažil se udržet vyrovnaný a lhostejný výraz. Ruka mu sklouzla k lesklé, navoněné špičce vousu. Quirionovi

připadalo, že se neustále potřebuje dotýkat sám sebe. Rozčilující zlozvyk. Ten člověk je pravděpodobně pederast; smrdí jako sultánův harém. Ale byl to nejspolehlivější z místních šlechticů a nutný spojenec.

„Dobrá tedy," kývl Sastro ledabyle. „Můj přítel Freiss, jak jsi ho označil, tvrdí, že už pro naši věc získal několik set mužů z posádky, mužů, kteří nesnesou pomyšlení na kacířství a kteří očekávají, že jakmile se církev ujme plné vlády nad Abrusiem, budou za svou věrnost Svatému odměněni."

„Kde jsou?"

„V kasárnách. Mercado má podezření a oddělil je od ostatních tercií. Nejspíš je také nechává střežit."

„Pak nám nejsou k ničemu."

„Mohli by odvést pozornost a tví bratří by mezitím mohli na ta kasárna zaútočit."

„Mí bratří nejsou vybaveni pro pouliční boj, jak už jsi slyšel. Ne, musí existovat jiný způsob."

Sastro se se zájmem zahleděl k ozdobnému stropu komnaty. „Pak by tu ještě mohli být mí osobní vazalové..."

„Kolik?"

„Pokud bych povolal ke splacení služeb i nižší klientské rody, pak bych jich mohl dát dohromady nějakých osm set."

„Výzbroj?"

„Arkebuzy a pěší bojovníci s meči. Žádní kopiníci, ale na druhou stranu kopí nejsou v pouličních bojích o nic lepší než jezdectvo."

„To by bylo ideální. Mohli by krýt útok, vedený mými rytíři. Jak dlouho by mohlo trvat, než bys je povolal?"

„Několik dní."

Oba muži se prohlíželi jako dva zápasníci, kteří stojí v protějších rozích ringu a zvažují soupeřovy slabiny a výhody.

„Uvědomuješ si samozřejmě, že musím riskovat vlastní rodinu, své přívržence a vlastní osud," dodal Sastro.

„Hebrionská pokladnice je v držení rady. Veškeré výdaje ti budou proplaceny," zabručel Quirion.

„Tohle není záležitost, kterou jsem měl na mysli," prohlásil Sastro. „Ne, peníze nejsou mým hlavním zájmem. Jde o to, že muži bojují daleko raději když vědí, že se vylepší postavení jejich pána - stejně jako postavení jich samých."

„Budou bránit pravou církev ramusianských království. Není to snad dostatečná odměna? "

„Já vím, měla by, můj drahý presbytere. Ale ne všichni muži jsou tolik... rozhodní, dalo by se říci, jako tví bratří."

„Co chceš, pane Carrero?" zeptal se Quirion, ačkoli odpověď na svou otázku znal už předem.

„Prohledáváš přece archivy a snažíš se zjistit, kdo by se měl ujmout trůnu, když teď byla linie Hibrusiů ukončena, není to tak? "

„Ano, archiváři zakladatelů na tom pracují."

„Myslím, že zjistíš, že nejvhodnější kandidát je Astolvo di Sequero. Ale je to stařec. Nechce se ujmout vlády se vším, co k ní náleží. Odmítne tě."

„Víš to opravdu jistě? "

„Ano, vím. A jeho synové jsou nestálí, nevycválaní mladíci. Sotva materiál, vhodný pro královskou korunu. Ty na druhou stranu potřebuješ, aby byl nový král Hebrionu zralý muž, který má jisté schopnosti, muž, který bude ochotně a rád spolupracovat se svatou církví. Při představě, že se vlády ujme jeden z nedospělých spratků pana Astolva, by se jiné šlechtické rody mohly cítit ohrožené a ke vzpouře by nemuselo být daleko."

„Kde bych takového muže mohl najít?" zeptal se obezřetně Quirion. Samozřejmě nepřeslechl hrozbu v Sastrových slovech.

„Nevím to sice jistě, ale pokud se tví archiváři začtou do starých záznamů dostatečně pozorně, mohli by zjistit, že rod Carrera má trůnu blíž, než by sis mohl myslet."

Quirion se hrubě zachechtal - byl to odpudivý smích neurozeného chlapa, jak si znechuceně pomyslel Sastro, ačkoli nedovolil, aby se mu cokoli z pocitů odrazilo na tváři.

„Královský trůn výměnou za tvé muže, pane? " zeptal se presbyter.

Sastro zvedl jedno pečlivě zastřižené obočí. „A proč ne? Mohu se ti zaručit, že nikdo jiný podobnou nabídku neposkytne."

„Ani Sequerové?"

„Astolva by něco takového ani nenapadlo. Ví, že kdyby se o to jen pokusil, visel by jeho život na vlásku. Jeho synové bojují o každý palec nadvlády v jeho stínu; nevydržel by ani rok. Jak by to vypadalo? Církví podporovaná monarchie by byla zapletena do vražedných intrik, možná dokonce do otcovraždy - a jen několik měsíců po ustavení."

Quirion se tvářil zamyšleně, jako by celou věc zvažoval. „Podobně důležitá rozhodnutí musí schvalovat Himerius v Charibonu. Nejvyšší pontifex bude mít tak jako tak poslední slovo."

„Nejvyšší pontifex, ať ho všichni svatí ochraňují, se bezpochyby bude řídit doporučeními svého pověřence."

Quirion přešel ke stolu, kde stálo několik karaf s vínem. Nalil si do sklenice červené a vypil je do dna, načež se trpce zašklebil. Nikdy příliš pití neholdoval, ale teď cítil, že do sebe potřebuje dostat něco, co by ho zahřálo; teplota v místnosti byla hluboko pod bodem mrazu.

„Promluv si se svým spoluspiklencem Freissem," řekl. „Ať se s připravenými muži chystají na boj. A začni shromažďovat své přívržence, pane Carrero. Musíme vypracovat společný plán."

„Pošleš tedy do Charibonu posla s příslušnými doporučeními?" zeptal se Sastro.

„Ano, pošlu. A navíc... poradím svým archivářům, aby se zaměřili na genealogii tvého rodu."

„Moudré rozhodnutí, presbytere. Jsi očividně prozíravý muž."

„Možná. Takže nyní, když jsme se dohodli, můžeme se zabývat poněkud světštějšími záležitostmi? Potřebuji seznamy výzbroje a mužů."

Ten člověk nemá stylu ani co by za nehet vlezlo, pomyslel si Sastro. O citu pro načasování snad v životě neslyšel. Ale to je vedlejší. Prozatím si zajistil královský trůn; to bylo ze všeho nejdůležitější. Vykročil po cestě k moci. Ale zatím ještě nedorazil k prahu, to ani zdaleka. Ještě zbývala spousta práce.

„Budu pro tebe mít všechno připraveno dnes odpoledne," slíbil hladce. „A pošlu kurýry na své usedlosti a na usedlosti vazalů. Muži se začnou shromažďovat okamžitě."

„Dobrá. Musíme tuhle záležitost vyřídit rychle. Pokud nedokážeme zlomit odpor dolního města dřív, než dorazí Abeleyn, bude ovládnutí Abrusia záležitostí na několik měsíců - a příliš mnoho majetku podlehne zkáze."

„Pravda. Rozhodně si nepřeji být králem hromady popela."

Quirion se na svého urozeného společníka zahleděl. „Nový král bude vládnout společně s církví. Nepochybuji, že si bude nejvyšší pontifex přát udržovat ve městě posádku rytířů i poté, co bude vzpoura potlačena a zažehnána. "

„Budou neocenitelnou pomocí, skutečným pilířem vlády nového královského rodu."

Quirion přikývl. „Jen jsem chtěl, abychom v tom měli jasno. A nyní, pokud mě omluvíš, pane Carrero, musím se připravit na schůzku s bratry. A je třeba navštívit raněné."

„Samozřejmě. Požehnáš mi, než odejdu, excelence?"

Sastro vstal a se skloněnou hlavou před presbyterem poklekl. Quirionova tvář se stáhla do nepopsatelného výrazu. Chrlil slova požehnání, jako by to byla kletba. Šlechtic pak vstal, s přehnanou okázalostí se přežehnat znamením Svatého, a odešel.

V dálce pěti set mil se Thurijské hory tyčily pod hustým bělostným příkrovem sněhových závějí půli zimy. Poslední z průsmyků už byl uzavřen a Sultanát Ostrabar byl od jihu a západu zapečetěn mrazivou bariérou, která byla sama pouhým vedlejším hřebenem obávaného Jaffarského masivu dál na východě.

Věž kdysi náležela k horskému hradu ramusianské šlechty - k jedné ze stovek těchto staveb, které byly rozesety v bohatých dolinách Ostiberu za dob, kdy tato země patřila k ramusianskému království. Ale nyní bylo všechno jinak. Celých šest desetiletí už tato bohatá oblast spadala do državy merduckých vladařů. Jejím pánem byl nyní Aurungzeb Zlatý, Pokořitel Aekiru, a lidé, jimž vládl, museli přijmout merducké jho, jak se tomu říkalo na západě. Obdělávali svá pole tak jako vždycky a podle svého nejlepšího svědomí nedokázali tvrdit, že jsou na tom pod vládou merduckých pánů hůř, než tomu bylo za ramusianů.

Jistě, jejich synové museli sloužit jistý čas v sultánově armádě, ale pro většinu nadaných neexistovaly žádné překážky, které by jim bránily čehokoli dosáhnout. Pokud byl muž schopný, mohl se v sultánových službách domoci skutečně vysokého postavení - bez ohledu na to, v jakých poměrech se narodil. Byl to jeden z těch prohnaných způsobů, jakými si merdukové lidi připoutávali, a navíc přinášel novou krev do armády a vládních úřadů. Dědové mužů, kteří nyní bojovali pod prapory proroka Ahrimuze u Aekiru a Ormannovy Hráze, válčili proti stejným symbolům před dvěma generacemi. Pro rolnictvo to ovšem byla praktická volba. To bylo beztak připoutáno k půdě a když ta změnila majitele, změnili majitele i oni bez sebemenšího reptání.

Většina horského hradu byla v troskách, ale jedno křídlo s vysokou věží zůstalo zubem času nedotčeno a poskytovalo daleký výhled do údolí. Za jasných dnů bylo dokonce možno dohlédnout až k Orchanu, hlavnímu sultánovu městu, které se v dálce ježilo minarety. Ale hrad byl opuštěn. Byl zbudován příliš vysoko v Thurijských horách a zpustl ještě dříve, než přišli merdukové, neboť jeho obyvatele odsud vyhnalo drsné počasí horských zim.

Místní obyvatelé z údolí toho o temné věži, která stála osamoceně v mrazivých výšinách, mnoho nenamluvili. Nicméně se proslýchalo, že po setmění jí v oknech občas probleskují podivná světla a vyprávěly se historky o nelidských tvorech, kteří se za měsíčních nocí potulují po okolí. Občas se někde ztratila ovce a jednou zmizel i mladý ovčák. Nikdo se ale ke starobylým ruinám neodvažoval a tak zůstávaly nerušené stát v hrozivém zamyšlení nad žírnými údolími.

Netvor se odvrátil od okna, které skýtalo černobílý výhled na bělostný sníh, černočerné stromy a vzdálená světla. Pomalu přešel kruhovou věžní místnost a s povzdechem klesl do čalouněného křesla u krbu. Dírami ve střeše neúnavně vyl vítr a okny beze skel dovnitř občas pronikly konfety sněhových vloček.

Netvor byl oblečen v lidských šatech a hlavu tvořila neskutečná směsice lidských rysů a plazí podoby. Tělo měl neohrabané a zkroucené a na dlážděné podlaze skřípěly drápy, které nahrazovaly prsty nohou. Jen ruce zůstávaly podobné lidským, ačkoli měly tři klouby a pokrývaly je jemné šupiny, na kterých se v zeleném přísvitu odrážela záře ohně.

Ve světle plamenů byly vidět i další věci. Kolem stěn stály police, na nichž se nacházely vysoké skleněné nádoby plné tekutiny; oheň se odrážel od předmětů uvnitř. V některých plavaly malé mrtvolky nenarozených dětí, které měly pevně zavřené oči, jako by ještě stále odpočívaly v matčině lůně. Další obsahovaly svinutá těla velkých hadů, kteří se boky opírali o sklo. A ze tří největších nádob shlížely do místnosti dvounohé stíny, jejichž oči připomínaly temné záblesky jasných drahokamů. Neklidně se pohybovaly v tekutině, jako by se ve svém vězení cítily omezeny.

Místnost byla prosycena kyselým pachem jako šaty, které zůstaly ležet na dešti. Na malém stolku před krbem stál stříbrný podnos, na němž dohasínaly poslední jiskry v malé hromádce popela. Z popela

trčely kostičky a drobný zbytek lebky s vystouplými tesáky, která nebyla větší než vejce.

Věc v křesle se předklonila a dlouhým ukazováčkem zašťourala v popelu. V očích se jí zajiskřilo. Divokým gestem smetla popel, podnos a zbytky kostí do ohniště. Pak zasyčela a opřela se v křesle.

Z výklenku poblíž stropu se k netvorovi snesl malý homunkulus, který připomínal oživlé mládě chrliče. Usadil se mu na rameni a čenichem strčil do svraskalého krku.

„Klid, Olove. Na tom nezáleží," řekl netvor a vyděšeného tvorečka pohladil. Pak dodal hlasitěji: „Bataku!"

V zadní části místnosti se otevřely dveře a dovnitř vstoupil muž v dlouhém cestovním plášti, lemovaném kožešinou, a ve vysokých botách. Byl mladý, oči mu zářily uhlovou černí a lalůčky uší měl obtíženy zlatými náušnicemi. Tvář svítila bíle jako sádra a navzdory chladu, který v místnosti panoval, se chvěl.

„Mistře?"

„Znovu to selhalo - jak sám vidíš. Dokázal jsem jen zničit dalšího homunkula."

Mladík k němu udělal několik kroků. „To je mi líto."

„Ano, mně také. Nalij mi trochu vína, buď tak hodný, Bataku."

Mladík beze slova poslechl. Ruka se mu třásla a okrajem rukávu utřel několik kapek vína, které dopadly na desku stolu. Celou tu dobu vrhal po postavě v křesle ustrašené pohledy.

Netvor si nabízenou sklenici vína vzal a nalil si tekutinu do hrdla; musel přitom zvrátit hlavu dozadu jako kuře, aby se dokázal napít. Křišťál sklenice mu v prstech popraskal. Netvor se na něj s unaveným podrážděním zahleděl a mrštil rozbitou věcí do krbu.

„Všechno v tomhle světě je pro mě nové," zamumlal.

„Co budeš dělat teď, mistře? Podnikneš tu výpravu?"

Netvor se na mladíka podíval světlýma, až rezavě jasnýma očima. Vzduch kolem něho se na okamžik zachvěl a homunkulus se zakvičením vzlétl ke stropním trámům. Když se vzduch znovu uklidnil, seděl na místě netvora vysoký muž s olivovou pokožkou, který měl lícní kosti stejné jemné jako žena. Jen oči zůstaly stejné jako netvorovy, citrónově žluté, jasné a v příjemné lidské tváři nezvyklé.

„Jsi teď o něco méně nervózní, Bataku? "

„Rád zase vidím tvou starou tvář, mistře."

„Dokážu tuhle podobu udržet nepřetržitě jen několik hodin a oči proměně vzdorují. Možná je to proto, že jsou okny do duše, jak se říká." Muž se bez nejmenší stopy veselí usmál. „Ale abych ti odpověděl. Ano, vypravím se na cestu. Sultánovi muži už jsou v Alcarasu a najímají lodě - velké oceánské lodě, ne levangorské galéry. Dole ve vesnici na mne už několik dní čeká doprovod a povoz; sultán chce mít jistotu, že půjdu tam, kam jsem mu řekl."

„Na nejvzdálenější západ. Proč?"

Muž vstal, otočil se k ohni zády a natáhl ruce dozadu, aby se ohřál. Kolem jeho postavy proběhlo blikavé zachvění, jako by se mu rysy na okamžik nejasně rozmazaly. Iluze, zrozené z čirého dweomeru, v jasném světle vždycky tímto způsobem prozradily svou nestálost.

„Něco na dálném západě je. Já to vím. Během výzkumů jsem narazil na spoustu legend, mýtů a pověstí. Všechny směřují ke stejnému závěru: na západě leží země a je tam ještě něco navíc. Možná někdo navíc. Kromě toho, nyní nejsem sultánovi příliš k užitku. Když šáhr Baraz - ať navždy hnije v ramusianském pekle - zničil homunkula, který byl se mnou spojen, zmrzačil i dweomer v mé mysli. Jsem stále velmi mocný, stále ještě jsem Orkh, mistr magie, ale mých sil už ubývá. Nikdy bych se s tím nesvěřil nikomu mimo tyto zdi, Bataku."

„Samozřejmě budu..."

„Mlčet jako hrob, jistě. Já vím. Byl jsi dobrý učedník. Za několik let dosáhneš mistrovství ve čtvrtém Řádu a staneš se sám mágem. Zanechal jsem ti tu dostatečně rozsáhlou knihovnu a materiály, abys mohl ve studiích pokračovat i bez mého vedení."

„Ale jde o dvůr, mistře, o harém. To mě zneklidňuje. Stát se sultánovým čarodějem neznamená jen znát dweomer."

Orkh se usmál, tentokrát se skutečnou účastí. „Vím, ale pokud jde o tyto záležitosti, musíš ve skutečnosti ovládat jen několik málo věcí. Nestav se do cesty vezíro-vi Akranovi. A předcházej si eunuchy v harému. Ti vědí všechno. A hlavně, nikdy neodhaluj před sultánem hranice svých možností - nikdy mu neříkej, že něco nedokážeš. Vykrucuj se, vyjadřuj se nejasně, ale nikdy se nepřizná-vej ke slabosti nebo nedostatečnosti. Lidé si myslí, že my mágové jsme všemocní. A je v našem zájmu je v této víře udržet."

„Ano, mistře. Budeš mi scházet. Byl jsi vynikající učitel."

„A ty jsi byl vynikající žák."

„Doufáš, že najdeš na západě lék? Je to tak? Nebo jen chceš sejít lidem z očí?"

„Aurungzeb se mě zeptal na totéž. Nevím, Bataku. Už mě unavuje být netvorem, to jediné vím. Ani malomocný si nedokáže představit tu izolaci, kterou tolik trpím, tu osamělost. Mým jediným společníkem je Olov; on je jediný tvor, který je schopen na mne pohlédnout beze strachu nebo znechucení."

„Mistře, já..."

„To je v pořádku, Bataku. Není třeba nic předstírat. Během výzkumů jsem zjistil, že v minulých staletích vyplulo na západ několik lodí a žádná se nevrátila. Na palubách se nacházeli cestující - čarodějové na útěku z ramusianských království. Nevěřím, že všechny tyto lodě byly ztraceny. Podle mě je možné, že za oceánem stále ještě mohou žít ti, kdo plavbu přežili, nebo alespoň jejich potomci."

Batak vytřeštil oči. „A myslíš, že by tě dokázali vyléčit?"

„Nevím. Ale dvorské intriky mne unavují. Chci vidět s každým dalším úsvitem nový obzor. Navíc se to Aurungzebovi politicky hodí do hry. Ramusiané už vyslali na západ vlastní flotilu; ta opustila Abrusio před několika měsíci pod velením gabrionského kapitána jménem Richard Hawkwood. Nyní už by měla být u cíle. Merducké sultanáty nesmí připustit, aby tento nový svět obsadili naši nepřátelé. V tom s Aurungzebem musím souhlasit."

„Víš, že šáhr Baraz není mrtev? Zmizel z tábora společně se svým pašou Mughalem. Říká se, že vyrazili na východ, zpátky do stepí."

„Ano, vím. Tuto pomstu si budu muset odpustit. Složí své zbožné kosti někde v Jaffaru nebo na nekonečných pláních Kambaksku. Na tom ale nezáleží. Dělám si nyní starosti s jinými záležitostmi."

Orkh odstoupil od krbu a přešel k nedalekému stolu, na němž stála truhlice okovaná železnými pásy. Zvedl víko, nahlédl dovnitř, přikývl a znovu se otočil k učedníkovi.

„Zde najdeš veškeré podrobnosti o mé výzvědné síti. Jména agentů, šifry, data výplat - všechno. Nyní je na tobě, abys v udržování této sítě pokračoval, Bataku. Mám své muže v každém království na západě a většina z nich kvůli mně den co den nasazuje životy. Toto je odpovědnost, jíž se nezbavuji lehce. Nikdo nikdy nesmí zahlédnout na sebekratší okamžik obsah této truhlice. Zajisti ji nejsilnějšími

zaklínadly a znič ji v okamžiku, kdy by se mohla dostat do kterýchkoli rukou kromě tvých - včetně rukou Aurungzebových. Rozumíš mi?"

Batak oněměle přikývl.

„Existuje také daleko vybranější síť homunkulů - někteří jsou nečinní, jiní aktivní. Nasadil jsem je všude, dokonce i do harému. To oni jsou oči a uši, kterým můžeš důvěřovat vždy a bez výjimky, neboť je jim cizí vlastní zájem a předpojatost. Přinejmenším tehdy, mají-li plná břicha. Používej je moudře; a buď diskrétní. Mohou to být užitečné nástroje, jimiž si potvrdíš pravdivost hlášení agentů. Až budeš připraven vytvořit si vlastního pomocného ducha, radil bych ti, aby sis zvolil homun-kula. Mohou být náladoví, pravda, ale schopnost létat vždycky přijde vhod a jejich noční vidění je neocenitelné." Orkhovy rty se zvlnily v úsměvu. „Olov mi během svých nočních výprav do harému poskytl velice vzácné informace. Ta nejnovější ramusianská konkubína je na pohled nádherná. Aurungzeb si ji bere dvakrát během jediné noci, dychtivě jako panic. A stejně jako panic se příliš nevyzná v jemnosti."

Mág se vzpamatoval.

„V každém případě se před tebou otevírají netušené možnosti, pokud začneš využívat své zdroje správným způsobem, ale nemusím ti snad připomínat, že když získáš informace, o kterých bys neměl mít nejmenší tušení, musíš si je za každou cenu nechat pro sebe - bez ohledu na to, jak užitečné by ti mohly být. Síť musí být udržována v bezpečí za každou cenu."

„Ano, mistře."

Orkh odstoupil od stolku. „Nyní patří tato tajemství tobě. Využij je moudře."

Batak vzal truhlici do náručí, jako by byla vyrobena ze skla.

„Můžeš jít. Udržovat tento vzhled je pro mne únavné. Až pojedeš přes vesnici, řekni rissaldarovi doprovodu, že budu připraven k odjezdu zítra za východu měsíce. Ještě zbylo několik věcí, o které se musím postarat."

Batak se neohrabaně uklonil a vykročil ke dveřím. Když k nim dorazil, ještě naposledy se otočil. „Děkuji, mistře."

„Až mne znovu uvidíš - pokud se tak stane - budeš sám mágem, mistrem čtyř ze Sedmi Řádů. Toho dne mi budeš moci podat ruku a oslovit mne jménem."

Batak se nejistě usmál. „Na to se budu těšit."

Pak odešel.

Sníh ležel na zemi křupavý jako oschlý chléb a nohy s drápy, na nichž se netvor pohyboval, tříštily povrch zmrzlé krusty, ale široce rozevřené prsty bránily, aby se propadl hlouběji. Byl nahý, oděný pouze v šupinaté kůži, a ocasem neklidně mrskal ze strany na stranu, když se neslyšně pohyboval uličkami spící vesnice. Měsíční světlo se mu od šupin odráželo, jako by na sobě měl zbroj z tisíců plátků nejjemněji tepaného stříbra. Žhnoucí oči mrkaly, když s nelidskou, tichou silou otevíral okenici jedné z chalup. V temné místnosti leželo v kolébce hned pod oknem tělíčko, zavinuté v přikrývkách.

Odnesl si kořist vysoko do kopců a tam zabořil tlamu do rozervaných útrob, z nichž se ještě kouřilo. Když se konečně nasytil, zvedl hlavu a zahleděl se na rozpukané, ledem pokryté štíty okolních hor. Na západ, tam, kam odešlo slunce. Tam, kde ho snad čeká nový život.

Umyl se sněhem. Zvířecí podoba s sebou vždy přinášela zvířecí hlad. Ale kousek dítěte nechal Olovoví.

Kapitola osmá

Zpívala se Sláva Bohu, chvalozpěv, jenž uzavíral ranní modlitby. Již po celá staletí jej zpívali mnichové v Charibonu v časných hodinách každého nového dne a prostá, ale neskutečně krásná melodie pomalu doznívala ozvěnou pěti set hlasů mezi trámy a krovy katedrály.

Mnišské lavice lemovaly stěny trojúhelníkové chrámové lodi. Monsignorové, presbyterové a biskupové měli každý své vlastní sedadlo s umně vyřezávanými opěrkami na ruce a klekátky v zadní části prostoru. Zakladatelé se shromažďovali po pravé straně, ostatní řády - většinou antillané, ale i několik merkurianů - seděly vlevo. Zatímco mniši zpívali, procházel kolem řad lavic starý zakladatel s lucernou a pošťuchováním probouzel ty z bratří, kteří podřimovali. Pokud na sobě měli bílé kutny noviců, dostávalo se jim místo jemného zatřesení ramenem kopance a zamračení.

Nejvyšší pontifex Himerius se dnes ráno přidal na modlitbách ke spolubratřím, což nečinil často. Seděl ve středu souvěrců a symbol

Svatého se mu na hrudi ve světle tisíců svic ze včelího vosku blýskal jako hvězda. Když zpíval, byl jeho sokolí profil ještě výraznější.

Po celém Charibonu byly už vzhůru tisíce dalších mnichů a i oni vzdávali chválu svému stvořiteli. Říkalo se, že v této denní době se Charibon mění ve město hlasů a rybáři ve člunech na Torově moři slyšeli, jak k nim v mocných vlnách doléhá od břehu silná ozvěna zpěvu, mnohočetná modlitba, která prý uklidňovala vlny a lákala ryby ke hladině, kde se vynořovaly a naslouchaly.

Ranní modlitba skončila a prostorou katedrály se rozlehlo skřípání lavic a šoupání nohou, když mniši řadu za řadou vstávali a chystali se k odchodu. Jako první opustil chrám nejvyšší pontifex v doprovodu Betanzy, generálního vikáře zakladatelů. Pak odcházeli vyšší duchovní a po nich zakladatelé. Ve spořádaném davu, který se řinul ven širokými dveřmi, byli poslední novicové, kterým kručelo v žaludku a nosy měli zarudlé jitřním chladem. Dav se rozděloval, jak se mniši vydávali každý do svého refektáře pojíst chléb a podmáslí, neměnnou charibonskou snídani už od nepaměti.

Himerius s Betanzou to neměli do pontifikálních komnat daleko, ale rozhodli se projít nejdřív arkádami; ruce zasunuli do širokých rukávů hábitu a kapuce kuten si přetáhli přes hlavy. Arkády byly v této denní době naprosto opuštěné, protože se všichni obyvatelé klášterního města shromažďovali na snídani.

Všude panovala tma a zimní jitro bylo ještě několik hodin vzdáleno. Na obloze stál měsíc a předjitřní hvězdy byly na akvamarínové kopuli nebe jasné jako stříbrné hřeby. Když dva nejvyšší představitelé církve v Charibonu kráčeli krásným, obloukovitým okruhem arkád, srážel se jim dech před ústy, sotva opustil kápě. Ve vzduchu byl cítit sníh; na horách už ležel ve vysokých závějích, ale Charibon prozatím obdržel pouze zlomek každoročního přídělu. Během několika dní se dalo očekávat silné sněžení a brzy hladina Torova moře zamrzne tak, že na ní novicové budou moci během té trochy volného času, který jim zbude, bruslit a hrát rozličné hry. Byl to rituál, zvyk tak dávný jako Charibon sám, a oba muže, kteří nyní pomalu a mlčky kráčeli prázdnými arkádami, svým způsobem uklidňoval.

Betanza, bývalý vévoda z Astaracu, si shodil kápi na ramena a zastavil se, aby se podíval přes světlem hvězd ozářené zahrady, které se

nacházely ve středu arkád. Tyčily se tam sukovaté a silné duby, které byly podle zpráv zasazeny ještě dříve, než padla říše. Na jaře sníh mezi nimi nahradí nahnědlá tráva a s příchodem nového jara na ní vyraší narcisy a prvosenky. Nyní ještě odpočívaly a přespávaly zimu pod zmrzlou půdou.

„Po celém světadíle už začaly čistky," pronesl tiše. „V Almarku, Perigraine i Finnmarku. Ve vévodstvích a knížectvích nahánějí kacíře na hranice po tisících."

„Nový začátek," řekl nejvyšší pontifex, jemuž nos vyčníval z kápě jako zobák dravce. „Přesně to víra potřebovala. Oživení. Někdy je zapotřebí pozdvižení či krize, abychom byli schopni vdechnout článkům našeho přesvědčení nový život. Nikdy si jimi nejsme tolik jisti jako ve chvílích ohrožení."

Betanza se kysele pousmál. „Krizi už bychom měli. Náboženské schizma největšího rozsahu a na východě válku s nevěřícími, která ohrožuje samotnou existenci ramusianských království."

„Torunna už není ramusianská," opravil ho rychle Himerius. „Ani Astarac. Na trůnech těchto zemí sedí kacíři. Hebrion se díky Bohu znovu vrací zpět pod křídla pravé církve. Bula by už měla být v Abrusiu - na rozdíl od kacířského krále. Abeleyn nemá šanci. Hebrion je náš."

„A Fimbrie?" zeptal se Betanza.

„Co je s ní?"

„Další zvěsti. Říká se, že fimbrijská armáda se vydala na pochod k východu, aby posílila obranu Ormannovy Hráze."

Himerius mávl rukou. „Řeči mají vždycky velké oči. Přišla nějaká nová zpráva o stavu krále Almarku? "

Haukir, starý a vznětlivý král Almarku, ulehl s horečkami. O ty se postarala dlouhá zimní cesta z konkláve králů v perigraineském Vol Ephriru. Byl upoután na lůžko a to z něho činilo ještě nesnesitelnějšího společníka než kdy jindy.

„Velitel almarské posádky dostal zprávu včera. Král umírá. V tomto okamžiku už může být mrtvý."

„Jsou naši lidé připravení?"

„U jeho lože bdí prelát Marat; proslýchá se, že ti dva jsou pokrevní bratři z otcovy strany."

„Na tom nezáleží. Marat tam musí být, až král vydechne naposledy, a musí dostat do ruky Haukirovu poslední vůli."

„Opravdu věříš, že by Haukir odkázal své království církvi? "

„Nemá nikoho jiného - kromě hejna nemanželských dětí, které nestojí za nic. A vždycky to byl neochvějný spojenec řádu zakladatelů. Kdyby se nenarodil jako králův syn, sám by do řádu vstoupil už dávno; tak to alespoň řekl Maratovi po konkláve."

Betanza se odmlčel a přemýšlel. Pokud měla církev zdědit zdroje Almarku, jednoho z nejmocnějších království západu, musí to všechno proběhnout naprosto nenapadnutelným způsobem. Lžipontifex - nebo přesněji řečeno podvodník - Macrobius a monarchové, kteří se k němu přidali, by pak čelili církvi, která se ze dne na den stala mocnou sekulární říší.

„Budujeme si nádherné impérium," podotkl Betanza jemně.

„Impérium Ramusiovo na zemi. Jsme svědky historické symetrie, Betanzo. Fimbrijská říše byla světského původu a podlehla náboženským válkám, které nechaly vzklíčit sémě pravé víry po celém světadíle. Nyní přichází okamžik druhé říše, náboženské hegemonie, která se stane silnou paží království Božího na zemi. Takový je můj úkol. Proto jsem se stal nejvyšším pontifikem."

Himeriovi se v hloubi kápě leskly oči. Betanza si vzpomněl na všechno to čachrování a na obchody, které Himeriovi zajistily pontifikální úřad, na nezbytné výměnné dohody. Možná je naivní. Ačkoli se dostal do čela řádu zakladatelů, byl po většinu svého života světským šlechticem. Díky tomu měl na spoustu věcí jiný názor, který mu ovšem čas od času na klidu nepřidával.

„Blíží se jitro," řekl a sledoval oblohu, která se na východě projasňovala. Cítil podivné nutkání padnout tváří k zemi a modlit se; v prsou se mu pod dojmem nezvyklé síly nadcházející temnoty usadily děs a zlé předtuchy s takovou silou, jakou ještě nikdy nepoznal.

„Vzpomínáš si na *Knihu Honoriovu,* svatý otče? Jak že to tam stojí?

'A Bestie vstoupí na zemi za dnů, kdy bude světu vládnout druhá říše. A ona povstane na západě, v očích svit, jemuž nebude možno odolat, záři, strašlivou na pohled. S ní přijde Věk vlka, kdy bratr pozvedne ruku proti bratrovi. A všechen lid padne k zemi a bude ji uctívat.'"

„Honorius byl blouznivý poustevník, bratr mendikant. Jeho nepříčetnost hraničí s kacířstvím."

„A přesto znal Ramusia a byl jedním z jeho nejbližších následovníků."

„Milosrdný Svatý měl mnoho následovníků, Betanzo, a mezi nimi i díl šílenců a mystiků. Zůstávej v mysli u současnosti. Dnes ráno půjdeme za arcipresbyterem rytířů církve, abychom si s ním promluvili o odvodech. Církev potřebuje ke své ochraně silnou paži, nikoli rozbor starobylých apokalyptických halucinací."

„Jistě, svatý otče," přitakal Betanza.

Oba pak pokračovali v chůzi pod charibonskými arkádami, zatímco oblohu na východě barvilo jitro.

Albrec se nezúčastnil ranních modliteb a nešel ani do refektáře na snídani. Žaludek měl sevřený jako pěst a v modlitbách klečel na tvrdé kamenné podlaze své zmrzlé malé cely. V namodralém jitřním světle, které dovnitř pronikalo úzkým oknem, vypadal plamínek svíce, u níž dosud četl, kalný a žlutý. Na stole byly pečlivě rozloženy stránky starého dokumentu.

Konečně vstal, špičatou tvář svraštělou starostmi, a posadil se ke stolu na židli, na níž strávil většinu noci. Dvěma prsty uhasil svíci, když se do místnosti začal vkrádat nesmělý úsvit, a kouř z knotu se mu v šedivých kotoučích a proužcích svíjel před očima, obkrouženýma šarlatem únavy.

Znovu otočil listy dokumentu. Pohyboval rukama tak opatrně, jako by očekával, že se starý pergamen při neopatrném doteku sám vznítí a zmizí.

„Zima života lidského," řekl Svatý, „je dobou, kdy všichni kolem onoho člověka zvažují, co všechno udělal, neudělal a udělat mohl. A co všechno udělat nedokázal. Bratři moji, zasadil jsem do půdy sémě zahrady, věci, která by byla libá Božím očím. Nyní je na vás, abyste ji obhospodařovali. Nic ji nemůže vyvrátit, neboť zapustila kořeny i v lidských srdcích: v jediném místě, kterého se nikdy nemůže dotknout pěst tyranů. Říše se řítí v troskách a přichází nový řád, který je vystavěn na pravdě věcí a na soucitu Božích plánů.

Ale pro mne samotného již práce skončila. Nyní povedou vyučování a kázání jiní. Jsem jen člověk - a starý muž k tomu."

„Co hodláš dělat?" zeptali jsme se ho.

Svatý zvedl hlavu v jitřním světle, které omývalo úpatí kopce v ostiberské provincii; neboť jsme se modlili a hovořili spolu celou noc.

„Půjdu zasadit sémě zahrady jinam. "

„Ale víra se rozšířila po celé Normannii, " řekli jsme mu. „I císař už začíná chápat, že ji nebude moci dále potlačovat. Kam jinam chceš jít?" A prosili jsme ho, abys námi zůstal a žil v míru a cti se svými následovníky, kteří mu budou projevovat úctu po všechny zbývající dny života.

„Toto je cesta pýchy," odpověděl a zavrtěl hlavou. A pak se zasmál. „Chtěli byste mne ze svého středu vyvýšit jako svraskalého bůžka, který by byl uctíván po způsobu kmenů, které se takto klanějí svým modlám? Ne, přátelé, musím jít. Viděl jsem cestu, která se přede mnou vine dál. Zatím jsem na její konec nedorazil. "

„Není přece kam jít, " namítali jsme, neboť jsme se báli, že ztratíme jeho vedení ve velkých zkouškách, které nás teprve očekávaly. Ale také jsme tohoto starce milovali. Ramusio se nám stal otcem a svět bez něho nám připadal jako bezútěšné a pusté místo.

„ Vím o vzdálené zemi, kam pravda ještě nedosáhla, " odpověděl. A pak ukázal na východ, kde v prvních paprscích slunce mezi břehy bělostně pěnila a zářila řeka Ostia a dál za ni, kde pohoří Jaffar označovalo počátek pustin a divočiny. „Tam stále ještě panuje hluboká noc, ale já mohu využít let, která mi zbývají k tomu, abych za těmito horami zažehl nový úsvit. "

Albrekovi stekla po nose slza a dopadla na vzácnou stránku; okamžitě ji vysušil.

V duchu přímo viděl ten úsvit dávno minulého jitra, kdy milosrdný Svatý stál za šíření svého života na úpatí kopce v Ostiberu - který se mezitím stal Ostrabarem -a hovořil se svými nejbližšími následovníky a učedníky, kteří sami zestárli během těch dlouhých let, jež s ním procestovali. Byl tam svatý Bonneval, který se později stal prvním nejvyšším pontifikem církve svaté, a svatý Ubaldius z Neyru, jehož si dějiny pamatovaly jako prvního generálního vikáře řádu zakladatelů. Muži, kteří sledovali onen východ slunce nad východními horami, se postupem času stali otci-zakladateli ramusianské víry, byli pozdějšími generacemi kanonizováni a uctíváni, směřovaly k nim modlitby

prostého lidu a jejich nesmrtelná podoba zůstala zachována v tisících soch a gobelínů po celém světě.

Ale toho jitra, v šedém světle dne, který pominul před více než pěti staletími, to byla jen skupina mužů, kteří měli strach a truchlili při pomyšlení, že by měli ztratit toho, jenž byl jejich učitelem, vůdcem a hlavní součástí jejich životů.

A kdo byl onen záhadný vypravěč? Kdo je autorem tohoto záhadného dokumentu? Skutečně tam tenkrát byl jako jeden z několika vyvolených, kteří provázeli milosrdného Svatého provinciemi říše a šířili víru?

Albrec otočil další křehkou stránku a srdce mu pukalo nad ztracenými listy a,nečitelnými odstavci.

Ten den v Ostrabarů se stal dnem, posvátným celé církvi a všem ramusianům. Byl to totiž poslední den, který strávil milosrdný Svatý na zemi. Byl přímo z onoho úbočí vyzvednut do nebes a jeho následovníci pozorovali, jak samotný Bůh přijal do náruče nejvěrnějšího ze svých služebníků. Dokud Ostiber nepadl do rukou merduků a nestal se Ostrabarem, kopec byl poutním místem všech ramusianů na světadílu a několik let po tomto zázraku zde byl postaven chrám.

Alespoň tak to bylo Albrekovi a všem ostatním vyznavačům ramusianské víry řečeno. Ale dokument vyprávěl tento známý příběh naprosto jinak.

Rozhodl se jít sám, nepřijal od nás žádnou pomoc ani radu, a zakázal těm, jež zde zanechával, aby ho následovali. Opustil nás a odjel na mezkovi s tváří obrácenou k východu, odkud mu v ústrety přicházelo ráno nového dne. A když jsme ho viděli naposledy, byl už v nižších průsmycích hor a mezek ho nesl stále výš a výš. A tak opustil západ navždy.

Byla to právě tato a několik následujících stránek, co udržovalo Albreka vzhůru celou noc; dlouhé hodiny se modlil a četl, až mu oči natékaly a kolena měl úplně zmrzlá a rozbolavělá od dlaždic. Nestálo zde jediné slovo o nanebevstoupení, o překrásném pohledu, jak milosrdného Svatého přijímá do své náruče samotný Bůh. Ramusio byl naposledy spatřen jako malá postavička na mezkovi, která míří k

průsmykům těch nejstrašnějších hor na celém světě. A to přinášelo důsledky, při jejichž domýšlení se Albrec chvěl jako list.

Ale příběh tím nekončil. Bylo toho daleko víc.

Mezi lidem, který tenkrát přecházel přes hranice říše sem a zase tam, byl i jistý obchodník jménem Ochali, merduk, který každého roku překonával průsmyky Jaffaru se svou karavanou velbloudů a převážel přes hory hedvábí, kožešiny a štěpní slonovinu ze zemí Kurasanu a Kambaksku, ležících daleko za horami. Stejně jako všichni ostatní, kteří žili za Ostijskou řekou, i on byl uctívačem Rohatého. Zapovězené jméno, které on a jeho lid dali svému bohu, znělo Kerunnos a *vždy, když úspěšně přešel hory a dorazil do provincií říše, přinášel mu ve svatyních u silnic děkovné oběti. Až jednoho jara, osm let poté, co se Ramusio vypravil na východ, přijel a nevzdával díky ani oběti Rohatému.*

Muži, kteří ho znali, se ho ptali na důvod, a on jim řekl, že nalezl novou víru, víru pravou, která nehledí na oběti ani modly. Tvrdil, že před několika lety přišel do táborů stepního lidu kázat stařec a jeho slova mu získala mnoho následovníků. V dálných merduckých zemích se rodila nová víra a za svou ji brali i nomádští náčelníci.

Když Ochaliho známí v ostiberské provincii naléhali, aby jim řekl víc, odmítl o tom dále hovořit a prohlásil jen, že merduckýlid našel proroka, svatého muže, který je vyvádí z temnoty a ukončuje věčné klanové války, které jeho lid odevždy trýznily. V dálných stepích na východě za Jaffarem merduk dávno nezabíjel merduků a lidé, kteří tam přebývali, žili vedle sebe v míru a bratrství. Prorok Ahrimuz ukázal svému lidu jedinou skutečnou cestu ke spasení.

Ode dveří se ozvalo zabušení a Albrec nadskočil jako poděšený zajíc. Měl sotva čas přikrýt starobylý dokument otevřeným katechismem, když se dveře otevřely, o kamennou podlahu zapleskaly velké ploché nohy a dovnitř vešel bratr Commodius.

„Albreku! Neviděl jsem tě na ranních modlitbách. Je všechno v pořádku? "

Hlavní knihovník vypadal stejně ošklivý jako vždycky; díval se na Albreka ustaraně a zvědavě a vypadal jako tentýž mnich, se kterým Albrec pracoval již celých třináct let. Stejný obrovský zakřivený nos,

stejně odstávající uši a zcuchaný chomáč vlasů kolem tonzury. Ale po tom nočním setkání v nejhlubších útrobách knihovny ho Albrec už nikdy nebude schopen pokládat za svého bratra.

„Já jsem v... v pořádku," zakoktal. „Jen se necítím dobře, bratře. Mám nějaké potíže se zažíváním, a tak mě napadlo, že bych měl možná zůstat v cele. Každou chvíli musím chodit na toaletu." Lži, lži a hříchy. Ale nemohl si pomoci. Šlo o daleko důležitější záležitost.

„Měl by sis zajít za bratrem infirmariem, Albreku. Pokud tady budeš jen sedět, číst si v katechismu a čekat, až to přejde, mohl by ses také pěkně načekat. Pojď, doprovodím tě k němu."

„Ne, bratře, to je v pořádku. Běž a otevři knihovnu. Už tak jsem tě zdržel."

„Nesmysl."

„Ne, opravdu, bratře Commodie, nesmím tě zdržovat od tvých povinností. Zajdu za ním sám. Možná se uvidíme po večerních pobožnostech. Výtažek z maranty mi určitě udělá dobře."

Hlavní knihovník pokrčil širokými kostnatými rameny. „Dobře tedy, Albreku, ať je po tvém." Otočil se ke dveřím, ale na prahu zaváhal. „Bratr Columbar mi říkal, že jste spolu sestoupili do katakomb pod knihovnou."

Albrec otevřel ústa, ale nevydal jediný zvuk.

„Podle všeho jste hledali nějaký savý papír pro skriptorium. A já bych dokonce řekl, že ses rozhodl katakomby trochu prohledat na vlastní pěst, není to tak, Albreku? " Commodiovi zablesklo v očích. „Měl by ses tam dole pohybovat opatrně. Člověk může mezi všemi těmi spoustami nahromaděného smetí přijít k úrazu. Je tam změť tunelů a místností, do kterých od doby pádu říše noha nevstoupila. Raději bychom je měli nechat tak, jak jsou, co říkáš?"

Albrec, který stále ještě nebyl schopen slova, jen přikývl.

„Já tě znám, Albreku. Nejraději bys těžil vědomosti, jako by to bylo zlato. Ale vědět všechno není vždy to nejlepší řešení; některé věci by měly zůstat neobjeveny... Našli jste pro Gambia ten savý papír?"

„Něco málo, bratře. Našli jsme jen útržky."

„Dobrá. Pak už není důvodu, abys tam ještě chodil, že? Nu, abych šel. Jak jsi správně řekl, už jsem se zdržel dost. Už teď určitě podupává u dveří do svatého Garasa hlouček mnichů, kteří si o mně nemyslí to nejlepší. Doufám, že se tvá střeva brzy uklidní, bratře. Máme přece

spoustu práce. "As tím Commodius odešel a tiše za sebou zavřel dveře Albrekovy cely.

Albrec se chvěl po celém těle a na čele ho studil pot. Takže Columbar nedokázal držet jazyk za zuby. Commodius ho musel vyslýchat; nejspíš přece jen té noci jeho a Avilu zahlédl.

Albrec se připojil k řádu antillanů z mnoha důvodů: byla mezi nimi hlavně nenávist k otevřenému moři, které skýtalo jeho otci rybáři denní obživu; láska ke knihám; ale také touha po jistotě, po míru. Tu v Charibonu ukojil a nikdy nezalitoval ani dne z těch třinácti let, která strávil ve zdech knihovny svatého Garasa. Ale nyní měl pocit, jako by se mu země pohnula pod nohama. Bezpečný svět kláštera už nebyl tak poklidný. Mezi mnichy v Charibonu kolovalo přísloví, že od kazatelny k hranici je jen malý krok. Vůbec poprvé si Albrec uvědomil strašlivou pravdu skrytou za černým humorem tohoto prohlášení.

Znovu uchopil dokument a ustrašeně se přitom podíval ke dveřím, jako by Commodius mohl vtrhnout dovnitř s tím zvířecím výrazem ve tváři, který už jednou viděl.

Měl by to zničit. Měl by to spálit, nebo alespoň někam založit. Ať to najde někdo jiný za nějakých sto let. Proč jen to musí být on, komu bude na ramena vloženo toto břemeno?

Podle mého přesvědčení tomu bylo tak, pokračoval dokument, *že milosrdný Svatý uspěl při přechodu Jaffar-ského masivu. Byl to sice muž v sedmém desetiletí svého života, ale stále ještě plný sil a života a misionářský plamen v něm silně žhnul. Byl jako námořní kapitán, který nenalezne klidu, dokud neobjeví nezmapovaný břeh - a pak další a zase další. Přebýval v něm neklid, který jsem společně s ostatními pokládal za duch Boží.*

Stejně jako ti největší dobyvatelé nikdy nedokáží usednout v míru a rozjímat o svých minulých vítězstvích, ale musí neustále pokračovat dál, svádět nové bitvy, dávat všanc životy a osudy až do konce sil, tak se i Ramusio nikdy nedokázal smířit s tím, že by měl ustát v získávání nových souvěrců, v nekonečné práci šiřitele pravdy. Jeho plamen nebyl uzpůsoben ke správě organizované církve. Inspiroval muže a pak šel zase dál a nechával své stoupence a následovníky sepisovat pravidla a katechismy, vkládat zásady a pilíře víry do vzorců a přikázání.

Byl to nejjemnější muž, jakého jsem kdy poznal, a přesto měla jeho vůle tvrdost diamantu. V Ramusiově odhodlání spočívala moc, která nebyla z tohoto světa a která uváděla ty, kdo ho znali, v úžas.

Nepochybuji o tom, že dosáhl stepí za horami a že si získal srdce merduků stejně jako srdce lidu na západě. Milosrdný svatý Ramusio se stal prorokem Ahrimuzem a víra, která oživila nás zde na západě, je totožná s tou, jež přebývá v chrámech merduků; ti se mezitím stali našimi největšími nepřáteli. A to je největší zlo pod sluncem.

A bylo to. Jakmile si to Albrec jednou přečetl, celý svět se pro něj jednou provždy k nepoznání změnil. Věděl, že je dokument pravý, že autor žil a dýchal vzduch stejného ztraceného světa, který znal i milosrdný Svatý, světa pět set let vzdáleného. Hovořil o Ramusiovi jako o člověku, učiteli a příteli a důvěryhodnost jeho vzpomínek Albreka přesvědčila o pravdě, kterou četl. Ramusio a Ahrimuz byli jedna a tatáž osoba, a církev, království a všechny základy dvou civilizací, obývajících známý svět, byly postaveny na nepochopení. Na lži.

Sklonil hlavu a modlil se, dokud mu v bolestných krůpějích nezačal po spáncích stékat ledový pot. Vroucně prosil Boha o odvahu, o sílu, alespoň o zlomek odhodlání, které plálo v srdci samotného svatého Ramusia.

Poslední část dokumentu chyběla, neboť shnilá vlákna vazby se už dávno rozpadla na prach. Neznal jméno autora ani dobu, kdy bylo toto dílo napsáno, ale neměl nejmenší pochybnosti o tom, proč bylo ukryto v ústraní.

Musí zjistit víc. Musí se vrátit do katakomb.

Kapitola devátá

Corfe ty nové šaty nenáviděl, ale krejčí ho ujistil, že je to typický dvorní úbor důstojníků torunnské armády. Navlékl mu úzký krejzlík, který se mu svíral kolem hrdla, a pod ním se blýskala napodobenina malého stříbrného náprsního krunýře, zavěšeného na stříbrném řetěze, na němž se skvěly tři šavle - označení hodnosti. Kabátec byl černý, vyšívaný zlatou nití, silně vycpávaný na ramenou a s objemnými prostřiženými rukávy, jimiž prosvítal jemný batist košile. Nohy mu

vězely v černých upjatých kalhotách a v obyčejných botách s přezkami. Boty s přezkami! Něco takového na sobě neměl celé roky. Cítil se směšně.

„Vypadáš velice dobře," usoudila královna-vdova, když si ho pozorně prohlédla, zatímco se za ním krejčí ukláněl a poletoval kolem jako masařka.

„Připadám si jako krejčovský panák," odsekl.

Usmála se, složila vějíř a zvedla mu jím bradu.

„Ale no tak, no tak, plukovníku. Musíme si uvědomit, kde jsme. Král vyjádřil přání přivítat tě ve společnosti svých vyšších důstojníků. Nemůžeme ti dovolit, abys vpochodoval do komnaty válečné rady oblečený jako nevolník, kterého dovnitř vtáhli přímo od pluhu. A kromě toho ti to sluší. Jsi na to dobře stavěný, i když máš trošku krátké nohy. Ale předpokládám, že to už takhle chodí, když je člověk u jezdectva."

Corfe neodpověděl.

Královna-vdova Odelia kolem něho přecházela, jako by obdivovala sochu, a dlouhé sukně šelestily na mramorové podlaze.

„Ale tohle" - složený vějíř zaťukal do jílce Corfeho šavle - „se sem naprosto nehodí. Musíme ti najít nějakou daleko příhodnější zbraň. Něco elegantního. Tohle je řeznický nástroj."

Corfeho pěst se sevřela kolem hlavice. „S dovolením, paní, raději bych si ji nechal."

„Proč?"

Zastavila se před ním. Jejich oči se setkaly.

„Pomáhá mi zapamatovat si, kdo jsem."

Dlouhou chvíli se na sebe pozorně dívali. Corfe cítil, že mu někde za zády stojí krejčí, neklidný a překvapený.

„Máš se dostavit do komnat válečné rady o páté hodině odpolední," pronesla Odelia a prudce se odvrátila. „Neopozdi se. Myslím, že král pro tebe něco má."

A už byla pryč, jen vlečka šatů ještě šustila přes práh jako hadí ocas.

Když se palácové zvony o páté hodině rozezvučely, byl Corfe nadutým komorníkem uveden do komnaty válečné rady. Jen velice málo mu to připomnělo chvíli, kdy přišel k Ormannově Hrázi a setkal se s generálem Pie-terem Martellem v jeho poradní komnatě. Všechno

bylo jiné. Důstojníci na Hrázi byli oblečeni jako vojáci na tažení a plánovali bitvu, o níž věděli, že může přijít už zítra. To, k čemu byl Corfe pozván v torunnském paláci, připomínalo spíš parodii válečné hry.

Dav nádherně oblečených důstojníků. Pěchota v černé, jezdectvo v karmínové, dělostřelectvo v té nejtmavší modré. Stříbro a zlato se blýskalo jako bledý doprovod krajkám a chvějivé nádheře per klobouků, které měli někteří muži na hlavách. Světlo tuctu lamp házelo odlesky od stříbrných přezek, prstenů, drahokamy vykládaných hodnostních označení a rytířských erbů. Corfe se uklonil, jak nejhlouběji dokázal. Odmítl karmínovou barvu jezdectva a dal přednost černi pěchoty, ačkoli patřil k jízdní části. Byl rád.

„Ach, plukovníku," oslovil ho král a pokynul mu rukou. „Jen pojď blíž, pojď blíž. Tady se na formálnost moc nehledí. Pánové, plukovník Corfe Cear-Inaf, posledním umístěním v polním vojsku Johna Mogena a posádkou na Ormannově Hrázi."

Ozvalo se mumlání pozdravů. Corfe se stal cílem několika pohledů upřímného odhadování. Naskočila mu husí kůže.

Pak se důstojníci znovu obrátili k dlouhému stolu, který zabíral větší část místnosti. Byl pokryt papíry, ale hlavně na něm ležela velká mapa Torunny a okolních území. Corfe šel blíž, ale někdo se mu postavil do cesty. Podrážděně vzhlédl a zjistil, že stojí přímo proti jednomu z vojáků, se kterými se už potkal na slyšení v paláci.

„Poručík Ebro, pane," připomněl se důstojník s úsměvem. „Mám za to, že už jsme se setkali, i když tě stěží poznávám, když ses teď převlékl z polní uniformy."

Corfe chladně přikývl. Nastala nepříjemná zámlka a pak Ebro ustoupil stranou. „Omlouvám se, pane."

Šavle byla neohrabaná a s ní u boku se pohyboval daleko obtížněji než ostatní důstojníci, kteří měli u pasu pověšené pochvy s lehčími rapíry. Nahlížel mužům přes ramena na rozvinutou mapu. V rozích ji zatěžovaly figurky torunnských pikenýrů, odlité ze stříbra, aby se tuhý papír nesvinul. Na stole stály karafy s vínem, křišťálové sklenice a nádherně cizelovaná dýka s tupým hrotem; té se nyní král Lofantyr chopil a používal ji jako ukazovátko.

„V tomto okamžiku by měli být někde tady," poklepal hrotem na mapu nějakých osmdesát mil západně od Charibonu. „V Narianských kopcích."

„Kolik, Veličenstvo?" ozval se hlas. Byl to ten nevrlý plukovník Menin s obrovitými kníry, s nímž se Corfe také setkal tenkrát večer na audienci.

„Velké tercio s doprovodem řemeslníků a podpůrných jednotek. Pět tisíc vojáků."

Komnatou zašuměl šepot.

„Bude to samozřejmě znamenat obrovskou pomoc," poznamenal Menin, ale v hlase mu jasně zněly pochybnosti.

„Fimbrijci se znovu dávají na pochod Normannii," zamumlal někdo. „Kdo by si to jen pomyslel?"

„Ví už o tom Martellus, Veličenstvo?" zeptal se další důstojník.

„Kurýři vyrazili k Hrázi včera," odpověděl král Lofantyr. „Martellus bude bezpochyby vděčný za pět tisíc válečníků - bez ohledu na to, odkud přijdou. Maršál Barbius cestuje se svým vojskem nalehko. Pokud půjde všechno hladce, mají v úmyslu dorazit k Searilu během šesti týdnů. Jeho muži budou tedy mít dostatek času rozmístit se do pozic, než přijde jaro."

Lofantyr se otočil, aby mu mohl starší muž v livreji dvorního úředníka něco pošeptat do ucha. Nově příchozí držel v ruce svazek papírů.

„Rozkázali jsme generálu Martellovi, aby vyslal zimní výzvědné hlídky k předsunutým pozicím, kde budou moci průběžně zkoušet připravenost merduků. V tomto okamžiku se zdá, že se stáhli do zimovišť a dokonce vyslali podstatnou část některých jednotek dále na východ; zřejmě se mají postarat o vylepšení zásobovacích linií. Také sloni a jezdectvo byli odveleni východněji, kde se budou nacházet blíž zásobovacím skladištím na Ostijské řece. Není důvod obávat se zimní ofenzívy."

Corfe poznal papíry, které úředník držel v ruce; byla to hlášení, která sem dopravil z Hráze.

„A co s pontifikální bulou, která se dožaduje Martellova uvěznění, Veličenstvo?" zeptal se plukovník Menin.

„Budeme ji ignorovat. Neuznáváme podvodníka Himeria jako nejvyššího pontifika. Macrobius, právoplatná hlava církve, přebývá zde

v Torunně; všichni jste ho viděli na vlastní oči. Výnosům z Charibonu nebude věnována nejmenší pozornost."

„Co podnikneme se situací na jihu, Veličenstvo?" zeptal se důstojník s generálskou šerpou kolem pasu, který vypadal nejméně na sedmdesát let.

„Aha - ta hlášení, která dostáváme o vzpourách v pobřežních městech na jihu království," prohodil Lofantyr bezstarostně. „To nebude příliš důležité. Ctižádostivým šlechticům, jako jsou vévodové z Rone, Landgrave nebo ze Staedu, prostě připadá výhodnější uznat Himeria za pontifika a náš královský rod za kacířský. S těmi se vypořádáme."

Hovor volně plynul. Vojenský hovor, nekompromisní a sebevědomý. Válečné rady milují tlachání, řekl kdysi John Mogen. Ale nenávidí boj. Corfemu připadalo, že se většina rozhovorů věnuje místo taktice a strategii spíše získávání osobních výhod a královy přízně.

Už zapomněl, jak se torunnská armáda v hlavním městě a nejbližších lénech liší od polních armád, které bránily hranice. Ten rozdíl ho děsil. Přítomní muži mu vůbec nepřipadali podobní těm, s nimiž bojoval u Aekiru nebo Ormannovy Hráze. Naprosto neměli ráži velitelského sboru Johna Mogena. Ale možná to byl jen dojem; koneckonců se příliš nestýkal s řadovým mužstvem v hlavním městě. A kromě toho - dodal v duchu jedovatě - neměl sám příliš co soudit. Opustil svou jednotku v poslední fázi agónie Aekiru a zatímco jeho spolubojovníci umírali v hrdinské týlové bitvě na Západní silnici, on sám prchal uprostřed civilního obyvatelstva. Na to nesmí nikdy zapomenout.

Na tomto setkání se nicméně nikdo jediným slovem nezmínil o problému s uprchlíky, což Corfeho zmátlo na nejvyšší míru. Do táborů na předměstích hlavního města každý den přicházely další tisíce a tisíce zoufalých lidí, kteří nejdřív přežili pád Aekiru a po útěku ze Svatého města museli opustit i Ormannovu Hráz, jakmile se boje přesunuly až k ní. Kdyby byl králem on, dělal by si daleko větší starosti s obživou a ubytováním sklíčených tisíců vlastních poddaných. V zimě sice mohli po statisících přežívat v nouzových přístřešcích a táborech za městem, ale až se oteplí, s naprostou jistotou se rozšíří nakažlivé choroby, a to by byl pro armádu daleko hrozivější nepřítel než celá merducká horda.

Místo toho znovu a znovu probírali chaotická povstání šlechticů na jihu království. Perigraine očividně nespokojeným aristokratům potajmu pomáhalo a proslýchalo se, že do přístavů v pobřežních městech přivážejí nalbenské galéry rebelům zbraně. Povstání byla pouze lokální a izolovaná, ale pokud by se jednotlivá ohniska dokázala pod dostatečně silným vůdcem spojit, mohla by představovat vážnou hrozbu. Bylo třeba rychlé a rozhodné akce. Někteří důstojníci navrhovali, že se vypraví na jih a přinesou hlavy vůdců povstání na tácech; následovalo mnoho prohlášení věrnosti Lofantyrovi, které král laskavě přijímal. Corfe mlčel. Nelíbil se mu samolibý způsob, jakým král se svými důstojníky pohlížel na situaci u Ormannovy Hráze. Zdálo se, že si myslí, že hlavní tlak merduků ustal a nebezpečí pominulo - snad kromě nějakých menších srážek, které je možno očekávat na jaře. Ale Corfe tam byl; viděl sevřené řady tisícovek merduckých bojovníků, masivní baterie dělostřelectva, živoucí stěny válečných slonů. Věděl, že hlavní útok teprve přijde a věděl také, že to bude na jaře. Pět tisíc Fimbrijců jistě bude vítanou pomocí obráncům Ormannovy Hráze - pokud se rozhodně postaví po bok Toruňanů, svých odvěkých nepřátel - ale nebude to stačit. Copak si to Lofantyr se svými rádci neuvědomuje?

Jednání bylo únavné, točilo se kolem lidí, které Corfe neznal, kolem měst na jihu, tolik vzdálených od války s merduky. Jako ostatně všichni příslušníci Mogenova důstojnického sboru viděl Corfe se svými spolubojovníky skutečné nebezpečí na východě. Merdukové byli jediným skutečným nepřítelem, jemuž musel západ čelit. Všechno ostatní se dalo považovat za pouhé nepříjemnosti. Tady tomu ale bylo jinak. V Torunně tvořila východní hranice pouze jednu položku v řadě dalších problémů a priorit. Když si to Corfe uvědomil, začal pociťovat netrpělivost. Chtěl se vrátit k Ormannově Hrázi, chtěl zpět na skutečné bojiště.

„Musíme vyslat expediční sbor, který by ty zrádné parchanty na jihu rozdrtil jednou provždy, to je docela jasné," zaskřípěl plukovník Menin. „S tvým dovolením, Veličenstvo, si s radostí vezmu pár tercií a naučím je, co to znamená věrnost."

„Jsem si jist, že bys to dokázal, plukovníku Menine," odvětil Lofantyr hladce. „Ale potřebuji tvé nadání využít právě zde, v hlavním městě. Ne, k provedení tohoto úkolu už jsem určil jiného muže."

Nižší důstojníci kolem stolu si vyměňovali podezíravé a kosé pohledy, když uvažovali, kdo asi bude tím šťastlivcem.

„Plukovníku Cear-Inafe, rozhodl jsem se, že ti svěřím velení nad tímto tažením," řekl král rázně.

Corfe se vytrhl ze zamyšlení. „Cože?"

Král se odmlčel a pak opakoval o poznání ostřejším tónem: „Říkal jsem, plukovníku, že ti nad tímto tažením svěřím velení."

Všechny oči se upíraly na Corfeho. Byl jak užaslý, tak znechucený. Tažení, které ho odvede na jih, ještě dál od Ormannovy Hráze? O to nestál.

Ale nemohl si to ani dovolit odmítnout. Tohle byla věc, o které se zmiňovala královna-vdova. To bylo její dílo.

Corfe se hluboce uklonil, zatímco se snažil uspořádat vír myšlenek ve vlastní hlavě.

„Veličenstvo, to je od tebe skutečně velkorysé. Jen doufám, že dokáži dostát důvěře, kterou v mé schopnosti vkládáš."

Zdálo se, že to Lofantyra poněkud uchlácholilo, ale v očích mu problesklo něco, co se Corfemu vůbec nelíbilo, možná skryté pobavení.

„Tvá jednotka tě očekává na severním cvičišti, plukovníku. A přirozeně, musíš dostat pobočníka. Připojí se k tobě poručík Ebro -"

Corfe zjistil, že Ebro mu už stojí po boku a s tváří staženou do bezvýrazné masky se prkenně uklání. Bylo jasné, že tohle není zrovna umístění, po jakém by z celého srdce prahl.

„ - a já se ti pokusím přidělit další důstojníky."

„Děkuji, Veličenstvo. Smím se zeptat, jak budou znít rozkazy?"

„Rozkazy ti budou zaslány v příhodnou chvíli. Prozatím bych navrhoval, plukovníku, aby ses se svým novým pobočníkem odešel seznámit s jednotkou."

Další odmlka. Corfe se znovu uklonil a s Ebrem po boku se otočil ke dveřím z poradní komnaty.

Jakmile se za nimi zavřely dveře a vykročili po chodbě paláce, sáhl si Corfe ke krku, prudce serval z límce krajkový krejzlík a mrskl jej na podlahu.

„Odveď mě na to severní cvičiště," zavrčel na pobočníka. „V životě jsem o něm neslyšel."

A podle všeho o něm neslyšel nikdo. Prošli snad všechna kasárna a zbrojírny v severní části města, ale žádný z tamějších proviantních důstojníků, seržantů a poručíku, s nimiž mluvili, o severním cvičišti nevěděl. Corfe už začínal věřit, že je to nějaký obludný žert, když jim podlézavý úředník v jednom z městských muničních skladů sdělil, že předchozího dne viděl, jak se na jednom z městských náměstí poblíž severní zdi pokládá táborem velká skupina mužů. To by mohl být jejich cíl.

Vyrazili pěšky a Corfeovy naleštěné boty se stříbrnými přezkami byly brzy potřísněné bahnem zimních ulic. Ebro ho následoval v otupělé sebelítosti a snažil se co nejlépe vyhýbat loužím a balancoval na blátem potažených kočičích hlavách. Začalo pršet a Ebrův dvorní oděv začal připomínat zmoklé peří zářivého ptáka. Corfeho tato proměna naplňovala pochmurným zadostiučiněním.

Konečně se vynořili z páchnoucího davu na ulici a zastavili se na pokraji širokého otevřeného prostoru, který ze všech stran obklopovaly hrázděné domy. Za nimi se jako úbočí kopců v dešti tyčily temné kameny městských zdí, opatřených cimbuřími. Corfe si vytřel vodu z očí a sotva byl schopen uvěřit pohledu, který se mu naskytl.

„Tohle přece není - tohle přece nemohou být oni!" zabědoval Ebro. Ale Corfe si byl najednou naprosto jist, že to opravdu jsou oni a uvědomil si, jaký žert to na něho král nastrojil.

Po obvodu náměstí přecházely torunnské stráže s halapartnami přes ramena. Ve dveřích krámků znuděně postávali zívající arkebuzíři, kteří schovávali zbraně a střelný prach před deštěm. Když se na náměstí vynořili Corfe a Ebro, vykročil k nim mladý poručík se zabláceným pláštěm přehozeným přes ramena, a jakmile zahlédl hodnostní označení na směšném náprsním krunýři, který měl Corfe pověšený na krku, okamžitě zasalutoval.

„Dobrý den, pane. Nejsi náhodou plukovník Corfe Cear-Inaf?"

Corfe cítil, jak se mu svírá srdce. Takže to nebyl žádný omyl.

„Jsem, poručíku. Copak tu pro mě máš?"

Důstojník se rozhlédl po náměstí. Otevřený prostor byl naplněn muži - mohlo jich být možná pět set. Ve skupinách posedávali na špinavých kočičích hlavách, jako by je tam přitloukl nesmlouvavý, mrazivý déšť. Na sobě měli roztrhané hadry a smrděli tak, že to bylo

skoro nesnesitelné. Kotníky měli zakované v železech a tváře jim zakrývaly prameny špinavých, mastných vlasů.

„Půl tisíce otroků z galér královského námořnictva," hlásil přehnaně radostně poručík. „Většina z nich jsou příslušníci kmenů z Felimbri, uctívači Rohatého, ďáblové s černým prohnilým srdcem, to jsou oni. Kdykoli se jim ocitneš poblíž, pane, nezapomeň si hlídat záda. Včera v noci se snažili dostat mou hlídku a museli jsme jich pár postřílet."

Corfemu začal z hrudi do hrdla stoupat temný hněv.

„Tohle přece nemůže být pravda, pane. Museli jsme se zmýlit. Král si s námi určitě jen zažertoval," protestoval Ebro.

„To bych neřekl," zamumlal Corfe. Díval se na na-těsnaný dav trýzněné lidskosti. Mnoho mužů mu pohled oplácelo a mračilo se na něho zpod hmyzem prolezlých kštic. Muži byli podsaditi a všichni měli dobře vypracované svaly, jak se ostatně u otroků z galér dalo očekávat, ale pokožku měli bledou a mnoho z nich kašlalo. Několik leželo bezvládně na zemi, jako by si neuvědomovali chladné dlažební kostky a mrazivý déšť.

Tak tohle je jeho první šance nezávisle velet. Bandě vzpurných otroků z divošských vnitrozemských kmenů. Na okamžik Corfeho napadlo, že by se měl vrátit do paláce a tuto příležitost odmítnout. Královna-vdova pro něho získala postavení, ale král Lofantyr byl očividně jejím vměšováním pobouřen. On ve skutečnosti čeká, že tuhle jednotku odmítnu, uvědomil si Corfe. A až to udělám, další příležitost nedostanu. To rozhodlo.

Udělal krok k davu otroků. „Je mezi vámi někdo, kdo by mohl mluvit za ostatní - v normanštině? "

Mezi muži se zvedla vlna mumlání a nakonec jeden vstal a s cinkáním okovů došel ke Corfemu.

„Já tvým jazykem mluvím, Toruňané."

Byl obrovský, ruce měl velké jako talíře a paže pokrývaly jizvy po bičování. Pískový plnovous mu spadal na hruď, ale z hrubé tváře si Corfeho prohlížely dvě bystré, jasné oči.

„Jak se jmenuješ? " zeptal se ho Corfe.

„V mém vlastním jazyce se mi říká Orel. Ty bys mé jméno vyslovil jako 'Marsch'."

„Můžeš mluvit za své soukmenovce, Marschi?"

Otrok pokrčil širokými rameny. „Možná."

„Víš, proč jste byli odvedeni z galér?"

„Ne.“

„Tak já ti to řeknu. A ty budeš má slova překládat svým soukmenovcům - bez překrucování a přesně. Je to jasné?"

Marsch se na něho zamračil, ale byl zjevně zvědavý. „Dobře."

„Dobře, *pane, "* opravil ho Ebro ostře, ale Corfe zvedl ruku, aby ho umlčel. Pak promluvil tak hlasitě, aby se jeho slova nesla přes celé náměstí.

„Od tohoto okamžiku nejste otroky Torunnského království," zvolal. „Od tohoto okamžiku se stáváte svobodnými muži." Když Marsch tato slova přetlumočil, vyvolala mezi příslušníky divokých kmenů rozruch a původní apatie byla tatam. Ale z očí, které se na Corfeho upíraly, stále ještě nezmizela nedůvěra. Pokračoval.

„Ale to neznamená, že si můžete dělat, co se vám zlíbí. Já jsem Corfe. Od této chvíle mě budete poslouchat stejně, jako bych byl jedním z vašich náčelníků, protože jsem to byl já, kdo vám tuto svobodu zajistil. Jste příslušníci kmenů z Cimbrických hor. Kdysi jste bývali válečníky a nyní máte příležitost se k tomuto řemeslu vrátit, ale pouze pod mým velením."

Marschův hluboký hlas překládal Corfeho slova do hrdelního jazyka horských kmenů. Oči ani na okamžik nespustil z plukovníkovy tváře.

„Potřeboval jsem vojáky a dostal jsem vás. Nebudete bojovat proti vlastním lidem, ale proti Toruňanům a merdukům. Na to vám dávám své slovo. Pokud mi budete sloužit věrně, dostane se vám cti a budete mít práci. Pokud mě zradíte, budete okamžitě zabiti. Nezajímá mě, kterému bohu se klaníte nebo jakým jazykem mluvíte, dokud pro mě budete bojovat. Poslouchejte mé rozkazy a já se zasadím o to, aby s vámi bylo nakládáno jako s válečníky. Každý, komu se to nelíbí, se může vrátit k veslování na galéře."

Marsch dotlumočil a náměstí naplnil tichý hovor pěti set hrdel.

„Pane," řekl Ebro naléhavě, „nikdo ti nedal svolení, abys tyto muže osvobodil."

„Jsou to mí vojáci," zavrčel Corfe. „A já nebudu velet otrokům."

Marsch jejich hovor zaslechl. S cinkáním okovů přistoupil ke Corfemu, až se nad ním tyčil jako hora.

„Myslel jsi vážně to, co jsi říkal, Toruňane? "

„Jinak bych to neřekl."

„A dáš nám svobodu výměnou za naše meče?"

„Ano."

„Proč sis vybral zrovna nás? Tvůj národ si o nás přece myslí, že jsme divoši a nevěřící psi."

„Protože jste to jediné, co jsem dostal," odpověděl Corfe po pravdě. „Neberu si vás proto, že bych chtěl, ale proto, že musím. Ale pokud přijmete službu pod mým velením, přísahám, že se o vás postarám stejně dobře, jako bych se staral o sebe."

Obrovitý divoch se nad tím na okamžik zamyslel.

„Pak jsem tvůj muž," prohlásil a dotkl se pěstí čela, což bylo mezi jeho lidem gesto úcty.

Ostatním na náměstí to neuniklo. Začali vstávat a pohyb opakovali.

„Pokud porušíme přísahu, kterou tímto skládáme," pronášel Marsch slavnostně, „nechť moře vystoupí z břehů a pohltí nás, nechť se zelené kopce otevřou a spolknou nás, nechť hvězdy z nebe spadnou a pohřbí nás navěky."

Byla to stará, divoká přísaha kmenů, pohanský slib poddanosti. Corfe zamrkal a odpověděl:

„Stejnou přísahou i já spojuji svůj osud s vaším."

To už všichni spoutaní muži na náměstí stáli a opakovali ve svém rodném jazyce Marschovu přísahu.

Corfe poslouchal jejich hlasy. Měl zvláštní, nezvyklý pocit, že je právě svědkem něčeho, co jemu samotnému nedochází: něčeho obrovského, co mu navždy změní život.

Pocit pominul a on se rozhlédl po pěti stovkách mužů, kteří stáli v železech na dešti.

Otočil se k mladému poručíkovi, který ho s otevřenými ústy sledoval. „Sundejte jim ty okovy."

„Pane, já -"

„Udělejte to!"

Poručík zbledl, rychle zasalutoval a odběhl pro klíče. Ebro se tvářil naprosto nevěřícně.

„Poručíku," ozval se Corfe a pobočník sebou švihl do pozoru. „Obstaráš pro naše vojáky teplé a suché místo, kde by se mohli uložit.

Pokud nebudou k dispozici žádné armádní prostory, bude vyhovovat soukromé skladiště. Chci, aby mohli odejít z toho deště."

„Ano, pane."

Corfe se otočil k Marschovi. „Kdy jste naposledy jedli?"

Obr znovu pokrčil rameny. „Někdy před dvěma, třemi dny. Pane."

„Poručíku Ebro, zároveň s ubytováním také obstaráš z městských skladišť proviant pro pět set mužů - na mou odpovědnost. Pokud by někdo cokoli namítal, odkaz je na - na královnu-vdovu. Ta mé rozkazy schválí a podpoří."

„Ano, pane. Pane, já -"

„Běž už. Nehodlám ztrácet čas."

Ebro bez dalšího slova odspěchal. Torunnské stráže už procházely davem bývalých otroků a odemykaly okovy, které jim dosud svíraly kotníky. Arkebuzíři zapálili doutnáky a byli připraveni při nejmenší známce potíží zakročit. Když byli všichni příslušníci kmenů osvobozeni, shromáždili se v davu za Marschem.

Tohle je tedy moje jednotka, pomyslel si Corfe.

Byli vyhladovělí, napůl nazí, beze zbraní, zbroje a veškeré výbavy; a Corfe věděl, že oficiálním postupem pro ně nedokáže sehnat z běžných armádních zdrojů vůbec nic. Byli odkázáni sami na sebe. Ale byli to jeho muži.

ČÁST DRUHÁ

ZÁPADNÍ SVĚTADÍL

Kapitola desátá

Vzduch byl jiný, jakoby těžší. Stékal jim po kapkách do hrdel, pronikal mezerami ve zbrojích a usazoval se pod pláty jako pevný a nepoddajný materiál. Nafukoval jim plíce a barvil tváře nachem. Na čelech jim vyvolával sklovité krůpěje hustého potu. Nutil vojáky, aby se pohybovali pomalu a strkali si prsty za okraje kyrysů, jako by si povolovali příliš těsné límce.

Bílý písek se jim lepil na boty. Mhouřili oči proti jasné obloze a klopýtali ke stěně vegetace. Ušli jen několik kroků a hučení příboje se ztišilo, jako by mizelo v dálce. Slunce potemnělo, když je obklopila džungle, a horko se zhmotnilo do vlhka a plísně.

Západní světadíl.

Písek pod podrážkami přešel v listnatý kompost. Odsekávali liány a nižší větve stromů, ostré palmové výhonky, obrovské kapradiny.

Zvuk moře, které tak dlouho tvořilo celý jejich svět, jim zanikl za zády. Skoro se zdálo, jako by vstoupili do naprosto odlišného království, do místa, které nemělo naprosto nic společného s čímkoli, co kdy poznali. Byl to šeravý svět, zastíněný příkrovem obrovských stromů, které se tyčily na všech stranách. Obnažené kořenové systémy, neuspořádané jako údy padlých na bitevním poli, jim podrážely nohy a škubaly za pochvy mečů. Kmeny, tlusté dva sáhy, měly na sobě přilípnuté koláče hub. Propletená změť živoucích rostlin, dusná atmosféra plná bzučících a kousavých mušek, které jim vnikaly s každým nadechnutím do úst. A všudypřítomné pachy rozkladu, vlhkosti a plísně, před nimiž nebylo úniku.

Přešli potok, který musel ústit někde na pláži. Zde byla vegetace poněkud řidší a mohli začít prošlapávat stezku, kterou si klestili dýkami a šavlemi.

Když se na chvíli zastavili, aby popadli dech a trochu si odpočinuli - bylo tak těžké tady dýchat, tak těžké nasávat hustý vzduch do hladových plic - slyšeli odevšad zvuky nového světa. Pod příkrovem stromů se ozývalo kvílení, ječeni, vřeštění, vříškání a cvrlikání smíchu, tolik podobného lidskému. Symfonie neviditelného, naprosto neznámého života, který mluvil sám se sebou bez zájmu o jejich přítomnost nebo úmysly.

Několik vojáků se přežehnalo znamením Svatého. Podivné stíny se pohybovaly ve vysokých korunách stromů, kde měl svět barvy a světlo a možná i vítr. Stěží pozorovatelné stíny a pohyby.

„Celé tohle místo žije," zabručel Hawkwood.

Dorazili na malou mýtinu, přes niž bublal křišťálově čirý potůček a v něm se odrážel paprsek slunečního světla, který si nějakým zázrakem prorazil cestu až sem. „To bude stačit," usoudil Murad a otřel si pot z čela. „Seržante Mensurado, vlajku."

Mensurado, tvář napůl skrytou ve stínu přilby, udělal několik kroků a zabodl do měkké hlíny u potoka žerď s vlajkou.

Murad vytáhl z váčku u opasku svitek a opatrně jej rozvinul, zatímco Mensurado řevem stavěl své podřízené do pozoru.

„'Pětistého padesátého prvního roku milosrdného Svatého, jednadvacátého dne endorionu tímto já, Murad z Galiapena, obsazuji tuto zemi ve jménu našeho šlechetného a urozeného vládce Abeleyna čtvrtého, krále Hebrionu a Imerdonu. Od tohoto okamžiku bude známá jako" - rozhlédl se po hlučné džungli, po obrovských stromech - „Nový Hebrion. Tímto využívám svého práva a přijímám titul vicekrále a guvernéra tohoto nejzápadnějšího majetku v držení hebrionské koruny.'

Seržante, salvu."

Mensurado dokázal díky zkušenostem ze cvičiště přehlušit a zahanbit i džungli.

„K palbě připravit! Zacílit! Pal!"

Hromová salva zazněla jako výstřel jediné zbraně. Mýtina se naplnila kotouči šedivého kouře, který visel ve vzduchu jako bavlna.

Les naprosto ztichl.

Muži stáli a neklidně se rozhlíželi po divné vegetaci, vyděšení tou náhlou a naprostou nepřítomností jakéhokoli zvuku. Instinktivně se shlukli ještě těsněji.

Ozvalo se zapraskání větví a na mýtinu vběhl poručík di Souza se šarlatovou tváří a plavými vlasy nad kyrysem rozcuchanými, v doprovodu dvou námořníků a udýchaného mága Bardolina. Na čarodějově rameni seděl šotek a nedočkavě a dychtivě se rozhlížel.

„Pane, slyšeli jsme střelbu," zalapal po dechu di Souza.

„Odháněli jsme nepřátele," poznamenal Murad suše. Uvolnil řemínky na hebrionské vlajce a ta se líně rozvinula jako splihlý zlatý a karmínový hadr.

„Hlášení, poručíku," nařídil ostře a rukou si přitom máváním odháněl od tváře kotouče dýmu ze střelného prachu.

„Druhá vlna člunů dorazila na břeh a právě nyní námořníci vykládají soudky se sladkou vodou. Sequero žádá o povolení dopravit zbývající koně na břeh a začít hledat pastvu."

„Povolení se neuděluje," řekl stroze Murad. „Koně nejsou prvořadou starostí. Musíme nejdřív zajistit tábor pro ty, kteří vyjdou na břeh, a prozkoumat okolní oblast. Kdo ví, jaké věci se mohou skrývat v těch ďábelských křovinách? "

Několik vojáků se nejistě ohlédlo, zatímco Mensurado je řevem a kopanci popoháněl při dobíjení arkebuz.

Murad přelétl malou mýtinu pohledem. Znovu se začal ozývat hluk lesa. Už si na něj začínali zvykat jako na místní zvláštnost, pozadí - nic, z čeho by bylo nutné mít strach.

„Rozbijeme tábor tady," rozhodl. „Je to stejně dobré místo jako každé jiné a navíc tu teče čerstvá voda. Kapitáne Hawkwoode, tví muži tu mohou doplnit zásoby čerstvé vody pro loď."

Hawkwood se podíval do potoka, který byl zhruba po kolena hluboký a nyní zakalený, jak v něm pobíhali vojáci, ale neřekl nic.

Bardolin se k nim přidal. Starý čaroděj přistoupil k Hawkwoodovi, otřel si rukávem zpocenou tvář a pokynul k okolní džungli.

„Už jsi někdy viděl něco podobného?" zeptal se. „Takové stromy!"

Hawkwood zavrtěl hlavou. „Byl jsem v Macassaru, ve vnitrozemské džungli za Malacarskými úžinami, kam jsme se vypravili za slonovinou, kožešinami a zlatem, ale tohle je jiné. Tady nikdy nepracovala sekera; je to ještě původní les, místo, kam nevkročila lidská noha. Ty stromy tady mohou klidně stát od samotného stvoření."

„A sní své zvláštní sny," prohodil Bardolin nepřítomně a jednou rukou pohladil šotka. „Tohle místo v sobě skrývá moc, Hawkwoode. Dweomer - a ještě něco navíc. Snad něco, co je spjaté se samotnou podstatou země. Myslím, že si nás to zatím ještě nevšimlo, ale svým pomalým způsobem nás to odhalí."

„Vždycky se mělo za to, že tohle místo je neobydlené."

„Nemluvím teď o obyvatelích, ale o zemi samotné. Normannie byla obdělávána, využívána a zneužívána příliš dlouho; ta země už nám patří. Jsme její krví. Ale tady půda náleží jen sobě samotné."

„Nikdy jsem si o tobě nemyslel, že jsi mystik, Bardoline," řekl Hawkwood trochu podrážděně. Poraněné rameno ho začínalo bolet.

„Taky nejsem." Kapitánovi připadalo, jako by se mág probudil. Usmál se. „Možná jen prostě stárnu."

„Stárneš! Nejsi na tom o nic hůř než já."

Přistoupili k nim dva námořníci, Míhal a Masudi. Jeden z mužů nesl dřevěnou skříňku.

„Velasca chce vědět, jestli může dát chlapům povolení vystoupit na břeh, pane," hlásil Masudi, jehož černá tvář se leskla jako eben.

„Ještě ne. Tohle není žádný zatracený výlet. Řekni mu, aby se pustil do doplňování zásob pitné vody."

„Rozkaz, pane. Tady je ta skříňka, kterou jsi chtěl přinést z kajuty."

„Nechtě ji tady."

Připojil se k nim Murad. „Půjdu se skupinou vojáků prozkoumat nejbližší okolí. Vy dva půjdete s námi. Možná tady kolem něco dokážeš vyčmuchat, mágu. A Hawkwoode, ty jsi říkal -"

„Mám to tady," přerušil ho Hawkwood.

Sklonil se a otevřel skříňku, která mu ležela u nohou. Uvnitř se nacházela mosazná miska a úzký a tenký plátek železa, usazený v kusu korku. Hawkwood naplnil misku vodou z potoka. Někteří vojáci se shromáždili kolem, aby se podívali, co tam chystá, a on na ně vztekle houkl: „Ustupte, zatraceně! Když to dělám, nesmím mít kolem sebe jediný kousek železa. Udělejte místo."

Muži ustoupili a on položil kousek korku se železným plátkem na hladinu. Nějakou chvíli dřepěl nad miskou a hleděl do ní a pak se obrátil k Muradovi: „Ten potok míří na sevéroseverozápad. Pokud půjdeme podél něj - a je to nejjednodušší způsob - měli bychom mířit na východojihovýchod."

Vylil vodu, vložil oba předměty do skříňky a napřímil se.

„Přenosný kompas," pousmál se Bardolin. „Takhle jednoduché to je! Ale princip zůstává po celou dobu stejný. Mělo mě to napadnout."

„Vyrazíme a půjdeme přímo proti proudu toho potoka," rozhodl Murad. Otočil se k di Souzovi. „Pokud narazíme na nějaké potíže, vypálíme tři rány. Pokud je uslyšíš, zabalte tu všechno a vraťte se na loď. Nezkoušej po nás pátrat, poručíku. My si buď poradíme sami, nebo si neporadíme vůbec. Tentýž postup platí i v případě, že by se něco

stalo tady, zatímco budeme pryč. Ale rozhodně se hodlám vrátit dlouho před soumrakem."

Di Souza zasalutoval.

Výprava se vydala do džungle: Murad, Hawkwood, Bardolin a deset vojáků.

Procházeli čirou vodou potoka, protože jim to připadalo jako cesta nejmenšího odporu, a zdálo se, jako by kráčeli a čvachtali zeleným tunelem, prozářeným světlem zvenčí. Tady dole panovalo šero a jen občas se prodral hustým příkrovem nad jejich hlavami paprsek slunce, který vypadal proti pozadí věčné zeleně neuvěřitelně bílý.

Krčili se pod převislými větvemi, obcházeli volné kořeny o síle mužského stehna, které se kývaly nad hladinou jako otupělá zvířata, která se přišla napít. Odsekávali volně se pohupující chomáče mechu a lián a spěšně utíkali, kdykoli zahlédli smaragdově zelené hady, kteří se proplétali silným nánosem zetlelého listí na souši, hleděli si jen svého a jich si vůbec nevšímali.

Teplota stoupala. Hluk příboje už nebyl slyšet vůbec a zanikl v kdysi jasné vzpomínce. Nacházeli se v živoucí katedrále, jejíž pilíře a sloupoví tvořily silné kmeny stromů, střecha *se* blyštěla vzdáleným světlem a pohybem a zněla křikem ptactva.

Půda jim pod nohama stoupala do vrchu a začaly z ní místy vyrážet balvany jako kosti, které vyčnívají ze zpráchnivělé pokožky krajiny. Postup byl nyní daleko únavnější a vojáci kráčeli se skloněnými hlavami; dech jim hvízdal v plicích jako v proražených měších. Nad skupinou prolétlo hejno jasně zbarvených ptáků, zářících všemi barvami jako blyštivé létající drahokamy. Přelétali z jedné strany vysekané stezky na druhou, obraceli se v dokonalé souhře jako hejno ryb v pobřežních vodách a jejich hbitost působila skoro posměšně. Několik vojáků se po nich podrážděně ohnalo pažbami arkebuz nebo meči, ale ptáci se jim obratně vyhnuli ve sprše lazuritu a ametystu, než se znovu vznesli k baldachýnu zeleně horních pater pralesa.

Potok zmizel v propletenci kořenů a balvanů a les se kolem nich uzavřel. Země stoupala daleko strměji a každý krok byl nesmírně namáhavý. Muži si nabírali vodu do dlaní a přileb, pili a omývali si tváře. Tekutina ale byla teplá jako mateřské mléko a nezdálo se, že by uspokojila žíznivá hrdla. Murad je ale vedl dál, sekal námořnickou šavlí

do zelené bariéry před sebou, klouzal a klopýtal po mechem obalených kamenech a boty mu čvachtaly v bahně.

Viděli mravence, velké jako malíček vzrostlého muže, kteří na zádech nesli kusy jasně zelených listů, jež jim připomínaly hlavní plachtoví škunerů. Sledovali brouky, kteří se prohánělí vrstvami zetlelého listí; krovky měli stejně velké jako jablka a obrněné hlavy zdobily dlouhé rohy. Z větví jim pohledy oplácely ještěrky s vrásčitými krky, jejichž zbarvení kolísalo ve všech odstínech mezi tyrkysovou a smaragdovou.

Podle pramene potoka zamířili tentokrát na severozápad, protože jim postup tímto směrem připadal jednodušší. Murad vyčlenil jednoho vojáka, aby každých dvacet yardů označil strom, aby pak našli zpáteční cestu - tak hustý byl podrost. Klopýtal! za vyhublým šlechticem, jako by to byl nějaký blouznivý prorok, který je zavede do ráje, a seržant Mensurado, jenž už začal nadměrným používáním hlasu chraptět, je zezadu pobízel kopanci, štulci a nevybíravými slovy.

Džungle začala mírně řídnout. Stromy rostly o něco dál od sebe a země mezi nimi byla pokryta skalisky, z nichž některá byla tak dlouhá jako lodní kulveriny. Struktura půdy se také změnila a zem byla štěrkovitá a ztmavla, skoro jako černý písek. Pronikala jim do bot a odírala jim prsty.

Náhle se Murad prudce zastavil.

Hawkwood s Bardolinem kráčeli v řadě kousek za ním. Tichým šeptáním je k sobě zavolal.

„Co *se* děje?" zeptal se Hawkwood.

Murad ukázal dopředu a nahoru, aniž jen na okamžik spustil oči z toho, nač se díval.

Bylo to na kmeni stromu, možná čtyřicet stop nad zemí. Klenba listoví tam byla proražena a místo ozařoval sluneční svit. Hawkwood zamžikal do nezvyklé záře.

„U Boha," zašeptal Bardolin vedle něho.

A pak to zahlédl i Hawkwood.

Stálo to na mohutné vodorovné větvi a tisklo se to ke kmeni stromu, z něhož vyrůstala. Bylo to skoro stejně zbarvené jako žlutohnědá kůra stromu a proto si toho Hawkwood hned nevšiml. Ale pak to otočilo hlavu a právě díky tomu pohybu to zahlédl.

Vypadalo to jako obrovský pták. Křídla připomínala netopýří, jen vypadala kožovitěji. Ta věc objímala kmen a bylo vidět, že na koncích křídel, těsně pod napnutou kůží, se nacházely ostré drápy. Tvorova kamufláž byla tak dokonalá, že se jen stěží dalo určit, kde začínají křídla a kde končí kůra stromu, ale celá ta věc byla obrovská. Vráskami pokryté tělo bez jakéhokoli peří nebo srsti bylo skoro stejně dlouhé jako lidské a rozpětí křídel muselo činit tři sáhy, možná i více. Na dlouhém krku se nacházela kostnatá hlava s překvapivě malýma očima; obě byla posazena vpředu jako u sovy a nikoli po stranách jako u většiny ptáků. Mezi nimi čněl ostrý, černý zobák.

Oči pomalu zamrkaly. Byly žluté a opatřené víčky. Tvor se příchodem skupiny lidí nezdál nijak poplašený, ale prohlížel si je s důstojným zájmem; skoro jim připadalo, že se v jeho očích skrývá inteligence.

Bardolin udělal krok a pravicí načrtl ve vzduchu tvar, který se rozzářil. Tvor ho sledoval beze stopy strachu, dokonce s jistým zájmem.

Náhle se ozvala hromová rána, objevil se zášleh plamene a oblak kouře.

„Nestřílet, zatracení zkurvysyni!" zařval Murad.

Ptačí tvor se od stromu odloupl a vypadalo to, že padá po zádech k zemi. Ve vzduchu se ale neuvěřitelně hbitě a s nezemským půvabem otočil, roztáhl široká křídla a dvakrát jimi máchl. Zvířený vzduch zahučel, rozptýlil oblak kouře a odfoukl Hawkwoodovi z čela potem slepené vlasy. Křídla zahvízdala a zapráskala jako plachty. Věc zamířila do listové klenby, zmenšila se do tečky a zmizela.

„Kdo to vystřelil?" houkl Murad vztekle. „Čí arkebuza to byla?" Chvěl se zlostí. Voják, z jehož zbraně stále ještě stoupal pramínek kouře, se viditelně schoulil, když k němu šlechtic vykročil.

Seržant Mensurado se postavil mezi ně.

„Byla to moje chyba, pane. Nařídil jsem mužům, aby měli natažené kohoutky a zapálené doutnáky. Tady Glabrio zakopl, pane. Musel se vyděsit, když toho netvora zahlédl. Už se to víckrát nestane. Postarám se o něho, až se vrátíme do tábora."

Murad se na seržanta zamračil, ale nakonec jen přikývl.

„To bych ti doporučoval, abys udělal, Mensurado. Je škoda, že ten blbec chybil, když už musel vystřelit. Rád bych se na tu věc podíval zblízka."

Několik vojáků se pokradmu přežehnalo znamením Svatého a bylo jasné, že choutky svého velitele ani v nejmenším nesdílí.

„Co to bylo, Bardoline?" zeptal se Murad čaroděje. „Napadá tě něco?"

Tvář starého mága vypadala nezvykle ztrápeně.

„Nikdy jsem neviděl nic, co by se tomu alespoň vzdáleně podobalo, možná snad kdysi dávno na stránkách bestiáře. Byla to nepřirozená, pokřivená bytost. Viděli jste ty oči? Skrývala se za nimi mysl, Murade. A páchla dweomerem."

„Takže to bylo magické stvoření?" nadhodil Hawkwood.

„Ano. Ale bylo to daleko víc: stvořené stvoření: život mu nevdechl Bůh, ale bylo oživeno magií lidí. Ale moc, která dokáže přivést něco takového na svět a udržovat to ustavičně při životě... to je úžasné, neuvěřitelné. Nikdy by mě nenapadlo, že některý žijící mág bude mít tolik síly. Kdybych se o něco podobného pokusil já, zaplatil bych to životem."

„Co jsi to dělal ve vzduchu za světlo?" zeptal se Murad.

„Piktogram. Jedním z umění, které ovládám, je komunikace se zvířaty. Snažil jsem se nahlédnout do srdce toho tvora."

„A dokázal jsi to? "

„Ne... nedokázal."

„Nejraději bych toho zkurveného idiota s tím jeho prstem na spoušti přerazil jako hada!"

„Ne, takhle jsem to nemyslel. Nemohl jsem mu nahlédnout do srdce jednoduše proto, že to ve skutečnosti zvíře vůbec nebylo."

„Co nám to chceš namluvit, mágu?"

„Sám to nevím přesně. Ale myslím, že jsem v těle toho tvora zachytil záblesk lidskosti. Duši, jestli tomu tak chceš říkat."

Murad a Hawkwood si čaroděje mlčky prohlíželi. Šotek se rozhlédl a pak si opatrně vytáhl prsty z uší. Nesnášel hlasité zvuky.

Murad si uvědomil, že kolem nich v kroužku stojí vojáci a naslouchají každému slovu. Tvář mu ztvrdla.

„Půjdeme dál. O tomhle se můžeme pobavit později. Seržante Mensurado, jdi vpředu a dohlédni, aby měli všichni zajištěné kohoutky. Nechci tady žádnou další střelbu, jinak poručík di Souza začne vyklízet tábor na té mýtině."

Mezi vojáky proběhla vlna nejistého smíchu. Muži se neohrabaně znovu seřadili a vykročili. Bardolin je následoval bez jediného dalšího slova a vrásky se mu vrývaly hluboko do zamračeného čela.

Terén stále stoupal. Zdálo se, jako by šplhali do svahu nějakého kopce nebo hory. Každý krok jim všem působil obtíže, protože černá, písku podobná hmota, která pokrývala zemi v lese, pod podrážkami klouzala. Připadalo jim, jako by se pokoušeli lézt po úbočí nějaké obrovské duny; nohy jim podkluzovaly a když urazili yard, pokaždé o půl yardu zase sjeli zpět.

„Co je to za svinstvo? " zeptal se Murad znechucené. S úšklebkem si na zjizvené tváři zaplácl hmyz, který se mu tam usadil, aby se napil.

„Myslím, že popel," odpověděl Hawkwood. „Musel tady zuřit obrovský požár. Ta hmota musí být nejmíň sáh hluboká."

Stále nacházeli balvany, černé a místy dokonce se sklovitým povrchem. Stromy jimi pomalu prorůstaly, štěpily je a sunuly po svahu dolů. A jaké to byly stromy! Nikde na celém světě, pomyslel si Hawkwood, dokonce ani v Gabrionu, nerostou stromy jako tady - rovné jako kopí a tvrdé jako bronz. Loďař by mohl z jediného kmene vypracovat nádherný hlavní stěžeň a dva by stačily na kýl pořádné lodě. Ale dalo by to práci, neskutečná dřina by byla už jen jediného z těchto velikánů porazit. V tomhle horku by to dokázalo dřevorubce zabít.

Výstup trval nekonečně dlouho a postupem času hluboko skláněli hlavy a zapomínali na všechno krom toho, aby udělali další krok. Několik vojáků se s vypoulenýma očima zastavilo, aby se vyzvraceli. Murad jim povolil sejmout přilby a uvolnit řemení kyrysů, ale stejně se zdálo, že se v těžké zbroji pomalu zaživa vaří.

Konečně se před nimi objevil prázdný prostor, otevřené nebe. Pásmo stromů tu končilo. Následoval krátký úsek holých skalisek, popela a štěrku, a pak nic než modré nebe bez jediného mráčku.

Se vzbouřenými žaludky se sklonili, aby se vydýchali, a mrkali a šklebili se v plném žáru slunce. Několik vojáků se zhroutilo a leželi na zádech jako třpytiví, znehybnělí brouci, neschopni čehokoli kromě bolestivého dýchání.

Když se Hawkwood konečně napřímil, přinutil ho pohled, který se mu rozvinul před očima, k užaslému výkřiku.

Ocitli se nad úrovní džungle a skoro se zdálo, že i na vrcholku tohoto světa. Dosáhli nejvyššího bodu něčeho, co vypadalo jako hřeben s neuvěřitelně ostrou hranou podivuhodně dokonale kruhového tvaru.

Hawkwood viděl do vzdálenosti nesčetných mil na všechny strany. Když se otočil, pozoroval Západní oceán, který se v jednolité ploše táhl k dalekému obzoru. Tam také stál na kotvě *Orel*, vzdálený a malinký jako dětská hračka. Linie bělostného příboje kolem pobřeží označovala útesy a k severu se ve vzdálenosti nějakých osmi mil táhla šňůra malých, kuželovitých ostrůvků.

Ve vnitrozemí, které se rozkládalo západně od místa, kde se právě nacházeli, se rozlévala džungle jako nekonečný, zářivě zelený koberec, živý, tajuplný a hlučný. Vlny pahorků tu a tam přerušovaly formace podobné té, na jejímž okraji stáli: kruhy holé skály, vystupující ze zeleně, holé jako náhrobní kameny a úplně nepřirozené. Vystupovaly z lesa jako špatně zahojené boláky a za nimi se tyčily ve chvějivém vzduchu a oparu skoro neviditelné vysoké hory, modravé jako kouř ohně.

Na severozápadě bylo vidět něco jiného. Kupila se tam oblaka, vysoké hrady, kovadliny a koňské ohony temných par, šedých a na spodních okrajích těžkých. Tomuto obzoru vévodil stín, který se zvedal výš a výš, až jeho vrchol zmizel v oblacích. Hora dokonale kuželovitého tvaru. Byla mnohem vyšší než kterýkoli ze žulových obrů, které se tyčily v Hebrosu. Možná patnáct tisíc stop vysoká, i když se to dalo říct jen stěží, neboť temeno skrývala v nízké oblačnosti.

„Krátery," pronesl Bardolin, který se objevil vedle něho.

„Cože?"

„Saffarac z Cartigelly, můj dobrý přítel, si kdysi vyrobil pozorovací zařízení - okulár, složený ze dvou pečlivě vybroušených čoček, upnutých do kožené trubice. Doufal, že díky němu najde důkaz, že se Země otáčí kolem Slunce a ne naopak. Díval se na měsíc, nejbližší nebeské těleso, a spatřil tam tvary, podobné těmto. Krátery. Postuloval dva možné důvody: za prvé nějaká sopka na povrchu měsíce začala chrlit lávu a oheň v sérii explozí -"

„Myslíš jako při výbuchu střelného prachu?"

„Ano. Nebo za druhé byly tyto krátery způsobeny obrovskými balvany, dopadajícími na povrch měsíce – jako byl třeba ten, který se zřítil ve Fulku před nějakými deseti lety. Byl velký jako kůň a když

dopadl, byl doruda rozžhavený. Za jasných nocí jsou tyto balvany vidět jako pruhy světla, které křižují oblohou na cestě k zemi. To umírající hvězdy naposledy vydechují v záři světla a krásy."

„A to je to, co vytvořilo tuhle krajinu?" zeptal se Murad, který se už vydýchal a přistoupil k nim.

„To je jedna z teorií."

„Slyšel jsem, že v jižních šířkách jsou hory, které vypadají jako tahle," nadhodil Hawkwood. „Některé z nich chrlí kouř a sírové plyny."

„Námořnické povídačky," ušklíbl se Murad pohrdavě. „Tady nejsi v nějaké abrusijské kořalně, aby ses snažil zapůsobit na chátru, Hawkwoode."

Kapitán neodpověděl. Pohledem ani na okamžik neopustil výhled, který se před nimi rozkládal.

„Ani ne před padesáti lety mohl být člověk upálen na hranici za to, že se odvážil tvrdit, že je Země kulatá a ne plochá jako štít," poznamenal tiše Bardolin. „A přitom dnes dokonce i v Charibonu uznávají, že žijeme na velké kouli, jak tvrdil Terenius z Orforu."

„Nezajímá mě, jaký tvar tenhle svět má, pokud po něm mohu chodit," odsekl Murad.

Sklopili pohled do mísy, kterou obkružoval hřeben. Byla dokonale kulatá a uvnitř se rozkládala hustá džungle. Hawkwood odhadoval, že se nacházejí ve výšce nějakých tří tisíc stop, ale vzduch se nezdál o nic chladnější než na pobřeží.

„*Heyeran Spinero,"* řekl Murad. „Kruhový hřeben. Takhle to místo zapíšu do mapy. Dál už dnes nepůjdeme. Zdá se, že se od severu blíží déšť a já bych se rád vrátil do tábora před setměním."

Nikdo se o tom nezmínil, ale všichni mysleli na toho obrovského ptáka, který si je prohlížel s tak netečným zájmem. Myšlenka na noc, strávenou uprostřed lesa obývaného podobnými netvory, daleko od přátel, byla prostě nesnesitelná.

Jejich pozornost upoutal Mensuradův výkřik. Seržant ukazoval na cosi ve vnitrozemí.

„Co se děje, seržante?" zeptal se Murad stroze. Zdálo se, že teď ho při životě udržuje pouze žluč.

Mensurado jen ukázal z vrchu dolů a jeho hlas, zhrublý řevem na cvičišti, zachraptěl, když šeptal: „Tam, pane, napravo od toho divného kopce, těsně vedle úbočí. Vidíš to?"

Podívali se udaným směrem, zatímco vojáci ještě stále leželi bezvládně na zemi, oddechovali, dopíjeli poslední zbytky vody z měchů a polévali si tváře.

„U milosrdného Svatého!" vydechl Murad tiše. „Vidíte to taky, pánové?"

Čistina v džungli, malá mýtina poblíž místa, kde bylo jasně vidět sešlapanou trávu a porost.

„Cesta - nebo stezka," určil Bardolin a načrtl ve vzduchu zaklínadlo pro bystrozrak, aby pomohl svým unaveným očím.

„Hawkwoode, vytáhni to svoje zařízení a zaměř ji," přikázal šlechtic rozhodně.

Kapitán zamračeně poslechl a naplnil misku trochou vody z vlastní čutory. Chvíli sledoval pohyb jehly, pak vzhlédl a prohlásil:

„Je to na západoseverozápad odsud. Řekl bych nějakých patnáct lig. Je to široká cesta, když je ji vidět na takovou dálku."

„To je, pánové, náš příští cíl," řekl Murad. „Jakmile se zorganizujeme, vyrazím s výpravou do vnitrozemí. Vy mě oba doprovodíte, přirozeně. Zamíříme k té cestě a zjistíme, jestli bychom se dokázali setkat s tím, kdo ji postavil."

Seržant Mensurado stál vedle nich jako vytesaný z kamene. Murad se k němu otočil.

„Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe - alespoň prozatím. Rozumíme si, seržante?"

„Jistě, pane."

„Dobře. Zburcuj vojáky. Je nejvyšší čas k návratu."

„Jistě, pane."

Během několika minut vyrazili na zpáteční cestu a kladli nohy do dolíků, které vyšlapali, když stoupali. Hawkwood s Bardolinem se ještě chvilku zdrželi nahoře a sledovali mračna, která se stahovala kolem obrovské hory na severu.

„Než odsud odplujeme, tak ho zabiju," vydechl polohlasem Hawkwood. „Jednoho dne to s tím popichováním přežene."

„Tohle je jeho způsob, jak se s tím vyrovnat," poznamenal Bardolin. „Jinak to prostě neumí. Musí se mne a tebe ptát a čekat na odpovědi a to se mu vůbec nezamlouvá - nenávidí situaci, kterou nemůže ovládnout sám. Je ztracený jako my všichni."

„Ztracení! Takhle mu připadáme?"

„Jsme na temném světadíle, který nám ti, kteří sem dorazili před námi, nechtěli ukázat. Je tu dweomer - úplně všude a ve všem - a život tu přímo vře. Nikdy jsem nic podobného necítil. Moc, Hawkwoode, moc dát život se nakonec zvrátila a ten, kdo ji ovládl, tvořil tak nepřirozené bytosti, jako je ta s netopýřími křídly. Nechtěl jsem to předtím vyslovit, protože jsem si nebyl jist, ale teď jsem přesvědčený. Ten pták byl kdysi člověkem jako ty nebo já. V lebce toho tvora jsou pozůstatky lidské mysli. Ne jako je tomu u proměněnců, ale jinak. Nastálo. V této zemi je někdo nebo něco, co vytváří obludné věci - věci, které se příčí samotné podstatě přírodních zákonů. Murad už se nemůže dočkat, až se s nimi setká, ale já po tom ani zdaleka netoužím, i když možná jen proto, že dokážu v jisté míře pochopit důvody, které toho stvořitele vedly. Moc, spojená s nezodpovědností. To je ta nejnebezpečnější kombinace na celém světě, to nejsvůdnější z pokušení. Je to čistě a prostě zlé."

Vydali se za posledními vojáky bez jediného dalšího slova a tvorové džungle kolem nich posměšně pokřikovali.

Kapitola jedenáctá

V půli cesty začalo pršet, přesně jak Murad předpovídal - a stejně jako všechno ostatní na tomto světadíle byl i déšť podivný. Obloha se zatáhla během několika málo minut a šero pod korunami stromů se změnilo v soumrak, v němž napůl naslepo klopýtali za tím, kdo kráčel před nimi. Náhle se jim nad hlavami ozvalo hučení; zvedli oči ke korunám právě včas, aby viděli, jak ze stropu zeleně dopadají první kapky.

Hučení zesílilo do řevu, až sotva dokázali zaslechnout, co kdo říká. Déšť se na ně řinul proudem, šíleně a neustále. Byl teplý jako voda z koupele a hustý jako víno. Příkrov listoví utlumil většinu síly přívalu a voda nyní stékala kaskádami po kmenech stromů, vytvářela potůčky, které jim zurčely pod nohama, srážela rostliny k lesní půdě a topila je v blátě a slizu. Skupina mužů se tiskla pod ochranu jednoho z pralesních leviatanů, zatímco se jejich slabě osvětlený svět měnil pod poryvy divokého deště ve třpytivou, vodou prosáklou bažinu.

Viděli, jak z větví na zem padají malá zvířata, která déšť spláchl z hradů a hnízd. Voda, která v proudech tekla po kmenech stromů, byla plná kůry a hmyzu, dostala se jim za zbroje, namočila arkebuzy a vnikla do prachovnic, takže nebyla naděje je vysušit.

Více než hodinu se tam se strachem a úžasem krčili a sledovali řádění živlů. A pak déšť náhle ustal. Během dvanácti úderů srdce řev umlkl, přívaly vod ustaly a přibylo světla.

S pomrkáváním stáli, vylévali vodu z hlavní arkebuz a z přileb, otírali si tváře. Les se probudil k životu. Ptáci a další zvířata se znovu pustili do svých nekonečných sborů, jako by navázali na okamžik, kdy zmlkli. Voda se vsakovala do houbovité půdy a mizela a poslední zbytky deště skapávaly v pramíncích z listí velkých stromů, ozářené slunečním svitem nad korunami jako proudy drahokamů. Džungle páchla a pařila se.

Murad si prsty shrnul prameny zplihlých vlasů z tváře a nakrčil nos. „Tohle místo smrdí hůř než koželužna uprostřed léta. Bardoline, ty jsi tady za odborníka na tenhle svět. Co myslíš, prší tady takhle normálně?"

Promočený čaroděj pokrčil rameny.

„V Macassaru mívají takové náhlé deště také, ale ty přicházejí jen v určitém období," nadhodil Hawkwood.

„Takže jsme sem dorazili přímo uprostřed období dešťů?"

„To nevím," odpověděl kapitán unaveně. „Slyšel jsem obchodníky z Calmaru, kteří tvrdili, že jižně od Puntu jsou džungle, kde takhle prší každý den a že tam není ani léto, ani zima; vůbec žádná roční období. Počasí se tam nikdy nemění a zůstává stejné od měsíce k měsíci."

„Bůh chraň," zamumlal jeden z vojáků.

„To je směšné," odsekl Murad. „V každé zemi na světě se střídají roční období; musí. Co by byl svět bez jara a zimy? Kdy by tam lidé seli obilí, kdy by sklízeli? Kdy už mě konečně přestaneš krmit těmi svými námořnickými historkami, Hawkwoode? "

Hawkwoodova tvář zbrunátněla, ale neodpověděl.

Pokračovali v pochodu bez dalších řečí a kdyby nebylo Hawkwoodova kompasu, nejspíš by nikdy nenašli cestu do tábora, protože ta říčka, proti jejímuž proudu šli, se nyní proměnila v jeden z mnoha blátivých potoků. Vraceli se proti původnímu směru jako se námořníci na moři vracejí proti původnímu kursu jen s pomocí

kompasu a v době, kdy konečně zaslechli hlasy mužů z tábora narychlo postaveného na mýtině, už světlo získalo podivný křehký a průhledný nádech, který napovídal, že soumrak se rychle blíží.

Tábor se ocitl v troskách. Murad stál s pěstmi opřenými v bok a prohlížel si světlinu s napjatou pozorností. Potok, který ji původně zhruba půlil, se vylil z podmáčených břehů a muži se brodili skutečným marastem bláta a potlučených rostlin, z něhož stoupala pára jako mlha. Pokáceli několik menších stromů a snažili se narychlo vztyčit hrubou palisádu, ale kmínky nechtěly v měkké půdě stát vzpřímeně; kůly padaly a kývaly se jako vykotlané zuby.

Poručík di Souza se přebrodil ke svému nadřízenému v botách, obalených hustým, vazkým bahnem.

„Pane... chci říct excelence - to ten déšť. Úplně celý tábor spláchl. Podařilo se nám udržet nějaký střelný prach v suchu..."

Odmlčel se.

„Přesuň jej na jedno místo, co nejdál od potoka," houkl Murad. „Ať se do toho vojáci pustí. Už moc světla nezbývá."

Z houstnoucího šera se vynořila další postava a vzápětí se u nich zastavil poručík Sequero, daleko urozenější z obou důstojníků; byl neuvěřitelně čistý a upravený, protože právě dorazil z paluby lodi.

„Co děláš na břehu, poručíku?" zeptal se ho Murad. Vypadal jako člověk, který se pomalu začíná přizpůsobovat novému, nezvyklému tvaru okolního světa a napětí v něm byl skoro hmatatelné. Vojáci se rychle rozešli za prací; věděli, že Muradově nevoli je vždycky lepší se vyhnout.

„Excelence," oslovil ho Sequero s úsměvem, který balancoval těsně pod hranicí drzosti. „Cestující se ptají, kdy budou moci vystoupit na břeh, a kromě toho jsou tu ještě zvířata. Obzvlášť koně potřebují pohyb po pevné zemi a čerstvou píci."

„Budou muset počkat," řekl Murad nebezpečně klidným hlasem. „Takže se můžeš vrátit zpátky na loď, poručíku. "

Ještě nedořekl poslední slovo a snesla se noc. Setmělo se tak rychle, že se někteří námořníci a vojáci ustrašeně rozhlédli a přežehnávali se znamením Svatého. Soumrak vydržel jen několik okamžiků a byl rychle vystřídán černočernou temnotou, tíživou tmou, kterou pronikala v klenbě pralesa jen jasná souhvězdí.

„U milosrdného Ramusia!" zašeptal někdo. „Co je tohle za zemi? "

Několik minut nikdo nepromluvil. Muži stáli jako přimrzlí, zatímco džungli skryla noc a obě se spojily v jedno. Zvuky pralesa mírně změnily tón, ale hlasitost tma neovlivnila ani v nejmenším. Četa vojáků jako by stála přímo uprostřed neviditelného blázince.

„Tak už někdo rozdělejte oheň, u boha!" houkl Muradův hlas a strnulost tábora pominula. Jak se muži pohnuli, bláto začalo vlhce mlaskat. Tmu prořízla sprška jisker.

„Troud je úplně promočený..."

„Tak použij suchý střelný prach, zatraceně," ozval se Hawkwood.

Sírový zášleh v temnotě jako vzdálený výbuch.

„Spalte ty kůly. Jsou to jediné kusy dřeva, které nejsou úplně mokré."

Skoro půl hodiny se obyvatelé nové kolonie hebrionské koruny tísnili kolem jediného vojáka, který se snažil vykřesat oheň. Vypadali jako muži z úsvitu věků, když se krčili v děsivé a nezbadatelné tmě a toužili po světle, aby jim ukázalo nebezpečí, které jim hrozí v divé džungli.

Konečně vyskočily plameny. Zahlédli jeden druhého: kruh tváří kolem ohníčku. Na všech stranách se kolem nich tyčila džungle a noční tvorové povykovali a smáli se jejich strachu. Byli v úplně cizím světě, ztracení a vystrašení jako malé děti.

Hawkwood s Bardolinem se později té noci sesedli u jednoho z ohňů. Na břehu bylo třicet mužů; ti se uložili kolem půltuctů táborových ohňů, které syčely a plivaly jiskry do okolního bahna. Tucet vojáků stál na stráži s halapartnami a meči, zatímco několik dalších opatrně přesypávalo zvlhlý střelný prach a snažili se jej vysušit, aniž by zároveň neposlali sami sebe do království nebeského. Arkebuzy jim v tomto okamžiku nebyly naprosto k ničemu.

„My sem nepatříme," řekl tiše Hawkwood a podrbal Bardolinova šotka pod bradou, až se malý tvoreček rozbublal blahem a usmál se na něho očima, které v záři plamenů zářily jako dva uhlíky.

„První Fimbrijci, kteří se vypravili na východ od Malvennor, možná říkali totéž," poznamenal Bardolin. „Nové země, neprozkoumaný svět - to všechno na první pohled vypadá hrozivě."

„Ne, Bardoline, je v tom něco víc a ty to víš. Tahle země je naprosto odlišná v nitru. Je nepřátelská. Cizí. Murad si myslel, že se

může přebrodit na břeh a založit si tady vlastní nové království, ale takhle jednoduše to nepůjde."

„V tom mu křivdíš," namítl čaroděj, „Řekl bych, že po tom, co se stalo na lodi, už opravdu neočekával, že to bude snadné. Svým způsobem to ví a cítí jako my, ale je vázán zvyky a obyčeji své třídy a výchovy. Myslí jako voják, jako šlechtic."

„Takže jsme my neurození daleko pružnější v myšlení?" zeptal se Hawkwood se slabým úsměvem.

„Možná. My toho nemáme tolik, co bychom mohli ztratit."

„Já mám loď - měl jsem dvě. V téhle hře riskuji svůj život i já," připomněl mu Hawkwood.

„A já nemám žádný jiný domov; tenhle světadíl je možná jediné místo na světě, kde se společně s ostatními svého druhu mohu osvobodit od předsudků a začít znovu," odpověděl Bardolin. „Alespoň s tím jsme počítali." „A přitom jsi dnes večer tak unavený, že nedokážeš vyčarovat ani záblesk magického světla. Co to o tom tvém novém začátku vypovídá?"

Čaroděj zmlkl a chvíli naslouchal zvukům džungle.

„S čím se tu setkáme, Bardoline?" zeptal se ho Hawkwood. „Jací tvorové nebo lidé tuto zemi obsadili před námi?"

Starý čaroděj zašťoural ulomenou větví v ohni, pak sebou náhle trhl a plácl se po tváři. Dvěma prsty si z obličeje odtáhl krví napitou věc s mnoha nohama, s prchavým zájmem si ji prohlédl a pak ji hodil do plamenů.

„Jak už jsem říkal, je tu dweomer - a je ho daleko víc, než jsem kdy na jednom místě cítil," odpověděl. „Ta země, kterou jsme dnes odpoledne viděli, je jím nasáklá."

„Byla to opravdu cesta? Myslíš, že tu narazíme na nějakou novou civilizaci?"

„Myslím, že ano. Podle mě na tomto světadíle existuje něco, o čem jsme na našem ramusianském západě Normannie neměli ani tušení. Pořád musím myslet na Ortelia, na toho zakladatele a vlkodlaka v jednom. Někdo ho vyslal s námi a on se měl postarat o to, abychom sem nikdy nedorazili, to je jasné. Možná měl společníka na té druhé lodi, na té, o kterou jsme přišli. V každém případě mu byl ten úkol svěřen někým, kdo se nachází přímo tady, na tomto zvláštním kusu země, na němž jsme přistáli. A vším tady koluje dweomer, živoucí síla mágů.

Hawkwoode, nemyslím si, že tento světadíl opustíme živi - kdokoli z nás."

Námořník ho sledoval přes plameny ohně. „Nezdá se ti, že na podobné chmurné předpovědi je trochu brzy?" vysoukal ze sebe konečně.

„Jasnovidectví je sice jedním ze Sedmi řádů, ale nepatří mezi ty, které jsem zvládl - stejně jako počasnictví nebo černou změnu. Ale cítím, že nás tady žádná budoucnost nečeká. Vím to - a myslím, že to přes všechna svá tvrzení a pózy ví i Murad."

Svítání odhalilo zrakům lidí rozbahněný a promáčený tábor, ale Murad začal okamžitě vydávat rozkazy a vojáky probral z nehybnosti seržant Mensurado. Během noci se nic nestalo, i když mnoho mužů nespalo. Například Hawkwood nedokázal usnout, protože mu chybělo houpání a vlny, které by se šuměním a pleskáním narážely do boků lodi. Jeho *Orel* mu teď připadal jako nejbezpečnější místo na celém světě.

Odpotáceli se na jasným sluncem prozářenou pláž a z rozpáleného písku na ně vyrazila vlna horka. Karaka stála na kotvě za pobřežním pásem útesů a skýtala námořníkům i vojákům neuvěřitelně uklidňující pohled.

Snídani tvořily lodní suchary a vysušené solené vepřové, které snědli nastudeno na písku pláže. V dosahu sice visely všechny možné druhy ovoce, ale Murad vydal jasný zákaz cokoli z něj jíst, takže se stravovali, jako by stále ještě pluli po moři.

Během dopoledne křižovaly mezi lodí a pobřežím čluny a vykládaly na pláž zásoby a vybavení. Ti z koni, kteří přežili cestu, byli příliš slabí, než aby dokázali sami plavat za čluny a tak museli být uvázáni do postrojů a převezeni většími čluny jako zdechliny. Když se vůbec poprvé po několika měsících postavili na pevnou zem, chvěli se a vypadali jako vysušené karikatury krásných zvířat, která kdysi vstoupila na loď, a Sequero pověřil půltucet mužů, aby pro ně našli pastvu.

Hawkwoodovi námořníci naplnili soudky sladkou vodou a na laně je dovlekli za čluny na palubu karaky. Další skupina pod vedením samotného kapitána pečlivě prohledala útes, na němž stále ještě spočívaly zbytky ztroskotané *Milosti Boží.*

Příboj byl příliš prudký, aby mohli připlout hodně blízko, ale v trámoví poblíž čelenu viděli zaklíněné vysušené tělo, které bylo působením živlů a mořských ptáků zohaveno k nepoznání.

O něco dále na pobřeží našli další trosky, většinou ale jen úlomky. Karavela byla nárazem na ostrý útes roztříštěna jako výbuchem. Hawkwoodova posádka nalezla zhruba míli severně ještě potrhané zbytky další mrtvoly a kus plátna, ale víc nic. Zdálo se, že posádka karavely společně s cestujícími zahynula do poslední duše.

Osazenstvo karaky bylo konečně převezeno na pobřeží; bylo to přes osmdesát lidí. Stáli na pláži této nové země jako skupina trosečníků, vyvržená na břeh nemilosrdnou bouří. Což také svým způsobem byli.

Doma v Hebrionu byla zima a blížil se přelom roku. Na hřebeni Hebrosu teď bezpochyby ležely hluboké závěje sněhu a zimní bouře se prohánělly Fimbrijským zálivem a Hebrionským mořem. Zde panovalo vytrvalé a dusivé vedro a pach vlhké džungle jim stahoval hrdla jako mlha. Vysával z nich sílu a tížil je jako kroužková zbroj. A přesto práce nekončila, rozkazy nepřestaly být vydávány a výprava pokračovala bez zastavení.

Opustili první základní tábor a přesunuli se možná čtvrt míle z pláže do vnitrozemí. Murad nasadil vojáky, námořníky a civilisty stejným dílem na úkol vyčistit prostor mezi obrovskými kmeny. Spousta mladších stromů byla skácena a kolonisté podpalovali podrost kde to šlo, a vysekávali a klučili jej v místech, kde bylo příliš vlhko, aby mohl být rozdělán oheň. Postavili přístřešky ze dřeva a plátna, střechy pokryli olistěnými větvemi a vybudovali palisádu do výšky vzrostlého muže, opatřenou střílnami a v každém rohu hrubými dřevěnými strážními věžemi.

Skoro dennodenně byla odpolední práce zdržována neuvěřitelně silnými a prudkými přívalovými dešti provázenými bouřkami, které se točily nad pevninou jako hněv nějakého uraženého boha. Někteří kolonisté okamžitě po opuštění lodi onemocněli - většinou šlo o starší lidi, ale choroba postihla i jednoho kojence. Dva lidé upadli před smrtí do horečnatého blouznění, když pro ně útrapy plavby a vylodění na nové zemi znamenaly příliš velkou námahu. Díky tomu musela už během prvního týdne kolonie zřídit vlastní hřbitov.

Na počest svého mladého krále osadu pojmenovali Fort Abeleius. Na jejím území žilo sto padesát sedm duší, protože Murad zatím nedovolil ani jedinému civilistovi odejít od ostatních, postavit si vlastní příbytek a zabrat půdu, kterou by mohli obdělávat. Pro tuto chvíli byla nejnovější hebrionská kolonie vojenským táborem, připraveným odrazit jakýkoli útok. Nikdo neměl tušení, kdo nebo co by na ně mohlo zaútočit, ale nikdo si nestěžoval. Příběh o setkání s podivuhodným „ptákem" se rozkřikl velice rychle a nikdo se příliš nesnažil podniknout výpravu do džungle na vlastní pěst.

Tituly byly rozdíleny jako cukrátka. Nyní, když se Murad stal guvernérem, byl Sequero povýšen do hodnosti *haptmana* a stal se vojenským velitelem kolonie. Ve skutečnosti Murad stále ještě osobně velel všem vojákům, ale šlechtice pobavilo, že Sequero mohl velet di Souzovi.

Hawkwood byl jmenován do čela cechu obchodníků, který sice ještě neexistoval, ale Murad dodržel slovo a předal mu jmenovací dokumenty současně se zajištěním monopolu - všechno měl s sebou písemně, obtížené pečetěmi a stuhami, a podpis nepatřil nikomu jinému než samotnému králi Abeleynovi. Na okrajích už listy začínaly ve vlhkém vedru plesnivět, takže je bylo třeba udržovat těsně zavinuté v promaštěném plátně.

A navíc byl Hawkwood povýšen do šlechtického stavu. Obyčejný Richard Hawkwood se stal lordem Hawkwoodem, i když nepanoval nikomu a ničemu. Ale byl to dědičný titul. Pokud se dokáže vrátit do Hebrionu a založit rodinu, jednoho dne přejde titul na syna. Jeho zlomyslný otec, starý Johann, by byl bezpochyby tak rozradostněn, že by se opil, ale Hawkwoodovi to připadalo jako prázdné gesto, které zde, uprostřed řvoucí a horké džungle, nemělo žádnou váhu.

Seděl ve svém hrubém příbytku a probíral se listinami, které si sem přenesl z lodi. Na palubě karaky setrval se základní posádkou první důstojník Velasca. V podpalubí se nacházely zásoby čerstvé vody a navíc naložili několik metráků kokosů, což byly jediné plody, které Hawkwood poznával.

Původní lodní deník byl pryč; shořel v ohni, který málem zničil celou loď, společně s prastarým portolánem Tyrenia Cobriana, jediným dalším písemným záznamem o výpravě na západní světadíl. Hawkwood samozřejmě okamžitě založil nový lodní deník, ale když jím nyní

listoval, s hrůzou si uvědomil, že netuší, jestli by vůbec dokázal najít Fort Abeleius, pokud by se vrátil domů a znovu se vypravil ve stopách první plavby. Bouře, která je odvedla z kursu, mu naprosto zmátla výpočty a ztráta lodního deníku to ještě zhoršila, protože se nedokázal upamatovat na každou změnu kursu a nastavení plachet, které od té doby provedl. Nejlepší - a jediné - co mohl udělat bylo vypočítat přibližnou zeměpisnou šířku západního světadílu podle měření Jakubovou holí a jakmile připluje, křižovat podél pobřeží, dokud nenarazí na správné místo.

Napadlo ho, jestli by o tom neměl povědět Muradovi, ale rozhodl se, že to neudělá. Zjizvený šlechtic se v posledních dnech choval jako péro, stlačené příliš dlouho a příliš silně, a reagoval ještě prudčeji a neurvaleji než kdy dřív. Nebyl to dobrý nápad a k ničemu by to nebylo.

Venku se začalo stmívat a Hawkwood okamžitě zapálil jednu ze vzácných svic z vyprazdňujícího se lodního skladiště. Sotva to udělal, snesla se na tábor temnota jako vlna šerého stínu, který plynule přešel v noc.

Namočil krátké pero do kalamáře a pustil se do psaní lodního deníku.

Dvacátý šestý den endorionu, na pobřeží ve Fořtu Abeleiu, roku Svatého 551 - i když ze starého roku zbývá pouze několik dní a nocí a brzy můžeme očekávat svátky Svatého, které přinášejí změnu kalendáře.

Dnes byla dokončena palisáda a muži se pustili do kácení některých z větších stromů, které stojí kolem tábora. Murad je chce postupně rozsekat na kusy a používat jako otop. Nikdy se mu je ale nepodaří vykořenit; myslím, že kořeny tak obrovských stromů musí sahat až k samotnému jádru země.

Stavební práce pokračují plným tempem. Už máme i guvernérovu rezidenci - jedinou stavbu s podlahou, i když zadní stěnu jí stále ještě tvoří stará košovka. Dnes tam budeme večeřet. Civilizace přichází do divočiny.

Hawkwood si po sobě zápis přečetl. Nyní, když nepsal o síle a směru větru, o kursu a plavebních záležitostech, začínal se vyjadřovat obšírně a podrobně. Lodní deník se měnil v lodník obyčejného suchozemce.

Přinejmenším máme suchý střelný prach, i když v tomto klimatu jeho údržba vyčerpala důvtip všech vojáků. Nakonec to byl Bardolin, kdo navrhl, aby byly uzávěry prachovnic utěsněny voskem. Postavení našeho mága se mírně změnilo. Murad ho stále ještě pokládá za vůdce kolonistů, člověka, který dokáže přemýšlet a řešit potíže logicky, ale také si myslím, že ho má za podvodníka. Nevím, nakolik je tento poslední pocit skutečný nebo jen předstíraný. Od chvíle, kdy se ukázalo, že jeho neurozená milenka je proměněncem, se Murad hodně změnil - je si daleko méně jistý sám sebou a chová se daleko autorita-tivněji. Ale na druhou stranu - koho z nás nezměnila ta strašlivá plavba a hrůzy, které jsme během ní zažili?

Byl bych raději, kdyby tu s námi byli Billerand nebo Julius Albak, mí staří přátelé a společníci. Naše společnost je bez nich chudší a nejsem úplně spokojen s tím, že se Velasca stal prvním důstojníkem. Pokud jde o navigaci, má k ideálu daleko.

„Kapitáne?" ozval se hlas za kusem plachtoviny, který sloužil v Hawkwoodové přístřešku jako dveře.

„Pojď dál, Bardoline."

Čaroděj vstoupil a napřímil se. Hawkwood si uvědomil, že vypadá mnohem starší, než když se setkali poprvé. Jako vždy se držel neuvěřitelně zpříma a tvář měl ošlehanou a tvrdou, že vypadal jako vytesaný z nějakého odolného kamene, ale už na něm bylo vidět tíhu let. Na čele se mu leskl pot a krk a paže byly stejně jako u ostatních kolonistů pokryty kousanci hmyzu. Ale šotek, který mu seděl na rameni, vypadal stejně dychtivě a vesele jako vždy. Seskočil na bednu, kterou Hawkwood používal místo stolu, a drobnýma rukama začal jemně osahávat kalamář.

„Jak se vede, příteli mágu?" zeptal se starého čaroděje Hawkwood.

Bardolin se ztěžka posadil na hromadu listí, přikrytou plátnem, která kapitánovi sloužila jako lůžko.

„Čistil jsem celý den vodu pro nemocné. Jsem unavený, příteli námořníku."

Hawkwood vytáhl zpoza bedny baculatou láhev a podal mu ji. „Napij se."

Oba si zavdali přímo z hrdla a dobrá brandy jim sklouzla do žaludků jako ohnivý meč.

„To zahřeje kosti," poznamenal pochvalně Bardolin a kývl bradou k otevřenému lodnímu deníku. „Zapisuješ pro vzdálené potomstvo? "

„Ano. Takové už je věčné riziko námořního kapitána, i když teď mi spíš hrozí osud místního kronikáře." Hawkwood s klapnutím zavřel těžkou knihu a zabalil ji do promaštěného plátna. „Připraven na zítřek?"

Bardolin si klouby prstů promnul temné váčky pod očima. „Myslím, že ano... Jaký je to pocit, když někoho povýší na šlechtice?"

„Pořád ještě se potím a moskytům moje krev chutná stejně jako předtím. Zase taková změna to není."

Bardolin se usmál. „Jak domýšliví my lidé dokážeme být. Postavíme si hrubý tábor jako tenhle a říkáme tomu kolonie. Rozdělujeme si tituly a prohlašujeme za zabranou zemi, která se tady rozkládala od samotného úsvitu věků; snažíme se vnutit svůj řád věcem, o kterých nemáme ani ponětí."

„Takhle vzniká společnost," podotkl Hawkwood.

„Ano. Co bys řekl - jak se asi cítili Fimbrijci, když se před devíti sty lety sešli představitelé jejich kmenů a spojili se v jeden národ? Myslíš, že už tenkrát cítili na obzoru stín obrovské říše, kterou jednoho dne vytvoří? Dějiny. Dej jim pár set let a ony z každého z nás udělají hrdiny a zlosyny - pokud na nás nezapomenou, přirozeně."

„Svět se točí dál. Je na nás, jestli do něj otiskneme svou stopu."

Starý čaroděj se protáhl. „Samozřejmě. A zítra uvidíme další kousek tohoto světa. Zítra náš guvernér vyráží na průzkum země, kterou prohlásil za svůj majetek."

„To by sis raději hrál na schovávanou se zakladateli doma v Abrusiu? "

„Ano. Když tak o tom přemýšlím, tak raději ano. Já se bojím, kapitáne, opravdu se bojím. Už předem mě děsí všechno, co tady na západě najdeme. Ale jsem také zvědavý. Nezůstal bych tu zítra ani za nic na světě. To ta nesnesitelná lidská zvědavost nutí muže rozvinout plachty a vydat se přes celé neznámé oceány k novým světům; je to daleko mocnější síla než chamtivost nebo ctižádost - a myslím, že ty to z nás všech znáš nejlépe."

„Jsem ctižádostivý a chamtivý stejně jako kdokoli jiný."

„Ale sem tě přivedla zvědavost."

„Ano, a Muradově vydírání."

„Aha! A zase tu máme našeho urozeného guvernéra! Všechny nás zapojil do kruhu vlastních machinací a plánů. Jsme jako mouchy, lapené v jeho síti. Nu, i pavouci mají své přirozené nepřátele, kteří je loví. A on si to i navzdory své namyšlenost a vzteku začíná uvědomovat."

„Ty ho nenávidíš?"

„Nenávidím to, co představuje: zaslepenou úzkoprsost a pýchu svého stavu. Ale není tak špatný jako jiní; přes to všechno, co tvrdí, není hloupý ani úmyslně nepopírá pravdu, která se mu nehodí do krámu."

„Ty jsi tak plný nových nápadů, Bardoline, že i mně samotnému občas připadá těžké se některým z nich přizpůsobit. Prosím, ty tvoje kopce, ze kterých šlehají plameny a popel - tomu dokážu uvěřit. Slyšel jsem už o nich dřív. Ale ten *pach* magie ze stromů a ze země; ze samotné půdy. Země, která obíhá kolem Slunce. Měsíc, který z nebes bombardují balvany... všichni přece vědí a uznávají, že náš svět leží v samotném středu stvoření, dokonce i merdukové."

„To jsou církevní řeči."

„Víš přece, že nejsem žádný zaslepený syn církve."

„Ale jsi produkt její kultury."

Hawkwood rozhodil rukama. Bardolin ho vždycky dokázal takhle vyčerpat a přivést k zoufalství, ale presto se nemohl přinutit, aby toho muže neměl rád. „Napij se ještě trochu brandy a přestaň se snažit alespoň na chvilku napravovat hříchy společnosti."

Bardolin se zasmál a poslechl.

Ráno se znovu vydají do divočiny a Muradova večeře se tedy stala jak společenskou událostí, tak i okamžikem, kdy se spřádaly plány. Nechal zabít poslední kuře, jako by chtěl celému světu dokázat, že se nijak neobává budoucnosti, a jeden z vojáků zastřelil malou srnu, ne větší než jehně, a pečené se nyní vyjímala uprostřed tabule. Bardolin zkoumal srnčí kosti, jako by z nich chtěl věštit. Kromě masa se podávaly poslední zbytky sušeného ovoce, ořechů, nakládaných oliv a malý kousek hebrionského rybářského sýra, tvrdý jako mýdlo. Ve vlhké noci pili červené candelarské, teplé jako krev, a po jídle si dali brandy.

Hawkwood, Murad, Bardolin, Sequero a di Souza: hierarchie kolonie. Murad si tímto přísně omezeným počtem hostů znepřátelil přes

tucet nejvýznačnějších kolonistů, kteří měli pocit, že by měli jeho brandy popíjet s ním. Těch několik vyvolených šťastlivců se mezi sebou bavilo a světlo vzácných lodních svic hrálo na zpocených tvářích. Sequero truchlil pro své koně; v cizím a nezvyklém ovzduší rychle chřadli a zdálo se, že jim nepomáhá žádná píce, kterou dokázali muži najít. Hawkwood si pomyslel, že mu ani tak nejde o to, že by mohl po džungli jezdit na koni; ale od nynějška se musela šlechta pohybovat po svých jako ti nejobyčejnější vojáci. Možná právě to roztrpčovalo urozeného důstojníka ze všeho nejvíc.

Kolem svíc kroužily obrovské můry, některé o velikosti Hawkwoodovy dlaně, a všude poletovaly různé drobnější druhy hmyzu. Ovšem oč byli tito létavci menší, o to byli krvežíznivější. Navzdory všem přípravám, které Murad podnikl, aby večeři propůjčil slavnostní ráz - společnost u stolu dokonce obsluhovalo několik dívek v roli služebných - nebyli muži kolem plísní potřísněných ubrusů ani čistí, ani příliš upravení. Jak rychle zjistili, kůže tady bez patřičné péče neuvěřitelné rychle hnila a mnoho vojáků už si přivazovalo zbroj kusy lodních provazů nebo spletenými liánami místo řemínků. Brzy budou vypadat jako banda divochů, oblečená v hadrech.

Bardolin jim sdělil, že kolonisté začali experimentovat s ovocem, které kolem nich v hojnosti viselo skoro z každého stromu. Některé druhy byly velmi chutné, jiné se začaly kazit a páchnout takřka okamžitě, co byly rozkrojeny. Na lep, namazaný na větve stromů, už bylo chyceno několik místních ptáků. Všude kolem byl jídla dostatek, nejdřív ale museli zjistit, jak je rozpoznat, připravovat a uchovávat.

„Potrava pro divochy," ušklíbl se Sequero. „To já bych dal přednost lodnímu solenému masu a sucharům."

„Lodní zásoby nevydrží věčně," opáčil Hawkwood. „A většinu musíme tak jako tak uchránit pro zpáteční plavbu. Mí muži se snažili v mělčích kalužích na pobřeží oddělit sůl od vody, ale prozatím musíme předpokládat, že nebudeme mít žádnou možnost jídlo konzervovat. Nasolené zásoby musí zůstat netknuté."

„Souhlasím," přidal se k němu nečekaně Murad. „Toto je naše země a my se ji musíme naučit využívat. Počínaje zítřkem se začnou průzkumné skupiny živit tím, co jim poskytne zdejší krajina. Byl by nesmysl vláčet se s jídlem do džungle."

Sequero pozvedl sklenici rubínového candelarského. „Předpokládám, že nám budou některé věci chybět hodně dlouho. Taková je cena, kterou zaplatíme za to, že jsme průkopníci. Jak dlouho předpokládáš, že budeš pryč, pane?" Za Muradovy nepřítomnosti měl převzít veškeré povinnosti, spojené s řízením kolonie.

„Měsíc, pět týdnů, víc ne. Počítám, že zatímco budu pryč, dojde tady ke značnému pokroku, *haptmane*. Můžeš začít čistit půdu pro ty rodiny, které mají ve svém středu práceschopné muže, a dále chci, aby bylo v délce několika mil oběma směry prozkoumáno pobřeží a nakresleny přesné mapy. Hawkwoodovi muži vám s tím pomohou. "

Sequero se vsedě mírně uklonil. Nezdálo se, že by byl svými povinnostmi příliš znepokojený. Di Souza, který seděl proti němu, nehnul v zarudlé tváři jediným svalem. On byl urozený pouze díky adopci; nemohl doufat, že bude povýšen tak jako Sequero. Přesto v to ale doufal.

Vykasali plátěnou stěnu Muradovy rezidence, aby mohl proudit vzduch. Kolem nich se u země krčily přístřešky ostatních kolonistů, některé osvětlené táborovými ohni, jiné namodralými koulemi magického světla, které se vznášely ve vzduchu. Vypadaly jako přerostlé světlušky, nehybné uprostřed noci, z níž k nim přilétaly můry. Ty kolem nich kroužily jako planety na nepravidelných oběžných drahách kolem malých sluncí, pomyslel si Hawkwood, když si připomněl Bardolinova slova.

„Říká se, že Ramusio kráčel po všech cestách a stezkách Normannie, když se vydal šířit svou víru," pronesl tiše Bardolin. „Ale noha Svatého nikdy nevkročila na tento světadíl. Je temná ta země, u jejíchž břehů jsme přistáli. Tak mě napadá, jestli sem vůbec někdy dopravíme nějaké světlo kromě ohně a magických světel."

„A pušek," doplnil Murad. „Ty jsme si s sebou přivezli také. Když nás už neochrání víra, pomohou jí arkebuzy. A odhodlanost mužů."

„Doufejme, že to bude stačit," a starý čaroděj dopil svou sklenici.

Kapitola dvanáctá

Ráno pokrývala celý svět mlha, která ovšem mužům nesahala výš než po pás. Zdálo se, jako by prosakovala ze samotné půdy a vojáci,

kteří se pohybovali kolem pevnosti, vypadali, jako by se brodili černobílým mořem.

Výprava vyrazila brzy po úsvitu; v čele kráčel Murad, po jeho boku seržant Mensurado, za nimi Hawkwood, Murad a dva muži z posádky *Orla* - obrovský černý kormidelník Masudi a kapitánův pomocník Mihal, Gabrioňan jako sám Hawkwood. Průvod uzavíralo dvanáct hebrionských vojáků v poloviční zbroji, ozbrojených arkebuzami a meči. U pasů se jim houpaly přilby a při každém kroku cinkaly. Hawkwood si podrážděně pomyslel, že výprava rámusí jako krám podomního obchodníka. Společně s Bardolinem se snažili Murada přesvědčit, že není třeba, aby se vojáci oblékali do zbroje a že ji mohou stejně tak dobře nechat v táboře, ale vyhublý šlechtic se o něčem takovém odmítl bavit třeba jen jedinou minutu. A tak se všichni muži vlekli s padesáti librami navíc.

Zbývající vojáci je společně s většinou civilistů přišli vyprovodit. Vypálili na pozdrav salvu, která na celé míle kolem vyplašila ptáky; ti s ječením a pleskáním křídel vyrazili k nebi. Bardolin jen znechuceně zvrátil oči ke klenbě listoví. A pak už za nimi Fort Abeleius zmizel a dobyvatelé s četou vojáků osaměli v džungli.

Použili Hawkwoodův přenosný kompas a vyrazili tak těsně na západ, jak jim to jen místní podmínky dovolovaly. Jeden voják dostal za úkol označovat každých sto metrů kmeny, ačkoli směr jejich putování nebylo těžké určit, protože vypadal jako tunel zelení a křovinami, který si prorazil zuřivý býk na cestě za potravou.

Pomalý postup, neustálá nutnost prosekávat cestu šavlemi, muži, kteří lapají po dechu a proklínají divoký podrost.

Den pokročil. Schovali se do závětří obrovských stromů, aby přečkali obvyklou odpolední bouři, která proměnila všechno v dohledu v promočenou, páchnoucí lázeň, ze které stoupala pára. Pak se ztěžka probíjeli dál a chránili střelný prach před vlhkem, jako by to bylo zlato.

Narazili na skalnatý výběžek kopce, na který šplhali prvního dne, a na Muradově naléhání se znovu s obtížemi vyškrábali nahoru. Jakmile dorazili na vrchol, zastavili se, aby se nadechli čerstvějšího vzduchu a rozhlédli se po širším okolí. Rozdělili se do dvojic a pečlivě jeden druhého zbavili tlustých pijavic, které jim lezly vzhůru po nohách a dolů po zádech. Pak se vypravili po obvodu kruhového kráteru směrem na severovýchod a zastavili se až skoro na severním okraji. Byla to sice

delší cesta, ale daleko méně únavná, když se nemuseli prosekávat divokou džunglí.

Noc nastala, když konečně sestoupili z kráteru a hrubý tábor rozbili mezi skalami na úbočí; narovnali hromady kamení tak, aby vytvořili plošiny, na které se uložili. K zemi se snesla mlha, která vyvolala kyselou pachuť v ústech a orosila kameny; vojáci bručeli kvůli příkazu nerozdělávat ohně, dokud je Mensurado neumlčel. Byly rozestavěny hlídky po trojicích a uběhla skoro polovina půlnoční hlídky, když Murad hrubým zatřesením probudil Hawkwooda.

„Podívej se, tam pod námi v džungli. Právě se to objevilo."

Hawkwood si promnul napuchlé oči a zahleděl se do hlučné temnoty. Když se soustředil, neviděl nic. Raději nechal zrak bloudit - a už to postřehl: malý ostrůvek jasu v dálce noci.

„Světlo?"

„Ano. A nejsou to žádné zatracené světlušky."

„Jak daleko to je, co myslíš?" Mluvili spolu šeptem. Hlídky byly bdělé a hleděly do tmy, ale nikoho jiného Murad nevzbudil.

„Těžko říct," připustil šlechtic. „Nejméně šest nebo osm lig. Musí to být nad úrovní stromů. Možná na úbočí jednoho z těch divných kopců."

„Nad úrovní stromů, říkáš?"

„Nemluv tak nahlas. Ano, jak jinak bychom to mohli vidět? Nevšiml jsem si žádných mýtin nebo pasek, když jsme se dívali z hřebene."

„Co chceš dělat?" zeptal se Hawkwood.

„Vytáhni ten svůj vynález a zaměř ta světla. Zítra za nimi vyrazíme."

Hawkwood ho poslechl a chvilku se ve světle hvězd skláněl nad přenosným kompasem.

„Zhruba severozápadně."

„Dobře. Teď máme konečně nějaký cíl, kam vyrazíme. Vůbec se mi nelíbila představa, že bychom se měli trmácet do vnitrozemí tak dlouho, dokud nenarazíme na tu cestu."

„Nepředpokládám, že by tě mohlo napadnout, že ta světla tam jsou jedině proto, abychom je viděli, Murade?

Šlechticova tvář se stáhla do mrtvolného šklebu.

„A záleží na tom? V jistém okamžiku se musíme setkat s těmi lidmi - nebo věcmi - které přebývají na tomhle světadíle. Čím dřív k tomu dojde, tím lépe."

V Muradových očích zářilo podivné světlo, dychti-vost, která Hawkwoodovi připadala znepokojivá. Kapitán měl pocit, jako by stál na palubě lodi bez kormidla, u jejíž přídě se zvedá pěna tříště okolo skrytého útesu. Byl to pocit bezmoci, vědomí, že je manipulován silami, s nimiž nemůže dělat vůbec nic.

„Běž spát," řekl mu Murad tiše. „Do svítání zbývá ještě pár hodin. Já za tebe vezmu hlídku; stejně už se mi dnes v noci spánek vyhne."

Vypadal jako bytost, která už ani spánek nepotřebuje. Vždycky byl vyhublý a sporý, ale teď vypadal vychrtle, jako by jeho tělo tvořila jen kůže, natažená na kostech, bledá šlachovitá postava, kterou poháněla pouze ocelová vůle, vyzařující z příliš jasných očí. Počínající horečka? Hawkwood si o tom bude muset zítra promluvit s Bardolinem. S trochou štěstí by mohl tenhle parchant dokonce i zemřít.

Hawkwood se vrátil na své kamenné lože a zavřel oči, aby čekal na spánek, na to kýžené zapomnění.

O nočním pozorování se ráno nikdo nezmiňoval a skupina vyrazila na pochod s kručením v žaludku. Nesli si s sebou trochu sucharů, ale víc nic. Pokud se mají živit tím, co jim okolí poskytne, budou muset začít velice brzy.

Nechali kráterovou horu za zády a znovu se ponořili do hustého lesa. Terén stále klesal. Než se země znovu srovnala, bylo skoro poledne a hlína, po níž kráčeli, byla bahnitá a nasáklá vodou, která sem stékala z vrchu. Všude se blyštěly potoky a kořeny vyrůstaly na kmenech v takové výšce, že se dalo jen těžko uvěřit, že je nestvořil nějaký šílený botanik. Masudi s Mensuradem, kteří prosekávali stezku, každou chvíli dostali sprchu z přeseknutých lián, které byly duté jako hadice.

Zastavili se k odpočinku; byli hladoví a skoro necítili nohy únavou. Bardolin s několika vojáky otrhali z okolních větví plody a muži se sesedli, aby je vyzkoušeli, zda jsou vhodné k jídlu. Natrhali žlutohnědě zbarvené ovoce, které po rozříznutí vypadalo skoro jako chléb, a po několika opatrných soustech je navzdory varování starého čaroděje snědli do posledního kousku. Také našli něco, co se podobalo velkým

hruškám a podlouhlé zelené plody, které podle Hawkwoodových zkušeností rostly i v džunglích Macassaru. Kapitán ukázal vojákům, jak odstranit vnější slupku a jak jíst sladkou žlutavou dužinu uvnitř. Ale navzdory této potravě měli muži neustále chuť na maso a několik jich kráčelo džunglí se zapálenými doutnáky, připraveni kdykoli zacílit a ulovit jakékoli zvíře, které by mohli potkat.

Další odpolední průtrž mračen. Tentokrát se nikde nezastavovali a kráčeli dál, i když je prudký déšť skoro oslepoval. Muži za pochodu drželi čutory nad hlavami, aby získali pitnou vodu, ale zjistili, že nádoby jsou plné úlomků listů a smetí a hemží se živočichy a tak museli znechuceně to, co nachytali, zase vylít.

Nepozorovatelně se s džunglí sžívali. Začali si podvazovat nohavice u kolen řemínky a provazy, aby jim pijavice nemohly vylézat po nohách nahoru, a každodenní bouřky už brali jako naprosto běžnou záležitost. Daleko lépe se dokázali prodírat hustou vegetací a naučili se vyhýbat nízko rostoucím větvím, na nichž občas odpočívali hadi. Do jisté míry už věděli, co jíst mohou a co ne, i když ti, kteří ovoce zhltali příliš rychle, museli záhy vybočit z řady, aby mohli vykonat potřebu, a to čím dál častěji. A neustávajícího okolního hluku, toho nekonečného švitoření, křiku, pištění a vrzání si za chvilku vůbec nevšímali. Zastavovali se beze slova pouze tehdy, když náhle zničehonic umlklo a pak stáli jako zkamenělí uprostřed nesmírného, zneklidňujícího ticha.

Navečer druhého dne rozdělali ohně pomocí několika uncí střelného prachu, protože jim nezbyl žádný suchý troud, a místo lůžek si nahrnuli hromádky kapradin a listí, aby měli mezi sebou a hemžící se hlínou džungle alespoň nějakou vrstvu. Pak se vojáci usadili a pustili se do sušení arkebuz a čištění výstroje, zatímco Masudi *s* Mihalem sbírali ovoce k večeři. Tábor tonul v tichu. Všichni už věděli o světlech, která včera v noci zpozorovaly hlídky, ale nezdálo se, že by si vojáci dělali příliš těžkou hlavu s důsledky něčeho takového. Kde byla světla, tam musela být i civilizace, která je rozsvítila, a zdálo se, že se skoro těší, až si ji budou moci podmanit - a pokud bude třeba, tak i mečem. Nejdřív ale musí narazit na nějakou známku této civilizace, jako například na tu cestu, kterou viděli z hřebene.

Masudiho výkřik je zburcoval a všichni se k němu rozběhli; vojáci popadli z ohniště několik větví a přiložili je k doutnákům. Džungle se změnila ve vířící šerosvit plamene a obrysů, hluboké tmy a šustění listů.

Proběhli mělkým potokem. Pochodeň, kterou nesli dva sběrači, plála nedaleko vpředu.

„Co je? Co se stalo? " volal Murad.

Masudiho černá tvář se leskla potem, ale nezdálo se, že by byl příliš vyděšený. Mihal, který stál za ním, držel v náručí starou košili, naplněnou ovocem.

„Tady, pane," obrovitý kormidelník pozvedl syčící pochodeň. „Podívej, co jsme našli."

Muži se zahleděli do plamenem ozářené noci. Stálo tam něco cizího, silnějšího než kmeny stromů. Viděli rozšklebenou tvář, čenich, v němž se cenily tesáky, a dvě dlouhé uši, vztyčené na velké hlavě. Ta byla napůl skrytá ve změti lián.

„Socha," řekl Bardolin tiše.

„Vyděsilo mě, když jsem na ni narazil, takže jsem vykřikl. Málem jsem přitom pustil pochodeň. Omlouvám se, pane," obrátil se Masudi k rozechvělému Muradovi.

„Je to vlkodlak," pronesl Hawkwood, který upřeně hleděl na monolit. Ta věc byla patnáct stop vysoká a výhružně ukazovala zuby, jako by se chtěla osvobodit od lián, které ji poutaly. Tělo bylo skoro skryté mezi listy tvaru kopí. Jedna ruka s drápy jí ležela u nohou na zemi.

Džungle pomalu, ale jistě opracovaný kámen rozbíjela a pohlcovala.

„Dobrá podoba," řekl Murad s nuceným veselím, které nikoho neoklamalo.

Bardolin rozsvítil studené světlo magické záře a prohlížel si sochu zblízka, ovšem většina vojáků se držela zpátky, s arkebuzami namířenými do okolní džungle, jako by očekávali, že každým okamžikem se ve světle pochodní objeví dvojníci té vysochané věci.

Chrastění a šustění rostlin. Šotek pomáhal mistrovi odstranit stonky a listí.

„Je tu nějaký nápis a myslím, že ho dokážu přečíst." Magická záře sestoupila dolů, až se skoro dotýkala mágova svraštěného čela.

„Je to v normannštině, ale v nějakém starém dialektu."

„V *normannštině?"* Murad to slovo nevěřícně vyplivl. „Co tam stojí? "

Čaroděj dlaní odstranil nános mechu. Zvuky džungle kolem umlkly a noc skoro úplně ztichla.

V proměně temnot a života s námi stůj
i v hladu, jenž každý známe svůj
nechť dokážeme spatřit srdce živá
a zříme širý svět, jenž nás znovu očekává.

„Blábol," zabručel Murad.
Bardolin se napřímil. „Tohle přece odněkud znám."
„Už jsi to někdy četl?" zeptal se Hawkwood.
„Přímo ne. Ale možná něco podobného."
„O dějepise se budeme bavit někdy jindy. Všichni zpátky do tábora," přikázal Murad. „Vy, námořníci -seberte to ovoce, které už jste nasbírali. Pro dnešek to bude stačit."

Té noci toho nikdo moc nenaspal, protože džungle byla po dlouhé hodiny tichá jako hrobka a toto mlčení všechny zneklidňovalo daleko víc, než sebehlučnější pokřikování nočních ptáků, kterému zatím přivykli. Zapálili několik ohňů i navzdory skutečnosti, že jim ze špiček prstů odkapával pot. Potřebovali světlo, potřebovali se ujistit, že jsou stále obklopeni přáteli a spolubojovníky. Ohně ale měly účinek spíše opačný: zdálo se, že věže stromů je svírají těsněji a plameny jen zdůrazňovaly obrovskou, neklidnou hradbu džungle, která pokračovala ve svém záhadném a neuchopitelném životě stejně jako po celé eóny předtím, než přišli. Byli jako kočovní paraziti, ztracení v kožešině tvora, velkého jako celý svět. Toho večera se neobávali neznámých tvorů nebo nebezpečných domorodců; měli hrůzu ze země samotné, neboť jim připadalo, že si cosi mumlá a tepe svým vlastním podivným životem, cizí, nepoznatelná a vůči nim naprosto lhostejná.

Když vyšlo slunce, prohlédli si sochu znovu. V denním světle jim připadala daleko méně děsivá, daleko primitivnější, než si mysleli. Džungle ji rok po roce neúprosným a neměnným tempem ničila. Věk mohli pouze odhadovat.

Další den na pochodu. Kráčeli směrem, který Hawkwood určil za svítání a snažili se pomocí odměřování vzdálenosti od označených

stromů jít co nejpříměji. Nebylo možné to změřit přesně, ale Hawkwood vypočítal, že od prvního kopce, který Murad pojmenoval *Heyeran Spinero*, urazili na západ šest lig. Vojáci se této zprávě podivovali a nevěřili jí; podle nich museli ujít dvakrát více, ale Hawkwood spočítal průměrnou délku kroku a ve svých výpočtech byl ještě více než milosrdný. Zdálo se, že úsilí dnů, plných tak úporné snahy a námahy, je mohlo opravdu zavést jen tak daleko.

Murad sám vypadal, jako by se ho to netýkalo - možná proto, že počítal s tím, že zanedlouho tak jako tak narazí na místní domorodce.

Přišla další horká noc, byla nasbírána další hromada dřeva na oheň a ve světle žlutých plamenů byly snědeny další kusy sladkého, nepříliš výživného ovoce. A pak spánek. Ten přišel té noci rychle i navzdory horku, bzučení hmyzu a neznámým tvorům v temnotách kolem tábora.

Bardolin se probudil v temné hodině uprostřed noci a zjistil, že ohně pohasly do rudých uhlíků a všichni muži na stráži spí.

Okolní džungle byla tichá a klidná.

Naslouchal chvíli nezměrnému mlčení a nejhlasitějším zvukem, který slyšel, bylo bušení vlastního srdce. A pak měl zničehonic zvláštní pocit... jako by ho někdo volal - někdo, koho znal.

„Griello?" zašeptal a na tváři ucítil závan nočního vzduchu.

Vstal, nechal svého šotka ležet na plášti, který používal místo přikrývky, a vykročil kolem nehybných těl spících mužů, aniž cítil nejmenší zlomek překvapení.

Temná noc, hebká jako tkáň vlčího hrdla, ho obklopila a pohltila. S doširoka otevřenýma a přece nevidoucíma očima kráčel dál a sotva se nohama dotýkal lesní půdy. Džungle se nad ním tyčila do obrovské výšky a jasné hvězdy nebyly přes rozsáhlou klenbu listoví vůbec vidět. Po tváři ho hladily listy a zanechávaly mu na tváři krůpěje vody. Po těle mu klouzaly úponky lián jako hadi, měkké i tvrdé. Měl pocit, jako by svou starou kůži nechal v táboře a každé nervové zakončení v těle nyní vystupovalo na povrch obnažené, souznělé s nocí, rozechvělé každým pohybem vzduchu a kapkou vody.

Náhle se před ním vynořil tmavší stín, postava černější než nejtemnější stíny pralesa. V hlavě jí mrkaly a žhnuly v dokonalé souhře dvě žlutá světla očí. Stále ještě se nezačal bát.

Tohle se mi přece jen zdá, pomyslel si a tato milosrdná myšlenka dosud držela všechnu hrůzu v patřičných mezích.

Světla se pohnula a on náhle cítil teplo, které nemělo nic společného s horkem noci. Na pokožce se mu zježily chlupy, když se k němu ta věc blížila jako černý sluneční svit.

Ta světla byly opravdu oči, jasně šafránové a s černými štěrbinami místo panenek; vypadaly jako kočičí oči. Tvor stál před ním. Slyšel zvuk, tiché ševelení, které ze všeho nejvíc připomínalo temné mručení, ale daleko tišší, jakoby nevědomé. Cítil ten zvuk na své nové citlivé pokožce stejně jasně a zřetelně, jako jej slyšel.

A cítil srst té věci, měkoučkou jako nejhebčí samet. Byl to smyslný, neuvěřitelně příjemný pocit, který jako by ho ponoukal, aby ponořil ruce do té měkkosti před sebou.

Pak se s ním svět zatočil a náraz mu skoro vyrazil dech. Ležel na zádech na zemi a dva obrovské paťáty se mu opíraly o ramena. Cítil šimrání vousů, ostrých jako jehly, cítil dech té věci ve tváři.

Přitiskla se k němu, jako by ho chtěla zalehnout. Pod rukama ucítil žebra, pod srstí obalená pevnými svaly, a přejel prsty po řadě bradavek na napjatém a pevném břiše. Připadalo mu, že ta věc zasténala skoro jako člověk. Uvědomoval si pulsující teplo v rozkroku, horkost té věci, která se tam k němu tiskla.

A pak se vztyčila. Na stehně ucítil škrábavou bolest a vykřikl; obrovské pracky mu stáhly kalhoty ke kolenům a tvor na něj nasedl, takže Bardolin pronikl dovnitř.

Horečnaté vedro a plynulé sevření svalů. Tvor mu svou vahou tiskl hýždě do vlhké zeminy, hlavu měl zakloněnou a rudou tlamu otevřenou tak, že se v odraženém světle hvězd na okamžik zaleskla řada tesáků. S příchodem vyvrcholení sevřel dlaně, ponořené v srsti, do pěstí, a možná i vykřikl.

Tvor na něm ještě chvíli ležel a mág cítil zuby, přitisknuté ke krku. Pak se z něho drtivá tíha a horkost zvedly. Ležel zády zabořený do měkké pralesní hlíny, naprosto vyčerpaný.

Na rtech ucítil polibek - lidský polibek rozesmátých rtů. Pak si uvědomil, že je zase sám, zpátky ve stárnoucím těle, a že ztratil onu schopnost ostře vnímat a uvědomovat si okolí. Rozplakal se jako dítě.

A pak se probudil. Přišlo jitro a tábor neochotně vstával. Ve vzduchu těžce visel kyselý pach starého kouře z ohnišť.

Hawkwood mu podal čutoru; vypadal v šerém ranním světle o deset let starší a ve zlatohnědém vousu měl zapletené kousky mechu.

„Další den, Bardoline. Vypadáš, jako bys toho v noci moc nenaspal,"

Bardolin polkl doušek vody. Tkáň v ústech ji vsála a patro zůstalo vyprahlé jako střelný prach. Napil se znovu.

„Měl jsem sen," odpověděl. „Strašný sen."

Na dlaních měl potem přilepené černé chlupy. Zvědavě se na ně zahleděl a uvažoval, kde se tam mohly vzít.

Muži zrušili tábor v nevrlém mlčení a znovu vykročili do stále většího horka. Seřadili se do navyklého pochodového útvaru; někteří pojídali ovoce, jiní si popotahovali kalhoty; tváře měli stažené chaosem, který cítili v útrobách, čím dál více jich začínalo trpět potížemi, které vyplývaly z neznámého jídla. Okolí tábora páchlo výkaly. Se zapadlýma očima vykročili na další cestu.

Odpoledne tohoto čtvrtého dne opět přišel s neměnnou pravidelností déšť a oni se jím prodírali jako dobytek, který už nevěnuje pozornost poháněčovu bodci. Masudi *s* Cortonou - jedním z nejsilnějších vojáků - slepě vpředu prosekávali stezku a jednou rukou si stínili oči jakoby před příliš jasným sluncem. Zbytek vojáků se za nimi potácel a kdysi naleštěná zbroj se na některých místech zbarvila korálově, jinde zelenala. Hnijící boty se jim bořily hluboko do vodou nasáklé vrstvy hlíny a listí a někdy se museli sklonit a rukama vytáhnout nohy z přilnavého mlaskajícího bahna.

Pak se oba muži v čele zastavili. Hustá vegetace se zde rozestupovala jako proražená hradba a před nimi se rozkládala mýtina, jejíž vzdálený konec se ztrácel za oponou hustého deště.

„Pane!" překřikl Cortona lijavec a Murad odstrkoval ostatní z cesty, aby se dostal do čela.

Uprostřed mýtiny seděla postava se zkříženýma nohama a skloněnou hlavou. Pokud mohli usoudit, šlo o ženu se zapletenými tmavými vlasy, oblečenou v kůži, s holýma rukama a nohama. Nepodívala se vyjeveným mužům do tváře ani jinak nedala najevo, že si jejich přítomnost uvědomuje, ale bylo jim jasné, že o nich ví. Navíc jim

připadalo, že se podél okraje džungle za jejími zády pohybují nějaké podivné stíny.

Muži stáli na okraji mýtiny jako zkamenělí a voda jim nepovšimnuta stékala po tvářích a pronikala do otevřených úst. Nakonec Murad i přes Bardolinově varovné zasyčení tasil rapír.

Žena na mýtině vzhlédla - ale k obloze, ne k nim. Na okamžik měla v dešti oči prázdné a bílé, jako by v nich neměla ani panenky, ani duhovky. Pak déšť ustal, stejně náhle jako každý den. Oblaka, která pro dnešek věnovala zemi svůj díl, se roztrhala a vysvitlo slunce.

Žena se usmála, jako by to bylo všechno její práce a ona na ni byla hrdá. Pak sklopila zrak ke skupině mužů před clonou lesa, kteří na ni hleděli s tasenými meči a namířenými arkebuzami.

Znovu se usmála a tentokrát se jí mezi rty zableskly zuby bílé jako dravci tesáky. Oči měla neuvěřitelně tmavé, tvář špičatou a jemnou. Zvedla se ze sedu jediným plavným pohybem, který zastavil dech v hrdle každého muže, který ji sledoval. Holé břicho, na němž se vlnily dokonale pevné svaly. Bosé nohy a štíhlé údy barvy medu.

„Jsem Kersik," pronesla normannštinou, v níž zněl poněkud odlišný přízvuk, jakoby starosvětská pomalost. „Vítejte."

Murad se vzpamatoval daleko rychleji než ostatní a jako správný aristokrat do morku kostí se jí se zablesknutím taseného rapíru uklonil.

„Pan Murad z Galiapena k tvým službám, paní." Hawkwood si s trpkým pobavením všiml, že se jí nepředstavil jako excelence guvernér.

Ale Kersik se mu podívala přes rameno k místu, kde stál Bardolin s promoklým a unaveným šotkem na rameni.

„A ty, bratře," řekla, Jsi nám vítán dvojnásob. Uběhlo mnoho vody od chvíle, kdy k našim břehům zavítal mistr Řádů."

Bardolin jen toporně přikývl. Na okamžik se jejich pohledy do sebe vpily - ošumělý starý čaroděj a štíhlá mladá žena. Bardolin se zamračil a ona se s pobaveným pohledem jakoby v odpověď usmála.

Rozhostilo se mlčení. Vojáci ženu očima hladově hltali, ale nezdálo se, že by jí to v nejmenším vadilo.

„Pokud chápu správně, vaším cílem je město," poznamenala lehce.

Murad si s Hawkwoodem vyměnil pohled a zjizvený šlechtic se znovu uklonil. „Ano, paní, to je. Bohužel ale nevíme přesně, jak se tam dostat."

„Myslela jsem si to. Odvedu vás tam. Je to cesta na mnoho dní."

„Máš naše díky."

„Tví muži pozřeli příliš nezdravých druhů ovoce, pane Murade z Galiapena," řekla Kersik. „Jejich žaludky jsou napadeny nevolností."

„Zatím jsme ještě nepřivykli tvé zemi a novým potravinám, paní."

„Samozřejmě. Můžete se utábořit zde na mýtině. Já mezitím natrhám byliny, které jim uklidní útroby. Pokud by měli zahájit pochod do Undi v tomto stavu, nemuseli by jej dokončit."

„*Undi*. Tak se jmenuje tvé město?" zeptal se Hawkwood. „V jaké řeči to je? "

„Ve starém, dávno zapomenutém jazyce, kapitáne," odpověděla žena. „Toto je starý světadíl. Lidé tu žijí už po dlouhý čas."

„To by mě zajímalo, odkud se tu ti lidi vzali," zabručel si pro sebe Hawkwood, kterého zneklidnilo, že ho oslovila 'kapitáne'. Jak to mohla vědět?

Kersik se na něho ostře podívala, zřejmě jeho bručení zaslechla.

„Vrátím se před soumrakem," slíbila. A zmizela.

Muži zamrkali. Nepostřehli nic víc než rychlý pohyb a žena, která před nimi stála, byla v následujícím okamžiku pryč.

„Čarodějnice, u Ramusiova vousu," zavrčel Murad.

„Žádná čarodějnice," opravil ho Bardolin. „Ona je mág. Dweomer je z ní cítit na sto honů. A ještě něco kromě něj." Přejel si rukou po tváři, jako by z ní chtěl smést únavu jako pavučinu.

„Čáry jsou vždycky čáry," řekl Murad trpce. „Možná běžela sehnat pár kohort svých čarodějnických přátel. No, proti hebrionské oceli by toho moc nezmohli."

„S ocelí by ses tu moc daleko nedostal, Murade," upozornil ho Bardolin.

„Možná. Ale máme železné kulky pro arkebuzy. To by je mohlo přinutit trochu změnit úmysly. Seržante Mensurado!"

„Pane?"

„Utábořím se, jak nám poradila. Ale chci mít zapálený každý doutnák a všechny zbraně nabité. Muži musí být připraveni odrazit útok z kterékoli strany."

„Rozkaz, pane."

Když světlo zeslábloa do pralesa se znovu vkradla noc, shromáždili se muži kolem tří táborových ohňů, z nichž každý byl dost velký na opečení vola. Vojákům, kteří stáli na stráži, se kolem kyrysů vlnily a točily proužky kouře ze zapálených doutnáků, muži podupávali a hvízdali si, aby neusnuli, případně se plácali po tvářích, když je obtěžoval všudypřítomný hmyz.

„Co myslíš, vrátí se?" zeptal se Hawkwood a šklebil se, zatímco si masíroval sotva zahojené rameno.

Murad pokrčil rameny. „Proč nám to neřekne náš místní odborník na všechny okultní záležitosti?" kývl na Bardolina.

Zdálo se, že čaroděj je na pokraji spánku a šotek mu se široce otevřenýma očima pozorně ležel v klíně. Bardolin trhl hlavou a stříbrné strniště na jeho bradě se v záři plamenů zalesklo.

„Vrátí se. A odvede nás do toho jejich města. Chtějí nás tady, Murade. Kdyby nechtěli, už bychom byli dávno mrtví."

„Myslel jsem, že by byli raději, kdybychom teď všichni hnili na mořském dně Západního oceánu," poznamenal Hawkwood. „Stejně jako posádka karavely."

„To ano. Ale teď, když už jsme sem dorazili, si myslím, že o nás mají zájem."

Nebo o mě, napadlo ho s překvapivou silou, až zneklidněl.

„A kdo jsou vlastně ti *oni*, mágu?" zeptal se Murad. „Mluvíš o nich, jako bys je snad znal."

„*Oni* jsou očividně lid dweomeru. Možná potomci uprchlíků z předchozích výprav. Nebo domorodí obyvatelé. Ale o tom pochybuji, protože mluví normannštinou. Tady na západě se něco stalo. Děje se to už po celá staletí, zatímco my bojovali ve svých válkách a šířili svou víru a neměli jsme o tom nejmenší tušení. Něco odlišného. Zatím ale ještě nevím přesně, co by to mělo být."

„Vykrucuješ se jako falešný jasnovidec, Bardoline," vytkl mu Murad znechuceně.

„Chceš odpovědi; ty já ti ale nemohu dát. Budeš si muset počkat. Mám pocit, že než se vydáme na zpáteční cestu, budeme vědět daleko víc, než nám bude milé."

Všichni tři se uchýlili k nervóznímu mlčení. Ohně praskaly a prskaly jako vzteklé kočky a džungle si hlučně vedla svou, viditelná jako stěna tmy a hluku.

„Jaké jasné ohně," ozval se hlas. „Málem bych si myslela, že se vy muži bojíte tmy."

Prudce se otočili a Kersik stála mezi nimi. Přes rameno měla přehozený kožený vak, který páchl zatuchlou mízou. Chloupky na stehnech jí ve světle plamenů zlatě zářily. Když se usmála, koutky rtů se jí zvedly vysoko po lících a oči se jí zúžily do dvou světlem naplněných štěrbin.

Murad vyskočil a ona před ním ustoupila a znovu to byla jen žena. Mensurado mezitím nadával mužům na stráži, že ji neviděli, když přicházela do tábora.

„Není potřeba, abyste udržovali hlídky celou noc," pousmála se. „Ne teď, když jsem tu já." Položila vak na zem. „Tohle je pro ty z vás, kdo trpí žaludečními obtížemi. Snězte několik listů. To střeva uklidní."

„Co jsi zač, lesní kořenářka?" zeptal se Murad.

Naklonila hlavu na stranu a prohlédla si ho. „Tenhle se mi líbí. Má ducha." A zatímco nad tím Murad uvažoval, dodala: „Raději byste měl jít spát. Zítra nás čeká dlouhá cesta."

Hlídky postavili, i když se jim smála a tvrdila, že to není třeba. Seděla se zkříženýma nohama na okraji plochy, kterou osvětlovaly ohně, stejně jako seděla v okamžiku, kdy ji spatřili poprvé. Když si muži mysleli, že je nevidí, kradmo se přežehnávali znamením Svatého. Snědli skrovnou večeři složenou z nasbíraného ovoce a nikdo jí nedůvěřoval natolik, aby si vzal listy z pytle, který přinesla. Pak se uložili na vlhkou zem, meče a arkebuzy pohotově při ruce.

Bardolinův šotek se ale nedokázal uložit ke spánku. Nejdřív se uvelebil u čaroděje v obvyklé poloze, ale pak se znovu začal vrtět a stočil se vedle Bardolina tak, aby mohl sledovat tábor, spící postavy a pozorné hlídky.

Probudil svého pána těsně před svítáním a Bardolin by v polospánku mezi probuzením a nevědomím mohl přísahat, že vidí, jak je tábor obklopen davem postav, které stály mezi stromy. Ale když se ztěžka postavil a promnul si oční víčka ztuhlýma rukama, byli pryč a seděla tam jen Kersik, která podle všeho nebyla unavena ani v nejmenším.

Murad seděl na druhé straně tábora, opřený zády o kmen stromu přímo proti ní a v klíně mu ležela arkebuza, jejíž doutnák už dohořel

skoro ke kohoutu. Unavené oči mu horečnatě plály. Podle všeho tak seděl a hlídal ženu celou noc. Kersik vstala a protáhla se a pod zlatavou pokožkou se jí zavlnily svaly.

„Odpočati na dlouhou cestu? " zeptala se.

Šlechtic se na ni zamračil zapadlýma očima.

„Já jsem připravený na cokoli," zavrčel.

Kapitola třináctá

Celých osmnáct dní putovali neměnnou džunglí.

Osmnáct dní horka, deště, moskytů, pijavic, bahna a hadů.

Když na to později Hawkwood vzpomínal, připadalo mu až neuvěřitelné, jak rychle se vojáci vyčerpali. Byli to ostřílení veteráni mnoha tažení, kteří dokázali bojovat v prachem zvířených letních pecích údolí Hebrosu. Na palubě lodi mu připadali jako pyšní bojovníci - tvrdí muži s hrubými chutěmi a železnou výdrží. Tady slábli jako koťata.

Prvního pohřbili šest dní poté, co potkali svou novou průvodkyni Kersik.

Glabrio Feridas, voják z Hebrionu. Rozechvěle si přidřepl v džungli, aby ulevil namáhaným střevům, a těm, kdo našli jeho mrtvolu, se zdálo, že z něho musela vytéct všechna krev, kterou mu ještě pijavice a moskyti nechali.

Poté muži snědli všechny listy, které jim Kersik přinesla. Vyhýbali se ovoci, před nímž je varovala a každý večer si převařovali vodu v rezavějících přilbách. Průjmy ustaly, ale hodně mužů se i nadále cítilo jako v horečce a brzy silnější muži nesli zbroje těch slabších, kterým se pod vahou kovových plátů podlamovala kolena.

Desátého dne se Murad konečně nechal Bardolinem a Hawkwoodem přemluvit a dovolil vojákům, aby se zbavili zbroje a uložili ji v džungli na místo, kde si ji budou moci vyzvednout cestou zpátky. Muži ji složili na hromádku a přikryli napadanými větvemi a listím, označili tucet okolních stromů a vykročili dál lehčí o padesát liber, oblečení v kožených kabátcích.

Pak už dokázali jít daleko rychleji. Hawkwood spočítal, že pochodují zhruba na severoseverozápad a za jeden den mohli urazit nějaké čtyři ligy.

Dvanáctého dne zemřel jako druhý Timo Ferenice. Když podřimoval na noční hlídce, omotal se mu kolem kotníku had a rychle a nemilosrdně mu prokousl botu, punčochu a pokožku. Voják zemřel v křečích a s pěnou u úst až do posledního dechu volal Boha, Ramusia a matku.

Následujícího dne narazili na cestu - spíše na stezku. Byla jen tak široká, aby vedle sebe mohli kráčet dva muži a tvořila ve vegetaci tunel ušlapané země a těsně sesazených kamenů, o nějž se na první pohled někdo staral a který je vedl dál na sever. Prošli kolem skupiny světel, kterou viděl Murad ze Spínera, a kráčeli skoro souběžně se vzdáleným pobřežím.

Během celé cesty pochodovala Kersik bez námahy v čele řady a často se zastavovala, aby ji mohli udýchaní muži dojít. Země skoro nepostřehnutelně stoupala a Bardolin usuzoval, že se blíží k jižním svahům velké kuželovité hory, kterou pozorovali onoho prvního dne po přistání.

Tempo pochodu se sice zrychlilo, co vyrazili po cestě, ale zdálo se, že mužům ubývá sil každým krokem. Svou daň si vybíral i nedostatek spánku, nevhodné jídlo a stejně tak nesnesitelné vedro. Sedmnáctého dne - dvacet jeden den poté, co vyšli z Fort Abeleia - se muži potáceli džunglí, oblečeni jen v plátěných košilích, protože kožené kabátce byly příliš plesnivé a shnilé, než aby jim sloužily k užitku. A i přes léčivé byliny dva vojáci z jednotky upadli tak hluboko do spárů horečky, že je museli jejich vyčerpaní spolubojovníci nést na narychlo vyrobených nosítkách.

„Mám pocit, že jsem nikdy neviděl, že by se zpotila," řekl Hawkwood Bardolinovi, když vedle sebe seděli toho večera v táboře. Kersik seděla poněkud stranou s nohama složenýma pod sebou a s klidným výrazem ve tváři.

Bardolin podřimoval. Nyní se s trhnutím probral a pohladil cvrlikajícího šotka. Malý tvoreček jedl daleko lépe než oni, protože se s chutí a nadšením vrhal po všem, co se v hlíně pralesa plazilo. Právě se

spokojeně vrátil z lovu a s úsměvem ležel v Bardolinově klíně, bříško nacpané k prasknutí.

„Dokonce i mágové se potí," odvětil starý čaroděj trochu podrážděně, protože byl vytržen ze vzácného okamžiku spánku.

„Já vím. Právě proto je to tak zvláštní. Něco mi na ní nepřipadá skutečné."

Bardolin si s povzdechem lehl. „Mně nepřipadá skutečné nic z toho, co je kolem nás. Ty sny, které mívám každou noc, jsou úplně živé."

„A jsou to dobré sny? "

„Jsou divné - něco takového se mi ještě nezdálo. A přitom je v nich i něco povědomého. Mám pořád takový pocit, že všechno, nač jsem tady narazil, se nějak propojuje - a že kdybych o krok odstoupil, viděl bych celek neporušený a jasný. Ten nápis na podstavci sochy, kterou jsme tenkrát našli - připomíná mi něco, co jsem kdysi znal. Ta dívka: patří k lidu dweomeru, to je nade vši pochybnost, ale připadá mi na ní něco neznámého, něco, co nedokážu rozluštit. Je to jako bych se snažil číst knihu, kterou znám, v příliš slabém světle."

„Možná se ti rozsvítí v okamžiku, kdy dorazíme do toho jejich města. Tvrdí, že bychom se tam měli dostat zítra. Přál bych si věřit, že se na to těším, ale ten objevitel ve mně už dávno ztratil nadšení, s nímž se na tuhle výpravu vydával."

„Ale *jeho* objevitel ne," poznamenal Bardolin a kývl bradou k Muradovi, který právě vykonával večerní obchůzku kolem ohňů a kontroloval připravenost svých mužů.

„Už to moc dlouho takhle vydržet nemůže," soudil Hawkwood. „Nemyslím, že by od chvíle, kdy jsme vyrazili, spal v noci déle než hodinu."

Murad nevypadal ani tak jako důstojník na obchůzce, ale spíš jako ghúl, který hledá kořist. Mastné vlasy mu v černých pramenech padaly do tváře a maso mu pod pokožkou na tvářích, nose a spáncích mizelo. Jeho jizva teď připomínala nezhojenou tkáň, jako by mu na tváři narostla další ústa s pevně sevřenými rty. Dokonce i prsty už začínaly připomínat kostnaté paráty.

„Jsme na břehu sotva měsíc," pokračoval Hawkwood tiše. „Za tu dobu jsme pohřbili pět lidí - kdoví, jak to teď vypadá v pevnosti - a my ostatní jsme na pokraji zhroucení. Opravdu si myslíš, že se tahle země hodí pro civilizované lidi, Bardoline?"

Mág zavřel oči a obrátil se na bok. „To ti řeknu zítra večer."

Té noci měl Bardolin znovu stejný sen.

Ale tentokrát to byla Kersik, kdo k němu v noci přišel, a její nahá pokožka připomínala hebký vodopád medu. Byla neuvěřitelně krásná i navzdory dvěma řadám bradavek, které jí sbíhaly po trupu od hrudi až k podbřišku a přes drápy, které jí vybíhaly z konečků prstů. Oči jí zářily jako slunce za listovím.

Milovali se v měkké půdě za táborem.

Tentokrát byl Bardolin nahoře a pronikal jí do poddajného těla s nadšením a jistotou mladého muže. A všude kolem nich šíleně tančil a poskakoval rej masek neuvěřitelných postav, vysokých a hubených se zelenými štěrbinami místo očí a s ušima, které připomínaly rohy. Bardolin cítil, jak se mu jejich nohy, lehké jako listí, pohybují na zádech, zatímco se divoce miloval se ženou.

Ale bylo tam ještě něco jiného. Zvedl hlavu, aby se podíval, třebaže mu položila ruku do týla a nechtěla mu dovolit, aby věnoval pozornost něčemu jinému než jí, a zahlédl v temnotě vysokou postavu, která všechny ostatní převyšovala.

Proměněnec ve vlčí podobě.

Nikdo nespal dobře. Bardolin byl celý rozbolavělý, jako by do něho někdo celou noc kopal. Muži vstávali jen pomalu a s námahou a seržant Mensurado jim musel pomáhat. Kersik přihlížela jako shovívavý rodič.

Z lesa se vynořil Murad. Oholil se a krev na bradě svědčila o tom, kolik úsilí ho to muselo stát. Mastné vlasy si svázal v týle a dokonce se převlékl do čisté košile, která ovšem nedokázala uniknout všudypřítomné plísni. Navzdory zapadlým očím vypadal skoro čerstvě.

„Takže dnes dorazíme do toho tvého města," podíval se na Kersik.

Žena se usmála, jako by se bavila nějakým soukromým žertem - což dělala velmi často. „Ale jistě, pane Murade, pokud jsou tví společníci schopni pochodu."

„Samozřejmě jsou schopni. Jsou to hebrionští vojáci," protáhl Murad a odvrátil se s tak elegantním pohrdáním, že ho i Hawkwood musel obdivovat. Na tváři Kersik ještě chvilku přetrval úsměv a pak se proměnil ve hru slunečního svitu.

Po skrovné snídani z nezbytného ovoce vyrazili. Už uběhly celé týdny od chvíle, kdy naposled ochutnali maso, a začínalo se jim stýskat dokonce už i po soleném lodním vepřovém.

Další úmorný den pochodu. Kráčeli po lehce schůdné cestě, ale museli se střídat v nesení dvou vojáků, kteří byli v deliriu. Dokonce i Murad přiložil ruku k dílu.

Pokud to vůbec bylo možné, džungle zde byla ještě daleko víc naplněná životem. Neslyšeli jen křik a pleskání křídel ptáků, ale i dusot větších tvorů, kteří se prodírali podrostem. Nezdálo se, že by jim Kersik věnovala příliš velkou pozornost, ale vojáci pochodovali s nabitými zbraněmi a tasenými meči. Uvědomovali si jemné změny okolí. Stromy byly menší, klenba listí řidší. Les vypadal skoro jako čerstvě vyrostlý, jako by znovu obsazoval půdu, na níž byl vymýcen.

Toto přesvědčení v nich jen posílila skutečnost, že procházeli kolem obrovských kamenných budov, zpola skrytých v rostlinstvu po stranách úzké cesty. Bardolin se u nich chtěl zastavit a blíže je prozkoumat, protože je doslova pokrývalo ryté písmo, ale Kersik o tom nechtěla ani slyšet. Když se jí na ně vyptával, připadalo mu, že s informacemi váhá ještě víc než během celé cesty.

„To jsou *unra-zantu, "* řekla nakonec, když podlehla Bardolinovu naléhání.

„Co to znamená?" zeptal se čaroděj.

„Jsou *staré* - z dřívějších dob, kdy tu žili první lidé."

Po této jediné větě se na ni snesla smršť zvědavých otázek jak od Bardolina, tak od Hawkwooda, ale neodpověděla na jedinou.

„Dozvíte se víc, až se dostaneme do města," tvrdila.

Dorazili k úpatí hory, která se tyčila severně od místa, kde zakotvili. Teď už ji viděli jasně i skrz klenbu džungle. Tyčila se nad krajinou jako obrovská šedivá zeď; prales se po ní snažil vyšplhat co nejvýš, ale postupně řídl a mizel.

„Jak daleko podle tebe jsme?" zeptal se Bardolin Hawkwooda.

Námořník pokrčil zdravým ramenem.

Zaměřoval směr pochodu tak často, jak to jen bylo možné - Kersik jeho přenosný kompas neuvěřitelně okouzloval - a jak Masudi, tak velký Cortona počítali kroky, které ušli, aby je mohl porovnat se svými

výpočty, ale bylo více než pravděpodobné, že v průběhu úmorných dní muselo docházet k chybám.

„Teď míříme skoro přímo na sever," řekl. „Ode dne, kdy jsme tu holku potkali, jsme mohli ujít nějakých šedesát lig, ale několikrát jsme změnili směr."

Kráčeli v řadě daleko vzadu. Kersik šla úplně první, Murad dvacet yardů za ní jako ženich. Bardolin ztišil hlas. Měla lepší sluch než lesní zvěř.

„Vyhýbá se otázkám jako had. Ví všechno, za to bych dal ruku do ohně - možná zná celé dějiny téhle země, kapitáne. Protože dějiny tudy prošly, o tom nemůže být pochyb. Tyhle trosky vypadají stejně starobyle jako fimbrijské strážní věže, které se rozpadají v průsmycích Hebrosu, a ty jsou staré víc než šest set let."

„Možná najdeme odpovědi v tom městě, o kterém pořád mluví," poznamenal Hawkwood. „I když nemám tušení, kde by tady mohlo být. Podle toho, co nám pověděla, by mělo být postavené někde na svazích téhle zatracené hory, ale jak by mohl někdo postavit celé město na takovém příkrém terénu? "

„To nevím. Ale je možné, že tu opravdu je někde město, a že tam najdeme víc odpovědí, než bychom chtěli znát."

Řada se zastavila. Murad je zavolal a čaroděj s námořníkem prošli kolem řady vojáků.

V cestě jim stála trojice postav tak fantastických, že i Murad na okamžik ztratil sebeovládání.

Dva tvorové nelidsky vysocí - možná nějakých osm stop. Byli černí; tak černí, že vedle nich Masudiho černá pokožka vypadala skoro až nažloutle. Údy měli holé a byli oblečeni pouze v bederní roušce, ale místo hlav měli naprosto neuvěřitelné masky. Jedna zpodobňovala tvora, který připomínal leoparda, jen daleko většího a svalnatějšího. Druhý měl hlavu velkého mandrila s jasně modrými skvrnami holé, zvrásněné pokožky po stranách čenichu.

Ale vlastně to nebyly masky. Leopardí hlava si olízla zuby a oči se hýbaly. Mandril nasával vzduch a nozdry se mu pohybovaly. V lidských rukou tvorové třímali kopí s bronzovými hroty o výšce dvou mužů.

Třetí postava se mezi nimi skoro ztrácela a byla menší než Hawkwood. Vypadala naprosto lidsky a její pokožka, i když opálená,

byla stejná jako pokožka kteréhokoli ramusiana. Na hlavě měla tato bytost jako ochranu před sluncem beztvarý klobouk z měkké kůže a byla oblečena v bílém plátěném rouchu, které zakrývalo - kromě malých rukou se širokými prsty - celé tělo. Tvář byla měkká a baculatá a zpod napuchlých víček vyhlížely jasné černé oči. Kdyby nebylo nezvyklého oděvu, mohl by si ji každý splést se zámožným obchodníkem z Abrusia, který se často přejídá a holduje dobrému vínu. Jedinou ozdobu tvořil zlatý přívěsek ve tvaru pěticípé hvězdy, uzavřené v kruhu. Visel mu na krku na zlatém řetěze, jehož články byly silné jako malíček dítěte.

„Goso," uklonila se Kersik. „Přivedla jsem muže ze starého světa."

Leopardí hlava hluboce zavrčela.

„Dobrá," kývl muž v bílém rouchu. „Napadlo mne, že bychom vám mohli poskytnout doprovod do Undi. A sžírala mne zvědavost, samozřejmě. Už je to tak dávno..." Pohledem zabloudil mezi členy skupiny, kteří stáli mlčky za Kersik. Dokonce i Murad ztratil na okamžik řeč.

„Vítej, bratře," řekl Gosa Bardolinovi.

Mág zamrkal, ale neodpověděl. Šotek jednou začiřikal a ten zvuk zněl skoro jako otázka. Leopardí hlava znovu zavrčela.

Murad udělal krok, očividně rozezlený, že mu nikdo nevěnuje pozornost. Muž s mandrilí hlavou okamžitě sklonil kopí tak, že se hrot dotýkal šlechticovy hrudi a zastavil ho.

Zaznělo několik cvaknutí. Seržant Mensurado, Cortona a ostatní vojáci měli v okamžiku pažby arkebuz opřené o ramena a všechny hlavně mířily na podivuhodnou trojici, která stála uprostřed cesty. Vítr rozehnal od doutnáků obláčky kouře. Gosa jej vsál do chřípí a v úsměvu se mu zableskly žluté zuby, když ohrnul rty z tesáků.

„Ach, ta dávná vůně starého světa," pronesl zasněně a hlavně, namířené na jeho objemné břicho, ho nijak nevyvedly z míry. „Odložte zbraně, pánové; Ilkwo, taková ostuda - copak nevidíš, že se nám ten muž jen snaží představit?"

Bronzová hlavice dlouhého kopí se znovu zvedla k nebi. Murad kývl na Mensurada a zámky arkebuz byly znovu zajištěny, i když muži pro jistotu nechali doutnáky žhnout.

„Murad z Galiapena k tvým službám," představil se šlechtic sarkasticky.

„Gosa z Undi k tvým," uklonil se mírně obtloustlý muž v rouchu. „Budeš mne následovat do našeho skrovného města, pane Murade? Je pro vás připraveno občerstvení a ti, kteří budou chtít, se mohou osvěžit koupelí."

Murad úklonou poděkoval. Gosa, Kersik a dva podivní mužitvorové vykročili v čele. Vojáci, kteří ještě pořád nesli dvoje nosítka s horečkou trýzněnými spolubojovníky, se za ně zařadili.

A svět se změnil jako mávnutím kouzelného proutku.

Džungle zmizela. V jednom okamžiku kráčeli pod stinným baldachýnem lesa a v následujícím všechna zeleň kamsi ustoupila. Oslnil je ničím nestíněný jas slunce. Hranice mezi nespoutanou vegetací a holou prázdnotou byla tak ostrá, jako by někdo celé horské úbočí oholil břitvou a zbavil je veškerého života.

Nyní konečně spatřili skutečnou velikost štítu, který se před nimi tyčil do nebes. Vrchol se ztrácel v oblacích a i když z dálky vypadal naprosto dokonale symetrický, při bližším pohledu dokázali rozeznat trhliny v plášti kuželu, rozevřené pukliny v kamenných úbočích, zkamenělé vodopády v místech, kde se dávno chladná láva zastavila na postupu. To místo bylo divoké - poušť, zbavená jakéhokoli života a barvy, vykreslená jen v odstínech šedi a černi. Přesýpaly se tu duny něčeho, co vypadalo jako ebenový písek, viděli podivné bubliny čediče, vý-rony, díry a pahýly ztuhlých gejzírů. Bardolina napadlo, že podobnou krajinu kdysi dávno pozoroval pomocí toho Saffaracova okuláru. Měsíční, mrtvou, nepozemskou.

Cesta byla obtížnější a muži lapali po dechu a ztěžka oddechovali, když se vlekli do strmého kopce. Ovšem byla to ještě stále svým způsobem cesta, hrubě vydlážděná turovými bloky. Vinula se po úbočí hory a v jednotlivých zákrutech se tyčily kamenné mohyly. Muži se lopotili ve žhavém žáru, dusili se sopečným prachem, tváře jim černaly pod nánosem čehosi, co vypadalo jako saze a chutnalo jako popel. Vysušovalo jim to ústa a skřípalo mezi zuby.

„Žádné město nevidím," řekl chraptivě Murad Gosovi a Kersik. „Kam nás to vedete? "

„Je tu město, věř mi," usmál se na něho Gosa jako dobromyslný gnóm s obsidiánovými štěrbinami místo očí. „Do Undi se nedostane nikdo, koho tam nepřivedou sami jeho obyvatelé. Právě kráčíme po

úpatí Undabane - svaté hory, jejíž plamenné srdce bylo zkroceno." Zastavil se. „Měj trpělivost, pane Murade. Už to není daleko."

Jednotka se za pochodu po úbočí roztrhala i navzdory vší snaze, kterou měli Murad *s* Mensuradem. Vypadalo to, jako by se do obrovského kopce táhli mravenci, když se vojáci zastavovali, aby popadli dech, a nosiči se střídali každých sto yardů. A tak město jako první zahlédli Bardolin s Hawkwoodem, kteří kráčeli napřed.

Horní část kuželovité hory rozřízla rozsedlina, která narušovala dokonalý tvar. Vrchol se nacházel o nějakých šest nebo sedm tisíc stop výše, ale oni pomalu postupovali podél západní stěny a rozsedlina byla ze severu neviditelná. Masa temného úbočí se tyčila do neuvěřitelné výšky, ale v dohledu se objevilo ještě něco dalšího.

U základny rozsedliny stála obrovitá socha, působením přírodních živlů ošlehaná skoro k nepoznání. Byla možná sto dvacet stop vysoká a člověka připomínala jen vzdáleně. V jedné rozpadlé pěsti třímala zbytek kopí. Oči měla hluboko zapadlé do tváře nad čenichem. Ze silného trupu zbyly trosky. Celá byla postavena z tufových bloků, z nichž každý byl delší než člun karaky, a ve styčných plochách se rozpadala, takže se zdálo, jako by byla postava zahalena v síti.

Zbytek skupiny konečně dorazil k místu, kde stáli Gosa, Kersik a dva muži-tvorové. Vojáci nesli jen jedna nosítka.

„Forza zemřel," odpověděl Murad na tázavé pohledy. „Nevíme ani kdy - nikdo si toho nevšiml. Navršili jsme kolem něho mohylu." Zdálo se, že má na sebe vztek, jako by to byla jeho chyba. „Ať Bůh prokleje tuhle morem stiženou zemi."

Gosa nesouhlasně našpulil rty, ale nic neřekl. Celá skupina znovu vykročila, vojáci zachmuření a tiší, dokonce i Mensurado vypadal sklíčeně. Smrt nemocného jim připadala jako obzvlášť neblahé znamení.

Pod nohama jim zachrastily úlomky kamenů a promočené boty naplnil ostrý prach s úlomky štěrku, které vytvářely na prstech a patách oděrky. V čutorách zbývaly poslední doušky vody a Murad výslovně zakázal je vyprázdnit.

Došli do stínu obrovské sochy; hlavami jí stěží dosahovali ke kotníkům.

Svět jako by se stáhl. Vkročili do průchodu, jehož stěny se po obou stranách zvedaly do výšky stovek, možná tisíců stop, do úzké průrvy ve

skále, jíž syčel a hvízdal vítr jako něco živého. Z ostrých skalnatých výstupků rokle kapala voda a muži se zastavovali s vyplazenými jazyky pod jednotlivými čůrky a žíznivě pili. Voda byla sice teplá a chutnala po železe, ale konečně alespoň mohli rozlepit ústa.

Svět se před nimi znovu otevřel - nebo spíše před nimi vybuchl. Stejně jako když opustili džungli a vyšli do pouště popela, i nyní byla proměna dokonalá a nečekaná.

Octli se na kamenné římse možná tisíc stop vysoko *uvnitř* hory. Undabane byla dutou a daleko rozsáhlejší obdobou kráteru, který Murad pojmenoval Spinero. Když vzhlédli, viděli, jak se nad nimi po všech stranách tyčí stěny hory, ostré jako útesy, nepřekonatelné. Nad temnou skálou se rozkládala bezmračná modrá výseč oblohy.

A pod nimi ležel kotouč jasné džungle, jako by někdo zvedl celý kus země se vším všudy a poté, co urazil Undabane vrcholek a vyhloubil ji, tento ostrůvek života zasadil dovnitř.

Ten pohled jim vzal dech. Přes dno kráteru se táhla jasně narýsovaná temná křivka stínu, který vrhal vrchol hory *s* tím, jak putovalo slunce. Stačil jediný pohled a Bardolin pochopil, jak probíhají měsíční fáze.

Dole se mezi stromy tyčily budovy: pylony z černého čediče, monumentální samy o sobě, ale přivedené k bezvýznamnosti nádherou okolí, domy s plochými střechami, postavené pouze z kamene, stupňovitá pyramida, vysoká jako mohutné věže Carcassonu, jejíž stupně se třpytily zlatem. Ulice a cesty. Město, skutečně. Celé to místo bylo naprosto odlišné od všeho, co kdy viděli nebo co si dokázali představit. Ten pohled jim bral slova, takže mohli jen s otevřenými ústy užasle hledět. Dokonce ani Murad nevěděl, co říct.

„Vizte Undi," ukázal Gosa s tichým uspokojením. „Skryté město Zantu a Arueyna, Srdce ohně, Prastarý domov. Nestálo snad za tu cestu?"

„Kdo je postavil?" zeptal se Bardolin konečně. „Kdo jsou ti lidé, které jsi jmenoval?"

„Všechny otázky budou zodpovězeny v pravou chvíli. Prozatím pouze sestoupíme a pak si hned budete moci odpočinout. Zpráva o vašem příchodu už nás předstihla. Čeká vás jídlo a nápoje a pomoc pro ty, kdo potřebují ošetření."

„Tak nás odveď dolů," přikázal Murad surově přímo. „Nehodlám nechat v téhle pekelné díře zdechnout další svoje muže jako dobytek jen proto, že ses tady vychloubal."

V Gosových očích zaplálo zvláštní světlo, i když výraz nezměnil ani v nejmenším. Mírně pokýval hlavou a vykročil v čele skupiny po stezce, která byla vysekána do stěny kráteru. Než za ním ale vykročila Kersik, věnovala šlechtici pohled plný jedu.

Klopýtali, zírali a kleli celou cestu až na dno kráteru, které bylo ve chvíli jejich příchodu zakryté stínem skoro celé. V kruhu oblohy tisíce stop nad nimi se sbíraly temné mraky jako předzvěst pravidelného každodenního deště. Vykročili po široké, dlážděné cestě; po okrajích měla vyhloubeny odpadní strouhy na dešťovou vodu. Byla to vlastně svým způsobem ulice, protože podél ní stály mezi stromy ve víceméně pravidelných rozestupech domy s plochými střechami, které už viděli shora. Čím více se blížili ke středu města, tím bylo stromů méně a budovy byly více natěsnány. A viděli spoustu lidí.

Všichni byli vysocí, štíhlí a černí a oblečení v šatech z bílého plátna. Měli jemné rysy s ostře řezanými nosy a úzkými rty. Zeny se držely stejně zpříma a hrdě jako královny a odhalená ňadra jim zdobily přívěsky. Mnoho jich mělo těla pokryta složitými rituálními jizvami, které se jim v kruzích a pruzích obtáčely kolem trupů a tváří. Prohlíželi si cizince se zájmem a mnoho si jich ukazovalo na Masudiho, který vypadal skoro stejně jako oni a přitom byl odlišný. Ale chovali se odtažitě a důstojně.

Skupina prošla přes prostor, který mohl být jedině tržištěm, protože zde byly vztyčeny stánky s ovocem a masem, ale nebylo tu příliš mnoho ruchu. Lidé se zastavovali a hleděli na otrhané hebrionské vojáky a pak zase šli po svých. Hawkwooda, který osobně znal hlučné, chaotické bazary v Ridawanu a Calmaruu, tento klid znervózňoval. Nikde v dohledu nebylo jediné dítě. Ani zatím nespatřili žádná zvířata, dokonce ani toulavé psy nebo kočky, které by se vyhřívaly na slunci - pokud v této zemi vůbec podobní tvorové žili.

Nad všemi ostatními budovami se tyčila pyramida, jejíž zlatý lesk poněkud zmatněl s tím, jak se slunce ztratilo za hradbou mraků a do vnitřku hory začal proudit odpolední déšť. Gosa se svými nelidskými společníky odvedl výpravu k vysokému, hranatému domu za tržištěm, a

zabušil na dveře. Ty otevřel vysoký stařec, jehož vlasy byly zářivě bílé, takže vytvářely dokonalý kontrast k uhlově černé tváři.

„Přivedl jsem je, Faku," řekl Gosa. „Dohlédni na to, aby o ně bylo dobře postaráno."

Stařec se hluboce uklonil s tváří neproniknutelnou jako merducký velkovezír a muži z Hebrionu vstoupili do domu.

„Jezte, pijte, odpočívejte. Dělejte, co se vám zlíbí, jen neopouštějte tuto budovu," vyzval je Gosa dobromyslně. „Vrátím se večer a zítra... zítra uvidíme, jestli dokážeme odpovědět alespoň na některé z otázek, které se vám tak dlouho honí hlavou."

Odešel. Stařec tleskl a do místnosti - která skupině cestovatelů připadala jako předsíň nebo předpokoj - vstoupili dva muži, kteří vypadali jako jeho mladší dvojníci, zavřeli dveře a čekali.

Murad se s vojáky nejistě a zamračeně rozhlížel, jako by čekali, že se z kamenných zdí každým okamžikem vynoří dav nepřátel. Byl to Hawkwood, kdo jako první ucítil vůni pečeného masa. Ústa se mu naplnila slinami.

Kersik něco řekla starci Fakuovi a ten znovu tleskl. Jeho pomocníci otevřeli dokořán postranní dveře do velké místnosti, z níž se ozvalo bublání tekoucí vody. Mramorové bazény s fontánami. Čisté prádlo. Kameninové mísy, plné ovoce. Tácy, naložené masem, z něhož se kouřilo.

„U milosrdného Svatého v nebi," vydechl Bardolin. „Lázeň!"

„Může to být lest," zavrčel Murad, ale i on bolestně polykal, když mu do chřípí pronikla lákavá vůně pečené.

„Žádná lest tu nečíhá," zasmála se Kersik, vběhla do místnosti, popadla z jednoho tácu žebírko a zakousla se do něj s takovou chutí, až jí mastná šťáva stekla na bradu. Přešla k Bardolinovi a postavila se těsně před něj.

„Nechceš okusit, bratře mágu?" zeptala se ho a nabídla mu žebírko.

Zaváhal, ale ona mu maso podala až ke rtům. V očích jí tančilo pobavení. „Věř mi," zašeptala se svůdným úsměvem na tváři a se rty lesklými šťávou z masa. „Věř mi, bratříčku."

Zakousl se do žebírka a opatrně odtrhl maso od kosti. To jediné sousto mu připadalo jako nejjemnější pochoutka, kterou v životě ochutnal.

Otřela mu šťávu ze šedivého vousu a otočila se od něho. Na okamžik mu připadalo, jako by ve vzduchu stále ještě viděl obraz Kersičiných očí jako přetrvávající vjem.

„Vidíte?" zeptala se a zvedla žebírko jako trofej.

Muži se pohnuli a vykročili k naloženým tácům a mísám. Faku a jeho společníci chvíli stáli a trpělivě přihlíželi jako civilizovaní lidé na barbarské hostině. Bardolin zůstal stát. Polkl sousto a sledoval Kersik, která procházela kolem vojáků, hltajících maso, a smála se na Murada. Hawkwood zůstal stát vedle čaroděje.

„Co to bylo?" zeptal se Bardolina.

„Co myslíš?"

„Co to je za maso?"

Bardolin si otřel mastnotu ze rtů. „Nevím. Nemám ponětí." Tato neznalost mu náhle připadala strašlivá.

„No, pochybuji, že by nás zavedli tak daleko jen proto, aby nás pak otrávili." Hawkwood pokrčil rameny. „A u všech svatých, voní to nádherně."

Připojili se k rozjařeným vojákům, kteří hltali potravu a hasili žízeň ze džbánů čisté vody. Ale nedokázali sníst ani půltucet soust a žaludky se jim sevřely. Nemohli jíst a právě tehdy si všimli, že Kersik zmizela. Těžké dveře byly zavřeny a muži, kteří je otevřeli, byli také pryč.

Murad s výkřikem vyskočil a vrhl se ke dveřím. Ty zapraskaly, ale zůstaly zavřené.

„Zamkli nás tady! U všech svatých, oni nás tu zavřeli!"

I když malá okna, umístěná vysoko ve zdech, vedla na ulici, žádný z mužů by se jimi nedokázal protáhnout.

„Tak se zdá, že se z hostů stali vězňové," poznamenal Bardolin. Nezdálo se, že by ho to nějak rozčílilo.

„Tys věděl, že se něco takového stane," osočil ho Murad.

„Možná." Ten zvláštní klid připadal podivný i samotnému Bardolinovi. V duchu ho napadlo, jestli to maso, které snědl, nebylo ochuceno nějakou drogou.

„Copak si myslíš, že by nám dovolili, abychom se jen tak procházeli po městě jako poutníci?" zeptal se Bardolin šlechtice. Cítil v žaludku maso, těžké jako kámen. Už dlouho neměl tak tučnou stravu. Ale bylo tu ještě něco jiného - něco, co cítil v hlavě a co ho

zneklidňovalo a zároveň jeho neklid konejšilo. Připadal si jako opilý; prožíval stejný pocit nezranitelnosti.

„Jsi v pořádku, Bardoline?" zeptal se ho Hawkwood ustaraně.

„Já - já -" Nic. Nebylo nic, s čím by si měl dělat starosti. Byl unavený, nic víc, a potřeboval se trochu prospat.

„Bardoline!" vykřikl Hawkwood. Ale on už ho neslyšel.

Kapitola čtrnáctá

Jak se jmenuješ?

„Bardolin, syn Carnolanův z Carreiridy v království hebrionském." Opravdu mluvil? Nezáleželo na tom. Cítil se stejně bezpečný jako dítě v matčině lůně. Nic mu nemůže ublížit.

To je pravda. Nic se ti nestane. Jsi vzácný ptáček, chlapče. Kolik ovládáš Řádů?

„Čtyři. Zaříkávání, čtení myslí, feralismus a pravá theurgie."

Takže takhle se tomu teď říká? Feralismus - schopnost komunikovat se zvířaty, číst jim v srdcích a někdy i schopnost se jejich tužbám učit. Zvládl jsi ty nejtechničtější ze Sedmi Řádů, příteli. Musím ti poblahopřát. To muselo zabrat spoustu hodin vysedávání nad zatuchlými knihami a grimoáry, že? A přitom ti nezbyl čas na ty Řády, které patří mezi instinktivní - věštby, počasnictví. A proměna.

Malá prasklina v bublině zasnění, která Bardolina obklopovala, jako náhlý jazyk průvanu v pevném domě, dech zimy.

„Kdo jsi?"

Kersik! Ta se má o bylinářství ještě co učit. Odpočívej klidně, bratře můj. Všechno se v příhodnou chvíli vyjasní. Připadáš mi zajímavý. Během posledního staletí - a možná ještě delší doby - jsem nenarazil na mnoho věcí, které by zaujaly mou pozornost. Věděl jsi, že když jsem byl učedníkem já, existovalo devět Řádů? Ale to už je dávno. Praktické čarodějnictví a bylinářství. Předpokládám, že byly někdy během pátého století spojeny a zahrnuty pod kategorii pravé theurgie - k zisku cechu thaumaturgů a ke ztrátě méně nadaného lidu dweomeru. Ale takové věci se stávají. Velmi mne zajímáš, Bardoline, synu Carnolanův. Cítím z tebe něco, co sám znám. Přebývá v tobě něco ze

zvířete. Připadá mi to zvláštní... Promluvíme si spolu zakrátko. Vrať se ke svým přátelům. Jsou to dobří muži, dělají si o tebe starost.

Otevřel oči. Ležel na podlaze a všichni se kolem něho tísnili s poděšenými výrazy ve tvářích, dokonce i Murad. Cítil neuvěřitelné nutkání se zasmát jako školák, kterého přistihli při nějaké lumpárně, ale silou vůle této touze odolal.

Vlna úlevy. Cítil ji přímo hmatatelně. Šotek se mu tiskl k rameni, kňučel a zároveň se usmíval. Samozřejmě. Pokud by se ztratil v oparu drog, zůstal by tu zbaven rozumu a ztracen, protože by zmizelo vůdčí světlo mágovy mysli. Konejšivě tvorečka pohladil. Vložil do svého šotka příliš mnoho ze sebe, vlastní energie a síly. Tito tvorové měli být postradatelní. Ucítil bodnutí strachu, když ho hladil a on se k němu tiskl. Tolik jeho životní síly přešlo do tohoto malého šotka, aby mu umožnilo vlastní život. To by mu mohlo jednoho dne ublížit.

Pod vlivem drog? Že by ta myšlenka přicházela odtud?

„Co se stalo?" zeptal se ho Hawkwood. „Bylo to jídlem?"

Bylo nesmírně namáhavé myslet a mluvit tak, aby to dávalo alespoň nějaký smysl.

„Já - já nevím. Snad. Jak dlouho jsem byl mimo?"

„Pár minut," odpověděl Murad zamračeně. „Nikomu jinému se to nestalo."

„Myslím, že si s námi hrají," poznamenal Bardolin a poněkud nejistě vstal. Hawkwood ho podepřel.

„Zamknou nás, jednoho z nás omámí - co na nás mají ještě připraveného? " zavrčel námořník.

Vojáci se chopili zbraní a zapálili doutnáky; kouř v místnosti páchl.

„Jestli budeme muset, tak ty dveře vyrazíme a cestu ven si prostřílíme," řekl Murad rozhodně. „Nehodlám čekat na smrt jako liška, chycená v pasti."

„Ne," zavrtěl hlavou Bardolin. „Pokud vůbec něco očekávají, tak je to právě tohle. Budeme to muset udělat jinak."

„Co chceš dělat? Počkat, až se sem přihrne další černokněžník s terciem strážných se zvířecími hlavami?"

„Je tu jedna možnost, jak to provést," odpověděl Bardolin a cítil, jak se mu při těch slovech svírá srdce. Teď už věděl, co je třeba udělat. „Půjde místo nás můj šotek. Ten dokáže proniknout oknem a

rozhlédnout se po městě, aby viděl, co se děje. Možná by nám dokonce dokázal otevřít dveře."

Murad se chvilku tvářil nerozhodně; bylo jasné, že stojí na pokraji rozkazu k boji a útěku. Stále ještě byl napjatý a nervózní: stejně jako všichni ostatní. Jediná jiskra by je změnila v krvelačné bestie a oni by zemřeli, aniž by znali odpovědi na jedinou otázku. To nesměl dopustit.

„Tak dobře, necháme šotka jít," podvolil se Murad nakonec.

Bardolin si vzdychl. Byl naprosto vyčerpaný. Chvílemi mu připadalo, že se k němu tato země přisála jako sukub a bude ho vysávat tak dlouho, až z něho nezbude nic než vyschlá kůže, kterou vítr rozfouká jako popel. Věštby nepatřily mezi Řády, které by ovládal, a přesto už od chvíle, kdy loď vyhodila kotvu, v něm sílila strašlivá předtucha, že něco děsivého hrozí posádce i světu, který nechali za zády - a to něco přebývalo tady, na tomto světadíle. I kdyby unikli, dopravili by to s sebou zpět do starého světa jako chorobu, která by se jim usadila v oblečení a kolovala by jim v krvi. Jako krysy, které se tísní v temnotách podpalubí.

Sklonil se ke zmatenému šotkovi a pohladil jej.

„Je čas jít, malý příteli." *Vidíš, kudy odsud vede cesta ven - tam nahoře, u stropu. Tak utíkej. Ano! Přesně tam. V místě, kudy dovnitř pronikají poslední zbytky denního světla.*

Šotek vyhlédl úzkým otvorem ve zdi. Všichni muži mlčky přihlíželi.

„Na nějakou dobu vás opustím," vysvětloval jim Bardolin, „ale nenechte se tím vyplašit. Budu cestovat se šotkem. Vrátím se. Mezitím buďte opatrní."

Murad se nadechl k odpovědi, ale to už byl čaroděj pryč. Svět se mrknutím oka proměnil v daleko větší místo a samotné vlastnosti Bardolinova zraku se změnily. Šotkovy oči viděly v naprosto odlišném spektru barev: svět se změnil ve směsici zelené a zlaté barvy mnoha odstínů; některé byly tak jasné, že ho skoro až bolelo se na ně dívat. Kamenné zdi neměly jen prázdné fasády, ale jejich teplo a síla vytvářely různorodé stíny a zářící obrysy.

Šotek se ještě jednou otočil, aby se podíval do tiché místnosti, plné mužů, a pak prolezl vysokým, úzkým oknem. Byl vyhládlý a nejraději by si nabídl z přemíry jídla, rozloženého na stolech, ale jeho mysli rozkazovala vůle pána. Dělal to, co mu bylo přikázáno.

A Bardolin se v mnoha směrech doslova *stal* šotkem. Cítil jeho chutě i strach, cítil pod rukama a nohama hrubý povrch turových bloků, slyšel zvuky města a džungle se zesílenou jasností, která byla až do chvíle, kdy jí přivykl, skoro nesnesitelná.

Déšť ustal a město se proměnilo v provlhlé, zapařené místo, zahalené mlhou jako říční břehy za svítání. Světlo bylo tlumenější než obvykle v tuto dobu; stěny kráteru ho během odpoledne většinu odstíní.

Kam se v tomto skrytém městě vydat nejdřív? Vulkanický kámen budov byl temný a chladný, ale na ulicích viděl jiskřivé vzpřímené postavy lidí - i když nyní jich už tolik nebylo - a na stěně kráteru jediný ubývající skrojek světla, které vypadalo jako roztavené stříbro: poslední paprsky zapadajícího slunce. Brzy se snese noc. Raději ještě pár minut počká.

Cítil ale ještě něco. Něco jako... pach, který mu připadal vábivě povědomý.

Šotek lezl po vysoké zdi hlavou dolů jako moucha. Když dorazil až k zemi, odkradl se do chladnějšího místa v temném stínu - v Abrusiu by se této prostoře říkalo průchod mezi domy. Tam se přikrčil a nasával vzduch a vůně umírajícího dne.

Světlo mizelo, jako by někdo za obzorem světa pomalu zakrýval lampu. Ve skutečnosti bylo možné sledovat příchod noci jako takřka hmatatelný proces. Během několika minut se město zahalilo do temnoty.

Ale tato temnota šotka nijak neomezovala. Oči mu začaly v šeru uličky zářit a vidění se zostřilo.

Stále cítil ten zvláštní pach, tu znepokojivou připomínku něčeho z minulosti.

Do práce, maličký příteli, pobídla jemně Bardolinova mysl šotka, který se okouzleně a zmateně krčil ve vlhkém stínu.

Poslechl výzvu mysli, která nad ním měla každým okamžikem větší moc. Poslušně se vydal za roh domu, v němž byli uvězněni, a hledal dveře nebo okno - jakoukoli cestu, kterou by mohli vyjít ven nebo kterou by se mohl dostat dovnitř.

Ulicemi se nyní začaly pohybovat další postavy. Pro šotka to byly skvrny jasné záře, které se mu objevovaly v zorném poli a zase z něj mizely. Bylo to horko jejich tel, co je činilo tak viditelnými. Šotek

zakňučel a chtěl se schovat. Bardolin se musel ponořit do mysli bytůstky ještě hlouběji, aby si ji udržel podmaněnou.

Tam - dveře, kterými skupina vešla dovnitř. Byly zavřené, ale nikde ani stopy po Kersik, Gosovi nebo strážných se zvířecími hlavami.

Šotek se ke vchodu přikradl, zaposlouchal se a zevnitř k němu dolehl Muradův hlas. část mysli, kterou ovládal Bardolin, se pobaveně uchechtla, a šotek se snažil jedním okem nahlédnout dovnitř štěrbinou u prahu. Žádná světla, žádné teplo hlídačova těla.

Opři se do dveří, řekl mu Bardolin, ale než mohl šotek příkaz splnit, ucítil za sebou narůstající horko, vroucí dech živé věci. Vyděšeně se otočil.

Člověk by v tom okamžiku zahlédl, jak se nad ním tyčí vysoký, obrovitý stín, který má místo očí dvě žlutá mrkající světla. Ale šotek viděl záři jasnou jako slunce, tep mohutného srdce v široké kleci hrudi. Viděl, jak se kolem netvora šíří vlny horka v chvějivých zářivých vrstvách. A když se ústa toho tvora otevřela, vypadalo to, jako by vydechl oheň, dýmající horkost, která spálila šotkovu lepkavou pokožku.

„Rád tě vidím, bratře mágu," oslovil jej hlas, poněkud zkreslený a zvířecí, ale přesto stále srozumitelný. „Jsi důmyslný, ale předvídatelný. Předpokládám, že jsi neměl příliš na vybranou: ten naběhlý šlechtický puchýř ti jinou možnost nedal."

Tělo patřilo silně stavěné opici - mandrilovi - ale hovořilo hlasem Gosy.

„Pojď. Už jsme tě nechali čekat dost dlouho. Je nejvyšší čas setkat se s mistrem."

Vystřelila obrovská ruka a pevně popadla šotka právě ve chvíli, kdy se snažil utéct. Tvor v těle opice s Gosovým hlasem se zasmál a ten zvuk sice zněl jako opičí křik, ale zároveň byl za ním jasně patrný rozum, který smích činil odporným. Věc si šotka přitiskla k huňaté hrudi, kde *se* dusil strašným žárem a puchem proměněnce, který sice cítil, ale nepoznával. Mísil se mu dohromady se vzpomínkami na Griellu, dívku, která byla vlkodlakem a zemřela ještě předtím, než vystoupili na tyto neznámé břehy.

Šotek nevěděl, že by tento pach mohl přinášet i hrůzu.

Tvor v těle opice vyrazil; volnou rukou se odrážel od země tak, že za sebou táhl krátké nohy a houpavý pohyb se začal pravidelně

zrychlovat. Bardolin si uvědomil, že jeho šotek je odnášen ke stupňovité pyramidě ve středu města.

Cestou míjeli další tvory: proměněnce všech možných druhů a tvarů, netvory z noční můry, páchnoucí dweomerem, zvířata, spojená s lidmi.

Undi se za noci stávalo maškarádou proměn, divadlem bizarnosti a odpornosti. Bardolinovi to připomínalo malby v malých chrámech uctívačů v údolích Hebrosu, kde stále ještě žili pohanští horalé. Obrazy pekla, zpodobňující ďábla jako principála obrovského cirkusu, průvodce karnevalem znetvořenin a démonů. Ulice Undi byly plné ztřeštěných přízraků.

Ještě se mohl stáhnout, ponechat šotka jeho osudu a vklouznout zpět do vlastního těla, aby se připojil k ostatním a varoval je před tím, co na ně čeká v ulicích kolem domu, v němž jsou uvězněni. Ale nedokázal to, zatím ještě ne. K tomu, aby i nadále sledoval svět šotkovýma očima a cítil jeho strach, ho nutily dvě věci: za prvé při pouhém pomyšlení na to, že by malého tvorečka - a s ním i velkou část své vlastní síly a ducha - opustil, cítil bezbřehou hrůzu; ta druhá věc byla víceméně čirá zvědavost. Odváděli ho k někomu, kdo možná znal odpovědi na všechny ty otázky, které ho mučily; a stejně jako Murad prahl po moci, Bardolin žíznil po informacích. Zůstane v šotkově mysli ještě chvilku. Musí se dozvědět, co leží v srdci tohoto místa. *Musí* se to dozvědět.

„Kde jen může být?" vybuchl Murad, který přecházel po místnosti jako zvíře v kleci. Světlo vyzařovalo jen z několika malých kameninových lamp, které našli mezi tácy a talíři, ale kolem zdí poblikávaly žhnoucí konce doutnáků a celý prostor páchl střelným prachem. Bardolin ležel s otevřenýma nevidoucíma očima, nehybný jako řezba na stěně hrobky dávno mrtvého šlechtice.

„Spálili jsme dvě stopy doutnáků, pane," ozval se Mensurado. „Uběhla zhruba půlhodina. To není tak dlouho."

„Až budu stát o tvůj názor, seržante, tak se tě na něj rozhodně zeptám," opáčil Murad ledově. Mensuradovy oči ztratily jakýkoli výraz a připomínaly spíš dva kusy pazourku.

„Ano, pane."

„Venku se setmělo," řekl Hawkwood. „Možná čeká na správný okamžik. Koneckonců je to jen šotek a všude kolem nejspíš stojí stráže."

„Čarodějové! Šotci!" vybuchl Murad. „Už mám až po krk téhle bandy. *Bratr* mág, to jistě! Klidně může být s těmi nekromanty jedna ruka a teď se smlouvají, jak jim nás předá na stříbrném talíři."

„Pro Boha, Murade," vzdychl Hawkwood unaveně.

Ale šlechtic ho neposlouchal. „Už jsme čekali dost dlouho. Buď nás mág zradil, nebo ten jeho familiár narazil na nějaké potíže. Musíme se odsud dostat bez pomoci, na vlastní pěst. Seržante Mensurado -"

„Pane?"

„ - chci, abys ty dveře vyrazil. Dva muži ponesou našeho spícího mága - Hawkwoode, na to budou stačit tví námořníci. Musíme mít po ruce co nejvíc arkebuz."

„A co s Gerrerou, pane?" zeptal se jeden z vojáků a ukázal na horečkou postiženého muže, který ležel v nosítkách na podlaze; jeho tvář připomínala slonovinovou masku potu a ostře napnuté pokožky.

„Tak dobře. Další dva vezmou jeho. Hawkwoode, jeden z nich budeš ty. Takže nám zbylo jen sedm volných arkebuz. To bude muset stačit. Seržante, ty dveře."

Mensurado s Cortonou, který byl kromě Masudiho největší v celé skupině, si změřili dvoukřídlé dveře z tvrdého dřeva, jako by to byl protivník v zápasnickém ringu. Pak se na sebe podívali, kývli hlavou a vyrazili proti nim oba pravým ramenem.

Odrazili se jako kulka, vystřelená pod ostrým úhlem do zdi, na okamžik se soustřeďovali a pak zaútočili znovu.

Dveře se prohnuly a zapraskaly. Poblíž jednoho závěsu se objevila bílá puklina.

Zaútočili na ně ještě třikrát, pokaždé střídajíce ramena, a na pátý pokus dveře zapraštěly a rozlétly se; trám, kterým byly z druhé strany zajištěny, se rozpadl vedví a bronzové závěsy skoro vypadly ze zdi.

Skupina na okamžik znehybněla, zatímco ozvěna rachotu pomalu utichala. Cortona s Mensuradem ztěžka oddechovali a mnuli si zhmožděná ramena. Nakonec Hawkwood zvedl jednu z kameninových lamp a vyhlédl do šera předpokoje, kde se setkali se starcem Fakuem a jeho pomocníky. Místnost byla opuštěná a dveře na ulici zavřeny. Noc

za nimi jim připadala po hluku džungle, na který si zvykli, podivně tichá.

„Zdá se, že tu nikdo není," řekl Muradovi. Zvedl lampu a posvítil si na obě strany. V zadní části velkého prostoru se nacházelo kamenné schodiště. Voda, která tekla do lázně, už byla zastavena, jen občas se ozvala osamělá kapka. Stíny se točily a poletovaly jako neklidní duchové.

„Co teď?"

„Prohledáme ostatní místnosti," rozhodl se Murad. „Mensurado, postarej se o to. Ten šotek mohl zabloudit někde v poschodí nebo poblíž. A ta ženská, Kersik, se ještě pořád může potulovat domem."

Mensurado vykročil se třemi vojáky nahoru po schodech.

„Mně se to nelíbí," vrčel Hawkwood. „Proč nás nechali beze stráže? Muselo jim přece dojít, že ty dveře dokážeme vyrazit."

„Jsou to do posledního mágové a čarodějové," odfrkl si Murad. „Kdo ví, jakým způsobem uvažují."

Zaslechli, jak jim nad hlavou našlapuje Mensurado se třemi vojáky, dolehly k nim útržky hovoru a nakonec výkřik - zdaleka ne vystrašený, spíš překvapený, přímo užaslý.

Hawkwood si s Muradem vyměnil pohled. V poschodí se rozlehly hlasy, ozvalo se dupání a jako by tam muži něco vlekli po podlaze.

Schodištěm seběhl Mensurado. „Pane - podívej se na tohle." A podal Muradovi hrst mincí.

Normannské zlaté koruny. Na jedné straně byly vyobrazeny věže vypáleného Carcassonu a na druhé hrubá stylizovaná mapa světadílu. Byly to bankami ražené peníze, které nepatřily žádnému království jednotlivě, ale jejich pomocí probíhaly velké transakce mezi králi a vládami. Takovéto mince podplácely knížata, nakupovaly žoldnéře, odlévaly dělové hlavně.

„Nahoře jsou těch zatracených věcí celé truhly, pane," hlásil Mensurado. „Královské výpalné, kořist tuctů životů."

Murad zkusil jednu z mincí zuby. „Pravá, u Boha. Říkáš, že jich tam jsou plné truhlice, seržante? "

„Metráky, pane. Nikdy jsem ještě nic takového neviděl. Královská pokladnice nemůže být tak plná."

Murad hodil minci na zem; *s* tichým zazvoněním dopadla na kámen. „Všichni nahoru. Gerreru s mágem tady můžeme chvilku

nechat. Chci, aby všichni měli plné kapsy a měšce. Každý dostane svůj podíl, žádný strach."

On i Mensurado měli v očích pohled, jaký Hawkwood ještě nikdy neviděl. Když odešli z předpokoje, sklonil se Hawkwood k bezvědomému Bardolinovi a zatřásl jím.

„Bardoline, pro milost boží, probuď se. Kde jsi?"

Žádná odpověď. Oči starého mága zůstaly doširoka otevřené a prázdné, tvář stejně nehybná jako obličej mrtvoly.

Z poschodí doléhaly zvuky, jako by někdo po podlaze rozsypával celé pytle mincí. Ozval se ostrý třesk, když někdo zaútočil na truhlici mečem a dřevo rozštípl. Hawkwood necítil žádné nutkání připojit se k tomuto svátku chamtivosti. Miloval zlato jako kdokoli jiný, ale i tato vášeň vyžadovala správný čas a místo. Když Mihal vykročil, aby si z pokladnice také něco odnesl, Hawkwood mu ostře přikázal, aby se vrátil na své místo. Míhal i Masudi se na něj úpěnlivě a prosebně podívali, ale on jen zavrtěl hlavou.

„Však uvidíte, mládenci. Z tohohle zlata nic dobrého nepojde. Já budu rád, když se z toho dostanu živý. To bude dost velký poklad."

Masudi se smutně usmál. „Pravda, s plnými kapsami se špatně utíká, to bych řekl."

„A ani se ho moc nenajíš," dodal odevzdaně Mihal.

Vojáci se začali s napěchovanými kapsami potácet dolů. Někteří si dokonce nasypali mince i za košile, takže je tížil cinkající náklad. Dvě dvojice dokonce nesly mezi sebou truhly. Murad se vrátil jako poslední; vypadal mírně omámený a lampa se mu v ruce chvěla.

„Vrátíme se sem," slíbil tiše. „Jednoho dne sem přijdeme s tuctem tercií."

„Radši bych tu měl ta tercia teď," opáčil Hawkwood ostře. „Jestli chceš z tohohle místa zmizet, tak bychom měli vyrazit hned. Nikdo neví, kdy se Gosa a ti jeho tvorové vrátí."

„Samozřejmě si tuto nutnost spěchu uvědomuji, kapitáne," odsekl Murad. „To, co si s sebou bereme nyní, nám pomůže k vystrojení celé flotily lodí - a dokážeš si představit, jaké podpory se mi dostane, až vejde ve známost, že je celý západní světadíl napěchovaný zlatem? Pak sem budeme moci přivést armádu a vymýtit ty netvory jednou provždy."

„Je to zlato, jisté - ale je vyraženo v normannských korunách, Murade," upozornil ho Hawkwood. „Copak se nad tím nedokážeš zamyslet? K čemu je tak asi mohou používat, když ne k utrácení ve starém světě? Nevíme vůbec nic o tom, co se tady děje a jak to ovlivňuje ramusianské státy doma."

„To zjistíme jindy," mávl rukou šlechtic. „Prozatím chci z tohohle místa zmizet. Mensurado, dveře. Chlapi, vy zvedněte Gerreru."

Vojáci se s cinkáním, supěním a ztěžka shromáždili a připravili k odchodu.

Ale dveře se otevřely dřív, než k nim Mensurado došel. Stála v nich postava s temnou pokožkou, oblečená v bílém. Stařec Faku. Pomalu otevřel ústa.

Výstřel, v uzavřeném prostoru neuvěřitelně hlasitý. Faku byl odhozen daleko od vchodu.

„O jednoho čaroděje míň," ušklíbl se Mensurado a zkušeně dobil arkebuzu.

„Musíme zmizet rychle," nařídil Murad. „Ten výstřel zburcuje celé město. Honem! Vyneste ty truhly!"

Vojáci byli obtíženi bednami a bezvládnými těly Bardolina a Gerrera, takže jedině Mensurado a dva další vojáci měli volné ruce. Skupina mužů vyšla do horké noci a všichni překročili Fakuovo bezvládné tělo, jako by to byla jen vyhloubenina v cestě. Hawkwood zatlačil starci oči a tiše zaklel.

„Tudy. Rychle," naléhal Murad. Muži ho následovali zrychleným krokem, ale než urazili sto yardů, už se potili a lapali po dechu. Vojákům vypadávaly z kapes mince a cinkaly na dlažbě.

Město vypadalo opuštěně. Nikde nebylo vidět jediné světlo a na ulicích se nenacházela jediná živá duše. Ale Hawkwood si neustále uvědomoval pohyb, nepatrný a viditelný jen koutkem oka. Ale panovala taková tma, že nedokázal říct jistě, jestli vůbec něco vidí. Vzhlédl ke kruhu hvězdami vyplněného nebe nad okrajem kráteru a byl si skoro jist, že viděl, jak oblohou křižují živé věci, křídlaté temné tvary, které občas hvězdy zakrývaly. Měl nepříjemný pocit, že město není opuštěné ani trochu, ale že je naplněno neviditelným, plíživým životem.

Skupina mužů se zastavila k odpočinku v úzké postranní uličce a vojáci, kteří se vláčeli s truhlicemi, se snažili masírováním překrvit ruce. Od domu, v němž byli uvězněni, neurazili ani polovinu míle a

zatím ještě neviděli jedinou známkou, že by je někdo pronásledoval. I Murad vypadal nervózně.

„Skoro bych si myslel, že teď už nám bude v patách celé město," řekl Hawkwoodovi.

„Já vím," odpověděl námořník. „Všechno mi to připadá divné, zvláštní. Co se stalo s Bardolinovým šotkem a s Bardolinem samotným? Proč se k nám nedokáže vrátit? Je možné, že nám dovolili uniknout jen proto, že..."

„Že co?"

„Možná proto, že už mají, co chtěli."

Murad se na dlouhou chvíli odmlčel. Nakonec řekl: „Mága by byla škoda, ale pokud máš pravdu, mohli bychom odsud uniknout nepozorovaně. A koneckonců ho neseme s sebou. Jeho mysl se vždycky může vrátit." Nepodíval se přitom ani na vteřinu Hawkwoodovi do očí, ale rozhlížel se po temných budovách kolem, po stromech, které se mezi domy začaly objevovat; nebyli už daleko od stěny kráteru a úzké rokliny, která znamenala jedinou cestu ven.

„Je čas jít dál."

Vojáci si nahodili břemena na ramena a potácivě vyrazili. Útok přišel tak náhle a nečekaně, že byli obklíčeni dřív, než nepřátele vůbec zahlédli. Noc se rozsvítila zlostnými ohníčky očí a obrovské postavy se na ně vrhly. Ticho prořízl řev, jek a křik stovek zvířecích hrdel. Muži v zadní části skupiny zemřeli dřív, než se mohli zbavit tíhy truhlic, které jim překážely.

Kapitola patnáctá

Na vrcholku pyramidy města Undi stála další budova, jejíž stěny se sbíhaly v zahroceném vrcholu. Proměněnec Gosa vstoupil se šotkem dovnitř a po úzkých schodištích vyskákal nahoru. Nakonec se zastavil na střeše stavby, čtvercové plošině o straně dlouhé tři sáhy. Tam byl šotek jemně postaven na vlastní nohy a opičí tvor odešel. Ozvalo se zaskřípění kamene a průchod na plošinu se zavřel.

Bardolin vzhlédl šotkovýma očima k černočerné noci mezi stěnami kráteru a ke kruhu hvězd, které se otáčely v nekonečném víru nočních nebes. Bylo jich tolik, že vrhaly na celé město slabý stříbrný přísvit.

Mnoho z nich mu bylo povědomých - například Coranadova kosa byla vidět naprosto jasně - ale zdálo se, jako by byly špatně rozestavěny. Zatímco Bardolin sledoval nebe, mihl se přes ně blesk stříbrného ohonu: nějaká hvězda umírala v posledním mohutném záblesku krásy.

„Budí to úctu, že? " ozval se za ním hlas a šotek nadskočil. Instinktivně se rozhlížel po nějakém úkrytu, ale kamenná plošina byla holá a prázdná a za jejím okrajem se nenacházelo nic než vysoké stěny stupňovité pyramidy.

Bardolin podpořil tvorečkovu vůli svou vlastní, zpevnil ji a vyztužil vlastní odvahou.

Na plošině stál muž. Objevil se zdánlivě odnikud a ve tváři mu hrálo světlo hvězd. Tvářil se pobaveně.

„Nádherný malý familiár. My už je tady v Undi vůbec nepoužíváme. Jsou přínosem, ale zároveň i rizikem. Ještě je tak těžké jednat skrze ně, jak si pamatuji z vlastní zkušenosti?"

Ze šotkových úst se ozval Bardolinův hlas. Tvorovy oči otupěly, když jeho mozek zplna ovládla Bardolinova vůle.

„Není to jednoduché, ale člověk si zvykne. Mohu se zeptat, jak se jmenuješ?"

Muž se mírně uklonil. „Jsem Aruan z Undi, dříve z astarackého Garmidalanu. A ty jsi Bardolin z Carreiridy."

„My už jsme se setkali? "

„Svým způsobem. Ale počkej chvilku - ušetřím tě komunikace přes rozechvělého familiára. Podej mi ruku."

Sklonil se a natáhl k šotkovi dlaň s tupými prsty. Tvor se jí chopil a Aruan se napřímil. Ale šotka přitom ze země nezvedl. Místo toho se z tělíčka zvedl chvějivý polostín, jako kdyby z něj vytahoval duši. A pak náhle držel za ruku přímo Bardolina a mág stál na plošině s užaslým výrazem ve tváři, která se ve stříbřitém světle hvězd blyštěla jako fantom.

„Co jsi to udělal?" zeptal se Aruana. Šotek u jeho nohou pomrkával a mnul si oči.

„Simulakrum, nic víc. Bude se nám spolu komunikovat daleko jednodušeji. Nemusíš se ničeho obávat; tvá podstata - nebo přinejmenším její většina - zůstala ve tvém těle dole ve městě."

Bardolinův zářící obraz se ohmatal rozechvělýma rukama. „Tomuhle říkám opravdová magie."

„Není to tak obtížné a můžeme spolu jednat daleko... civilizovaněji."

Bardolin si složil polostínové paže na hrudi. „Proč jsem tady?"

„Copak si na tu otázku nedokážeš odpovědět sám? Jsi tvor svobodné vůle stejně jako všechna ostatní boží stvoření."

„Však ty víš, co tím myslím. Co ode mě chceš?"

Muž jménem Aruan se odvrátil, přešel na okraj plošiny a zahleděl se na Undi, které se rozkládalo pod ním. Byl vysoký, oblečený v bohatých, starobylých šatech, které během dnů Fimbrijské hegemonie nosila šlechta. Byl skoro úplně holohlavý, kromě pruhu havraních vlasů nad ušima, který při zběžném pohledu připomínal ze všeho nejvíc mnišskou tonzuru. Měl zakřivený nos a pod rozježeným obočím hluboko posazené oči, vysoké, vystouplé lícní kosti, které podivně kontrastovaly s jinak aristokratickou tváří - jako by někdo spojil rysy příslušníka kmene z Kolčuku a urozeného muže z Perigraine. Povýšenost a divošství, pomyslel si Bardolin.

„Takhle jsem kdysi vypadal," řekl Aruan. „Kdybys měl spatřit tělo, ve kterém přebývám nyní, mohlo by ti připadat odpudivé. Jsem starý, Bardoline. Pamatuji si dny říše, náboženské války. Znal jsem muže, jejichž otcové mluvili se samotným milosrdným Svatým. Viděl jsem, jak staletí přicházejí na svět a jak jej zase opouštějí."

„Žádný člověk není nesmrtelný," namítl Bardolin, který cítil úžas a nepříjemnou předtuchu zároveň. „Ani ten nejmocnější mág."

Aruan se s úsměvem odvrátil od temného města. „Pravda, bolestná pravda. Ale jsou způsoby a cesty, jak udržet výběrčí smrti v odstupu. Ale ty se ptáš, co po tobě chci, a já svou odpověď zamlžuji. Rád bych ti něco vysvětlil.

Během těch let, která jsem strávil tady, jsme viděli ze starého světa připlouvat mnoho lodí - víc, než by sis kdy dokázal představit. Většina z nich byla naplněna supy, kteří hladověli po zlatě a chtěli tuto zemi Zantu obsadit a znásilnit. Byli to dobrodruzi, rádoby dobyvatelé, někdy i duchovní, plní misionářského nadšení. Zemřeli. Ale někdy sem přicházeli uprchlíci na útěku před zápalnými hranicemi Normannie a čistkami zakladatelů. Tyto lidi jsme většinou vítali s otevřenou náručí. Ale ještě nikdy se tu neobjevil nikdo ze starého světa, kdo by měl tvé... schopnosti."

„Nerozumím ti. Jsem přece docela obyčejný mág."

„Možná po technické stránce. Ale přebývá v tobě jistá dualita, kterou v sobě neměl žádný mág, jenž k nám přes oceán přišel - dualita, která je samotným klíčem k naší thaumaturgické vládě tady na západě."

Bardolin zavrtěl hlavou. „Tvé odpovědi přinášejí jen další otázky."

„Na tom teď nezáleží. Všechno ti bude objasněno v příhodném okamžiku."

„Chci, abys mi něco řekl o tomhle místě - jak ses sem dostal, jak to všechno začalo. Co se tady děje."

Aruan se zasmál a v hrdle mu zabublalo pobavené uchechtnutí, které by se spíš hodilo k nějakému dobromyslnému rváči. „Takže ty chceš, abych ti naše dějiny, celá staletí dějin, položil k nohám jako koberec, aby sis s nimi mohl lámat hlavu?"

„Chci vysvětlení."

„Aha - a ty si myslíš, že žádáš málo, že? *Vysvětlení.* Nu, dnes je krásná noc. Podej mi ruku, bratře mágu."

„Fantómovou ruku."

„Bude stačit. Vidíš? Mohu ji sevřít stejně pevně, jako by byla z masa a krve. Do druhé vezmu tvého šotka; nebylo by dobré nechávat ho tady samotného."

Stalo se něco podivného - něco, co nedokázal Bardolin i přes své zkušenosti v oboru dweomeru přesně určit. Plošina zmizela a oni náhle viseli tisíce stop nahoře nad zemí a stále stoupali. Vzduch tu byl chladnější a Aruanovy vlasy pročísl lehký vítr.

Dokážu cítit vítr; já, simulakrum, pomyslel si Bardolin s bodnutím strachu. A pak si uvědomil, že to, co cítí, cítí přece jeho šotek. Tím to muselo být. Simulakrum přece nemohlo cítit tělesné podněty.

Nebo mohlo? Cítil v dlani teplo Aruanovy ruky, jeho stisk a sílu. Byl i tohle pocit šotkův nebo jeho vlastní?

Přestali stoupat. Bardolin se mohl podívat dolů na zemi jako bůh. Měsíc už vyšel a podobal se nakousnutému jablku stříbra, které ozařovalo Západní oceán. Klenba nad Bardolinovou hlavou ale kupodivu nevypadala o nic blíž. Hvězdy byly jasné, ale stejně vzdálené jako dříve. Neuvěřitelná velikost světa, potemnělého nocí a prozářeného měsíčním světlem, byla úžasná. Obloha se nad nimi klenula v jasném oblouku, který se táhl nad spící zemí do nekonečna, a Západní oceán vypadal jako zvrásněný stříbrný plát potřísněný pavučinovitě jemnými měsíčními paprsky. A západní světadíl byl jedna obrovská masa

temnoty, z níž poblikávalo jen několik roztroušených světýlek. Bardolin viděl strážní ohniště u Fořtu Abeleia na pobřeží, drobné úlomky světla z luceren na zádi a hlavním stěžni *Orla,* který stál nedaleko břehu na kotvě, a vnitrozemskou narudlou záři, která připomínala rozváté uhlíky výhně.

„Neklidné hybné síly světa dřímají u samého srdce země," pronesl Aruan a znělo to, jako by citoval nějaký starý text. „Vulkány, Bardoline. Tato země je stará, rozervaná a trýzněná. Neklidně se ve spánku převaluje."

„Ty krátery," přikývl Bardolin.

„Přesně tak. Kdysi tu žila velká civilizace, stejně vzdělaná a vyvinutá, jako je nyní lidstvo v Normannii. Ale probudila se zde síla, která vytváří a ničí náš svět. Zničila díla dávného národa a vytvořila Undabane, svatou horu, společně s desítkami dalších kuželů. *Undwa-Zantu* zahynuli v přívalu plamenů a popela a ti, kdo katastrofu přežili, se vrátili k barbarským způsobům."

„Ti tmaví, vysocí lidé, kteří žijí ve městě."

„Ano. Když jsem je potkal poprvé - bylo to v roce Svatého sto a devět - byli to divoši a jen legendy a trosky zbyly po ušlechtilé kultuře, která je kdysi vychovávala. Říkali si *Zantu, což* v jejich jazyce znamená Pozůstalí, a své předky nazývali *Undwa-Zantu,* Starší Pozůstalí. Jejich mágové - protože byli v magii velice zběhlý národ - se zvrhli v obyčejné kmenové šamany, ale zachovali mnohé z toho, co za zachování stálo. Byl to jedinečný lid, ten starý národ, který byl nadán pozoruhodnými dary."

Ale Bardolin jako by ho neposlouchal. „Jakže dlouho už tady jsi? Čtyři a půl staletí?"

Aruan se usmál. „Ve starém světě jsem byl mágem u dvora krále Fortinaca třetího v Astaracu. Vypravil jsem se na západ na palubě karavely, která se jmenovala *Šťastná plavba,* pod velením kapitána Pinarra Albayera, ať Bůh požehná jeho nešťastné duši."

„Ale jak-?"

„Říkal jsem ti přece, že šamanové *Zantu* uchovali něco z vědomostí předků: theurgii tak silnou, že to, čemu my ve starém světě říkáme dweomer, vypadá vedle ní jako dětská hračka. V téhle zemi je obrovská moc, Bardoline; toho sis přece musel všimnout sám. Ohnivé hory při svém výbuchu vyvrhly společně s roztaveným kamenem hrubou

theurgii. A Undabane je jejím středobodem, zdrojem. Tohle místo je doslova živé. A moc může být čerpána. Právě to je důvod, proč jsem stále tady, když by mé nebohé tělo mělo být dávno proměněno v prach a vyschlé kosti."

Bardolin nedokázal promluvit. Celá jeho mysl byla zaujata velikostí toho, co mu Aruan říkal.

„Přišel jsem sem na útěku před čistkami nejvyššího pontifika Willardia - ať hnije v ramusianském pekle navždy. S několika svými přáteli jsme si najali loď jednoho zoufalého muže, Albayera z Abrusia. Nebyl nic více ani méně než obyčejný pirát a potřeboval nechat hebrionské pobřeží za obzorem stejné nutně jako my." Aruan se na okamžik odmlčel a oči se mu vyprázdnily, jako by se ohlížel přes tu obrovskou rozlohu oceánu času, který pominul před dlouhými staletími.

„Přibližně každých sto let," pokračoval po chvilce, „dochází ve víře ramusianů k nepokojům a oni musí znovu vyjádřit podstatu své věrouky. A dělají to během slavnosti krveprolití. Jejich oběti jsou vždycky tytéž.

A během jednoho takového krveprolití jsem já se svými kolegy uprchl. Většina cechu thaumaturgů z Garmidalanu a Cartigelly se dala na útěk, protože jak určitě sám víš, bratře, čím význačnější postavení máš v našem řádu, tím menší šance je, že tě Havrani přehlédnou, až si budou chtít smočit zobák v krvi.

A tak jsme se nalodili - ti, kteří měli rodinu, vzali všechny s sebou - na palubu malé, stísněné lodi Pinarra Albayera.

Původně nás měl dopravit jen na Brennské ostrovy, ale zachytil nás severní vítr a zanesl až k severnímu mysu v Hebrionách. S pomocí našich počasníků jsme mys obepluli, ale ani oni nás nedokázali vrátit na kurs. Bouře, do kterých jsme se dostali, se nedaly nijak ovládnout a žádný z mistrů magického umění mezi námi nic nedokázal. A tak jsme je v naší malé lodi propluli a počasníci museli celou dobu tvrdě pracovat, abychom se alespoň udrželi na hladině. Byli jsme zaneseni do nekonečných dálav Západního oceánu a tam jsme si zoufali, protože jsme měli za to, že přepadneme přes okraj světa a poletíme mezi hvězdami do nicoty.

Ale nic takového se nestalo. Původně jsme doufali, že se uchýlíme na některý z neobydlených ostrovů v brenn-ském archipelagu - protože tehdy ve druhém století ještě takové věci existovaly - ale nyní jsme

neměli nejmenší tušení, kam nás mořské proudy zanesou. Neustále vál silný vítr. Skoro se zdálo, jako by se proti nám zatvrdil samotný Stvořitel a hodlal nás odehnat z tváře svého světa.

Teď už samozřejmě vím, že tomu tak nebylo. Bůh byl celou tu dobu s námi, bděl nad námi a vedl naši loď po jediné správné stezce ke spasení. Kotvy jsme spustili sedmdesát osm dní poté, co jsme obepluli Severní mys, devadesát čtyři dny po vyplutí z Cartigelly.

Přistáli jsme u břehů světadílu, který byl naprosto odlišný od čehokoli, co jsme zatím stačili poznat. Přistáli jsme na místě, které se stalo naším domovem."

Aruan se odmlčel a sklonil hlavu na hruď. Bardolin si dokázal představit úžas, radost a strach, které museli tito první vyhnanci cítit, když poprvé přešli žhnoucí pláž a pohlédli do neproniknutelné temnoty džungle, která se před nimi zdála naprosto nedostupná. Oni nikdy nemohli doufat, že by se vypravili domů.

„Během následujících šesti měsíců nás polovina pomřela," pokračoval Aruan plochým, neznělým hlasem. „Albayero nás opustil, zvedl jedné noci kotvu a zmizel za obzorem dřív, než jsme si vůbec uvědomili, že už s námi není. Později jsem zjistil, že prodal své vědomosti astarackés šlechtě, takže se na tuto cestu mohli v dobách tísně vydat další zoufalci. Což se ukázalo být dobrou věcí, protože za dlouhá, předlouhá léta, desetiletí a staletí nám byl tu a tam poskytnut příliv nové krve.

Zantu jsme zkrotili ukázkami své čarodějné moci a oni nám přišli sloužit a uctívat nás. Pozvedli jsme je z divošství, přetvořili je v daleko uhlazenější lid, jak jsi ostatně viděl na vlastní oči. Ale uběhla dlouhá doba, než jsme dokázali plně ocenit jejich moudrost a zjistili, jak nám může pomoci, když odhodíme slupku předsudků, kterou naše mysli obalí ramusianská výchova. Vyčistili jsme Undi, které bylo pouhou zarostlou troskou v břiše Undabane, a prohlásili je svým hlavním městem. Vybudovali jsme nový život - svým způsobem království, pokud tomu tak chceš říkat - tady, uprostřed divočiny. A nebyli jsme pronásledováni. V této zemi nikdy neucítíš puch hranic, Bardoline."

„Ale něco jste udělali špatně, ne? Viděl jsem tu muže, zkřížené se zvířaty, nestvůrnosti dweomeru a pokřivených těl."

„Pokusy," odpověděl Aruan rychle. „Tu novou sílu, kterou jsme nalezli, bylo třeba nějak vyzkoušet a změřit. Musela být napsána nová

pravidla. Než jsme je vyvinuli, došlo k několika politováníhodným... nehodám. Pravda, někteří z nás zašli příliš daleko."

„A něco takového už se nyní nemůže stát? "

„Ne, pokud si to nepřeji," odpověděl Aruan, aniž se na něho podíval.

Bardolin se zamračil. „Společnost, stmelená pomocí dweomeru. Jedna část mé duše se raduje, druhá má strach. Je v ní tolik možností a prostoru pro zneužití, pro -"

„Pro zlo. Ano, já vím. Během těch let jsme samozřejmě vedli určité mocenské spory, drobné občanské války, pokud bych měl tyhle nepříjemnosti vyznamenat tím, že jim přiřadím nějaký titul. Proč jinak si myslíš, že jsem ze zakladatelů naší země zůstal jen já samotný?"

„Protože jsi nejsilnější."

Aruan se znovu z plna hrdla pobaveně zasmál. „Pravda! Ano, byl jsem nejsilnější. Ale řekl bych, že jsem byl i nejmoudřejší. Měl jsem vizi, která těm ostatním chyběla."

„A co jsi v té své vizi viděl? Co vlastně chceš od tohoto světa?"

Aruan se k Bardolinovi otočil a podíval se mu přímo do očí; měsíční světlo se mu rozehrálo ve tváři a zalesklo se ve vlhkých zracích. Bylo v nich něco zvláštního, něco neznámého a přitom povědomého.

„Chci vidět, jak tvůj a můj lid zaujímá místo, které mu náleží, Bardoline. Chci, aby se lid dweomeru narovnal a odhodil všechen strach, všechny ty zvyky služebníků. Chci, aby se ucházeli o svá práva."

„Ne všechen lid dweomeru je vzdělaný a mocný," namítl opatrně Bardolin. „Copak bys chtěl, aby všichni ti bylináři, kořenářky, zaříkávači a šílení jasnovidci měli svůj díl účasti na nějaké magické hegemonii? Tohle je tvůj cíl, Aruane?"

„Poslouchej mě alespoň chvíli, Bardoline. Poslouchej mě a zkus se oprostit od toho zarputilého dogmatismu, který tě tolik poznamenal. Je společenský řád, který vládne Normannii, natolik příjemný a ušlechtilý, že by stál za udržení? Je spravedlivý? Samozřejmě není!"

„A byl by společenský řád, který bys na jeho místě ustavil, o něco spravedlivější nebo příjemnější?" zeptal se Bardolin. „Ty bys jen nahradil jednu tyranii druhou."

„Osvobodil bych utlačovaný lid a odstranil rakovinu náboženských řádů, která tak ničí naše životy."

„Na člověka, který strávil celá staletí uprostřed divočiny, jsi pozoruhodně informovaný," poznamenal Bardolin.

„Mám své zdroje, jako ostatně každý mág. Sleduji, co se ve starém světě děje, Bardoline; nikdy jsem nepřestal. Je to domov, ve kterém jsem se narodil, strávil dětství a mládí. Ještě jsem se ho nezřekl."

„Všichni tví vyslanci v Normannii jsou tedy proměněnci?"

„Ach, už jsem si říkal, kdy se k tomu asi dostaneme. Ano, Ortelius byl jedním z mých vyslanců, velice užitečný muž."

„Co měl za úkol?"

„Odradit vás od plavby na západ, nic víc."

„Na naší lodi byl lid dweomeru, který ty tolik chceš pozvednout; prchali před pronásledováním a ty bys je přitom s klidem poslal zpátky na hranice."

„Na téže lodi se také nacházel oficiální zástupce hebrionské koruny a jednotka vojáků," opáčil Aruan suše. „Bez těch bych se obejít dokázal."

„A co ta druhá loď, která najela na skaliska a rozbila se o tyto břehy? Měl jsi v tom prsty? "

„Neměl, na mou čest, Bardoline. Ti měli prostě smůlu. V mém plánu ani v nejmenším nešlo o masakr celé posádky a cestujících. Myslel jsem, že pokud dokážu přesvědčit ke zpáteční cestě lidi na karace, na jejíž palubě se nacházeli vůdcové výpravy, druhá loď je bude následovat."

„Takže bych ti asi měl poděkovat za tvou lidskost a sebezapření, přestože byl ten netvor na palubě odpovědný za strašnou smrt mých přátel a spolucestujících?" Bardolin byl vzteklý, ale Aruan mu odpověděl naprosto klidně.

„Naléhavost celé věci mi neposkytovala žádnou jinou možnost - a kromě toho, Ortelius byl mimo můj vliv. Lituji zbytečné smrti stejně upřímně jako každý jiný člověk, ale zároveň musím bránit to, co jsme tu vybudovali."

„V tom případě, Aruane, se budeš ale muset postarat, aby tvou zemi neopustil ani jediný z členů této výpravy, není to tak?"

Rozhostilo se krátké mlčení.

„Okolnosti se změnily."

„Jakým způsobem?"

„Možná už si neděláme takové starosti s utajením. Možná se naše mysli zaobírají jinými záležitostmi."

„A kdo jsou ti záhadní *my?* Tvorové jako Gosa - napůl člověk, napůl lidoop? Proč si musíš za přívržence vybírat jen proměněnce? Copak tady na západě nezbyli žádní pořádní mágové?"

„Ale no tak, Bardoline, tohle znělo skoro pohoršené. Právě u tebe ze všech lidí mě to překvapuje nejvíc."

„Co tím chceš říct?"

„Však už to víš."

„Nevím vůbec nic, neřekl jsi mi nic důležitého. Co jste tady vlastně celé ty stovky let dělali? Hráli si na bohy před primitivy, vyžívali se v mocenských zápasech, abyste si ukrátili nudu?"

Aruan se přiblížil k průhlednému fantomu, který zastupoval Bardolina.

„Dovol, abych ti předvedl, co jsme tu všechny ty ztracené roky dělali, bratře mágu, jaké nové kousky jsme se naučili tady, v srdci divočiny západu."

A náhle došlo k proměně tak rychlé, jako když dech orosí studenou skleněnou tabulku. Aruan zmizel a na jeho místě se tyčila obrovská postava plnokrevného proměněnce, vlkodlaka s citrónově jasnýma očima a dlouhým čenichem, v němž se blyštěly tesáky. Bardolinův šotek zakňučel a snažil se skrýt za průhledným tělem svého mistra.

„To není možné," vydechl Bardolin.

„Copak jsem ti neříkal, Bardoline, že jsme u původních obyvatel tohoto světadílu nalezli novou a mocnou moudrost?" ozval se Aruanův hlas ústy netvora, kterému při vyslovování stékaly až na zem pramínky slin.

„To je iluze," usoudil Bardolin.

„Tak se té iluze dotkni, ty, který jsi sám iluzí."

Samozřejmě - Bardolin samotný nebyl v tomto okamžiku ničím více než stínem, kopií svého skutečného já, vyvolanou neuvěřitelnou mocí tohoto muže, tohoto netvora, který před ním stál na nočním vzduchu.

„Ujišťuji tě, že žádné simulakrum nejsem," řekl Aruan.

„To je nemožné. Ti, kdo trpí černou chorobou, přece nemohou ovládnout ani jediný z dalších šesti Řádů. To by bylo proti skutečné podstatě věcí. Proměněnci se nemohou stát mágy."

Proměněnec Aruan se znovu přiblížil. „Tady mohou. Tady jsme proměněnci všichni do posledního, Bardoline. Všichni v této zemi v sobě nosíme svůj díl netvora; a nyní jsi mezi námi i ty."

Něco v Bardolinovi se před klidnou sebejistotou vlkodlaka bojácně schoulilo.

„Já ne."

„Ale ano. Hleděl jsi do samotného srdce a mysli proměněnce v okamžiku proměny. Víc - ty jsi jednu našeho druhu miloval. Dokážu si to v tobě přečíst stejně jasně, jako by to bylo napsáno velkými písmeny na pergamenu tvé duše." Netvor se strašlivě zasmál.

„Griella."

„Ano - tak se jmenovala. Vzpomínka na ten okamžik je v tobě vypálena až na kost. A jedna část tebe samotného, hluboko v temných zákoutích srdce, by se k ní tak ráda připojila v jejím utrpení, jen kdyby mohla být její láska opětována...

Tvůj šotek je velice nedokonalý tlumič, když se člověk pokusí zkoumat jeho mistra, Bardoline. Tam, kde ty sám bys dokázal odolat mým pokusům o spojení a pátrání, on mi poskytl svobodný přístup až k srdci tvých strachů a pocitů. Jsi jako kniha, která přede mnou leží otevřená, kdykoli mám čas a chuť se do ní začíst."

„Ty netvore!" štěkl Bardolin, ale strach mu vrážel hluboko do srdce rampouch děsu.

Vlkodlak se k němu přiblížil ještě víc, až ho celého obklopovalo horko a pach a velká hlava zastínila hvězdy. Znovu stáli na vrcholku pyramidy: Bardolinův obraz cítil pod nohama chladný kámen.

„Víš, jak vytváříme v této zemi nové proměněnce, Bardoline?"

„Řekni mi to," zachraptěl Bardolin. Nedokázal si pomoci a o krok odstoupil.

„Aby mohla být osoba nakažena černou chorobou, musí udělat dvě věci. Za prvé musí on nebo ona navázat tělesný vztah s plnokrevným proměněncem. A za druhé musí on nebo ona sníst část kořisti, kterou onen plnokrevný vlkodlak ulovil. Takhle jednoduché to je. Zatím jsme ještě nezjistili, proč se jistí lidé stávají jistými zvířaty - je to složitý obor, který vyžaduje daleko hlubší studium. Snad je to otázka osobních vlastností. Ale základní proces je nám dostatečně dobře znám. Jsme rasa proměněnců, Bardoline, a nyní jsi i ty jedním z nás - jak sis to tajně přál."

„Ne," zašeptal zděšeně Bardolin. Vzpomněl si na divoké milování, napůl snovou bitvu za nocí. A vzpomněl si na to, jak mu Kersik nabídla pečené žebírko, aby se do něj zakousl. „Ach Bože, to ne!"

Složil tvář do dlaní, po chvíli ucítil na rameni stisk a když vzhlédl, byl s ním Aruan znovu v lidské podobě a netvor zmizel. Čarodějova tvář měla jak laskavý, tak vítězný výraz.

„Patříš k nám, příteli. Jsme bratři v pravdě, svázáni dweomerem a chorobou, která spočívá v podstatě našich těl."

„Táhni k čertu!" štěkl Bardolin. „Moje duše patří mně!"

„Už ne," odpověděl Aruan nesmiřitelně. „Jsi můj, jsi mým tvorem stejně jako Gosa nebo Kersik. Budeš poslouchat mé příkazy, i když si nebudeš vědom toho, že vůle, která tebou vládne, patří mně a ne tobě. Po celém starém světě mi už slouží stovky tobě podobných. Ale ty jsi zvláštní případ, Bardoline. Jsi muž, který mi mohl být kdysi dávno, v jiném čase, přítelem. Z tohoto důvodu tě nechám po určitou dobu na pokoji. Přemýšlej o tom, až se budeme loučit: rasa, jejíž krev koluje v našich žilách, v tepnách bylinářů, kořenářek a všech zaříkávačů - tato rasa přišla odsud, ze západu. Jsme dávný lid, nejstarší národ na celém světě, a přesto jsme po celá staletí krváceli a umírali jen proto, abychom uspokojili předsudky menších mužů. To se změní. Ty a já se ještě setkáme a až k tomu dojde, uznáš mne za svého pána a přítele."

Přízrak, jenž byl Bardolinem, začínal blednout. Šotek tiše zakňučel a snažil se přeběhnout k postavě mizejícího mistra, ale Aruan jej pevně sevřel v náručí. Tam se marně svíjel, ale vyprostit se nedokázal.

„Už toho familiára potřebovat nebudeš, bratře mágu. Je to slabost, bez které můžeš existovat, a já už zmapoval cestu i ze své mysli do tvé. Řekni mu sbohem."

Jediným pohybem silných paží Aruan otočil šotkovi hlavu kolem štíhlého krku. Ozvalo se ostré prasknutí a malý tvoreček mu v rukou bezmocně zplihl.

Bardolin zaječel zármutkem a bolestí a připadalo mu, jako by se temnota okolní džungle rozplynula v náhlém jasu dne, ve spalujícím vedru, které mu do posledního místa vyplnilo prostory mysli a duše. Svět se kolem něho prohnal jako kometa a on viděl, jak město, hora a černá džungle západního světadílu mizí v dáli, jako by se pohyboval roztavenou aureolou dělové koule, vystřelené k nebesům.

Bardolinův jek se stal ocasem komety, jejíž rychlostí se pohyboval. Znovu se řítil k zemi jako meteor, který nemá jiný cíl než sám sebe pohřbít u samotného srdce země.

A když dopadl, prohnal se ničivým žárem a září do naprosté temnoty.

Kapitola šestnáctá

Stalo se toho příliš mnoho najednou a přitom nebylo skoro nic vidět. Hawkwoodovi to připomnělo festival, kterého se kdysi účastnil v jižní Torunně a kde byla veřejnému posměchu vystavena zobrazení starých bohů: obrovské konstrukce z proutí, plátna a dřeva v bizarních formách a tvarech, které tančily, když do barevných látkových niter vlezly skupiny mužů, až bylo nemožné rozeznat jedno tělo od druhého a všechno se rozplynulo ve vířícím zmatku obrovských tváří a údů.

Tady byla tma. Neviděl žádné barvy, jen černobílou noční můru. Stíny se žhnoucíma očima, které jako by vyskočily ze samotného nitra země, horko rozzuřené temnoty jako těla hmatatelná i v hloubi noci. A spíše tvary než těla. Zvířecí hlavy byly součástí dvounohých těl, teplých spršek krve, jeku. Přicházely s živou neskutečností snu. Ale byly skutečné.

Muži vzadu zaječeli hrůzou, když jim něco vyrvalo z rukou truhlici s penězi, kterou nesli. Třesk a vzápětí cinkot mincí na cestě. Stíny zvedly dva muže do vzduchu a pak se něco stalo příliš rychle, než aby se to dalo přesně sledovat, ale oba byli roztrháni na kusy, střeva se rozlétla v potrhaných chuchvalcích, těla se proměnila v mrtvé maso a zlámané kosti, pohrdavě odhozené.

Když se stíny přiblížily, vypálili muži v přední řadě z arkebuz a noc prozářily blesky ohně a dýmu. Ze skupiny přicházejících postav se ozvalo bolestné vytí, zmučený nářek.

Zbytek vojáků odhodil další truhlici a také nemocného přítele Gerreru. Shromáždili se do hloučku a přiložili zbraně k ramenům. Gerrera zaječel, když se kolem něho shlukly stíny a zaživa ho roztrhaly a pohltily. Následovala salva z arkebuz a železné kulky se zakously do řad zpola viděného, zpola tušeného nepřítele; noc roztrhl další jek. Bylo

vidět, že na silnici leží zhroucená těla. Byla nehybná, ale zároveň se jejich tvar a velikost proměňovaly.

Útočníci se na chvilku stáhli a vojáci tak dostali příležitost spořádaně dobít.

„Musíme se pokusit jim utéct," Muradovi se úzká hruď prudce zvedala a zase klesala a na tváři se mu leskl pot. „K rokli to není tak daleko: někteří z nás by to mohli zvládnout. Jinak tady padneme všichni."

„Co s Bardolinem?" zeptal se Hawkwood.

„Ten se o sebe bude muset postarat sám. Nést ho nemůžeme. Možná v něm ti netvorové poznají jednoho z toho jejich pekelného čarodějného bratrstva - kdo ví? "

„Parchante!" vyhrkl Hawkwood, ale sám si nebyl příliš jist, koho má vlastně na mysli.

Stíny se znovu s řevem vyhrnuly z noci. Sedm arkebuz vychrlilo oheň, srazilo k zemi šest netvorů, ale zbytek běžel dál. A pak už byli mezi těmi z vojáků, kteří přežili, kousali, sekali drápy a trhali: lidoopi, jaguáři a vlci; dokonce i jeden had s pažemi, kterého Hawkwood divoce rozťal dýkou se železným ostřím, takže se s pištivým jekotem zmítal na zemi, a zatímco se svíjel v poslední předsmrtné křeči, proměnila se jeho hlava v obličej krásné ženy.

Cortonu srazil k zemi obrovský opičí tvor, který mu jediným máchnutím ruky utrhl tvář. Murad popadl arkebuzu jednoho z mrtvých, vytrhl zpod hlavně vytěrák a vrazil jej tvorovi do páchnoucí tlamy. Železo se zabodlo do patra a opičí tvor padl mrtev. K Muradovi něco přiskočilo zezadu a drápy, ostrými jako břitva, mu to roztrhlo záda. Šlechtic se otočil k obrovské černé kočce a vrazil jí vytěrák do blyštivého oka. Zasmál se, když bytost zaječela a odpotácela se; střelecké náčiní jí trčelo z pohaslého oka.

Jednoho vojáka dva tvorové zvedli a roztrhli jako prohnilý pytel; vnitřnosti se rozstříkly v páchnoucím dešti krve a zlato, které si nacpal do kapes a za košili, zazvonilo o dláždění. Dalšího vlkodlak silným pařátem přišlápl k zemi, zakousl se mu do týla a rozdrtil mu silným stiskem čelistí páteř na malé úlomky, takže mu hlavu držel u těla jen tenký kus pokožky a průdušnice.

Mensurado následoval Muradova příkladu a bodal železným vytěrákem napravo nalevo. Řval v záchvatu bojového šílenství, ječel

netvorům do tváře urážky a nadávky a proměněnci mu uhýbali z dosahu. Jediné, co musel s touto hrubou zbraní udělat, bylo proniknout jim pod kůži - kouzlo, které udržovalo zvířecí podstatu proměněnce pohromadě, by pak zaniklo. Železo by otrávilo celé tělo tak jistě, jako by si do životně důležitých orgánů prorazila cestu kulka.

Hawkwood popadl Masudiho za rameno. „Vezmi Bardolina. Utíkáme."

„Kapitáne!" zasténal zmučeně obrovský kormidelník.

„Dělej, co ti říkám! Mihale, pomoz mu."

Masudi si přehodil bezvědomého mága přes jedno široké rameno, zatímco zbytek jednotky marně bojoval o život. Tři námořníci byli ozbrojeni pouze hrubými a lacinými lodními noži, které byly obvykle spíše nástrojem než zbraní, ale v tomto boji měly daleko větší cenu než zlato a dokázaly je ubránit lépe než celá baterie kulverinů. Prosekávali si cestu k útěku a železné čepele se jim blýskaly v rukou, jako by kosili obilí. Netvoři před nimi ustupovali: věděli, že jediné říznutí znamená smrt.

Za trojicí zoufalých námořníků bojovali vojáci vytěráky, pažbami pušek a dýkami. Ale stálo proti nim příliš mnoho útočníků. Jeden po druhém byli obklíčeni, strženi k zemi a rozsápáni. Cesta byla dlážděna zlatými mincemi a kusy těl, které se válely v kalužích krve a vnitřností. Murad, Mensurado a několik dalších ještě bojovali a rozhodli se podniknout soustředěný útok. Hawkwood se po nich ještě naposledy ohlédl, ale viděl už jen velký shluk netvorů, kteří jako by se krmili z jednoho koryta. Hradba těl se roztrhla, když ji prorazil Murad; košili měl strženou ze zad a kůži rozdrásanou skoro na kost, a mával zbytkem železného zámku arkebuzy. Šlechtic se neuvěřitelně rychle rozběhl, tucet proměněnců v patách, a za okamžik už zmizel v noci.

Hawkwoodova skupina pokračovala pomalu dál, otáčela se a občas útočila noži, aby si udržela netvory od těla. Už se nad nimi tyčila stěna vulkánu a byli obklopeni stromy a zelení; hlavní část města už opustili. Puklina v kráteru před nimi byla viditelná jako klín hvězdné oblohy.

Mihal byl příliš pomalý. Když vyrazil rukou s nožem po jednom stínu, popadl ho jeden z proměněnců za zápěstí. Byl ze skupiny vtažen do shluku vrčících stínů a nedokázal ani vykřiknout, jak rychle s ním skoncovali. Jeden z nepřátel srazil zezadu Masudiho. Bardolin jim upadl na zem a Hawkwood se zapotácel a dýka mu vylétla z ruky.

Po čtyřech prchl mezi keře a kutálel se a prorážel si cestu podrostem jako liška, která se snaží najít noru. Nakonec zůstal ležet, vyčerpán do morku kostí, zatímco džungle kolem něho vřela, vrčela a vyla a listy ho hladily po tváři. Snažil se v mysli najít nějakou modlitbu, poslední myšlenku, něco rozumného, co by nezůstalo utopeno v záplavě hrůzy, která mu zalila mysl - ale nezmohl se na nic. Ležel otupělý a smyslů zbavený jako zvíře, zahnané do kouta, a čekal, až se z hlučné temnoty vynoří smrt.

A přišla. Slyšel praskání křovisek a náhle vedle sebe ucítil spalující žár proměněncova těla a měl pocit, že na pozadí džungle dokáže rozeznat ještě o něco temnější tvar těla.

Nic se nestalo.

Otevřel oči; tep srdce mu jako rudé světlo bušil v hlavě a zaléval mu hrdlo jako příliv a odliv neklidného moře. Před sebou viděl žluté oči netvora, který ležel vedle něho a jehož dech se dotýkal jeho zpocených vlasů na čele.

„U milosrdného Boha, tak už s tím skonči," zachraptěl a strach ho zalil úplně a vytlačil mu z duše poslední zbytky vzdoru.

Netvor, obrovský vlkodlak, se uchechtl.

Ten zvuk byl podivně lidský, vzhledem k tomu, z jakého hrdla se ozval.

„Copak bych mohl ublížit tobě, kapitánovi, navigátorovi, tomu, jenž řídí běh lodi? Myslím, že ne. Myslím, že ne."

A byl pryč. Noc utichla a vrátila se k obvyklým zvukům neklidné džungle. Hawkwood vzhlédl a viděl, jak mezi kmeny stromů prosvítají hvězdy.

Čekal, že se proměněnec vrátí a dorazí ho, ale nic takového se nestalo. Noc byla stejně mírumilovná a klidná, jako byl masakr nelítostný a divoký - připadalo mu to jako probuzení po divokém snu. Opatrně se posadil, poblíž zaslechl zasténání a opile se vyškrábal na nohy.

Nic nebylo tak, jak být mělo. Myšlenky měl znehybněné šokem a sotva dokázaly řídit tělo, které bylo jejich přístavem. Vypotácel se na silnici a první, co uviděl, byla Masudiho hlava; ležela na dlažbě jako zakutálené ovoce, černá a lesklá krví.

Hawkwoodovi se zvedl žaludek a vyzvracel řídkou žluč, která ho spalovala v hrdle. Na silnici se povalovaly ještě další věci, ale těm

raději nevěnoval pozornost. Znovu zaslechl zasténání a odpotácel se za zvukem.

Byl to Bardolin, který se malátně pohyboval v kalužině Masudiho krve.

Hawkwood se k mágovi sklonil a tvrdě ho udeřil otevřenou dlaní do tváře. Skoro jako by se mu chtěl za noční krveprolévání pomstít.

Bardolin otevřel oči.

„Kapitáne."

Hawkwood nedokázal odpovědět a třásl se jako v nej-třeskutějším mrazu. Pokusil se Bardolinovi pomoci vstát, ale uklouzl po krvi a teď v ní oba leželi jako dvojčata, vyhřezlá z proraženého lůna.

Chvíli se žádný z nich nepohnul. Hawkwood měl pocit, jako by se právě dožil konce světa; nemohl přece být naživu. Dostal se do nějakého podivného pekla.

Bardolin se posadil, promnul si tvář a pak znovu padl. Trvalo několik dlouhých minut, než se konečně oba dokázali postavit. Vypadali jako dva opilí hýřilové, kteří prošli cestou z nálevny jatkami. Bardolin zahlédl na zemi Masudiho utrženou hlavu a zalapal po dechu.

„Co se to tu stalo?"

Ale Hawkwood stále ještě nemohl promluvit. Odtáhl starého mága z bojiště a vykročili po silnici k místu, kde byla do skály vytesána stezka, která mířila k proláklině hvězdnaté noci.

Už po několika krocích se začala Hawkwoodovi vracet síla a dokázal podpírat Bardolina, který se neustále potácel. Mág byl naprosto zmatený a zdálo se, že ani neví, kde je. Bručel si něco o pyramidách a plavbách po moři, sváděl sám se sebou filozofické hádky ohledně dweomeru a pořád dokola vyjmenovával Sedm Řádů, až se Hawkwood zastavil a prudce jím zatřásl. To ho utišilo, ale nezdálo se, že by začal více vnímat okolí.

Dorazili k proláklině, která vedla z uzavřeného kruhu kráteru. V temnotě připomínala spíše vchod do primitivní hrobky, megalitického pohřebiště. Nebyla nijak bráněna, žádné stráže se v okolí nenacházely. Popravdě bylo mrtvé a bez jediného světla celé město, jako by vše, co tam viděli a zažili, bylo pouhým snem, halucinací unavené mysli.

Mág s námořníkem se potáceli průrvou jako náměsíční, zakopávali a odráželi se od kamenných stěn. Nemluvili spolu, ani když se konečně

octli na druhé straně, zastavili se před dutým kuželem Undabane a stáli s holými svahy vulkánu před sebou a s půlnočním mořem džungle za sebou.

Od stínů mezi kamením se jeden oddělil a potácel se k nim tufem a popelem, až se zastavil na dosah.

Murad.

Na nahém trupu bylo vidět hluboké tržné rány a po pokožce mu stékala hustá krev, v měsíčním světle černá jako smůla. Byl napůl holohlavý, protože mu něco utrhlo kůži z temene hlavy od čela k uchu.

„Murad?" dokázal Hawkwood zachraptět. Nedokázal uvěřit, že by tato lidská troska mohla být mužem, kterého znal a nenáviděl.

„Přesně. Takže vás nechali jít, co? Námořníka s mágem. "

„Unikli jsme," opravil ho Hawkwood, ale sám věděl, že je to lež, už když tu větu vyslovoval. Všichni tři otupěle stáli, jako by jim na celém světě vůbec nezáleželo, jako by se v kráteru za nimi nenacházelo království netvorů, žíznících po jejich krvi.

„Nechali nás jít," trval na svém Murad, jehož povýšenosti zranění nevadila. „Nebo přinejmenším tebe ano. Se sebou bych si tolik jistý nebyl. Já mohl mít jen štěstí. Jak to vypadá s naším mágem? "

„Žije."

„Žije," opakoval Murad a náhle jako by mu tělo vypovědělo službu. Padl bezvládně na kolena. „Zabili je všechny," zašeptal, „všechny do posledního. A tolik zlata! A tolik... krve."

Hawkwood ho zvedl na nohy. „Pojďme. Tady zůstat nemůžeme. Čeká nás dlouhá cesta."

„Jsme chodící mrtvoly, kapitáne."

„Ne - jsme naživu. Věřím, že jsme měli zůstat naživu a jednoho dne chci zjistit důvod. Teď vezmeme Bardolina mezi sebe a půjdeme. Tak dělej, Murade."

Šlechtic ho beze slova poslechl. Společně všichni tři vykročili po úbočí hory a popel je štípal v ranách jako sůl.

Ve chvíli, kdy začala obloha šednout úsvitem, už došli skoro až k úpatí a neměnná džungle před nimi vřela hlukem a kvílením až únavně povědomě. Znovu se do ní ponořili a ztratili se ve světě tichých stromů a stinného šerosvitu lesa.

Netvor je potajmu sledoval odcházet, tři otrhané poutníky, kteří jako by se vlekli za nějakou podivnou vizí, kterou poznali jen oni sami. Pak se v úkrytu vztyčil a následoval je, tichý jako nejlehčí závan větru.

ČÁST TŘETÍ
VÁLKY VÍRY

... a kdykoli na nepřátelské území vpadl či vyhnal
nepřítele z země vlastní, pobilť on mužů, žen i dětí,
zničiv, spáliv a rozvrátiv, co jen mohl;
nenechávalť on ničeho protivníkovi v plen,
ničeho, co by mohl užíti či spotřebovati...

Kronika sira Huraphreyho Gilberta, 1570

Kapitola sedmnáctá

Charibon se stal zajatcem zimy.

Konečně přišlo silné sněžení společně s řadou blizardů, které se na křídlech vichru snášely z hřebenů Cimbrických hor a zahalovaly klášterní město bílým řevem. V Narianských vrších napadly závěje celé sáhy hluboké, které pohřbily cesty a vesnice a odřízly od světa celá města. Rybářské čluny, které obvykle brázdily hladinu Torova moře, byly už dávno vytaženy na souš a břehy byly zamrzlé do vzdálenosti půl míle ke středu jezera ledem dostatečně silným na to, aby po něm mohla přejít armáda na pochodu.

V Charibonu se každý den starala skupina pomocníků, aby udržela arkády čisté. Pomáhaly jim v tom stovky noviců, kteří odhazovali závěje lopatami, dokud jim líce nezrudly a dokud se z nich nekouřilo - a přesto jim stále ještě zbývalo dost energie na to, aby se dokázali koulovat, bruslit a provádět další kratochvíle. Na rozdíl od chudých obyvatel okolních vesnic si nemuseli dělat starosti s tím, zda mají dostatek jídla, aby přežili zimu. To byla jedna z výhod života ve víře - přinejmenším pokud byl člověk mnichem v Charibonu.

Klášterní město se věnovalo běžnému životu bez ohledu na rozmary počasí a rituály zůstaly stejně neměnné a předvídatelné jako roční období samotná. Ve skriptoriích a refektářích plály ohně, přikrmované dřevem, nařezaným a připraveným během léta a podzimu. Na stolech se daleko častěji objevovalo nasolené a uzené maso, stejně jako zásoby, uložené v rozsáhlých sklepeních s kořenovou zeleninou. Podnikaví rybáři sice vysekávali do silného ledu díry, aby se na stoly nejvyššího pontifika a generálního vikáře alespoň tu a tam dostaly čerstvé ryby, ale v zimě byl Charibon podoben spíše podřimujícímu medvědovi, který pomalu žije z toho, co si nahromadil během předchozích měsíců, a tiše bručí ze spaní. Kromě několika odvážných a dostatečně odhodlaných (nebo zaplacených) kurýrů, kteří se probili vánicemi a závějemi, bylo město od zbytku Normannie odříznuto a tak tomu bude ještě několik týdnů, než teplota poklesne ještě níž a sníh pod krustou ztvrdne, takže se z něj stane bělostná silnice pro sáně tažené mezky.

Z hor se stahovali jako ostatně každý rok vlci a za nocí se jejich melancholické vytí rozléhalo arkádami a kolem katedrály. Za

nejhoršího počasí a nejkrutějších mrazů se občas plížili podél zdí v ulicích samotného Charibonu, takže nebylo bezpečné chodit za nocí bez doprovodu. Jednotky almarských vojáků posádkou ve městě pravidelně obcházely přidělené okrsky a čistily prostory města od nebezpečných vetřelců.

Bylo po komplině. Už před dvěma hodinami byly zpívány nešpory, mniši se navečeřeli a většina se v celách připravovala ke spánku. Celý Charibon se chystal ke dlouhé noci v půli zimy a ze hřebenů Cimbrických hor hnal vítr mraky sněhu, provázené vytím vlků. Ulice klášterního města byly opuštěné a i justiciáriové katedrály se zavírali v komnatách, jakmile zastřihli knoty ve votivních lampách a zavřeli velká křídla dveří hlavního charibonského svatostánku.

Albrec zaslechl tiché klepání na dveře, otevřel je a zachvěl se v závanu mrazivého větru, který mu pronikl do cely.

„Připraven, Albreku?" Na chodbě stál Avila, zahalený v kápi a vlněné šále.

„Nikdo tě neviděl odcházet?"

„Celé dormitorium má hlavu pod přikrývkami. Dneska je třeskutě mrazivá noc."

„Přinesl jsi lampu? Budeme potřebovat dvě."

„Mám, a dobrou. Do ranních modliteb ji nikdo hledat nebude. Víš určitě, že to všechno chceš provést?"

„Ano. A ty?"

Avila si povzdechl. „Vůbec ne. Ale už v tom vězím až po krk. A kromě toho máme my zvědavci těžký život -je to jako svěděni na místě, kde se nemůžeš poškrábat."

„Dnes v noci možná najdeme způsob, jak tě toho svěděni zbavit, Avilo. Na, vezmi tohle." Malý mnich strčil příteli zakladateli do ruky něco tvrdého, hranatého a těžkého.

„Motyka! Kde jsi ji ukradl, pro lásku svatých?"

„Říkejme tomu půjčka pro větší slávu boží. Mám ji ze zahrady. Pojďme - už je nejvyšší čas, abychom se dali na cestu."

Vyšli společně z Albrekovy cely a tiše kráčeli po širokých chodbách kapitulního domu, kde Albrec spal. Díky svému postavení pomocného knihovníka měl celu jen sám pro sebe, zatímco Avila spal v

dormitoriu s tuctem dalších mladších mnichů zakladatelů, neboť odložil kutnu novice teprve před třemi lety.

Přešli ledové nádvoří, kde se jim kutny vzdouvaly pod náporem kousavého větru. O několik minut později už dorazili ke dvoukřídlým dveřím knihovny svatého Gara-sa. Ale Albrec vedl přítele za roh ojíněné budovy, bořil se zmrzlýma nohama v sandálech do napadaného sněhu a zastavil se před napůl zavátým postranním vchodem. Strčil do zámku klíč, s cvaknutím jím otočil a opřel se o vrátné.

„Takhle je to nenápadnější," zabručel, protože závěsy dveří byly ztuhlé. „Nikdo neuvidí, že jsme přišli a odešli."

Ale Avila se rozhlížel po zasněžené ulici. „Zatraceně, Albreku - a co naše stopy? Nechali jsme jich ve sněhu tolik, že by si jich všiml i slepý."

„S tím se nedá nic dělat. S trochou štěstí do rána zapadají novým sněhem. Tak už pojď, Avilo."

Vysoký zakladatel potřásl hlavou a následoval drobného přítele do zatuchlé temnoty knihovny, prosáklé vůní starého papíru. Albrec za nimi zamkl a chvilku zůstali stát mlčky, polekaní naprostým tichem masivních zdí a trpělivých knih, v němž se vítr proměnil v pouhou ozvěnu, sténající v trámoví u stropu.

Avila vytáhl křesadlo a když zapálil lampu, rozběhly se jejich stíny po zdech. Shodili si kápě na ramena a setřásli sníh z ramen.

„Jsme tu sami," řekl Albrec.

„Jak to víš?"

„Znám tohle místo a byl jsem tu v zimě i v létě. Dokážu vycítit, kdy je knihovna prázdná - nebo přinejmenším tak prázdná, jak to jen vzpomínky dovolují."

„Takové věci neříkej, Albreku. Už tak jsem nervózní jako zajíc na jaře."

„Tak pojďme a drž se poblíž mě. A ničeho se nedotýkej."

„Dobře, dobře. Veďme, mistře knihovníku."

Mlčky procházeli mnoha místnostmi, chodbami a sály knihovny a vysoké police plné svitků, svazků a listin se nad nimi tyčily jako zdi. Pak začali sestupovat po úzkých schodištích; Avilovi připadalo, že musela být vytesána do samotných zdí budovy. Nakonec zvedli padací dveře, skryté pod prošlapanou rohoží. Do naprosté temnoty vedly příkré schody. Katakomby.

Slézali dolů a váha a velikost knihovny je halila jako oblak. To, že panuje hluboká zimní noc a v horách vyjí smečky vlků, by nemělo na věci nic měnit, ale nějakým způsobem se to projevovalo i zde. Oba se cítili neuvěřitelně osaměle a odloučeně, když klopýtal! mezi nahromaděnými sutinami katakomb a kašlali, jak je v hrdlech dráždil prach, který se zvedal pod podrážkami jejich sandálů. Připadali si jako dva průzkumníci, kteří se náhodou ocitli v troskách dávno mrtvého města, a teď prolézají jeho útrobami jako červi břichem mrtvoly.

„Která stěna je severní?" zeptal se Avila.

„Ta nalevo. Je vlhčí než ostatní. Drž se za mnou a nezakopni. "

Prohmatávali si cestu podél zdí a občas zvedali lampu, aby si prohlédli kamennou strukturu. Tesaná žula, samotné tělo hor, byla opracována, jako by to byl pouhý jíl.

„Fimbrijci museli tohle místo vysekávat nejméně dvacet let," vydechl Avila. „Pevný kámen a ani stopa po maltě."

„Byli to zvláštní lidé, tihle stavitelé říše," odpověděl Albrec. „Připadá mi, že měli nutkání zanechat po sobě na světě nesmazatelnou stopu. Ať už šli kamkoli, všude budovali stavby, které je měly přežít. Polovina veřejných budov všech pěti ramusianských království pochází z dob Fimbrijské hegemonie a nikdo od té doby v takovém měřítku nestavěl. Starý Gambio tvrdí, že to byla právě pýcha, co přivedlo říši ke zkáze. Bůh je pokořil, protože si mysleli, že mohou ovládat svět, jak se jim zachce."

„A to také dělali - nejméně celá tři staletí," poznamenal Avila suše.

„Tiše, Avilo. Už jsme tady." Albrec trochu odtáhl lampu od stěny, neboť se zde nacházely místo pevné skály kameny spojené zdivem. Světlo padlo do díry, kde byla nalezena část Albrekova tajuplného dokumentu.

„Rozsviť druhou lampu," požádal malý antillan a sáhl do díry s takovým nedostatkem rozpaků, až se Avila zachvěl. Mohlo tam na něho číhat cokoli.

„Na druhé straně té díry je místnost, o tom nepochybuji. Přinejmenším nějaký větší prostor."

Avila našel mezi okolními troskami a smetím proražený soudek. Postavil jej a položil na něj obě lampy. „Co teď? Motyka?"

„Ano. Dej mi ji."

„Ne, Albreku. Sice jsi statečný, ale pro takovouhle práci stavěný nejsi. Malinko ustup a dávej pozor, jestli někdo nejde."

Avila pozvedl těžký nástroj, vteřinu si zeď prohlížel, jako by si vybíral to nejlepší místo, a pak se v krátkém a prudkém oblouku motykou rozmáchl proti drolící se maltě.

Ozvala se ostrá rána, která jim připadala neuvěřitelně hlasitá. Avila se zarazil.

„Víš jistě, že nás nikdo nemůže slyšet?"

„Knihovna je opuštěná a navíc jsme pět poschodí pod ní. Důvěřuj mi."

„Důvěřovat mu," vzdychl si Avila zmučeným hlasem. A pustil se s motykou do práce.

Stará malta praskala a odpadávala na zem v hustých sprškách. Avila mlátil do zdi, dokud se nezačaly uvolňovat jednotlivé kameny. Plochou stranou motyky je vyviklával a brzy udělal díru šest palců hlubokou a dvě stopy širokou. Ustal v práci a otřel si čelo.

„Albreku, jsi jediný člověk, kterého znám, který mě kdy přinutil zpotit se uprostřed zimní noci."

„No tak, Avilo, už jsi skoro na druhé straně!"

„Dobře, dobře, pane šafáři."

Stačilo ale opravdu už jen několik ran a pak je najednou skoro zavalila lavina kamenů a malty. Mrak prachu zahalil světlo lamp jako žlutá mlha a přiměl je ke kašli.

Albrec popadl jednu lampu, vrhl se na kolena a strčil zdroj světla do díry, která se tam náhle otevřela.

„U všech svatých, Albreku!" zašeptal Avila vyděšeně. „Podívej se, co jsme udělali! Tuhle díru už nikdy nedokážeme spravit."

„Tak před ni naházíme nějaké odpadky a věci," řekl Albrec netrpělivě a pak dodal náhle chraptivým hlasem: „Avilo, my se za tu zeď dostali. Vidím, co je na druhé straně."

„A co tam vlastně je? "

Ale Albrec už mu mizel z dohledu, lezl do díry a rameny uvolňoval další prach a maltu. Vypadal jako králík, který se pokouší zavrtat do příliš malé nory.

Albrec už dokázal vstát. Sotva si uvědomoval Avilovy napjaté otázky z druhé strany zdi, když se napřímil a zvedl lampu.

Místnost - neboť nic jiného to nebylo - měla vysoký strop. Stejně jako zdi katakomb, které právě opustil, i její stěny tvořila pevná skála. Ale tato prostora nebyla vytvořená lidskou rukou. Z nepravidelného stropu mířila k podlaze kopí stalaktitů a stěny byly nerovné, hrubé. Albrec si užasle uvědomil, že nestojí v místnosti, ale v přírodní jeskyni. V podzemním dómu, který lidé objevili před dávnými lety a který byl v daleko méně dávné době zazděn.

Stěny pokrývaly malby.

Některé byly hrubé a divošské a zobrazovaly zvířata, o nichž sice Albrec slyšel, ale nikdy je neviděl - mramorovce se zakřivenými kly a malinkýma očima, jednorožce s rohy krátkými a vlky, z nichž se někteří pohybovali po dvou nohou a jiní po čtyřech.

Malby byly prosté, ale působivé, elegantní linie, kterými byli tvorové načrtnuti, v sobě nesly hladkou důvěrnost. Byl v nich naturalismus, který se vůbec nedal srovnávat se stylizovanými ilustracemi rukopisů moderních dob.

V poblikávajícím světle lampy se skoro zdálo, jako by se pohybovali, jako by putovali po stěnách ve stádech a smečkách za svými dávno zmizelými druhy.

Toto všechno Albrec přelétl jediným pohledem. Jeho pozornost přivábilo něco jiného. Ze šera na něho vyskočil stín a on málem upustil lampu. Pak se rychle přežehnat znamením Svatého.

U vzdálené stěny stála socha, vyšší než on.

Zpodobňovala muže s vlčí hlavou, který měl pozvednuté paže, a zvířecí tlama byla otevřená dokořán. Za ním byl ve stěně vyryt a vybarven v kruhu pentagram, který jako by ve světle lampy žil vlastním životem. Před sochou byl umístěn malý oltář, a v jeho povrchu byla vytesána hluboká rýha. Kámen, z něhož byl oltář vyroben, měl podivnou barvu, jako by sám byl prosáklý nějakými dávnými neodpustitelnými hříchy.

Albrekovi se za zády ozvalo nečekané zarachocení kamene, při němž nadskočil a málem vypískl hrůzou, a pak se u otvoru ve zdi napřímil Avila, který si z kutny oprašoval vydrolenou maltu a tvářil se přísně a užasle zároveň.

„U krve Svatého, Albreku, proč jsi mi neodpovídal?" A pak dodal: „U milosrdného Boha, co je tohle?"

„Kaple," odpověděl Albrec chraptivým hlasem skoro nesrozumitelně.

„Cože?"

„Místo uctívání, Avilo. Lidé tady kdysi, v dávných temných dobách, skládali hold."

Avila si pečlivě prohlížel odpudivou sochu a držel lampu vedle otevřeného čenichu.

„Tohle je stará sochařina. Neohlazená, neumělá. Který ze starých bohů to ale může být, Albreku? Rohatý to rozhodně není."

„Nemám ponětí, jestli to má být vůbec nějaký bůh, ale rozhodně se tady obětovalo. Jen se podívej na ten oltář."

„Krev, jistě. U zubů samotného pekla, Albreku, co je potom tohle?" A Avila vytáhl z kutny nůž s pentagramem, který tu našli během poslední návštěvy katakomb.

„Nejspíš obětní dýka. Proč jsi ji sem přinesl? "

Avila se ušklíbl. „Popravdě řečeno jsem ji tady chtěl někde ztratit. Už ji nechci mít u sebe."

„Mohla by být důležitá."

„Mohla by být nebezpečná. Dokážeš si představit, jak se celou záležitost snažím vysvětlit justiciáriovi, kdyby ji u mě našli?"

„Tak dobře." Albrec udělal několik kroků, aby si posvítil lampou i do těch nejtemnějších koutů místnosti. „Zapomínáme ale, proč jsme sem vlastně přišli. Pomoz mi najít další kusy toho dokumentu, Avilo, a jestli chceš, tak tu věc zahoď."

Avila upustil dýku na zem a pomohl Albrekovi probrat hromady smetí, které pokrývaly podlahu prostory. Zdálo se, jako by sem před nějakými sty lety někdo vysypal polovinu celé knihovny a nechal ji tu hnít. Šlapali po zbytcích rukopisů a kolem stěny se vršily zbytky zpráchnivělého vella jako značka nejvyššího přílivu. Klečeli v útržcích, zvedali si zbytky k nosům a mžourali na vybledlá a potrhaná písmena ve světle lamp.

„Je tu sucho, jinak by na tom vyrostly houby," podotkl Avila a odhodil jednu nečitelnou stránku. „Zvláštní - a přece je ta stěna zvenčí vlhká, jak jsi ostatně sám říkal. Co se tady vlastně stalo, Albreku? Co je tohle za spisy a proč je hluboko v podzemí Charibonu ukryta taková ďábelská kaple? "

Albrec pokrčil rameny. „Lidé na tomhle místě žili už před tisíci lety a stavěli si domy na zbořeništích obydlí, která zanikla dávno předtím. Tehdy nejspíš byla tahle jeskyně blíž k povrchu."

Nacházeli části textů, napsané merduckým jazykem s nádhernými písmeny a naprosto bez ilustrací. Na jedné skupině stránek byly narýsovány čáry a diagramy, které připomínaly dráhy hvězd. Na jiné bylo nakresleno lidské tělo, ale zbavené kůže, takže byly jasně viditelné všechny svaly a žíly. Oba mniši se přežehnali znamením Svatého.

„Kacířské texty," usoudil Avila. „Astrologie, čarodějnictví. Teď už chápu, proč je tady zazdili."

Ale Albrec zavrtěl hlavou. „Tohle jsou vědomosti, Avilo. Zazdili tady vědomosti. Rozhodli se jménem všech lidí, co můžeme a nesmíme vědět, a zničili všechno, s čím nesouhlasili."

„Kdo jsou ti 'oni', Albreku?"

„Tví bratří, Avilo. Zakladatelé."

„Možná tak jednali pro dobro lidstva."

„Možná. To se ale nikdy nedozvíme, protože vědomosti, které zničili, jsou ztraceny navždy. Nikdy to nedokážeme posoudit sami."

„Ne každý je tak učený jako ty, Albreku. Vědomosti mohou být nebezpečné, pokud se dostanou do rukou hlupáka."

Albrec se usmál. „Mluvíš jako jeden z tvých monsignorů, Avilo."

Avila se zašklebil. „Nemůžeš změnit, jak to na světě chodí, příteli. To nedokáže žádný člověk. Můžeš dělat jen to, co ti přikáží, a dělat to poctivě a ze všech sil."

„Tak mě napadá, jestli by s tím souhlasil Ramusio."

„A co myslíš, kolik asi takovýchhle Ramusiů během posledních pěti set let zemřelo na hranicích?" zeptal se Avila. „Snaha změnit běh světa mi připadá jako ten nejlepší způsob, jak podstatně zkrátit dobu, kterou by na něm jinak člověk mohl strávit."

Albrec se uchechtl, ale pak ztuhl. „Avilo! Myslím, že to mám!"

„Ukaž."

Albrec zvedl několik otrhaných stránek, svázaných dohromady zbytky plátěného přebalu.

„Písmo je stejné a rozložení na stránce souhlasí. A tady je titulní list!"

„No? Co na něm stojí?"

Albrec se odmlčel a nakonec přečetl tiše a uctivě: „'Pravdivé a věrné vylíčení života milosrdného svatého Ramusia, sepsané jeho společníkem a učedníkem od počátku dnů jeho kázání.'"

„Nosný titul," zabručel Avila. „Ale kdo to napsal?"

„'Rukou Honoria z Neyru'. Sám svatý Honorius, Avilo."

„Cože? Ten, co napsal *Knihu Honoriovu?"*

„Přesně tak. Muž, který stál u zrodu řádu bratří mendikantů, jeden ze zakladatelů církve."

„Jeden ze zakladatelů halucinací," zamumlal Avila.

Albrec si strčil torzo knihy do kutny. „To je jedno. Pojďme odsud. Máme to, pro co jsme přišli."

Vstali, aby si oprášili z kolen zbytky rozpadlých papírů, a v tom okamžiku se za nimi ozvalo zarachocení. Oba zároveň se otočili a plamínky lamp v jejich rukou se zachvěly, aby nakonec osvětlily postavu bratra Commodia, který k nim prolezl dírou ve stěně, která vedla do katakomb.

Vrchní knihovník se oprašoval stejně jako Avila s Albrekem, zatímco oba mladí mniši na něho hleděli s hrůzou. V jedné obrovské ruce držel motyku, kterou nechali ležet před otvorem. Usmál se.

„Jaké zvláštní setkání, Albreku. A vidím, že sis sem přivedl i našeho krásného Avilu. Jaké potěšení."

„Bratře, my - právě jsme -"

„Není třeba, Albreku. Teď už není žádného vysvětlování zapotřebí. Tentokrát jsi zašel příliš daleko."

„Neudělali jsme nic špatného, Commodie," bránil se Avila prudce. „Nikomu není zakázáno sem chodit. Nemůžeš nás z ničeho obvinit."

„Zmlkni, ty jeden mladý hlupáku," odsekl Commodius. „Ničemu nerozumíš. Ale tady Albrec chápe - není to tak, příteli?" Commodiova tvář vypadala odporně s pobaveným výrazem a úšklebkem spokojeného chrliče; uši měl příliš dlouhé na to, aby byly skutečné a oči odrážely světlo lampy podobně jako oči psí.

Albrec zamrkal, jako by se snažil zbavit prachu pod víčky. Něco v něm se jakoby uklidnilo, jako by nastalou situaci přijalo.

„Tys věděl, že to tu je," řekl. „Tys to věděl celou dobu."

„Ano, věděl jsem to celou dobu stejně jako všichni hlavní knihovníci, kteří toto místo spravovali přede mnou. Předáváme si

podobné informace, stejně jako si předáváme klíče od hlavních dveří. Jednoho dne jsem to všechno mohl předat já tobě, Albreku."

„K čemu by mi to bylo?"

„Nesnaž se mě přesvědčit, že jsi tupec, Albreku. Nebo si snad myslíš, že je to jediná tajná místnost v těchto poschodích? Jsou jich tu desítky a v temnotě a tichu v nich hnijí zmizelé vědomosti mrtvých věků, ztracené generace nahromaděných informací, které byly prohlášeny za příliš škodlivé, kacířské nebo nebezpečné na to, aby je znali obyčejní lidé. Jak bys jednal ty, kdybys je měl všechny na starosti, Albreku?"

Malý mnich si olízl oschlé rty. „Proč?" zeptal se.

„Proč co?"

„Proč se tak bojíte vědomostí? "

Commodius si nadhodil motyku v ruce. „Moc, bratře. Moc spočívá ve vědomostech, ale i v nevědomosti. Zakladatelé ovládají svět informacemi, které znají jen oni a které zadržují před ostatními. Nemůžeš dát lidstvu svobodu vědět všechno, co se mu zachce; to by zplodilo pouze anarchii. Vezmi si například ten dokument, který jsi tady dole našel - ten, který ses snažil tak špatně skrývat ve své cele společně s ostatními kacířskými knihami, které jsi z knihovny vynesl: tak politováníhodný pokus o záchranu uhlíku z očistného ohně."

Albrec zbledl jako prostěradlo. „Tohle jsi také věděl?"

„Četl jsem desítky podobných svazků a všechny jsem zničil. Proč si jinak myslíš, že dnes neexistuje jediná zpráva o životě Svatého, sepsaná jeho současníkem? V tom dokumentu se skrývá daleko větší síla, než jakou vládne kterýkoli král. Ty staré stránky, které jsi objevil, obsahují slova, která by převrátila celý svět. To se nestane. Přinejmenším ne nyní."

„Ale je to přece *pravda,"* vybuchl Albrec a málem mu přitom vyhrkly slzy. „Jsme přece lidé boží. Je naší povinností -"

„Naší povinností vůči církvi je spravovat lidstvo jako dobří pastýři. Co si myslíš, že by se stalo, kdyby prostí lidé zjistili, že Ramusio a Ahrimuz jsou jedna a táž osoba? Nebo že Ramusio nebyl vyzvednut do nebe, ale byl spatřen, jak odjíždí na mezkovi do zapomnění? Církev by se otřásla v samotných základech. Základní články naší víry by byly podrobeny kritice. Lidé by možná mohli začít pochybovat i o existenci samotného Boha."

„Řekl jsi nám, proč hodláš udělat to, co hodláš udělat," pronesl Avila se vší přezíravostí šlechtice. „Možná bys teď mohl být tak laskav a udělat to a neunavovat dál naše uši."

Commodius se podíval na vysokého zakladatele, který před ním stál nadutý jako princ. „Ach, Avilo, tys byl vždycky aristokrat až do morku kostí, že? Zatímco já jsem jen obyčejný koželuhův syn, prostého původu stejně jako Albrec - a to i navzdory svému černému rouchu. Jakým jsi mohl být přínosem pro náš řád. Nu, nemělo se to stát."

„Co tím chceš říct? " zeptal se Albrec a v hlase se mu znovu ozval strach, dřívější zármutek byl překryt děsem.

„Je přece jasné, k čemu tady bezpochyby došlo. Dva mniši se stali oběťmi nepřirozených vášní, což se občas v našich řadách stává. Jeden pobízí druhého k černé magii a okultním rituálům" - Commodius pokynul motykou k soše s vlčí hlavou - „a dochází k hádce a rvačce. Milenci se zavraždí navzájem a jejich těla zůstanou ležet před ďábelským oltářem, který pošpinil jejich mysli. Ne že by těla kdokoli v dohledné době našel. Rozumějte, kdo sem dolů vůbec kdy přijde - a kdo se bude hrabat za hromadou rozbitých věcí, nahrnutých u jedné stěny katakomb?"

„Columbar ví, že jsme se sem vypravili -" vyhrkl Avila, ale Commodius ho přerušil.

„Želbohu, bratr Columbar dnes v noci zemřel ve spánku, mírumilovně a v boží milosti, a jeho hlava spočívá na polštáři, který mu zastavil dech."

„Nevěřím ti," vyštěkl Avila, ale jeho nadutost se pomalu vytrácela.

„Na tom, jestli mi věříš, nebo ne, mi nesejde ani v nejmenším. Už teď jsi mrtvý, bratře."

„Tak nás zabij oba," vyzval ho Avila a postavil lampu na zem, jako by se připravoval k boji. „No tak, Commodie: opravdu máš na to, abys nás zabil oba?"

Commodiova tvář se roztáhla v úsměvu tak divokém a zvířecím, až se zdálo, jako by odhalil všechny zuby.

„Mohu ti slíbit, že mám na mnohem, mnohem víc."

Motyka zazvonila na podlaze.

„Svět je zvláštní místo, bratří," byl to Commodiův hlas, ale zněl nyní nějak jinak, jako by jeho majitel mluvil do sklenice. „Pod božím nebem přebývá daleko víc neuvěřitelných věcí, než o jakých sis kdy

nechal zdát, Albreku. Mohl jsem z tebe udělat nenasytného uživatele nekonečného proudu vědomostí. Dokázal bych ukojit tvou žízeň a odpovědět na každou otázku, kterou by tvá hladová mysl kdy mohla zplodit. Je to jen tvá ztráta. A ty, Avilo - můj krásný Avilo - z tebe jsem se mohl radovat a pomoci ti ve vzestupu. Nyní to budeme muset udělat jinak. Sledujte mne, děti, a poznejte tu největší a poslední zkušenost ze všech..."

Commodius zmizel. Místo něj se před nimi tyčila obrovská a temná postava velkého lykantropa, vlkodlak s jasnýma očima uprostřed hromádky černé zakladatelské kutny.

„Smiřte své duše s Tím, jenž vás zplodil," řekl netvor. „Já vám ukážu skutečnou tvář boží."

A skočil.

Albrec bleskurychle uhnul, ztratil rovnováhu a upadl tváří na podlahu. Avila sebou mrskl na druhou stranu a vrhl se po motyce. Ale netvor byl příliš rychlý. Chytil ho ještě ve vzduchu a drápy mu rozerval kutnu na cáry. Stačilo jedno máchnutí silnou paží a Avila letěl přes jeskyni a s nechutným zaduněním narazil do stěny. Vlkodlak se zasmál a otočil se k Albrekovi.

„Bude to rychlé, můj malý kolego, můj neúnavný knihomole."

Popadl Albreka pod krkem a zvedl ho do vzduchu, jako by to byl slaměný panák. Obrovské čelisti se rozevřely a malého mnicha zasáhl puch zkaženého dechu.

Ale to už se vrátil Avila - z rozražené tváře mu crčela krev - a zvedl v pěsti něco lesklého. Udeřil netvora do zad a snažil se prorazit srst a silnou kůži, ale nevyšlo to. Netvor upustil Albreka na podlahu a otočil se.

Antillan omráčeně sledoval, jak vlkodlak, který býval Commodiem, znovu mrštil jeho přítelem přes celou šířku jeskyně. Jeho vlastní lampa se rozbila a zhasla a bojiště nyní osvětloval jedině plamínek lampy Avilovy, takže se po stalaktitech míhaly obrovské divoké stíny, které připomínaly bitvu titánů.

A světlo zazářilo i na něčem, co leželo mezi troskami na podlaze.

Albrec k tomu dolezl a sevřel dýku s pentagramem v pěsti. Slyšel, jak Avila vyrazil poslední zoufalý výkřik vzdoru a nenávisti, a pak se vrhl netvorovi na záda.

Vlkodlak se napřímil a sekl tesáky přes rameno tak, že ze strany přejely po Albrekově krku. Ten ale necítil nic: ani strach, ani bolest, pouze odtažité odhodlání. Zabodl dýku s pentagramem hluboko do proměněncových zad a čepel prorazila tvrdé svalstvo, pronikla dovnitř až po jílec a zaskřípěla na obratlech.

Vlkodlak prudce trhl hlavou dozadu, takže týlem narazil do Albrekova čela takovou silou, až se mnichovi před očima roztančila krvavá světla, jeho sevření povolilo a netvor se zhroutil na podlahu jako loutka s přetrženými vodícími provázky.

Z hrdla se mu ozvalo zvláštní, bublavé zasténání. Znovu se proměnil v Commodia, nahého, užaslého a bezvládného. Ze zad hlavního knihovníka trčel jílec dýky.

Otočil se k Albrekovi, nevěřícně se na něho podíval, zavrtěl hlavou, jako by ho okolnosti přivedly do rozpaků, a pak se na malého mnicha zhroutil a vyrazil mu dech. Albrec omdlel.

Kapitola osmnáctá

Blizard na ně zaútočil v okamžiku, kdy přecházeli horský předěl. Průsmyk v několika minutách zmizel a svět se proměnil v bílé prázdno, beztvaré jako výhled zapařeným oknem.

Zástup se zmateně zastavil a muži se pustili do boje s prudkým větrem, který do nich neúnavně bušil, a pokoušeli se postavit stany z hrubého plátna. Byla to otupělá, dlouhá bitva s bolestí a únavou, během níž prsty modraly a ztrácely cit, jak v nich pozvolna zamrzal příliv krve, chřípí křehlo a ve vousech mužů tvrdl led. Ale nakonec byl Abeleyn i s doprovodem chráněn alespoň přístřeškem a ti nejzkušenější táborníci se snažili zažehnout plameny pod otepmi dřeva, které sem s sebou táhli až z nížin.

Exkomunikovaného krále doprovázel domů přes hřeben Hebrosu značně prořídlý houfec. Námořníky, zraněné a slabší vojáky nechali dole, kde se o ně starali sedláci z podhůří, společně s oddílem nezraněných veteránů, kteří měli stát na stráži, neboť ačkoli byli lidé v této části světa poddanými hebrionské koruny, byli tvrdí a chtiví, takže se jim nedalo věřit ani co by se za nehet vešlo, co se týkalo poskytnutí pomoci bezmocným mužům. S Abeleynem tedy putovalo méně než

padesát mužů, když se začali šplhat po úbočích Hebrosu, který tvořil páteř jeho království. Král sám šel pěšky stejně jako jeho poddaní, neboť na jediném koni, kterého měli, seděla paní Jemilla a ten tucet mezků, které zrekvírovali v podhorských vesnicích, byl naložen dřevem na otop a těmi chudými zásobami, které vypáčili z nepříliš přátelských lidí v nížině.

Na cestě už byli osmý den. Byl to jedenáctý den forgistu, nejtemnějšího měsíce v celém roce, a do Abrusia jim stále ještě zbývalo dvacet mil.

Paní Jemilla se pevně zabalila do kožešiny a nařídila zbývající služebné, aby jí od jednoho z ohňů přinesla něco k jídlu. „A opovaž se vrátit s tím prokletým nasoleným vepřovým, to z tebe nechám stáhnout kůži," dodala.

I navzdory tomu, že byla ubytována v nejteplejším stanu, který s sebou měli a u vchodu plál oheň, jí byla zima. Začínala litovat, že trvala na společné cestě s Abeleynem do Abrusia, ale nemohla si dovolit pustit krále z dohledu. Napadlo ji, co je asi čeká v tom starém hlučném domově, který sténal pod nadvládou rytířů církve a šlechticů.

V jejím lůně přebývalo Abeleynovo dítě - přinejmenším o tom celý svět přesvědčovala. Kdyby jeho pokus získat království zpět vyšel naprázdno, propadla by životem. Noví vládcové Hebrionu by nedovolili levobočkovi svrženého krále žít. Protože nosila Abeleynova potomka, ve vlastním těle přenášela i svůj rozsudek smrti.

Pokud selže.

A on s ní vůbec nechce mluvit! Copak si myslí, že je nějaká obyčejná urozená kurtizána, nějaká přihlouplá fifiena, která mimo ložnici nedokáže myslet na nic? Snažila se z něho informace nějakým způsobem vydolovat, ale zůstal uzavřený jako ústřice.

Ten rozedraný dravec, který tu a tam přilétal a zase odlétal, byl familiár toho čaroděje Golophina - to věděli všichni. Přinášel králi čerstvé zprávy o situaci v hlavním městě. Ale jak ta situace vlastně vypadala a jak se vyvíjela? Abeleyn byl v mnoha ohledech ještě stále chlapec - přinejmenším pokud šlo o lože - ale dokázal náhle zmlknout a upřít na ni ten svůj pohled, jako by snad čekal omluvu za nějakou nevyřčenou urážku. Právě tehdy se v něm projevoval král a Jemilla z něho v tom okamžiku měla hrůzu, i když se snažila využít veškeré své

schopnosti a zkušenosti, aby to na sobě nedala znát. Pak už se nesnažila více naléhat a toto vědomí vlastní bezmoci ji nesmírně trýznilo. Neznala ani zlomek Abeleynových úmyslů stejně jako ten nejprostší voják z osobní stráže.

Myšlenky jí přeskočily zpět k ní samotné. Za křehkými stěnami stanu burácel blizard a ona se náhle rozpomněla na Richarda Hawkwooda, na toho námořníka, který byl kdysi jejím milencem a odplul na moře před dobou, která jí připadala jako věčnost. Kde je teď- stále ještě na moři, nebo pod hladinou? Vzpomínal na ni, když rázoval po velitelské palubě nebo když čelil všem těm nebezpečím a hrozbám, které se mohly objevit v nepoznaných krajích, k nimž dopluly jeho lodě?

Dítě, ten malý uzlíček v jejím lůně, je jeho syn. To by se mu líbilo: syn, který dál ponese jeho jméno, něco, co mu ta jeho ufňukaná manželka nikdy nebyla schopna dát. Ale Jemilla měla pro svého potomka daleko větší plány. Nebude to obyčejný syn lodního kapitána, ale následník trůnu. Jednoho dne se stane matkou krále.

Pokud Abeleyn neselže. Pokud se dá nějakým způsobem zabránit jeho zásnubám s tou astarackou princeznou. Pokud.

Jemilla se pustila do spřádání plánů, vytvářela si vlastní svět vzájemně propojených spiknutí, zatímco venku duněl a řval blizard a průsmyky Hebrosu se pod přívalem sněhu uzavíraly.

Na celé dva dny se musel Abeleyn s doprovodem uchýlit pod ochranu stanů a čekat, až bouře poleví. Nakonec vítr utichl a sníh přestal padat. Když se vynořili z napůl pohřbených stanů, ocitli se v proměněném světě, bílém a oslňujícím, pokrytém závějemi, pod nimiž by dokázali zmizet mezkové. Pod jasnou, kobaltově modrou oblohou se na ně mračily horské štíty; z vrcholů vítr odnášel dlouhé chocholy napadaného sněhu.

Vlekli se dál. Jako první šli nejsilnější muži, aby prošlapali cestu ostatním, brodili se závějemi a s námahou proráželi přehrady sněhu.

Tímto způsobem cestovali další dva dny, zatímco obloha byla čistá a vzduch rezavě mrazivý. Čtyři mezkové padli během nejkrutější noci a ráno našli jednoho z mužů, který držel hlídku, sedět na místě ztuhlého, shrbeného, s rysy pokrytými tvrdou jinovatkou a s arkebuzou přimrzlou k ruce; jeho oči vypadaly jako dvě prázdná, zamrzlá okna. Ale konečně

se zdálo, že hory po stranách ustupují. Před nimi se otevíral průsmyk a plocha sněhu jim pod nohama klesala. Překročili nejvyšší bod Hebrosu a nyní postupovali stálým tempem dolů do podhůří, do obydlených krajů, na šlechtická léna a do rozlehlých zemědělských oblastí, kde se pěstovaly olivy a hrozny, kde se rozkládaly ovocné zahrady a pastviny. Čekal je daleko vlídnější svět, kde budou lidé příchod svého krále vítat s radostí.

Přinejmenším v to Abeleyn doufal.

Posledního večera v horách se utábořili a začali opékat kusy masa, které vyřízli z mrtvol umrzlých mezků. Na zemi stále ještě ležel sníh, ale zde už to byl jen lehký potrhaný poprašek, pod nímž na tvrdé hlíně stále ještě ležela hnědá horská tráva, na kterou se ti z mezků, kteří cestu přežili, okamžitě hladově vrhli. Abeleyn se vyšplhal na nedaleký skalní výběžek a podíval se na tábor, který se pod ním rozkládal a svými obyvateli připomínal spíš ležení bandy uprchlíků než doprovod krále. Seděl ve studeném větru a sledoval, jak se od podhůří táhne v nadcházejícím soumraku jeho tvrdé, mořem obklopené království a světla na statcích v nižších polohách označují ostrůvky obydlené souše.

Ozvalo se zašustění letek a kousek od krále přistál na skále Golophinův pták; začal si zobákem probírat pera, aby si je alespoň trochu uspořádal a urovnal. Kdyby to byl tvor čiré přírody, nedokázal by v tomto stavu vůbec létat, ale Golophin jej udržoval při životě a při schopnosti překonávat velké vzdálenosti pomocí dweomeru, takže raroh byl stále ještě schopen vyřizovat mágovy vzkazy.

„Jaké mi přinášíš zprávy, příteli?" zeptal se Abeleyn raroha.

„Mám důležité zprávy a je jich spousta, Veličenstvo. Sastro di Carrera uzavřel s presbyterem Quirionem nějakou dohodu. Říká se, že se má stát příštím králem Hebrionu. "

Abeleyn tiše hvízdl. V obnošených cestovních šatech připomínal spíše mladého pastýře, který zde v kamenitých částech úpatí hor hledá ztracenou kozu - jenže obyčejný pastýř by neměl v temných kruzích pod očima vepsáno tolik starostí a ve vráskách, které se Abeleynovi táhly kolem nosu ke koutkům úst, začínala být patrná tvrdost. Zdálo se, že králův obličej poslední dobou odvykl úsměvům.

„Rovero a Mercado. Jak na tom jsou?"

„Zabarikádovali se v západní části dolního města, jak jsi nařídil. Došlo k několika prudkým srážkám s rytíři církve, ale žádný rozsáhlejší

boj zatím nepropukl. Vojáci, které Mercado pokládá za nespolehlivé, byli odděleni od ostatních, ale nedokázali zatknout Freisse. Byl na ně příliš rychlý a nyní setrvává mezi svými muži."

„Není jich ale tolik, aby nás dokázali nějak vážněji ohrozit," zabručel Abeleyn.

„Do města ale přicházejí další a další ozbrojenci, Veličenstvo. Už je jich skoro tisíc a většina nosí barvy rodu Carrerů."

„Sastrovi osobní vazalové. Předpokládám, že jejich nasazení je cenou za královskou korunu. Objevilo se o tomhle povýšení na trůn už něco oficiálního? "

„Zatím ne, chlapče. Jsou to jen řeči od dvora. Sequerové přirozeně zuří. Starý Astolvo dokáže udržet své horkokrevné syny na uzdě jen s největšími obtížemi. Nástupnické právo mělo náležet jemu, protože je královské linii Hibrusiů daleko blíž, ale on je odmítl. Říká se, že Sastro rozhazuje po celém městě zlato jako rýži na svatbě."

„Ožebračí se jen proto, aby se na ten trůn dostal. Ale co na tom záleží, když pak bude ovládat královskou pokladnici? Nějaké zprávy z mých lén?"

„Zatím klid. Tví vazalové se neodvažují cokoli podniknout. Rytíři a ozbrojenci ostatních rodů je pozorně sledují. Při sebemenší zámince by byli vyvražděni do jednoho."

Abeleyn měl několik starších tet a sešlého prastrýce. Rod Hibrusidů poslední dobou příliš nevzkvétal a nerozrůstal se. Tito příbuzní už dávno nechali všechny intriky na pokoji a dávali přednost tomu zůstat mimo dvůr a žít své spokojené životy v míru rozlehlých královských usedlostí severně od Abrusia.

„Takže je z toho vynecháme. Tak jako tak to můžeme vyhrát s muži, které už máme po ruce. Vrať se do města, Golophine. Řekni Roverovi a Mercadovi, že pokud bude Bůh stát na naší straně, měl bych k městu dorazit v průběhu čtyř dní. Chci, aby na mě čekala deset mil jižně od vnějšího kanálu loď. Je tam zátoka, jmenuje se Penderův přístav. Tam mě vyzvednou a připlujeme do Abrusia se všemi poctami a otevřeně. Alespoň budou mít lidé ve městě o čem přemýšlet."

„S obyčejnými lidmi nebudeš mít nejmenší potíže, Abeleyne," slíbil Golophinův raroh. „To jen šlechta chce vidět tvou hlavu naraženou na kopí."

„Tím lépe," řekl mladý král nevesele. „Běž už, Golophine. Chci tuhle věc vyřídit co nejrychleji."

Pták vyskočil do vzduchu a máchl křídly. Zůstala po něm sprška vypadlých per a mágův hlas.

„Jdi s Bohem, můj králi," popřál Golophin. „Až se potkáme příště, budeme oba v přístavu našeho hlavního města." A pak už pták vyrazil k úpatí kopců, ztracen proti černi hvězdami naplněné noční oblohy.

Utábořili se na noc, vděční osudu, že to nejhorší zimní počasí nechali za sebou v horách. Abeleyn se zabalil do cestovního pláště a dřímal u jednoho z ohňů, které rozdělali vojáci. Nechtělo se mu dnes v noci sdílet stan s Jemillou. Připadalo mu daleko příhodnější spát pod hvězdami, zatímco mu bude světlo plamenů vykreslovat pod víčky oranžové stíny.

Nespal ale dlouho. Podle postavení Srpu bylo krátce po půlnoci, když ho seržant Orsini jemným zatřesením probudil.

„Veličenstvo, omlouvám se, ale myslím, že bys to měl vidět."

Abeleyn se zamračil, zamrkal a nechal se vést ven z tábora ke skalisku, na němž seděl dříve. Orsini měl dostatečný výcvik a ducha k tomu, aby na ně umístil hlídku, protože místo skýtalo dobrý výhled do okolní krajiny. Voják tam stál i nyní, rychle zasalutoval a pak si začal znovu dýchat do zkřehlých dlaní.

„Nuže?" zeptal se mírně podrážděně Abeleyn.

Orsini ukázal na jihozápadní obzor. „Tam, pane. Co si o tom myslíš? "

Svět byl temný a spal pod nekonečným příkrovem hvězd. Ale na samotném obzoru něco žhnulo. Mohl to být opožděný západ slunce: nebe tam bylo rudé a oblaka hrála karmínovými odstíny. Ruměnec bez jediného zvuku zaléval celou čtvrtinu obzoru.

„Co myslíš, že by to mohlo být, Veličenstvo?" zeptal se Orsini.

Abeleyn několik vteřin sledoval vzdálenou záři. Nakonec si promnul oči a sevřel kořen nosu, jako by se chtěl zbavit zlého snu.

„Abrusio hoří," vydechl.

Přes celou šířku Normannie, za dvěma vysokými horskými hřebeny Malvennor a Cimbrických hor, dolů podél pobřeží Kardianského moře, v Torunně, hlavním městě Lofantyrova království.

Zde už nastalo jitro; slunce, které neozáří pobřeží Hebrionu ještě po několik dlouhých hodin, už stoupalo v plné záři nad střechy domů a ulice naplňoval ranní ruch tržišť. Podél cest stály v hustém šiku káry a vozy sedláků, kteří přivezli prodat do města své zboží, a do ohrad, které stály natěsnány pod městskou zdí na západě, byly nahnány ovce a dobytek. A za zdmi na severní straně města se nad zemí táhl kouř a puch uprchlických táborů jako vyrážka, zatímco torunnští vojáci stáli v branách a posílali zpět každého, kdo chtěl z tohoto směru vstoupit do města. Kdysi bohatí a blahobytní obyvatelé Aekiru se během několika posledních týdnů proměnili v žebráky a lupiče a těm nejpochybnějším uprchlíkům byl zakázán vstup do obezděného vnitřního města. Konvoje povozů Koruny stály připraveny s nákladem potravin, který měl uspokojit nejnutnější potřeby nešťastníků, ale Torunna byla ve válečném stavu a nemohla si dovolit příliš rozdávat.

Ten den pro Corfeho nezačal moc dobře. Kráčel po kamenných chodbách torunnského hlavního muničního skladu - Arzenálu - a poručík Ebro měl co dělat, aby mu stačil. Mužům jeho nové jednotky bylo po troše dohadování přiděleno jako ubikace několik kasárenských bloků a tísnili se v nich jako jablka v sudu. Ebro se. postaral, aby jim byly vydány příslušné potravinové příděly a šatstvo z městských skladišť, ale prozatím nedostali jediný kus zbroje, jediný meč ani arkebuzy. A pak mu včera v noci přinesla komorná vzkaz od královny-vdovy.

Udělala jsem, co bylo v mých silách, stálo v něm.
Zbytek je na tobě.

Pochopil, že se zase musí spoléhat sám na sebe.

Žádal, aby mu bylo přiděleno víc důstojníků; společně s Ebrem nemohli účinně velet pěti stovkám mužů. A nechal poručíka už třikrát urgovat žádosti o vydání zbroje a výzbroje k vybavení jednotky, ale bez výsledku. Ze všeho nejhorší ovšem bylo, že se po celých kasárnách říkalo, že Lofantyr hodlá vyčlenit dvacet tercií pravidelného vojska k potlačení vzpurných šlechticů na jihu - tedy k úkolu, který zadal Corfemu. Bylo jasné, že král nepředpokládá, že si chráněnec královny-vdovy povede natolik dobře, aby přinejmenším nezhanobil své jméno.

Takže dnes na sobě měl opět otrhanou uniformu, ve které přišel od Aekiru, a bušil na dveře oddělení hlavního zásobovacího důstojníka.

Zásobovací oddělení třetí torunnské polní armády bylo umístěno v obrovském bloku skladišť poblíž nábřeží východně od města. V těchto skladištích bylo uloženo všechno od bot až po kola povozů, od opasků po hlavně děl. Zde se nacházelo vše, čeho bylo zapotřebí k vystrojení vojska, ale přesto nedostali muži pod Corfeho velením nic víc než šaty - a on chtěl znát důvod.

Funkci hlavního výstrojního důstojníka zastával plukovník Passifal, veterán s krátkým sněhobílým plnovousem a dřevěnou nohou místo té, o kterou přišel v bojích s merduky na Ostijské řece ještě dříve, než se Corfe vůbec narodil. Jeho pracovna byla strohá jako mnišská cela a papíry na stole ležely vyrovnány do přísně rozdělených hromádek. Žádosti o vydání, potvrzení o kontrole, inventáře. Torunnská armáda měla přísně organizovaný systém administrativy, který okopírovala od svého bývalého nepřítele Fimbrie.

„Co chcete?" štěkl Passifal, když vstoupili do místnosti, aniž se obtěžoval zvednout oči od špičky pera, kterou právě zaostřoval.

„Před několika dny jsem požádal o pět set kusů zbroje, pět set arkebuz, pět set šavlí a veškerou potřebnou výstroj. Rád bych věděl, proč má žádost nebyla vyřízena," řekl Corfe.

Passifal přestal ořezávat špičku pera a zvedl hlavu.

„Aha. Plukovník Corfe Cear-Inaf, jestli se nemýlím."

Corfe stroze přikývl.

„Nu, není nic, co bych pro tebe mohl udělat, synu. Dostal jsem příkazy, abych podobné zásoby vydával po neurčitou dobu pouze jednotkám pravidelné armády - sám musíš vědět, jak moc tyhle věci chybějí Martellovi na Ormannově Hrázi - a ta pakáž, kterou ti král dal na hraní, je oficiálně klasifikována jako pomocná domobrana, což znamená, že za její vystrojení nenese Torunna nejmenší odpovědnost. Už tak jsem překročil svou pravomoc tím, že jsem ti vydal uniformy a místo, kde by mohli složit hlavy. Takže už mě neobtěžuj."

Corfe se naklonil přes široký stůl a opřel se pěstmi o desku. „A jak tedy mám své muže vyzbrojit, plukovníku?"

Passifal krátce pokrčil rameny. „Pomocná domobrana je většinou vyzbrojována na náklady jednotlivce, který ji dal dohromady. Jsi bohatý, Cear-Inafe?"

Corfe se trpce zasmál. „Všechno, co na světě mám, nosím po kapsách."

Passifal zamžikal na rozedranou uniformu.

„Podle toho, co jsem slyšel, ti předposlední kapsu utrhli u Aekiru."

„A u Ormannovy Hráze."

„Takže víš, jak voní střelný prach." Passifal se chvíli škrábal v bělostném vousu a pak s náhlou nedůtklivostí máchl rukou. „No tak už si sedni, proboha, a nesnaž se tady na mě zapůsobit svou důstojností."

Corfe si přitáhl židli. Ebro zůstal stát u dveří.

„Slyšel jsem, že na tebe král nastrojil takový malý žertík, plukovníku," začal s úsměvem Passifal. „Občas to dělá. Ta stará ženská ho drží pěkně u huby, takže kope vždycky, když si myslí, že mu to projde."

„Královna-vdova."

„Ano. Svého času to byla neuvěřitelně nádherná žena. A ve skutečnosti je krásná i dneska. Říká se, že si udržuje mládí pomocí čar. Ale Lofantyra už otravuje, že mu pořád nařizuje, do kterého nočníku se vymočit. Připravuje expediční sbor, který má tu pakáž dole trochu zkrotit -a ten stojí za to: pěchota, jezdectvo a lehké dělostřelectvo - ale rozhodl se, že tě tam nechá jít také, abys ze sebe mohl udělat blbce a on aby dokázal své matce, že nemá cenu, když mu bude cpát své chráněnce."

„Něco takového mě taky napadlo," řekl Corfe klidně, i když měl pěsti na kolenou zaťaté tak, až mu klouby zbělely.

„Tak. Podle mých rozkazů nemáš z našich zásob dostat ani mosazný knoflík. Ti divoši, které jsi dostal na povel, mají bojovat holýma rukama a zuby. Je mi líto, plukovníku, ale takhle se věci mají."

„Děkuji za vysvětlení," poznamenal Corfe břitce a zvedl se k odchodu.

Passifal zvedl ruku. „Ne tak rychle! Přece není kam spěchat, nebo ano? Pokud jsem slyšel správně, sloužil jsi pod Mogenem."

„Sloužil."

„Já také. Bojoval jsem u jezdectva v jedné z těch jeho úderných jednotek v těch dobách, kdy jsme vyráželi do boje s merduky sami místo toho abychom čekali, až nám připochodují ke zdem."

„Já byl také u jezdectva," kývl Corfe a trochu se uvolnil. „Jenže když začalo obléhání, nikdo už v Aekiru jezdectvo nepotřeboval."

„Ano, ano, to bych řekl... starý Mogen říkával, že jezdectvo je paže šlechtice a dělostřelectvo zase paže mechanika. Jak my toho starého

popudlivého zmetka milovali! Byl to ten nejlepší voják, jakého jsme kdy měli..."

Passifal se na dlouhou chvíli na Corfeho zahleděl, jako by zvažoval další slova. „Svým způsobem je jeden způsob, jak tvé muže vystrojit," odhodlal se konečně.

„Jak?"

Passifal vstal. „Pojďte se mnou." Dřevěná noha vydávala na podlaze duté zvuky, když obcházel svůj velký stůl a bral jeden svazek klíčů z jedné z mnoha řad, které pokrývaly celou jednu stěnu pracovny. „Nejspíš se ti to nebude líbit a já sám nevím jistě, jestli je to správné, ale koneckonců velíš barbarům, takže pochybuji, že jim na tom sejde. A kromě toho, ty věci nejsou k užitku tam, kde teď leží, a technicky vzato to ani není součást našich vojenských zásob..."

Corfe s Ebrem, naprosto zmatení, následovali jednonohého výstrojního důstojníka ven z pracovny.

Tato část Arzenálu ze všeho nejvíc připomínala velká tržiště ve středu Torunny. Všude postávaly káry, vozy a koňská spřežení. Muži vynášeli zásoby ze skladišť, jiní zase nosili jiné dovnitř, volská spřežení tahala kulveriny a odevšad se ozývalo pištění kladek a volání dělníků. U nábřeží stály na kotvách tři *nefy s* hlubokým ponorem, které sem připluly z ústí řeky Torrin, a vykládaly na nábřeží střelný prach a surové železné ingoty. Vedle nich právě zakotvila štíhlá kurýrní loď, bezpochyby se zprávami z východní fronty.

Passifal je z hluku a shonu vedl ke starší budově, která stála kousek za nábřežím. Byla to stará kamenná stavba bez oken, která působila opuštěně, jako by na ni všichni už dávno zapomněli.

Výstrojní důstojník otočil klíčem ve skřípějícím zámku a se zabručením se opřel ramenem do dveří.

„Počkejte venku," řekl Corfemu a Ebrovi. „Je tu tma jako mezi cecky čarodějnice. Já rozsvítím."

Ozvalo se zazvonění ocílky a Passifal jemně rozfoukal troudem obalený knot olejové lampy. Světlo zesílilo a on zavřel prodlužující se plamínek do lampy se skleněnými dvířky a pak ji pozvedl, takže záře zalila vnitřek budovy.

„Co pro všechno na světě -? " vyhrkl Corfe, který nevěřil vlastním očím.

Budova byla neuvěřitelně dlouhá; osvětlený prostor se po obou stranách ztrácel v temnotě. A byla plná.

Všude ležely hromady zbroje, místy narovnané tak vysoko na sobě, že skoro dosahovaly ke stropu, podepřenému trámovím. Přilby, železné rukavice, náprsní krunýře a zadní plechy, drátěné košile, náloketníky, podbradí, to všechno tu rezavělo, zasypané prachem a pavučinami, pokryté škrábanci, zuby a často i s dírami od kulek. Kromě zbroje se tu také nacházely zbraně: šamšíry, zakřivené meče, kopí s prohnilými ratišti, na jejichž hlavicích byly stále ještě připevněny zpráchnivělé kusy hedvábí. Podivné zbraně, které Toruňané - a vlastně žádná jiná západní armáda - nikdy nepoužívali.

Corfe se sklonil a zvedl jednu přilbu. Otočil ji v rukou a setřel z ní prach. Měla vysoký zvon, volně visící nákrčník a dlouhé lícnice. Takovou přilbu nosili *ferinai,* elitní kyrysnické jednotky merduků.

„Merducká zbroj," zašeptal, když mu to došlo. „Ale jak se sem dostala? "

„Válečná kořist," odpověděl Passifal. „Už se tady válí nějakých šedesát let, od doby, co jsme z Ostiberu vyhnali ostrabarské merduky. To byla práce Gallicana z Rone, jestli si pamatuješ vojenské dějiny. Skvělý generál. Zaútočil na ně ve chvíli, kdy se blížili k průsmyku v Thurijských horách a na tom místě poslal dvacet tisíc těch parchantů s černými srdci rovnou do náruče toho jejich milovaného proroka. Král pro něho tady v Torunně uspořádal triumfální pochod, přehlídku válečných zajatců a tak dále. A Gallican přivezl tisíc zbrojí a zbraní. Když bylo po všem, prostě to sem naházeli a pustili to z hlavy. A od té doby tady ty věci leží. Každou chvíli jsem se jich chtěl zbavit - však sami vidíte, jak nutně potřebujeme každý kousek skladištního prostoru..."

Corfe hodil přilbu na zem. „To mám své muže obléct do merducké zbroje?"

„Tak nějak mi přijde, že moc na vybranou nemáš, synu. Tohle je maximum, co pro tebe mohu udělat. Lepší nabídku v celém městě nedostaneš, pokud ovšem nepřesvědčíš královnu-vdovu, aby do téhle věci investovala vlastní peníze."

Corfe potřásl hlavou a zamyslel se.

„Je to nečestné, pane, oblékat se jako pohané," vmísil se naléhavě Ebro. „Měl bys to velení odmítnout. Přesně tohle chtějí, abys udělal."

„A přesně to bys chtěl taky ty, je to tak, poručíku?" zeptal se Corfe, aniž se otočil.

„Pane, já -"

„Vezmeme si tu zbroj," řekl Corfe Passifalovi. „Ale nemůžeme muže nechat, aby ji nosili tak, jak je; lidé by si mohli myslet, že jsme nepřátelé. Máš tady nějakou barvu, plukovníku?"

Passifalovo obočí vylétlo nahoru. „Barvu? Jistě, jsou tu tuny barvy, ale k čemu?"

Corfe znovu zvedl přilbu, kterou předtím odhodil. „My si tu zbroj natřeme, abychom se odlišili, červená, řekl bych. Ano - pěkný šarlatový odstín, na kterém nebude vidět krev. Vynikající." Usmíval se, ale ve tváři neměl jedinou stopu veselí. „Mí muži nemají žádnou možnost, jak tyhle věci přepravit do ubikací. Během hodiny je sem pošlu, aby si sami vybrali zbroj a zbraně. Může tu být do té doby připravena ta barva, plukovníku?"

Passifal se tvářil, jako by se účastnil nějaké neuvěřitelné taškařice. „Proč ne? Jistě, plukovníku, ta barva tady bude. Pohled na pět set tvých divochů, navlečených do merducké zbroje, natřené na červeno, bude rozhodně stát za to."

Na Corfeově tváři se znovu objevil ten neveselý úsměv. „Nejen divochů, plukovníku. Já a Ebro si také vybereme svou zbroj."

„Ale pane, máme přece svou vlastní," namítl poručík. „Není potřeba -"

„Budeme nosit totéž, co naši muži," přerušil ho Corfe. „A navíc budu muset vymyslet nějaký prapor, protože nám nejspíš bude upřeno i právo na torunnskou válečnou standartu. Dobrá. Teď už zbývá jen setkání s generálním štábem, kde si vyzvednu rozkazy. Pak můžeme začít plánovat."

„Nemáme povozy, nemáme mezky, nemůžeme své vybavení nijak přepravovat," uchýlil se Ebro do posledního zákopu obrany.

Corfe se na něho usmál a tentokrát to byl veselý úsměv, což působilo ještě děsivěji. „Ebro, ty zapomínáš, že je naše jednotka složena z příslušníků horských kmenů, z divochů. K čemu potřebují zásobovací povozy? Ti dokáží přežít z okolních zdrojů - a Bůh buď milostiv jejich okolí."

Passifal se na Corfeho díval, jako by to byl někdo, koho znával a právě nyní si jeho tvář vybavil. „Vidím, že hodláš zvednout královu hozenou rukavici, plukovníku."

„Pokud to jen trochu půjde, pane," odpověděl Corfe mrazivě, „tak mu ji hodlám mrštit do tváře."

Kapitola devatenáctá

„Jak krásný pohled skýtá hořící město," Sastro di Carrera se opřel o zábradlí balkonu královského paláce. Pod ním se rozkládalo Abrusio jako moře budov, které končilo o necelé dvě míle níže ve změti lodí, skladišť a kotvišť, omývaných skutečným mořem, Západním oceánem; ten označoval hranice známého světa. Nad městem se vznášela temnota - ne snad proto, že by šírání ukončovalo krátký zimní den, ale proto, že slunce zakryly husté mraky černého kouře. Sastrova tvář byla žárem hořících ulic rozpálena a on oheň samotný slyšel jako vzdálený hrom, jako mumlání zapomenutých starých bohů.

„Snad nám Bůh odpustí," řekl presbyter Quirion, který stál za ním, a přežehnal se na prsním krunýři znamením Svatého. Na rozdíl od Sastra, který byl oblečen stejně bezchybně jako ostatně vždy, byl Quirion pokrytý sazemi a špínou. Teprve před chvílí se vrátil z pekla města, v němž muži bojovali a umírali po tisících a jejich křik a volání přehlušoval řev hladového ohně a nepravidelná palba.

„'A toho dne'," řekl tiše, „'vystoupí peklo na zemi a popelem toho požáru lehnou plány a úklady všech nenasytných hříšníků. Z hlubin podsvětí vykročí Šelma a svými drápy rozdrtí uhlíky jejich snů.'"

„O čem to pro všechno na světě mluvíš, Quirione?" zeptal se Sastro.

„Citoval jsem starý úryvek textu, který popisuje konec světa, v němž žijeme, a začátek nového."

„Nu, v každém případě je to konec světa, v němž žijí Hibrusiové," poznamenal spokojeně Sastro. „A přemýšlím už o tom, kolik vyčištěného prostoru nám tento požár poskytne. Ta půda se bude vyvažovat zlatem."

Quirion se na urozeného společníka podíval s neskrývaným odporem. „Ještě nejsi král, můj pane Carrero."

„Ale budu. Teď už mne nebo tebe nedokáže zastavit nic, presbytere. Abrusio nám brzy samo spadne do klína."

„Pokud z něj vůbec něco zbude."

„Ty důležité části zůstanou zachovány," řekl Sastro s úsměvem. „Jak požehnaná věc je tenhle vítr, který dokáže odvát plameny do moře a vzít s sebou všechny ty kacířské zrádce a vzpurné sedláky, kteří nám brání v přístupu do dolního města. Tohle je boží ruka, která nám pomáhá, Quirione - ale to přece musíš vidět sám?"

„Nemyslím, že bychom měli Boha žádat, aby zasahoval v náš prospěch; je velice arogantní a namyšlené předpokládat, že ze všech svých stvoření by si Bůh vyvolil zrovna mne za hodná Své pozornosti. Pouze se snažím podporovat to, co pokládám za Jeho vůli. V tomto případě jsem potřeboval jen dvě stě sudů smůly, abych zapálil dolní město."

„Vy rytíři církve vyznáváte velice praktickou víru," Sastro si zvedl k nosu parfémovaný kapesník.

„Přinejmenším mým potřebám odpovídá dokonale."

Kapesník znovu zmizel ve sněhobílém nabíraném rukávu. „Jak probíhají boje, můj nanejvýš praktický presbytere?"

Quirion si přejel dlaní po strništi na hlavě. „Občas dost prudce. Tví vazalové bojují dobře od okamžiku, kdy jsem jejich jednotky vyztužil rytíři církve. Pravidelné hebrionské jednotky jsou samozřejmě lepší, ale ty zezadu napadají Freissovi muži. V západní části dolního města má poblíž Arzenálu zabarikádovaných tři nebo čtyři sta arkebuzírů a vojska, loajální sesazenému králi, musela nasadit skoro tisíc mužů, aby ho zneškodnila."

„A co námořnictvo? Všiml jsem si po ránu, že se ve vnitřním kanále něco děje."

„To jen vytahovali lodě z kotvišť; teď už oheň dosáhl úrovně vody. Odpoledne se snažili vypálit na palác několik zaměřovacích střel, ale byli příliš daleko. Hlavní kanál do velkého přístaviště jsme zahradili blokádní lodí, kterou palbou kryjí děla z mol; to by mělo stačit, aby se námořnictvo drželo stranou a děla nedosáhla na dostřel hornímu městu. Abrusio bylo postaveno tak, aby mohlo být bráněno před útoky jak z vody, tak ze souše. To nám hraje do ruky. A stísněné bojiště navíc vyrovnává naše menší počty."

„Jak daleko požár pokročil?"

„Až ke královským loděnicím u vnitřního kanálu. Teď už by měly plameny olizovat zdi samotného Arzenálu. Mercado vyčlenil tři sta mužů k hašení a dalších pět tercií dohlíží na evakuaci obyvatel dolního města. Je ochromený jako býk, který se zastavil v polovině brány z ohrady."

„Starost, kterou projevuje o všechny ty nuzáky, je sice chvályhodná, ale v patřičném okamžiku mu podřízne krk," poznamenal Sastro.

„Ti nuzáci, jak jim říkáš, bojují bok po boku s pravidelnými jednotkami z posádky," připomněl mu Quirion. „Obyvatelstvo horního města prozatím zůstává neutrální, ale šlechticům bych osobně příliš nedůvěřoval."

„Copak ti, ti se jako vždycky nakloní tam, kam povane vítr. Není jediného velkého rodu v Hebrionu - dokonce ani Sequerové - který by s námi nevyjednával. A cech obchodníků se k nám rychle přiklání. Zjistil jsem, že zlato je úžasný lék - společně s koncesemi, které jim jako budoucí král mohu přislíbit."

„Ano..."

Nepřetržitý řev plamenů společně s divokými přestřelkami arkebuz z dálky zněl, jako by Abrusio samotné křičelo bolestí, způsobenou křečemi a pálením v jeho nitru. Válka podobného rozsahu nepropukla na této straně Cimbrických hor už více než dvacet let, ale nyní bylo Pět království roztrženo vnitřními rozpory a náboženskými záležitostmi: začala občanská válka, jen se jí tak neříkalo.

Ozývaly se řeči, že se Astarac také vydal cestou Hebrionu a šlechta se tam vzbouřila proti kacířskému králi Markovi a - přirozeně s pomocí řádu zakladatelů a rytířů církve - vybrala jednoho ze svého středu, aby dosedl na trůn. A Torunna, jako by nestačila hrozba obrovské merducké armády na jejích hranicích, se také musela potýkat s nepokoji uvnitř země. Král Almarku umíral - možná už byl dávno mrtev - a říkalo se, že hodlá odkázat své království církvi.

Quirion si povzdechl. V hloubi duše to byl velice zbožný muž a navíc maximálně konzervativní. Ale přestože byl skálopevně přesvědčen, že ačkoli má církev pravdu a musí vykořenit kacířství kdekoli se objeví - tím rychleji a rozhodněji, pokud se objeví v královských palácích - vůbec se mu nelíbilo, že to, co pokládal za přirozený běh věcí, je rozbito a zašlapáváno do země. Takový Sastro. ..

ten si liboval v anarchii, která v důsledku mohla jen zvýšit jeho šance na úspěch, ale presbyter rytířů církve v Abrusiu by daleko raději bojoval s pohany na východní frontě, než aby vyvražďoval nevinné lidi, kteří věřili v téhož Boha jako on sám.

Byl to pocit, který si nechával pro sebe; ovšem trýznil jej při každé možné příležitosti od prvního okamžiku, kdy dostal přímé rozkazy od nejvyššího pontifika z Charibonu, přímého zástupce Boha na zemi. Byl tu proto, aby poslouchal pokyny, které v nejhlubším důsledku tlumočily vůli samotného Boha. Toto břemeno za něho nikdo neponese.

Oheň se prohnal úzkými uličkami dolního Abrusia jako vlna, jako obrovský ničivý příboj, který vybuchl v dřevěných domech a podpůrných trámech jako v hromadě dříví připraveného na podpal a vykusoval vnitřní části budov, postavených ze žlutého hebrionského pískovce, dokud se nezhroutily také. Ani tucet kulverinů by soustředěnou palbou nedokázal odvést tak strašlivou práci a usilovná snaha vojáků, kteří se rozkazem generála Mer-cada proměnili v hasiče, ukončit řádění ohnivého živlu, se zdála naprosto marná jako kapky vody v moři ohně.

Vojáci se pustili do strhávání budov na jedné straně široké ulice jihozápadně od směru postupu požáru s nadějí, že tím vytvoří prázdný prostor, na němž se oheň zastaví. Ženisté pokládali ke zdem budov nálože a odpalovali je v sériích, které přerušovaly provazce dýmu soustřednými kotouči prachu jako vlnky po kameni, vhozeném do temné studny.

A zatímco část lidí bojovala s ohněm, válka zuřila dál a ulice byly ucpány zdivočelým, vražedným davem mužů ve zbroji; z nebe na ně dopadaly uhlíky a z okolních domů hořící trámy. Občas se jednotkám arkebuzírů naskytla příležitost utvořit řady a tercia protivníků pálila a nabíjela a znovu pálila ze vzdálenosti několika desítek yardů, formace se bortily pod drtivou palbou jako cín v taviči peci a byly okamžitě nahrazovány posilami, dokud se jedna strana neobrátila a nedala na útěk.

Kdekoli se na odpor postavily pravidelné jednotky hebrionské armády, vazalové Carrerů a rytíři církve, kteří je doprovázeli, neměli nejmenší šanci projít, ačkoli rytíři ve své těžké zbroji, kteří měli jistou ochranu proti kulkám - pokud ovšem nebyly vypáleny z bezprostřední

blízkosti - utvářeli klíny z oceli a těl, kterými se snažili prorazit nepřátelské řady hrubou silou. Palebné linie se otevíraly, aby je poté, co na ně arkebuzíři vystřelili salvu z těsné blízkosti, nechaly projít, a ti z rytířů, kteří se dostali na druhou stranu linie, byli okamžitě pobiti pěšími bojovníky, ozbrojenými meči a štíty.

Navíc se tento boj lišil od obvyklé bitvy mezi dvěma protivníky ještě něčím. Často se stalo, že uprostřed nejlítější řeže obě strany ustaly v zabíjení a jako jeden muž utekly hledat úkryt před troskami domů, které se na ně řítily. Vojáci se báli pomalé smrti uhořením víc než čehokoli jiného a raději utekli do nepřátelských řad, kde byli okamžitě zmasakrováni, než aby se nechali pohltit nezadržitelně postupujícími plameny.

A mezi tercii, demitercii a četami se pohybovali civilisté. Ty vyhnaly z domovů plameny a žár a oni umírali po stovkách, když pobíhali mezi palebnými liniemi nebo byli zavaleni hroutícími se budovami. Kdyby byl v Abrusiu toho dne někdo, kdo přežil i Aekir, rozhodně by mu připadala zkáza hlavního města Hebrionu daleko děsivější, neboť v Aekiru lidé prchali jen před útočící armádou a ohněm. Zde uprostřed největších hrůz lidé bojovali a zabíjeli se, zatímco jim pod nohama hořela samotná půda. Do posledního muže byly bráněny ulice, které sice stály v jednom plameni, ale byly pokládány za strategicky důležité. Hebrionští vojáci si uvědomovali, že tím, že se staví na odpor rytířům církve, sami sebe pasují na kacíře a přisluhovače sesazeného a exkomunikovaného krále, takže kdyby padli do zajetí, čekala by je smrt na hranici. Proto nikdo nežádal o milost - a nikdo ji neuděloval. Bitva byla daleko urputnější než sebestraŠnější boj s pohany na východě, protože merdukové přinejmenším brali zajatce, aby rozhojnili řady svých otroků.

Golophin stál v nejvyšším bodě Admiralitní věže, na obezděné plošině, kde byl umístěn železný pilíř signálního majáku. Spolu s ním tam stál generál Mercado, od jehož zpoloviny kovové tváře se odrážela karmínová záře požáru hořícího města. Na schodech pod nimi stála skupinka pobočníků, připravená kdykoli donést další rozkazy vojákům, kteří bojovali v dolním městě.

Stěna ohně zakrývala samotný Abrusijský kopec, ztrácely se za ní dokonce i hřeben a štíty Hebrosu - opona, jejíž nejsvrchnější vrstvu

tvořily plameny žhavé jako kovářská výheň a husté chuchvalce temného dýmu.

Začalo to pálením knih, pomyslel si Golophin. Pak se pustili do lidí a teď už se rozhodli vypalovat i samotná města království. Než skončí, zničí celý svět. A to všechno ve jménu Boha.

„Tak rád bych je proklel, ale nezbyl mi ani kousek dweomeru," řekl nahlas Mercadovi. „Všechno, co jsem měl, jsem použil k odvrácení požáru od nábřeží. Jsem vyschlý jako kámen v poušti, generále."

Mercado přikývl. „Tvou práci musí každý ocenit, Golophine. Zachránil jsi desítky největších lodí flotily."

„Ne že by nám to teď bylo k nějakému užitku. Kdy chce Rovero zaútočit na uzávěru? "

„Dnes v noci. Pošle zápalné lodě, kryté dělovými čluny, a jako poslední nasadí plavidla s vojáky. S trochou štěstí budeme zítra bombardovat horní město."

„Bombardovat naše vlastní město," řekl trpce Golophin. Oči měl zapadlé tak hluboko v důlcích, že se v nich odlesk požáru odrážel jen stěží. Tvář pod holým temenem spíše připomínala lebku. Vyčerpal se snahou o záchranu lodí, kterých stálo v kotvištích více než dva tucty, když plameny začaly olizovat doky. Přesto jich bylo šest zničeno a on viděl, jak dohořívají, stojí v plamenech od špiček stěžňů po čáru ponoru, černé siluety fantómových lodí, obklopené šafránovým světlem; děla na palubách v nepravidelných intervalech jedno po druhém vybuchovala. Šest velkých karak, na nichž sloužilo skoro tisíc mužů, kteří byli odříznuti od možnosti záchrany a museli naskákat do špinavých vod vnitřního kanálu, kde se utopili jako krysy. Námořníci neuměli plavat. Připadalo mu to směšné, naprosto nelogické. Stovky mrtvých těl, z nichž některá hořela, nyní plavaly ve vnitřním kanálu. Stovky dalších ještě žily, muži se tiskli ke špičkám stěžňů a vůbec k čemukoli, nač mohli dosáhnout, a když je strašlivý žár dostihl, skákali i oni do vody. Nikdo jim nemohl přijít na pomoc: ohně je odřízly od pevniny.

Vzduchem zazářil nesnesitelně jasný záblesk a o několik vteřin později otřásl zemí i mořem děsivý výbuch. To se vzňalo skladiště střelného prachu na jedné z lodí a loď - stovky tun dřeva a kovu - explodovala a v dešti trosek se rozpadla na kusy, které se rozlétly po

okolí a zasáhly i některé lodě, které podobnému osudu unikly pouze díky tomu, že včas odpluly.

„Kdyby bylo peklo výtvorem lidí, tak by vypadalo přesně jako to, co právě vidíme," řekl Golophin, kterého tato podívaná naplňovala hrůzou.

„Bůh s tímhle rozhodně nemá nic společného," dodal Mercado.

Přišel k nim pobočník se svitkem pergamenu, umazaným od sazí. Mercado si hlášení přečetl a bezhlese přitom pohyboval rty.

„Freissovi muži se pokusili o průlom. Oheň dorazil ke zdem Arzenálu. Freiss je mrtvý a většina zrádců s ním."

„Arzenál?" zeptal se Golophin. „A co zásoby, které tam jsou uloženy? U Boha, generále - střelný prach a střelivo!"

„Stačili jsme nejméně čtvrtinu přestěhovat, ale ke zbytku se nedostaneme. Nejdřív nám stál v cestě Freiss a teď zase požár."

„A co když oheň pronikne až do prachárny?"

„Hlavní skladiště je třicet stop pod zemí v kamenných sklepeních. Odtamtud vede potrubí do přístavu. Pokud dojde k nejhoršímu, můžeme vždycky otevřít záklopky a nechat skladiště zaplavit. Kdyby hlavní prachárna vybuchla, vzala by s sebou polovinu města. S tím si nedělej starosti, Golophine - něco takového bych nepřipustil. Ale zároveň bychom tím zničili veškeré naše zásoby prachu a střeliva, takže by nám tady ve věži zůstaly jen námořní zdroje."

„Udělej to," žádal Golophin nekompromisně. „Abrusio už je tak dost poničené. Musíme pro Abeleyna zachovat něco, oč by se mohl ucházet."

„Pravda." Mercado přivolal jednoho z pobočníků a začal diktovat nutné příkazy.

„Rovero odplul s eskadrou k Penderovu přístavišti," řekl generál, když mladík odběhl. „Dvě karaky, nějaké karavely a tři *nefy,* ve kterých se tlačí tři tisíce vojáků námořní pěchoty a arkebuzírů z posádky. Chce se pokusit krále přesvědčit, že pozemní útok přes městské zdi bude daleko účinnější než přechod bariéry ve velkém přístavu. Pokud se nám dnes v noci podaří prorazit uzávěru, tak můžeme během několika dnů útočit po moři i souši a další eskadra může pozemním jednotkám poskytnout palebnou podporu, pokud ty zaútočí poblíž pobřeží. Tohle je podle mě Abeleynova nejlepší šance. Tady nás drží v šachu - hlavně díky tomu požáru a také za pomoci děl, která dokázali zaměřit z

Abrusijského kopce. Kromě toho jsou rozprostřeni na příliš velké ploše a sotva dokážou čelit dvěma soustředěným útokům najednou."

„Jak vám to bude připadat vhodné," kývl Golophin. „Já nejsem generál ani admirál. Budu ale Abeleynovi dodávat informace."

„Dokáže ten tvůj pták nosit břemena, Golophine?"

„Možná by si poradil s něčím lehkým. Co by to mělo být?"

Mercado vytáhl z kabátce svitek s velkou královskou pečetí. Byla na ní jasně vidět příď galéry, znak Astaracu, vtištěná pečetidlem do karmínového vosku, kterým byl dopis uzavřen.

„Tohle dnes přivezl zvláštní kurýr z Cartigelly. Je na tom osobní pečeť krále Marka a tedy jej může otevřít jen monarcha. Myslím, že by to mohlo být naléhavé."

Golophin si svitek vzal. Musel se ovládat, aby jej neotevřel sám. „Doufejme, že jsou v něm dobré zprávy."

„O tom pochybuji. Už pár dní se šušká něco o nepovedeném převratu v Cartigelle a o bojích v ulicích města samotného."

„Svět se zbláznil," zašeptal Golophin a uložil svitek do objemné kapsy širokého pláště.

„Svět, který jsme znali, už neexistuje," poznamenal Mercado odměřeně. „A to, co bývalo, už se nikdy nevrátí. Pokud máme vybudovat svět nový, tak jej musíme založit na krvi a střelném prachu. A na víře."

„Ne," vybuchl Golophin. „Víra s tím nemá vůbec nic společného. Pokud máme vystavět na zbořených základech něco nového, pak to musíme vyztužit rozumem a udržet od toho mnichy a pontifiky co nejdál. Už se do toho pletli příliš dlouho: bez nich by k něčemu takovému nikdy nedošlo."

„Lidé musí něčemu věřit, Golophine."

„Tak ať věří v sebe a Boha z toho vynechají!"

V této zimě války a krveprolévání se v celé Normannii nacházelo jen několik království, která zůstala nedotčena chaosem, který zaplavoval celý světadíl. V Alstadtu, hlavním městě mocného Almarku, který se rozkládal na mrazivém pobřeží Hardického moře, pokračoval obchod a život města jako obvykle, jen s jediným rozdílem: prapory královského paláce byly stažené na půl žerdi a v ulicích kolem komplexu byl zapovězen provoz veškerých hlučných vozů a vůbec

dopravních prostředků, opatřených koly. Alstadt bylo živelně stavěné, neuspořádané město, nejstarší z ramusianských metropolí. Kromě citadely, v níž se nacházely arzenály a palác samotný, nebyl obehnán zdmi. Almar k bylo rozlehlé království, které se rozprostíralo od Tulmského zálivu na západě až k řece Saeroth, která na východě vymezovala hranice s Finnmarkem. A na jih se království táhlo až do zasněžených Narianských vrchů a k Torovu moři, na jehož břehu stálo klášterní město Charibon. Právě z tohoto důvodu udržoval Almark malou jednotku armády, která měla být v případě nutnosti nápomocna rytířům církve, kteří tam měli hlavní stan. Almark byl neochvějný spojenec Charibonu a všech, kdo v něm žili, a jeho chromý vládce Haukir VII. byl vždy věrným synem církve.

Ale Haukir nyní ležel na smrtelné posteli a neměl dědice, který by po něm nastoupil na trůn, měl jen bandu neřestných synovců, kterým by obyvatelé Almarku nesvěřili ani vedení pekárny, natož pak nejmocnější království severně od Malvennor a Cimbrických hor. Proto tedy vlály prapory na půli žerdi a ulice kolem paláce byly tiché až na křik racků, kteří sem zalétali z šedivých, mrazivých plání Hardického moře. A král umíral, obklopen svými rádci a ve společnosti mnicha zakladatele, preláta království Marata, který dohlédne na jeho odchod z tohoto světa a zavře mu unavené oči, až duše opustí tělo.

Královská ložnice byla potemnělá a zatuchlá, plná pachu starého, bezmocného těla. Král ležel uprostřed postele s baldachýnem jako troska, vyhozená mořským příbojem na pobřeží z bílého písku, pro niž jedna cesta skončila a druhá ještě nezačala. Prelát, o němž mnozí tvrdili, že je to Haukirův vlastní bratr z otcovy strany, mu otřel pramínek slin, který se táhl od koutku úst k houštině bělostného vousu. Někteří říkali, že ho skolila horkost, která napadla jeho tělo cestou z konkláve králů ve Vol Ephriru. Jiní šeptem prohlašovali, že krále postihla mrtvice, kterou způsobil hněv nad kacířstvím mladších monarchů. Ať už byl důvod jakýkoli, Haukir ležel seschlý a nehybný v pustině jemného ložního prádla a dech mu chraptivě sípal v hrdle.

Král pokynul rukou shromážděným právníkům, dvořanům a duchovním, a propustil je, takže s ním zůstal pouze Marat, vládní rada a kalamáři a pergameny obtížený písař, který se v tak význačné společnosti tvářil výrazně nejistě.

Venku se rozkřičeli rackové a šum živého města zněl slabě a vzdáleně jako jiný svět, skrytý za zrcadlem. Haukir je gestem povolal blíže.

„Můj konec přichází," vydralo se mu z hrdla obtížně, hlasem tolik nepodobným dřívějšímu. „A já se nebojím. Odcházím se setkat s Tím, jenž mě stvořil a se společenstvím živých svatých, v jejichž čele stojí milosrdný Ramusio. Ale je tu ještě něco, co musím dokončit, než opustím tento svět. Musím se postarat o budoucí blahobyt království a dohlédnout na to, aby i po mém odchodu žilo pod ochranou jediné pravé víry. Almark musí zůstat v těchto dobách kacířství a války pevně zakotven. Chci změnit svou poslední vůli..."

Na okamžik zavřel oči a bolestivě polkl. Vládní rada šťouchl do žeber písaře a ten rychle namočil pero do kalamáře, který mu visel upevněný na háčku v jedné knoflíkové dírce kabátce.

„Hlavní ustanovení, které jsem nechal zapsat před tímto dnem, se ruší. Pouze vedlejší klauzule mé poslední vůle zůstávají v platnosti. Tímto jmenuji preláta Marata, vládního radu Erlanda a -" Odmlčel se a zamračil se na písaře. „Jak se jmenuješ, člověče? "

„F-Finnson z Glebiru, Veličenstvo," zakoktal muž.

„A Finnsona z Glebiru svědky své vůle dnes, patnáctého dne forgistu, roku pětistého padesátého prvního milosrdného Svatého."

Přerývaný dech se začínal zrychlovat. Král vykašlal chuchvalec hlenu, který mu Marat otřel od úst něžně jako matka.

„Jelikož nemám jediného dědice vlastní krve, jejž bych pokládal za vhodného pro úřad královské koruny a jelikož vidím kolem sebe svět, který stále hlouběji upadá do anarchie a chaosu, svěřuji tímto almarcký trůn do poručnictví svaté církve. Jmenuji svého ctěného zpovědníka, preláta Marata, královským regentem do té doby, než nejvyšší pontifex, Jeho Svatost Himerius z Hebrionu, neuzná za vhodné zařídit záležitosti vlády nad mým královstvím jiným způsobem. Stejně jako odevzdávám svou duši Bohu, odevzdávám svou zemi do náruče božích představitelů na zemi a věřím, že budou střežit Almark stejně láskyplně, jako bude milosrdný Svatý střežit mou duši na pouti ke slávě nebeské..."

Zdálo se, jako by Haukirova hlava zapadla do polštáře ještě hlouběji. Na tváři mu vyrazil pot a rty mu zmodraly.

„Očisti mne od mých hříchů, Marate. Pošli mne na cestu," zašeptal a zatímco prelát dával poslední pomazání, otočil se vládní rada k písaři,

jehož pero se divoce míhalo po pergamenu, a tiše zasyčel: „Zapsal jsi to všechno?"

Písař přikývl, aniž přestal psát. Marat vyslovil poslední větu požehnání a odmlčel se.

„Dobrou noc, bratře," zašeptal. Zavřel skelné oči a složil Haukirovi ruce na nehybné hrudi.

„Král je mrtev," pronesl.

„Víš to jistě?" zeptal se vládní rada.

„Samozřejmě, že to vím jistě! Není to první mrtvý člověk, kterého jsem kdy viděl! Teď přikaž tomu hlupákovi, aby pořídil opis opravené poslední vůle. Chci z ní udělat další opisy, které budou veřejně vystaveny na tržištích. A vyvěste černé prapory. Však víte, co máte dělat."

Vládní rada se na okamžik zahleděl mnichovi do očí a zdálo se, jako by mezi nimi ve vzduchu zajiskřilo zvláštní, nepojmenovatelné napětí. Pak muž poklekl a políbil prelátův prsten.

„Zdravím nového regenta Almarku."

„A pošli mi sem kurýra a dalšího písaře. Musím okamžitě odeslat zprávu do Charibonu."

„Ale sníh -"

„Sníh mě nezajímá, dělej, co jsem ti řekl. A ať odsud ten inkoustem upatlaný pitomec zmizí. Za hodinu přijmu v audienčním sále šlechtice a velitele posádky."

„Jak si přeješ," řekl vládní rada bezvýrazně.

Oba muži odešli a prelát zůstal s mrtvým králem o samotě. Už slyšel mumlání z komnat v nižším poschodí, to jak se rozhovořili shromáždění šlechticové, kteří zahlédli vládního radu s písařem na chodbě.

Marat sklonil hlavu a krátce se v tichosti pomodlil, zatímco racci stále křičeli svou divokou beznadějnou píseň za okenicemi ložnice. Pak vstal, přešel k jednomu oknu a okenici otevřel, takže do místnosti pronikl ostrý mořský vzduch a pročistil zatuchlou, smrtí páchnoucí místnost.

Alstadt: velký, primitivní a živý přístav, největší hlavní město severu. Rozkládal se před ním, zahalený v oparu mrholení, v oblaku kouře, stoupajícího z komínů, živý desetitisíci svých obyvatel. A za ním leželo království Almark s širými pláněmi a armádami kyrysníků.

Himerius bude potěšen: věci se nemohly vyvíjet příznivěji. A další budou potěšeni také.

Marat se odvrátil od proudu chladného vzduchu, který dovnitř pronikal oknem, shlédl na mrtvolu krále a v očích mu zaplálo šafránové světlo, v němž nebylo lidského vůbec nic.

Kapitola dvacátá

Corfe musel uznat, že jako jednotka působí jeho muži dost pochybně. Nikdo je v životě neučil, jak se řadit, jak nosit zbraně a jak stát v pozoru, takže se hemžili a tlačili ve zmatku a vůbec působili dojmem chaosu, při kterém by vyšším velitelům vyrážel na čelech smrtelný pot.

A nyní se ještě ke všemu navlékli do otlučené, proděravělé a rezavé merducké zbroje všech možných tvarů a druhů, ačkoli si většinou vybrali válečnou výstroj *ferinai*, těžkých východních kyrysníků, protože byla nejkvalitněji vyrobená. A možná v nich budila nějakou divošskou přitažlivost, neboť to byla zbroj jízdních jednotek a tito muži kdysi bývali jezdci. Jejich otcové a dědové útočili na pobřežní osady Toruňanů od nepaměti a vládli Cimbrickým horám ze hřbetů vysokých černých koní, kteří vyrůstali v tajných stájích vysoko v horských údolích. Tito muži měli patřit k jezdectvu. K jízdním arkebuzírům. Ale Corfe jim mohl dát koně stejně lehce jako křídla, takže budou muset ve své cizokrajné zbroji bojovat pěšky.

Ve zbroji, která teď vypadala ještě podivněji díky štědré dávce rudé barvy. Příslušníci horských kmenů se chovali jako malé děti, které otiskují své dlaně, namočené v barvě, na stěny, když nanášeli karmínovou na plechy zbrojí nebo po sobě házeli jednotlivými kusy jako odřezky krvavého masa. Opodál se na dvoře proviantních skladišť shromáždil dav černě oděných torunnských vojáků, který je sledoval, a brzy se ozval výbuch smíchu nad tím, jak se bývalí otroci z galér, původem divoši z horských kmenů, vydávají do boje.

V okamžiku, kdy se ozval první drsný smích, příslušníci Corfeovy jednotky ztichli jako skály. Z otrhané pochvy se zaskřípěním vylétla šavle a do věci se musel vložit sám Corfe, aby zabránil roztržce, která by bezpochyby přerostla velice rychle v boj na život a smrt. Přikázal

Marschovi, aby své soukmenovce uklidnil a obrovitý divoch se na spolubojovníky rozkřičel jejich vlastní řečí. Vypadal děsivě. Někde vyhrabal přilbu merduckého důstojníka, která byla ozdobena dozadu zakřivenými rohy a zobcovitým nánosníkem. S touto přilbou a oblečený v rudě natřené zbroji vypadal jako vtělení nějakého primitivního boha války a zabíjení, který sestoupil na zem hledat si následovníky.

„Někdo za tebou přišel, pane," hlásil poručík Ebro Corfemu, který si právě sňal z hlavy těžkou merduckou přilbu a otřel si pot z tváře. I Ebro byl oděn do cizí zbroje a popravdě řečeno tvářil se nanejvýš nespokojeně a otráveně.

„Kdo je to? " zeptal se Corfe a vytřel si ostrý pot z očí.

„Někdo, kdo s tebou ochutnával střelný prach, plukovníku," odpověděl mu povědomý hlas. Corfe se otočil a před ním stál Andruw, který mu s úsměvem podával ruku. S radostí ji stiskl a zvolal: „Andruwe! Co tady u všech přízraků z pekla děláš? "

„Tak přesně tuhle otázku si kladu pořád: co jsem komu provedl, že jsem skončil tady? Ale ať už je to jakkoli, převeleli mě k tobě jako pobočníka. Za jakou lumpárnu, to se mi nechce zjišťovat."

Oba se rozesmálí, zatímco Ebro stál ztuhlý v pozoru a zapomenutý. Corfe si vzpomněl na dobré vychování.

„Poručíku Ebro, rád bych ti představil... jakou hodností tě oblažili, Andruwe?"

„Za všechny moje hříchy se ze mě stal haptman."

„Určitě si to zasloužíš. Haptman Andruw Cear-Arud-hal od dělostřelectva, který velel bateriím východního bastionu u Ormannovy Hráze."

Ebro se na Andruwa podíval s daleko větší úctou než předtím a uklonil se. „Je mi ctí."

„Nápodobně."

„Ale co děláš takhle daleko od Hráze?" zeptal se Corfe Andruwa udiveně. „Myslel jsem, že tam potřebují každého dělostřelce, který se pohybuje po okolí."

„Poslali mě do Torunny s hlášeními. Doslechl jsem se, že hledáš důstojníky a dohániš administrativu do blázince svými požadavky. A oni očividně usoudili, že když mi tě hodí na krk, zavřou ti tím alespoň na chvilku hubu."

„A jak to vypadá u Hráze? Můžou tě tam postrádat?"

Andruwovo veselí na chvilku pohaslo. „Tam nahoře chybí všechno, Corfe. Martellus napůl šílí starostmi, i když to vždycky dokáže dobře skrývat. Nedostali jsme žádné posily, které by zaplnily prázdná místa po ztrátách, a už pár týdnů nám neposlali zásoby. Jsme tam jako zapomenutá varta."

Zatímco Andruw hovořil, přejížděl pohledem po pozoruhodně oděných divoších Corfeho jednotky. Corfe si toho pohledu všiml a trpce odpověděl: „A my jsme varta, na kterou by zapomněli moc rádi."

Rozhostilo se mlčení. Nakonec se Andruw zeptal: „Už jsi dostal nějaké rozkazy? Kam si to máme vlastně s touhle bandou - která má na můj vkus poněkud výstřední vkus v oblékání - namířit? "

„Na jih," odpověděl Corfe a v hlase se mu ozvalo znechucení. „Nejspíš bych tě měl rovnou varovat, Andruwe, že král očekává, že dopadneme v bojích s těmi povstalci na jihu velice špatně. Do jeho plánů vůbec nezapadáme."

„Proto to starobylé válečné vystrojení."

„Nic lepšího jsem ani sehnat nemohl."

Na Andruwově tváři se objevil úsměv. „Jak že se to říká? Čím vetší potíže, tím cennější vítězství? Tohle jsme už dokázali u Ormannovy Hráze, Corfe. A dokážeme to zas, u Ramusiova vousu."

Později téhož odpoledne se Corfe hlásil na štábním velitelství pro rozkazy a pokyny, které měly jeho jednotku vyslat do prvního boje. V komnatách bylo rušno a všude se hemžili důstojníci se šerpami a pobočníci. Dveře si tu podávali kurýři a ve vedlejší místnosti se právě král radil s nejvyššími důstojníky. Nezdálo se, že by si někdo pamatoval, zda tu jsou uloženy rozkazy pro plukovníka Cear-Inafa a jeho jednotku, a uběhla celá k zešílení dlouhá půlhodina, než je písař konečně našel. Rozkazy tvořil jediný nezapečetěný svitek s krátkým odstavcem nečitelným rukopisem a ve chvatu otištěnou královskou pečetí v popraskaném kusu šarlatového vosku. Byly sepsány nadneseným vojenským stylem, který se v poli vůbec nepoužíval.

Tímto se ti rozkazuje a nařizuje, abys odvedl svou jednotku jižně ke městu Hedeby na břehu Kardianského moře a tam zaútočil na vazaly vévody Ordinaka v otevřené bitvě, porazil je a uvedl léna Koruny do pořádku a k poslušnosti. Budeš pochodovat s patřičným chvatem a

obezřetností a po splnění úkolu obsadíš město Hedeby a vyčkáš dalších rozkazů.

Z rozkazu torunnského válečného štábu za Veličenstvo krále Lofantyra.

A to bylo všechno. Ani slovo o podpůrných jednotkách, načasování, zásobování, stu a jedné informaci, které vyžadovala každá vojenská operace, aby proběhla hladce. Dokonce chyběl i přibližný odhad počtu nepřátelských sil nebo jejich složení. Corfe zmačkal svitek do kuličky a strčil si jej za náprsní krunýř. Při pohledu do jeho tváře se pobavený a pohrdavý úšklebek na tváři písaře ztratil. Bezpochyby už slyšel o těch divných vojácích a jejich ještě divnější výstroji.

„Potvrzuji převzetí rozkazů," řekl Corfe hlasem studeným jako zimní jitro. „Prosím, informujte štáb, že má jednotka vyrazí na pochod za úsvitu."

Otočil se k odchodu a jeden z písařů ho nechal dojít až ke dveřím, než zavolal: „Pane - plukovníku? Je tu ještě jedna zpráva. Rozuměj, není to součást tvých rozkazů. Odpoledne ji přinesla komorná."

Druhý svitek si vzal beze slova a svíral jej v dlani ještě na odchodu. Sotva zavřel dveře, ozvalo se za nimi bzučení hovoru a smích písařů; tvář se mu sevřela ve výrazu vzteku.

Zpráva přišla od královny-vdovy, která žádala, aby se dostavil do jejích komnat dnes večer v osm hodin. Takže se bude připravovat, že odvede svou mizerně vyzbrojenou a vybavenou jednotku, která nemá výcviku ani co by se za nehet vešlo, do boje a ještě k tomu bude muset část noci poskakovat jako šašek kolem té staré intrikánky. Takhle tedy začínala jeho kariéra nezávislého velitele. Milosrdný Bože!

Bylo by lepší, kdybych padl tenkrát u Aekiru, pomyslel si. Se ctí a ve společnosti výkvětu svých krajanů. Setkal bych se s milovanou Heriou ve společenství Svatého a společně bychom trávili věčnost.

Ach, milosrdný Bože.

Impulzivně odbočil z cesty, která vedla ke kasárnám, kde byli ubytováni jeho muži. Cítil se unavený a opotřebovaný, jako by s každým krokem musel svádět boj. A byl touto bitvou příliš vyčerpaný, než aby pokračoval.

Nějakou dobu se potuloval po městě bez jasného a vědomého cíle, ale něco v něm muselo vědět, kam chce vlastně jít, protože se nakonec

zastavil před Opatstvím řádů, jak se této budově říkalo, i když to bylo kdysi ústředí samotného řádu zakladatelů. Ale to bylo předtím, než do města přišel Macrobius a černě odění Havrani se raději vydali do Charibonu, než aby líbali prsten muže, jejž pokládali za podvodníka, heresiarcha. Budova se nyní stala palácem nejvyššího pontifika - nebo přinejmenším jedním z jeho paláců.

Corfeho uvedl dovnitř antillanský novic v šedohnědé kutně s bílou kápí. Když se ho zeptal, co si bude přát, Corfe odpověděl, že přišel navštívit nejvyššího pontifika. Antillan odběhl.

Za okamžik vyšel ze dveří, které se nacházely v hlavní hale, postarší mnich nějakého řádu. Byl to vysoký hubený muž se špičatou bradkou, pod jehož dlouhou kutnou pleskaly o podlahu bosé nohy.

„Bylo mi řečeno, že by ses rád setkal *s* nejvyšším pontifikem," řekl přiměřeně zdvořile. „Mohu se zeptat, v jaké věci ho hodláš navštívit, vojáku?"

Samozřejmě. Corfe přece nemohl čekat, že se s ním hlava církve svaté setká jen tak beze všeho. Pod mnoha mosty uplynulo mnoho vody od chvíle, kdy se s Macrobiem dělil o spálený turín během nekonečného útěku od Aekiru. Macrobius se stal jednou z nejdůležitějších osob na západě.

„Jmenuji se Corfe," odpověděl. „Pokud Svatosti řekneš, že za nírn přišel Corfe, jsem si jist, že mě přijme."

Zdálo se, že to mnicha překvapilo a pobavilo zároveň. „Uvidím, co se s tím dá udělat," odpověděl. „Počkej tady." A odešel.

Corfe musel zůstat stát těsně za dveřmi opatství a čekat na milost jako ten poslední žebrák. Začal v něm narůstat tupý hněv, unavený odpor, který poslední dobou cítil čím dál častěji.

Mnich se vrátil v doprovodu zakladatele, podsaditého, dobře oděného muže, který tu nejspíš zůstal, aby riskoval svůj osud s novým pontifikem, když zbytek jeho souvěrců utekl do Charibonu. Měl sytě rudé, vlhké rty, přes které skoro přepadal dlouhý nos. Oči byly hluboko zapadlé a temně obkroužené. Tvář zhýralce, pomyslel si Corfe kysele.

„Jeho Svatost je v tomto okamžiku příliš zaneprázdněna, aby někoho přijala," spustil zakladatel. „Jsem monsignor Alembord, správce pontifikálních statků. Pokud si přeješ svatému otci předložit nějakou žádost nebo prosbu, můžeme ji vyřídit společně. Co bys vlastně rád?"

Corfe si vzpomněl na slepce, jehož prázdné oční důlky byly naplněny bahnem. Na muže, jehož život zachránil tím, že riskoval svůj vlastní. Vzpomněl si na nuzný nocleh pod rozbitým vozem a na pohled na desetitisíce lidí, kteří se tísnili na západní silnici.

„Řekni Svatosti, že doufám, že si pamatuje na turín." Oba mnichové na něho okamžik užasle hleděli, pak zavřeli ústa a zamračili se.

„Okamžitě opusť toto místo," nařídil Alembord a tváře se mu pohoršené zatřásly. „Nikdo si nebude dělat blázny z pastýře církve. Odejdi, nebo sem zavolám rytíře, aby tě vyvedli."

„Rytíři - takže to zase všechno stavíte znovu, že? Kolo se otáčí. Řekněte Macrobiovi, že Corfe nezapomene a že on by také neměl zapomínat."

Odpadlý zakladatel tleskl a zavolal na pomoc rytíře, ale to už se Corfe otočil a procházel hlavním vchodem. V srdci cítil nezvyklý, bodavý pocit lítosti. I když se to mohlo zdát směšné, připadalo mu, jako by ztratil přítele.

Celý zbytek dne strávil zahrabaný v mlze a bahně administrativních záležitostí - u problémů, do nichž se mohl zakousnout a nepustit je dřív, dokud nebyly vyřešeny. Pomohlo to. Naplnilo to beze zbytku všechen čas a odvedlo ho to od přemýšlení o věcech, s nimiž tak jako tak nemohl nic dělat.

Corfe nakonec dokázal střídavým zastrašováním a žádostmi proviantní službu přinutit, aby jeho jednotce pro cestu na jih dodala týdenní příděly. Rozdělil své muže do pěti podměrečných tercií pod velením těch, které do funkce velitelů - v jejich jazyce se jim říkalo *rimarc* - vybral Marsch. Samotného Marsche povýšil k Ebrově zděšenému pobouření na poručíka a Andruwa jako svého pobočníka pověřil sestavením rozpisu hlídek a služeb a organizací řetězce velení.

Dvanáct mužů muselo být uznáno neschopnými; tvrdý život na galérách je zlomil tak, že už se nedokázali účastnit aktivní služby. Těmto mužům Corfe prostě dal zásoby na cestu a řekl jim, aby se vrátili domů do hor. Nechtěli ale odejít, protože jak Corfemu vysvětlil Marsch, cítili se vázáni přísahou, kterou složili společně se všemi ostatními a budou jí vázáni až do smrti. A tak je Corfe požádal, aby pro jednotku vykonávali práci verbířů, mluvili jeho jménem a jakmile se vrátí k

vlastnímu lidu, dali mu vědět, kolik dalších mužů bude ochotno v jeho jednotce přijmout službu s příchodem jara. Teď už mu bylo jasné, že mu Lofantyr nikdy nedá torunnské vojáky. Tato jednotka se bude muset vždy podporovat sama.

Práce na vlajce, pod níž budou bojovat, vyžadovala hluboké přemýšlení.

Příslušníci horských kmenů byli pohané a odmítali by boj pod svatými symboly, které zdobily praporce ramusianských armád - i kdyby na podobný praporec měli nárok. Corfe nakonec tento problém vyřešil vlastním způsobem a nechal armádní švadlenu v kasárnách ušít patřičný prapor. Byl vyroben narychlo a vypadal poněkud hrubě, ale na dvanáct stop dlouhé žerdi se vyjímal dobře. Tvořilo jej jasně šarlatově zbarvené plátno - barva oblohy za západu slunce - a na tomto pozadí přímo uprostřed černý obrys carcassonské katedrály v Aekiru. Takhle ji Corfe viděl naposledy: jako ostrý stín, vyrýsovaný proti hořícímu nebi; příslušníkům jednotky se také líbila, protože jim připomínala zobrazení Kerunna, rohatého boha, jejž uctívali nade vše. Torunnští vojáci, kteří viděli, jak se prapor líně pleská ve vánku, ale nenacházeli nic jiného než obrys katedrály - žádný jiný kacířský výklad pro ně nebyl myslitelný a za nějakou dobu Corfeho jednotka podle tohoto praporu získá přízvisko. Lidé jim budou říkat 'Katedrálníci.

Jejich poslední den v Torunně pomalu končil. Slunce už zmizelo za bělostnými štíty Cimbrických hor na západě a Andruw dohlížel na poslední podrobnosti organizačního charakteru. Corfe vykročil ke královskému paláci na slyšení u královny-vdovy a byl tak zaměstnán událostmi dneška a plánováním na zítřek, že si ani nesňal merduckou zbroj, ale kráčel v ní ke zděšení a údivu všech služebníků a dvořanů chodbami královského křídla.

„Nech nás o samotě," nařídila ostře královna-vdova Odelia užaslému sluhovi, který k ní Corfeho uvedl.

Dnes nebyli v kruhové věžní komnatě jako posledně, ale ve velké místnosti, jejíž celou jednu stěnu zabíral krb, ve kterém hořela polena, silná jako mužské stehno, a proti plamenům se černaly tlusté železné pruty kozlíku. Oheň tu byl jediným zdrojem světla. Corfe vycítil nad hlavou trámy, ztracené ve výšce stropu. Na podlaze ležely koberce, které mu pod podrážkami bot připadaly po tvrdých kamenných

podlahách neuvěřitelně měkké. Stěny pokrývaly silné tapety, stejně jako zeď na druhém konci komnaty. Vzduch byl provoněný kouřem z kadidelnice, která visela na řetězech ze stropu. Záře plamenů se odrážela na křišťálových pohárech na nízkém stolku, dopadala na pohodlné pohovky, přitažené k ohni. Tohle místo vypadalo tak, jak si Corfe vždycky představoval sultánovy soukromé komnaty, čalouněné, zdobené a skryté; sotva viděl nějakou hrubou kamenickou práci. Sňal přilbu a uklonil se zlatovlasé ženě, jejíž pokožka jako by ve světle ohně z krbu zářila.

„Vypadáš jako bubák, kterého si někdo vymyslel ke strašení neposlušných dětí, Corfe," pronesla Odelia tiše. Hlas měla měkký a temný jako vřesový med, ale dokázal řezat jako nabroušená šavle.

„Stáhni ze sebe tu zbroj, pro Boha. Tady se útoku bát nemusíš. Kde jsi to pro všechno na světě vlastně vyhrabal?"

„Musíme vzít zavděk tím, co se naskytne, paní," odvětil Corfe a zamračil se, zatímco se snažil nahmatat ty správné přezky a řemínky, aby se uvolnil z objetí kovu. S řemením této zbroje ještě neměl příliš velké zkušenosti a za chvilku už se celý kroutil a nakláněl, aby ji ze sebe shodil.

Královna-vdova se rozesmála. „Loni na jaře jsme měli u dvora hadího muže, který přijel pobavit dvůr svými kousky. Přísahám, plukovníku, že proti tobě by neměl nejmenší šanci! Počkej, pomohu ti."

Se zašeptáním brokátu vstala z křesílka a Corfe by skoro přísahal, že se těsně za hranicí světla a stínu u stěny místnosti něco rychle a kradmo pohnulo.

Na okamžik přestal zápasit s řemením, ale to už Odelia stála u něhp a štíhlými, hbitými prsty hmatala pod pláty po řemíncích, jimiž by je uvolnila. Prsního krunýře a zadního plátu ho zbavila během okamžiku. Dutě bouchly o koberec a k nim se v rychlém sledu připojily i náloketníky, bandalír, na němž byla zavěšena šavle, límec zbroje, nárameníky, nástehenníky a rukavice. Zůstal stát v hromadě karmínově zbarveného kovu a cítil se podivně nahý. Uvědomil si, že se mu pocit, který provázel svlékání, líbil a byl skoro zklamaný, když práci dokončila a odstoupila.

„Tak! Teď se konečně můžeš posadit a pít se mnou víno jako civilizovaný člověk - ačkoli dost mizerně oblečený. Co se stalo s těmi nádhernými šaty, které ti ušil krejčí?"

„Tohle jsou šaty, které nosím do pole," řekl Corfe neohrabaně. „Zítra za úsvitu vyrážíme."

„Aha, chápu. Tak se posaď a napij se vína. Přestaň tu postávat jako špatně vyřezaný svatý."

I ona byla dnes jiná, skoro až koketní, zatímco minule byla ve střehu a nebezpečná. V měkkém světle plamenů vypadala jako daleko mladší žena - nebo by tak alespoň působila, kdyby nebylo těch vystouplých žil na hřbetech rukou, ohněm ještě zdůrazněných.

Napil se vína, i když si stěží uvědomoval jeho chuť. V ohni praskl suk a vylétly jiskry. Napadlo ho, jestli má sebrat odvahu, aby se jí zeptal, co tu vlastně dělá.

„Král se dozvěděl o tvé... pomoci?" vysoukal ze sebe nakonec, protože mu připadalo, že Odelia jen čeká, aby něco řekl. Královnin pohled byl znepokojivě přímý. Zdálo se, jako by z něho slova přímo vysávala. „Dozvěděl se to a nelíbí se mu to."

„Přirozeně nemá o ničem ani tušení," odpověděla sebejistě. „Nesnáší to, co pokládá za mé vměšování do jeho záležitostí, i když dávno předtím, než se narodil, to byly záležitosti moje. Nejsem v tomhle království loutka - někdo, s kým se nemusí počítat, Corfe, to už bys měl vědět sám. Ale nejsem ani šedá eminence za trůnem. Lofantyr konečně dorůstá do své koruny a to je jen dobře. Přesto ještě pořád občas potřebuje, aby se mu někdo díval přes rameno a napravoval chyby, které udělá. A to je úkol, který jsem se na sebe rozhodla vzít."

„Možná jsi mě zavedla na cestu ke zkáze, paní."

„Nesmysl. Věděla jsem, že své muže nějak dokážeš vybavit, stejně jako vím, že se tvá jednotka v bojích prosadí a hned tak někdo ji neporazí. A pokud jsem se mýlila, tak nejsi hoden, abych si s tebou dělala starosti a já tě odhodím a budu dál hledat jiného slibného vojáka."

„Chápu," řekl Corfe ztuhle.

„Všichni jsme postradatelní, Corfe, dokonce i ti, kdo nosíme královskou korunu. Dobro Torunny nebo celého západu musí být vždy naším prvním cílem. Království potřebuje schopné důstojníky, ne podlézavce, kteří umí jedině přikyvovat každému Lofantyrovu nápadu."

„Nevím tak docela přesně, čeho mám na jihu se svými pěti sty divochů dosáhnout."

„Budeš dělat to, co ti bylo přikázáno. Poslouchej mě: Lofantyr začal s vystrojováním toho, co on pokládá za skutečnou expediční jednotku, která má přivést vzpurná jižní léna zpátky k rozumu a poddanství. Velet jí má nějaký plukovník Aras a vyráží zhruba za týden, deset dní. Dva tisíce pěších, pět set jízdních vojáků a šest děl."

Corfe se bolestně ušklíbl. „To je pořádná výprava."

„Ano. Ty jsi byl vyslán, aby ses vypořádal s Ordinakem v Hedeby - sice to není ten nejvýznamnější rebel, ale král předpokládá, že bude daleko víc než schopný uškodit tvé jednotce; dokáže poslat do pole tisíc mužů. V době, kdy tě už bude pomalu dorážet, přispěchá na bojiště plukovník Aras se svou jednotkou, celou záležitost vyřeší k našemu prospěchu, s hanbou tě pošle zpátky do hlavního města a bude pokračovat dál za vlastním cílem tažení - a tím je porážka vévody Narfintyra ve Staedu."

„Vidím, že si to král všechno pěkně v předstihu naplánoval," kývl Corfe. „Jakou mám tedy se svými muži naději na přežití? "

„Mohu ti říct jediné: musíš bleskově porazit Ordinaka a pokračovat na Staed. Plukovník Aras nemá ani o vlásek vyšší hodnost než ty a nemůže ti dávat rozkazy. Pokud oba dorazíte do Staedu zároveň, budete si muset velení rozdělit a díky tomu budeš mít daleko větší příležitost vydobýt si se svými muži ostruhy."

„Jaké jsou podle tebe mé šance, paní? "

Usmála se. „Už jsem ti přece říkala, Corfe, že tě pokládám za muže, kterého provází štěstěna. A budeš jí potřebovat co nejvíc, abys v tomto boji uspěl."

„Je to tedy zkouška, kterou mi král připravil? "

Naklonila se k němu blíž. Světlo plamenů jí rozehrálo na tváři stíny a prohloubilo zelený oheň očí. Corfe na tváři cítil Odeliin dech.

„Je to zkouška, ano. A slibuji ti, Corfe, že pokud ji složíš na výbornou, dostaneš se daleko dál, než jsi kdy dokázal třeba jen snít."

Náhle ho popadla za obnošenou košili a přitáhla si ho blíž. Políbila ho přímo na rty, nejdřív lehce, ale potom čím dál silněji. Oči měla otevřené a hrál jí v nich smích nad jeho úlekem, a to ho náhle pobouřilo. Zabořil prsty do vlasů, které měla vyčesané do týla, a přitiskl se k ní v divokém polibku.

Najednou klečeli na silném koberci a Corfe jí roztrhl živůtek šatů až k pasu, zatímco mu v uších zvonil její smích. Vzduchem zasvištěly

knoflíky jako poplašení cvrčci. Těžký brokát sukně odolával a když se jej pokusil rozervat v půli, Odelia se bezmocně zapotácela.

Náhle mu došla neuvěřitelná absurdita celé situace. Klečeli na koberci a dívali se na sebe. Odeliina ňadra byla odhalena, kulatá, těžká ňadra ženy, která kojila. Cáry živůtku jí visely kolem pasu a vlasy jí splývaly na ramena jako zlatý vodopád. Usmála se na něho jako rys. Vypadala k neuvěření mladě, energicky, živě. Zatoužil po ní.

Tentokrát mu pomohla a stáhla si šaty z těla tak lehce, jako by to byl hedvábný šál. Měla překvapivě široké boky, ale ploché břicho a pokožka mu pod rukama připomínala satén - jako věc, kterou je třeba vychutnávat; na tento pocit během posledních měsíců života úplně zapomněl.

Prozkoumával svými dlaněmi pevnost Odeliiných kostí, měkkost těla, jež je halilo a když se konečně spojili, byli oba velmi jemní. Později ležel s hlavou položenou na královnině hrudi a vzlykal, protože se mu vracely všechny ty strašlivé vzpomínky.

Hladila ho po vlasech a neříkala nic a její mlčení mu bylo útěchou, ostrovem klidu a míru ve zpěněných vodách světa.

A neřekla ani slovo, ani když vstal a oblékal se - nejdřív košili a kalhoty a na ně pak zbroj. Venku už zpívali ptáci a brzy začne svítat. Jeho muži na něho budou čekat.

Když si přetahoval přes hlavu bandalír se šavlí, nahá vstala, opřela se mu o tvrdý prsní krunýř a políbila ho. Znovu mu připadala stará, na čele měla vrásky, v koutcích očí se jí rozprostíraly vějířky a předloktí měla měkká. Napadlo ho, jaké kouzlo ji v noci činilo tak mladou a zdálo se, že jeho myšlenku zachytila, protože se jí na rtech objevil ten zvláštní úsměv.

„Každý potřebuje občas alespoň trošku útěchy, pocit, že není na světě sám. I královny. Dokonce i staré královny."

„Tak stará zase nejsi," odpověděl a myslel to naprosto vážně.

Poplácala ho po tváři tak, jak by postarší teta poplácala oblíbeného synovce. „Běž. Běž do války a začni si získávat pověst."

Z jejích komnat vyšel podivuhodně odpočatý, plný energie. Skoro jako by na chvilku uzdravila všechny ty otevřené rány, jimiž tolik trpěl. Když dorazil na zšeřelé cvičiště, jeho pět set mužů už tam na něho čekalo pod svým střízlivým praporem, v předjitřním světle tiší. Stáli v

řadách jako železné sochy a jedině pára dechu prozrazovala, že jsou živí.

„Jdeme," řekl Andruwovi a vyrazili k bitevním polím na jihu.

Kapitola dvacátá první

Eskadra byla krásná, když připlula na dohled ke břehu. Válečné karaky s řadami děl, *nefy* plné vojáků a příslušníků námořní pěchoty, rychlé karavely s příčným oplachtěním, které vypadalo jako křídla; na všech hlavních stěžních vlály šarlatové hebrionské vlajky a na zadních stěžních temnější purpurové plamence admirála Rovera. Když zahlédly skupinu na břehu, všechny vypálily na pozdrav. Dvacet šest dělových ran jako pozdrav králi každou loď zahalilo do oblaku kouře spáleného střelného prachu a ozvěna doznívala jen pomalu. Abeleynovi se při tom pohledu a zvuku sevřelo hrdlo. Byl znovu králem, ne tulákem na cestách nebo uprchlíkem, na jehož hlavu je vypsána odměna. Pořád měl ještě poddané a jeho slovo dokáže probudit hněvivé dunění děl.

Společně s Roverem sešel do podpalubí okamžitě poté, co dlouhé čluny přeplavily královskou společnost na vlajkovou loď. Eskadra okamžitě vyrazila, obrovské karaky se rozvážně a majestátně otáčely jako rozsáhlé plovoucí hrady a menší plavidla kolem nich o překot kroužila jako mláďata.

Jakmile Abeleyn s admirálem osaměli v hlavní kajutě, poklekl Rovero na jedno koleno a sklonil hlavu. Abeleyn mu přikázal, aby vstal.

„S tím si nelam hlavu, Rovero. Pokud bych se měl za těch několik posledních týdnů naučit jedinou věc, tak by to byla jistota, že nesnáším obřady. Jak dlouho potrvá plavba do Abrusia? "

„Dva dny, Veličenstvo, pokud nám ten jihovýchodní vítr zůstane v zádech."

„Dobře. A jak to vypadalo s městem, když jsi odplouval? Jak je to zlé?"

„Veličenstvo, nechceš se nejdřív převléct a vykoupat? Mám připravený soupis -"

„Ne. Pověz mi něco o mém království, Rovero. Co se stalo?"

Admirál se zakabonil a vyplivoval slova z křivých úst, jako by skrze zuby cedil kletby na někoho, kdo stojí poblíž.

„Včera nám na palubě přistál ten Golophinův pták. Byl chudák málem mrtvý. Uložili jsme ho do podpalubí, protože tak jako tak nemůže létat. Přinesl zprávy z Abrusia a tohle." Admirál podal Abeleynovi svitek s astarackou královskou pečetí. „Měl jsi to samozřejmě dostat ty, Veličenstvo, ale ten pták už prostě dál nemohl."

Abeleyn držel svitek v rukou tak opatrně, jako by mohl každou chvíli začít hořet. „A Abrusio?"

„Arzenál stojí v plamenech. Prachárny byly zatopeny, takže si v téhle věci nemusíme dělat nejmenší starosti. A Preiss je mrtvý, jeho muži v zajetí, uhořeli nebo utekli do carrerianských řad."

„Alespoň něco. Pokračuj, Rovero."

„Udržujeme linie proti zrádcům a rytířům církve, ale kvůli ohni a tlaku obyvatelstva nemůžeme jít do útoku naplno. Plné dvě třetiny našich vojáků bojují s ohněm místo se zrádci, případně řídí evakuaci dolního města. Možná se nám podaří alespoň kus západní části zachovat - ženisté odstřelili širokou jizvu přes město, a požáry se u ní zastavily - ale tisíce budov jsou už na popel, včetně suchého doku flotily, Arzenálu, zásobovacích skladišť námořnictva a mnoha nouzových úložišť se zásobami pro případ obléhání. Abrusio se rozpadlo na dvě města: na dolní, které je skoro zničené a prozatím je v našich rukou se vším všudy, a na horní, které je nedotčené a v rukou zrádců."

Abeleyn si vzpomněl, jak jeho hlavní město v létě vřelo životem. Bylo hlučné, přecpané, v ulicích páchl život se vším všudy, slunce ozařovalo budovy a úzké uličky, nároží a průchody, hostince, obchody a tržnice dolního města. On sám se často zamlada potuloval temnými zákoutími Abrusia v přestrojení za floutka, který má peněz plné kapsy. To všechno bylo pryč. To všechno bylo zničeno. Měl pocit, jako by mu někdo vymazal celou jednu část života, vzpomínky na to, jak jeho město kdysi vypadalo.

„O plánech budeme hovořit později, admirále," král se díval nevidoucíma očima, které ho pálily v důlcích, jako by v nich plálo to peklo, které postihlo Abrusio. „Nech mě na chvíli samotného, prosím."

Rovero se uklonil a odešel.

Je starší, pomyslel si admirál, když za sebou zavřel dveře kajuty. V deseti týdnech zestárl o stejný počet let. Ten chlapec, který v něm byl,

zmizel. Je v něm už od pohledu něco, co připomíná jeho otce. Rozhodně bych se mu teď nestavěl do cesty.

Vystoupil na hlavní palubu lodi s ústy tak sevřenými, že připomínala v jeho tváři jizvu. Ta zatracená ženská, ta králova běhna, se na palubě dohadovala o přidělení lepší kajuty. Chce víc místa, chce okno, chce čerstvější vzduch. Už teď vypadala, že se každou chvíli nakloní přes zábradlí a nakrmí ryby. No, ať už je starší nebo ne, už si nebude krále otáčet kolem prstu tak, jak to prý dělávala. A nezačíná nějak tloustnout?

Král Hebrionu vyšel z kajuty na záďovou galerii, která jako dlouhý balkon vystupovala nad zpěněnou kýlovou brázdu vlajkové karaky. Viděl další lodě eskadry, které se za nimi držely v řadě necelé dva kabely daleko pod hlavními plachtami; zanořovaly a vynořovaly se v pravidelném rytmu a kolem přídí měly bílé chomáče pěny. Byl to pohled, který dokázal člověka naplnit úctou a láskou, moc a krása spojená v nádherné ukázce síly. Válečné stroje tak elegantní a úžasné, jak je lidská ruka dokázala postavit.

Lidská ruka, nikoli boží.

Rozlomil pečeť na dopise od krále Marka a na tiché galerii si jej přečetl.

Můj drahý bratranče, stálo tam. *Toto je psáno ve spěchu a bez obřadů - poštovní galéra čeká v přístavu se zvednutými kotvami. Míří do Abrusia, protože nevím, kde jinde bych tě mohl zastihnout. Navzdory děsivým zprávám, které přicházejí z Hebrionu, věřím, že ses vrátil do svého hlavního města v bezpečí a vyhnal zrádce a rytíře církve, kteří hodlají zničit celý západ.*

Ale musím ti napsat, co je nového u nás. Mou družinu kdosi přepadl ze zálohy na úpatí jižních Malvennor poměrně velkou skupinou neznámých útočníků a sotva jsme dokázali vyváznout živi. Byl to samozřejmě pokus o úkladnou vraždu, snaha zbavit svět dalšího kacíře. Mohl to nastrojit jedině Cadamost z Perigraine a prelát zakladatel jeho království. Obávám se, že byly podniknuty podobné pokusy i na tebe a Lofantyra, ale pokud čteš tuto zprávu, očividně jsi přežil.

Staré zákony, podle nichž se řídilo jednání a chování lidí po celé věky, přestaly platit. Musel jsem se vypořádat s povstáním astarackého

šlechty a pouhých několik posledních dnů mohu tvrdit, že Cartigella je znovu mým hlavním městem. Ale zrádcové neměli nejlepší vedení a byli mizerně vybaveni - a za zády neměli rytíře církve, kteří by je podpořili. Armáda, která díky Bohu zůstala věrná Koruně, nyní pročesává Astarac a ničí zbytky rebelů. Ale říká se, že Perigraine mobilizuje a musím chránit své západní hranice, jinak by ti už dávno přišly astarácké jednotky pomoci v politováníhodné nutnosti znovu proniknout do vlastního království.

Má sestra se za tebe provdá, a přestože je škaredá jako ropucha, je to také rozumná a inteligentní žena. Nyní více než kdy jindy musíme my kacířští vladaři držet při sobě, Abeleyne. Hebrion a Astarac musí udržet spojenecký vztah, protože pokud zůstaneme stát osamoceni, zemřeme v zapomnění. Nebudu ztrácet čas pompou a obřadnostmi. Jakmile od tebe dostanu zprávu, že jsi v bezpečí zpět v Abrusiu, pošlu ti sestru jako živoucí důkaz našeho pouta.

(Vzpomínáš si na ni, Abeleyne? Isolla. Jako kluk jsi ji tahal za copy a dělal sis legraci z jejího křivého nosu.) Z Torunny jsem dostal zprávy o událostech podobných těm, které prožívám tady na vlastní kůži. Macrobius byl přijat jako pravý a skutečný pontifex, ale podle mých zdrojů se na veřejnosti moc neukazuje a může být - Bůh chraň! - nemocný. On je to jediné, co nás dělí od naprosté anarchie. Lofantyr řídí válku s merduky osobně a přitom se zdá, jako by úplně zapomněl na Ormannova *Hráz, a uprchlíci se kolem hlavního města tísní po statisících. Náš bratranec z Torunny není žádný generál. Někdy si nejsem ani jist, jestli je vůbec voják.*

Musím psát ještě rychleji, protože každou chvíli může nastat odliv. Říká se, že fimbrijská armáda se dala na pochod. Pravděpodobně má namířeno přímo k Ormannově Hrázi - což sice může vysvětlit Lofantyrovo opomíjení pevnosti, ale ani v nejmenším jej to neomlouvá. Najal si stavitele říší k tomu, aby za něho vedli válku, a myslí si, že tím celá věc končí a nemusí se víc o nic starat. Ale pes, kterého si někdo pustí k vlastnímu prahu, se dokáže chovat jako vlk, pokud ho nikdo nehlídá a nedohlíží na něj. Nevěřím fimbrijské štědrosti ani za mák.

A to je vše. Je to politováníhodný dopis, bez jakéhokoli půvabu nebo formy. Můj starý učitel rétoriky se musí obracet v hrobě. Možná budou mít filozofové jednoho dne dost času na to, aby počítali anděly,

kteří tančí na špičce jehly, ale nyní svět daleko více potřebuje vojáky než učence a pero musí ustoupit meči.

Buď zdráv, bratranče.

Mark

Abeleyn dočetl a usmál se. Mark toho s obřadnostmi nikdy moc nenadělal. Bylo dobré vědět, že Hebrion nezůstal na celém světě sám a že se Astarac navrací k míru a pořádku. Zprávy o Fimbrijcích byly ale zajímavé. Copak Lofantyr opravdu čekal, že budou za Torunnu bojovat a umírat a nebudou za to výměnou chtít nic než peníze?

Isolla.

Hrávali si spolu jako děti na konferencích a konkláve, zatímco jejich otcové měnili tvář a běh světa. Byla hubená a měla zrzavé vlasy, pihovaté tváře a nos tak křivý, že to bylo patrné i tenkrát, když jim ještě nebylo ani deset let. Byla jen o rok dva mladší než on sám - dost stará na to, aby už byla vdaná. Pamatoval si ji jako tiché, trpělivé dítě, které bývalo raději samotné.

Ale takové myšlenky jsou bezpředmětné. Nejdůležitější nyní je, aby hebroastarackou alianci zpečetil sňatek a s tím neměly osobní pocity nic společného.

(Vzpomněl si na Jemillu s jejím nateklým břichem a z důvodu, který sám nedokázal tak docela pochopit, jím projelo bodnutí nejistých obav.)

Pocit pominul. Zašel dovnitř a zavolal na své služebníky, aby mu pomohli se svlékáním a mytím. Nalil si z kulaté karafy pohár vína, vypil jej jediným douškem, zakousl se do krajíce bylinného chleba a spláchl jej dalším vínem.

Dveře kajuty se otevřely a dovnitř vešel jeho osobní komorník s dalším sluhou, oba pořád ještě oblečení ve špinavých šatech, a jeden z mužů žvýkal nedojedené sousto.

„Veličenstvo? "

Připadal si trapně. Úplně zapomněl, že tito muži prošli naprosto stejnými útrapami jako on a měli hlad, žízeň a byli špinaví stejně jako on.

„To je v pořádku. Máte volno. Jděte se opláchnout a najezte se a napijte, kolik vám dají. A požádejte admirála Rovera, jestli by sem nezašel, až bude mít chvíli času."

„Ano, Veličenstvo. Námořníci pro tebe v jedné kádi v lodní kuchyni ohřáli vodu. Máme ti připravit lázeň?"

Koupel! U milosrdných nebes! Ale zavrtěl hlavou. „Ať tu vodu použije paní Jemilla. Já to ještě nějakou chvilku vydržím."

Muži se uklonili a odešli. Abeleyn přes všechny běžné lodní vůně - smůla, dřevo a stojatá voda v podlodí - cítil, jak páchne, ale to mu nepřipadalo důležité. Jemilla nosila jeho dítě a v tomto okamžiku ocení horkou koupel nade vše. Ať si ji klidně dá - alespoň se jí na chvilku zbaví.

Náhle si uvědomil, že svou milenku vlastně ani nemá moc rád. V posteli byla skvělá, to jistě, a navíc to je žena chytrá a inteligentní, jak si jen muž může přát. Ale nevěřil jí o nic víc, než by věřil zmiji, která se mu v lese prosmýkne kolem boty. Tahle myšlenka ho poněkud překvapila. Bylo mu jasné, že se něco hluboko v jeho srdci změnilo, ale sám netušil, co by to mohlo být.

Zaklepání na dveře. Admirál Rovero s obočím vysoko nad ošlehanou tváří mořského vlka. „Chtěl jsi mě vidět, Veličenstvo?"

„Ano, admirále. Projděme si spolu ten plán, který jsi připravil společně s generálem Mercadem - plán na obsazení Abrusia. Teď je k tomu stejně dobrá chvíle jako kdykoli jindy."

Nebude mít čas k odpočinku, čas k línému posezení na galerii s vyhlídkou na zpěněnou kýlovou brázdu a na mocné lodě, které plují za nimi, vysoké pyramidy plachet a dřeva a lesklých děl. Nebude mít čas, aby se odvrátil od starostí a odpovědnosti. A Abeleynovi to nevadilo.

Možná je tohle ta věc, která se ve mně změnila. Konečně dorůstám do té zlaté obroučky, která mi objímá čelo.

Kapitola dvacátá druhá

Albrec měl hlavu plnou krve, nateklou, a cukalo mu v ní jako v plicích, probodnutých zlomeným žebrem. Tváří se otíral o nějaké plátno nebo něco podobného a i ruce mu připadaly nateklé a necitlivé.

Pak si uvědomil, že visí hlavou dolů přes něčí rameno a žaludek se mu svírá, tísněn vahou těla.

„Postav mě na zem," zasípal. Měl pocit, že pokud se okamžitě nedotkne nohama země, nejspíš se pozvrací.

Avila ho opatrně složil. Mladý zakladatel ho dosud nesl přes jedno široké rameno. Oba ztěžka oddechovali. Albrekův svět se rozmazal, zatočil a malý mnich se chvíli vzpamatovával, když se všechny tělesné tekutiny a orgány vracely zpět na místa, kam původně patřily. Lampa, kterou Avila nesl ve volné ruce, blikala postavená na podlaze a oleje už v ní příliš mnoho nezbývalo.

„Co to děláš?" vyrazil ze sebe Albrec konečně. „Kde to jsme? "

„Pořád ještě v katakombách. Nemohl jsem tě přivést k životu, Albreku. Byl jsi jako mrtvý. A tak jsem před tu díru naházel kameny a trosky a snažil se odsud najít cestu ven."

„Commodius!"

„Ten je mrtvý a kéž se jeho zparchantělá duše smaží v pekle navěky."

„Tělo, Avilo. Nemůžeme je jen tak nechat tady dole."

„Proč ne? Byl to netvor bezedné temnoty, proměněnec, a snažil se nás oba zabít jen proto, aby chránil svou úžasnou a překrásnou verzi pravdy. Ať tam jeho mrtvola hnije bez pohřbu."

Albrec si sevřel rozbolavělou hlavu oběma rukama. „Kde to jsme?"

„Šel jsem podél severní zdi - té vlhké, jak jsi říkal - a snažil se najít schodiště, ale nejspíš jsem je nějak minul."

„To není zase tak těžké. Ale já je najdu, s tím si starosti nedělej. Jak dlouho už to je, co...?"

„Možná půlhodina, déle rozhodně ne."

„Dobrý Bože, Avilo, co si jen počneme?"

„Co? Já - já nevím. Nepřemýšlel jsem o ničem, jen o tom, abychom se z těchto kobek dostali."

„Zavraždili jsme hlavního knihovníka."

„Zabili jsme vlkodlaka."

„Ale on se změnil zpátky v Commodia, knihovníka. To je poslední věc, na kterou si vzpomínám. Kdo nám uvěří? Má snad na těle nějaké znaky toho, čím byl ve svém skutečném životě?"

„O čem to mluvíš, Albreku? Chceš říct, že kvůli tomu, že jsme zbavili svět toho nečistého netvora, bychom měli mít nějaké potíže?"

„Já nevím, vůbec nevím, co si mám myslet. Jak se něco takového mohlo stát, Avilo? Jak mohlo být vysvěceno na kněze něco takového - a jak jsem s ním mohl po všechny ty dlouhé roky pracovat? Byl to on, kdo strašil v knihovně; teď už je mi to jasné. Jeho byla ta nečistá

přítomnost, která tam otravovala atmosféru. Ach drahý Bože, co se to tu jen dělo? "

Oba se na chvíli odmlčeli a sledovali plamínek lampy, jíž nezbývalo už příliš mnoho života. Ale nepřipadalo jim důležité, že se tu mohou každou chvíli octnout zahaleni naprostou temnotou. Celé to místo jim připadalo jiné. Pohlédli do tváře skutečného zla a po této zkušenosti je už nemohlo vyděsit vůbec nic.

„Oni to ví," pokračoval Albrec sípavým šepotem. „Slyšel jsi, co říkal? Oni jsou si vědomi skutečné podstaty věcí, skutečného života Svatého a proroka - a oni tuto pravdu potlačují. Církev zašlapává pravdu po celá staletí, Avilo, skrývá ji před světem jenom proto, aby si udržela vlastní autoritu. Kde je zbožnost, kde pokora? Chovali se jako knížata, která se hodlají udržet u moci bez ohledu na cenu, již je nutno zaplatit."

Avila si zamyšleně promnul mezi prsty lem černého roucha.

„Máš na tváři stopy po drápech," řekl Albrekovi, jako by si toho všiml teprve nyní.

„Na tvém obličeji je také krev."

„Tahle zranění se nedají skrývat, Albreku. Mysli, člověče! Co budeme dělat? Columbar je mrtvý Commodiovou rukou a Commodia jsme zase zabili my. Jak to bude vypadat? Nemůžeme jim povědět, že jsme se snažili objevit a zachovat pravdu. Zbaví se nás tak rychle, jak by to udělal Commodius."

„V církvi přece musí být i čistí muži - musí."

„Ale my nevíme, který je který. Kdo nám bude naslouchat a kdo nám uvěří? U čisté krve milosrdného Svatého, Albreku, je po nás."

Lampa zablikala, rozzářila se a zhasla. Temnota je zalila jako lavina a oni oslepli.

Avilův hlas zněl ve tmě obtížený zármutkem. „Musíme uprchnout z Charibonu."

„Ne! Kam chceš jít? Jak chceš cestovat uprostřed zimy, v závějích? Nevydržíme ani den."

„Nevydržíme o mnoho déle ani tady, jakmile se to rozkřikne. Když se Commodius neukáže, začnou prohledávat knihovnu. A nakonec ho najdou. A kdo je jediná další osoba, která má klíče ke knihovně, co? Ty, Albreku."

Malý mnich se opatrně dotkl roztržené pokožky na tváři a boule na čele, kam ho vlkodlak udeřil týlem. Avila měl pravdu. Jako prvního budou vyslýchat jeho, protože byl Commodiovým nejbližším spolupracovníkem, a když spatří zranění, přijde ke slovu inkvizice.

„Takže co uděláme teď, Avilo?" zeptal se a neměl daleko k slzám. Věděl, co musí udělat, ale chtěl, aby to vyslovil někdo jiný.

„Máme den na přípravy. Budeme se držet někde v ústraní a sebereme všechno, co by se nám na útěku mohlo hodit."

„Na útěku kam? Kam na tomhle světě můžeme jít? Normannii vládne církev, rytíři a mnichové jsou v každém městě na západě. Kam chceš utéct?"

„Jakmile se to dostane ven, jsme kacíři," řekl Avila. „Jakmile najdou tělo v té strašlivé kapli a zjistí, že tu nejsme, okamžitě nás exkomunikují. Ale na světě jsou i jiní kacíři, Albreku, a v jejich čele stojí heresiarcha. Někteří lidé říkají, že v Torunně byl Macrobius uznán jako nejvyšší pontifex. Zákony Charibonu v tom království neplatí a každý, kdo se postavil himerianské církvi, je tam vítán. Macrobiovští králové nám budou naslouchat. Budeme v jejich vojsku znamenat mocnou zbraň. A kromě toho mi teď Charibon připadá jako jediná velká páchnoucí stoka úpadku. Pokud byl Commodius vlkodlak, není možné, že by mezi muži mého vlastního řádu byli i další jemu podobní?"

„O tom se mi nechce ani přemýšlet."

„Ale přemýšlet o tom musíme, Albreku, pokud chceme najít nějaký způsob, jak vyváznout živí."

Chvilku stáli mlčky v zamyšlení, naslouchali kapání vody na kamennou podlahu a hrobovému tichu katakomb, vnitřností hor. Konečně se Avila pohnul. Albrec slyšel, jak bolestí zasténal.

„Mám kutnu na cáry a myslím, že mi zlomil pár žeber. Mám pocit, jako by mi pokaždé, když se nadechnu, někdo vrážel do hrudi dýku. Musíme se před ranními modlitbami vrátit do postele."

„Ty přece spíš v dormitoriu, Avilo. Nevšimnou si tví spolunocležníci, že chybíš?"

„Strčil jsem pod přikrývku několik svinutých plášťů, které vypadají docela přesvědčivě, a navíc jsem se vykradl ven tiše jako myš. Ale vracet už se tak tiše nebudu. Zatraceně!"

„Nemůžeš se vrátit. Musíš jít do mé cely. Posbíráme pár věcí a někam se na zítřek schováme - nebo vlastně na dnešek, protože už je určitě po půlnoci - a zítra v noci vyrazíme."

Avila oddechoval krátce a bolestně. „Obávám se, že moc rychlý spolucestující nebudu, můj malý antillanský příteli. Albreku, opravdu musíme prchnout? Není nějaká jiná cesta, jak z toho ven?"

Už se rozhodli, ale toto rozhodnutí je děsilo. Bylo by daleko jednodušší žítvdál. jako by se nic nestalo, vrátit se k běžné denní rutině života v klášterním městě. Albrec by se o to možná pokusil, protože v něm ochablost spoutávala jakýkoli zájem opustit jediný způsob života, který znal. Ale Avila vykreslil věci v příliš jasných barvách. Antillan věděl, že se jejich životy změnily a že naděje na cestu zpět zemřela. Už vystoupili ze řad církve a mohli jen zvenčí přihlížet.

„Pojď," vyzval přítele Albrec a snažil se přitom nehýbat krkem. „Musíme toho před svítáním spoustu stihnout. Tahle věc nám spadla do klína stejně jako Honoriovi, tomu ubohému, šílenému hledači pravdy, spadly do klína jeho vize. Bůh nám naložil břemeno, které je skoro stejně těžké jako jeho. Nesmíme se jej vzdát."

Vzal Avilu pod paží a vykročil podél stěny katakomb; občas se dotýkal rozechvělou dlaní hrubého kamene.

„Zemřel v horách, víš, zemřel v osamění jako zapomenutý poustevník, kterému nikdo nechtěl naslouchat, jako svatý šílenec. Teprve teď mi došlo, že to byla možná církev, kdo byl šílený. Kdo může s jistotou tvrdit, že během těch staletí nevyhostili všechny, kdo hledali pravdu? Kolik mužů zjistilo, jak to vlastně s Ramusiovým skutečným osudem je a zaplatilo za toto vědomí vlastním životem? To je na tom nejhorší. Vezmi lež, prohlaš ji za pravdu a ona způsobí, že celý zbytek víry shnije stejně jako jedno nahnilé jablko nakazí všechny ostatní v sudu. Nikdo neví, čemu vlastně ještě může věřit. Církev se zachvívá v základech bez ohledu na to, jak pevné se mohly zdát, a i ti dobří mužové, kteří jsou v jejích službách, jsou poskvrněni lží."

Avila ze sebe se zasténáním vyrazil zmučený smích. „Ty se snad nikdy nezměníš, Albreku. Vždycky filozofuješ - i ve chvíli, jako je tahle."

„Náš osud je stejně důležitý jako přežití národů," odpověděl naprosto vážně Albrec. „Neseme tuto vědomost jako zbraň apokalypsy, Avilo. Jame daleko mocnější než kterákoli armáda."

„Jen bych se tak přál cítit," zabručel Avila. „Teď si připadám spíš jako poraněná krysa."

Našli schodiště a začali po něm stoupat opatrně jako dva starci, kteří za vzájemného podpírání se šípáním a oddechováním zdolávají jeden schod po druhém. Připadalo jim jako celé věky, než se dostali do hlavní místnosti knihovny. Naposledy v životě Albrec procházel mezi řadami knih a svitků a do plic nasával vůni starého pergamenu. Titulní strana starého dokumentu mu zapraskala v náprsní kapse kutny jako nespokojené dítě.

Vzduch krátící se noci byl surově mrazivý, když vyšli z knihovny, zamkli za sebou postranní dveře a potáceli se popraškem sněhu hnaným větrem k arkádám. Cestou zahlédli ještě několik dalších mnichů, kteří se připravovali na jitřní bohoslužby. Charibon byl zahalen předjitřním mírem, který jako by byl cítit z obrysů temných budov a bělostných závějí, teplého světla svic v několika oknech. Teď už to ale bylo jiné. Už jim to nepřipadalo jako domov. Albrec tiše vzlykal, když pomáhal Avilovi do své cely. Věděl, že dnešní noci zemřel všechen mír a štěstí, které za života poznal. Před ním se nenacházelo nic než zápas, nebezpečí a nejistota, a nakonec smrt, před níž nedostane církevní rozhřešení a poslední pomazání. Možná bude upálen na hranici, možná umrzne v závějích nebo najde smrt v nějaké cizí zemi, daleko ode všeho, co kdy znal.

Modlil se k Ramusiovi, k šílenému svatému Honoriovi, k Bohu samotnému, ale nezahlédl jedinou jiskřičku světla, žádný hlas mu v mysli nepromluvil. Prosby o pomoc chřadly v prázdném tichu, a ačkoli se snažil ze všech sil, nedokázal své víře zabránit, aby je nenásledovala do stejného místa. Jediné, co mu zbývalo, bylo vědomí o pravdě. Narůstalo v něm předsevzetí, že se o rozšíření této pravdy postará osobně, že musí dohlédnout na to, aby se rozbujela jako bolestivá choroba. Než skončí, nakazí pravdou celý svět a pokud se z tohoto důvodu víra otřese v základech a vyvrátí, pak budiž.

Charibon se probudil ještě dříve, než slunce zbarvilo černočernou oblohu do temné břidlicové šedi. Zazněly zpěvy ranních modliteb a mnichové se odešli nasnídat; následovala chvála, pak tercie. Sníh, který se nahromadil během noci, byl odmeten a město se rozhýbalo stejně jako rybářské vesnice na zmrzlém pobřeží Torova moře.

Po tercii navštívila jednoho z justiciářů skupina učenců a stěžovala si, že ještě nebyla odemčena knihovna. Celá záležitost byla prošetřena a bylo zjištěno, že dveře jsou zamčeny a uvnitř nesvítí světlo. Hlavní knihovník ani jeho pomocník nebyli k nalezení. Problém byl předán na vyšší místa a navzdory mrazivému vzduchu se o sixtě shromáždila před knihovnou svatého Garasa velká skupina mnichů, aby společně s generálním vikářem Betanzou sledovali, jak děkan rytířů církve se svými muži vyráží dveře beranidlem. Knihovnu pak prohledaly skupiny služebně starších mnichů. V té době už bylo nalezeno i mrtvé tělo bratra Columbara a i přes pečlivé prohledávání dormitorií a okolí arkád stále ještě nebylo ani stopy po obou knihovnících. Charibon se rozbzučel dohady.

Commodiovo tělo bylo objeveno před nešporami poté, co byla obrácena vzhůru nohama vyšší poschodí knihovny. Pozornost mnichů, kteří prohledávali katakomby, upoutala rozbitá olejová lampa a u stěny čerstvě navršená hromada rozbitého zdiva. Ta se rozpadla takřka po prvním kopnutí a monsignor v doprovodu dvou rytířů církve vstoupil do malého chrámu, kde objevili tělo hlavního knihovníka nahé a ztuhlé; ze zad mu trčela stříbrná dýka s pentagramem na jílci.

O okolnostech objevení mrtvého těla se nikdo příliš nešířil, ale do všech koutů klášterního města se rozšířila zpráva, že hlavní knihovník byl úkladně zavražděn v děsivé prostoře někde v základech samotné knihovny a jeho pomocník a mladý mnich zakladatel - který byl znám jako jeho dobrý přítel - stále ještě nebyli nalezeni.

Ulicemi Charibonu procházely hlídky rytířů církve a jednotky vojáků z almarcké posádky a všichni mniši, kteří se shromáždili u nešpor, si v přestávkách mezi modlitbami a zpěvem vzrušeně šeptali zaručené zprávy. Po Charibonu se pohyboval vrah, případně vrazi. To možná kacíři přišli rozsévat strach po městě na příkaz heresiarcha Macrobia, který seděl po ďáblově pravici v Torunně. Starší justiciáriové mezitím sestavili vyšetřovací komisi, která měla celou záležitost prozkoumat, a komisi předsedal samotný nejvyšší pontifex.

Ale později téhož večera unikly v zuřivé vánici hlídkám kolem Charibonu dvě události. Jednou z nich byl příchod malé skupiny pěších mužů, jejichž černé uniformy ve vánici pokryla bělostná vrstva sněhu. Druhou byl odchod dvou shrbených a zmučených mnichů, kteří se chvěli pod těžkými vaky, prohmatávali si cestu blizardem dlouhými

poustevnickými holemi a lapali po dechu bolestí a zármutkem, když se vlekli po ledem pokrytých březích Torova moře a vyhýbali se ohňům, u nichž se hřály hlídky tím, že zacházeli daleko od okraje vnitrozemského moře skoro až k místům, kde se tenký led vlnil a chrastil jako vroucí obsah bělostného kotle. Albrec s Avilou se prodírali vánicí, zatímco se jim na nateklých tvářích hromadila krev a v rukou a nohách pomalu ztráceli cit. Sněhová bouře je obklopila a pohltila, takže si jich nikdo jedinkrát nevšiml. Ale také se zdálo, že je tatáž bouře zabije dřív, než urazí sebekratší vzdálenost od břehů.

Skupina černě oděných mužů se dožadovala přijetí u nejvyššího pontifika Himeria a překvapené stráže a duchovní správcové na jejich nečekaný a nepozorovaný příchod zareagovali nezvyklou aktivitou. Konečně byli návštěvníci uvedeni do teplého, i když strohého předpokoje, zatímco byl o jejich příchodu informován pontifex. Vůbec poprvé po čtyřech staletích se v Charibonu objevili Fimbrijci.

Když do komnat nejvyššího pontifika vstoupil generální vikář řádu zakladatelů, hlavu církve právě oblékali dva postarší mniši.

Ti byli propuštěni a dva nejvyšší zástupci Boha na zemi chvíli stáli mlčky, zatímco si Himerius rovnal purpurový šat přes rostoucí břicho.

„Nuže?" zeptal se konečně.

Betanza se posadil a nedokázal potlačit zívnutí; bylo už pozdě a měl za sebou dlouhý den.

„Ani stopa. Ti dva mniši pořád nejsou k nalezení. Pokud jsou nevinní, tak jsou mrtví, případně uprchli, pokud se provinili vraždou."

Himerius zabručel a podíval se do vysokého zrcadla, které bylo jedinou ozdobou jeho oblékárny.

„Jsou vinni, Betanzo. Cítím to v kostech. Commodius se jim snažil zabránit v páchání kacířství a zaplatil za to životem." Na okamžik se přes pontifikovy orlí rysy mihl nerozluštitelný výraz, ale ihned zmizel. „Ať se nad ním Bůh smiluje - byl to věrný služebník církve."

„Jak víš tak jistě, že to bylo zrovna takhle, Svatosti?" zeptal se Betanza s nepředstíranou zvědavostí. Širokou tvář vojáka měl zarudlou větrem, neboť dnes strávil venku dlouhý čas, a bělma očí prokvetla rudými žilkami.

„Prostě to vím," odsekl Himerius. „Okamžitě jakmile to počasí umožní, vyšleš za těmi uprchlíky na všechny strany pátrací hlídky rytířů

církve. Chci, aby byli přivedeni do Charibonu a podstoupili vyšetřování inkvizice."

Betanza pokrčil rameny. „Jak si přeješ, Svatosti. Co s těmi Fimbrijci, kteří čekají dole? Přijmeš je ještě dnes?"

„Ano. Musíme zjistit, jestli je jejich příchod pouhá náhoda nebo jestli jde o širší plán. Samozřejmě ti nemusím říkat, Betanzo, že nic z toho, co se tu dnes stalo, nesmí opustit zdi tohoto města. Do království nesmí proniknout žádná historka o vraždě na půdě Charibonu. Tohle místo musí zůstat neposkvrněné, čisté, prosté jakéhokoli skandálu nebo řečí."

„Samozřejmě, Svatosti," přikývl Betanza a zároveň uvažoval, jak má asi umlčet ty tisíce mužů. Pokud šlo o drby, byli mniši ještě horší než staré báby na tržišti. Na druhou stranu jim může pomoci počasí.

„Zatímco jsi byl dnes odpoledne zaměstnán jinými záležitostmi, dorazil kurýr," pokračoval Himerius a náhle jako by byl celý zahalen v plášti triumfu, který mu jasně zářil v očích. Pontifex se otočil a podíval se generálnímu vikáři do tváře, ruce sepjaté na hrudi. Zdálo se, že se mu každou chvíli musí rty zkřivit ve vítězném úsměvu. Na okamžik Betanzovi připadalo, že zešílel.

„Dobré zprávy, příteli," řekl Himerius, když se ovládl. Znovu se proměnil ve střízlivého duchovního, obtíženého důstojností a vážností. „Kurýr přijel z Alstadtu. Podle všeho včera zemřel oddaný syn církve svaté, král Haukir z Almarku - nechť svatí přijmou jeho trýzněnou duši do svého středu. Tento zbožný král, vzor věrné víry, odkázal své království církvi."

Betanza zalapal po dechu.

„Opravdu?"

„Kurýr přivezl zprávu od preláta Marata z Almarku. Ten byl jmenován regentem království až do chvíle, kdy budu já pokládat za vhodné správu změnit. Almark je náš, Betanzo."

„A co šlechta? Ta se k tomu nehodlá nijak vyjadřovat?"

„Ti se s tím smíří. Budou muset. V hlavním městě Almarku přebývá silný kontingent rytířů církve a královská armáda je z větší části ubytována v kasárnách daleko na východ od města, poblíž Saerothu. Almark vpravdě patří nám."

„Říká se, že jednotlivé dějinné události jsou jako uzly," poznamenal Betanza. „Když dojde někde k něčemu důležitému, přihodí se zakrátko

další podobně významná věc, někdy i na stejném místě. Můžeš se s těmi Fimbrijci setkat s novou důvěrou, Svatosti. Načasování nemohlo být příhodnější."

„Přesně tak. Právě proto je přijmu ještě dnes, ačkoli doba tak pokročila. Chci, aby pro ně ta zpráva byla šok."

„Co podle tebe chtějí? "

„Co dnes chce každý? Církev vlastní Almark a ovládá Hebrion. Stala se říší. Království jí musí vycházet vstříc. Tito Fimbrijci bezpochyby přicházejí, aby zjistili, jak se díváme na možnosti diplomatických kontaktů. Stará imperiální moc se sklání v novém větru. Pojď: sejdeme dolů a setkáme se s nimi společně."

Pontifikální audienční síň byla plná stínů. V držácích na zdech plály pochodně a kolem stupínku, na němž se nacházel Pontifikův trůn, byly rozestavěny koše na oheň. V rozestupech po deseti krocích stáli podél stěn rytíři církve jako kamenné sochy a u paty stupínku se krčili dva písaři v černých kutnách jako kaňky ebenové tmy s pery, připravenými v rukou. Na jedné straně stál Rogien, postarší správce pontifikálního dvora, a lysá lebka se mu ve světle pochodní leskla.

Fimbrijci museli přejít celou délku síně, která se topila ve světle a stínu, a podrážky bot jim klapaly na bazaltové podlaze.

Byli čtyři, a všichni kromě jednoho, který měl kolem pasu šarlatovou šerpu, byli oblečeni v naprosto stejných černých uniformách.

Muži s tvrdými tvářemi, do nichž se nesmazatelně otiskl vítr, mráz a nepřízeň počasí, s vlasy ostříhanými tak nakrátko, že pod nimi jasně vystupovaly obrysy lebek. Sice nebyli ozbrojeni, ale rytíři podél obou zdí je napjatě a pozorně sledovali s rukama na jílcích mečů.

„Barbius z Neyru, maršál a posel fimbrijské armády," zaduněl síní Rogienův hlas jako zvon.

Barbius úklonem hlavy pozdravil Himeria. Fimbrijci neklekali na pozdrav před nikým s výjimkou svého císaře. Himerius to sice věděl, přesto v sobě nepatrná úklona skrývala tolik pohrdání, že si na trůnu nejistě přesedl a prsty s jaterními skvrnami pevně sevřel opěradla trůnu.

„Barbie z neyrského elektorátu, jsi vítán v Charibonu," řekl pontifex klidně. „Naléhavost tvého poslání je vepsána ve tváři tvé i tvých společníků a proto jsme se rozhodli poskytnout ti slyšení ještě dnes i navzdory pozdní hodině. V současné době jsou pro tebe a tvůj doprovod připravovány komnaty, odpovídající vašemu postavení, a

jakmile toto slyšení skončí, budete obslouženi jídlem a pitím, jež podpoří znaveného ducha."

Barbius dal další lehkou úklonou hlavy najevo, že bere pontifikova slova na vědomí. Když promluvil, zněl jeho hlas ve srovnání s Himeriovým přesně vypočítaným tónem jako skřípání kamene o kámen.

„Děkuji za pohostinnost, Svatosti, ale s lítostí ti musím oznámit, že nebudu mít příležitost ji využít. Já i mí muži máme naspěch: hlavní voj našich jednotek leží táborem necelých pět mil odsud a my doufáme, že se k němu znovu připojíme za úsvitu."

„Hlavní voj?" opakoval Himerius.

„Ano, Svatosti. Jsem zde, abych tě osobně ujistil, že vojáci pod mým velením nepohlížejí na klášterní město s ničím jiným než s dobrou vůlí a nemusíš se - stejně jako Almark - obávat z naší strany útoku ani plenění. Jen díky rozkazům našich elektorů procházíme kolem."

„Tomu nerozumím. Copak nejsi posel, který přichází z elektorátů?" zeptal se Himerius.

„Ne, Svatosti. Jsem pouhý velitel fimbrijské armády směřující na východ, který tě přišel pozdravit."

Toto prohlášení jako by zadunělo celou místností silou hromu.

„*Fimbrijské armáda* že leží táborem pět mil od Charibonu? " zeptal se Betanza nevěřícně.

„Ano, Excelence."

„Kam máte namířeno? " zeptal se Himerius a veškerá harmonie z jeho hlasu zmizela. Mluvil teď chraptivě jako starý havran.

„Podle našich rozkazů máme posílit posádku Ormannovy Hráze."

„Na čí rozkaz? "

„Příkazy dostávám od svých nadřízených, elektorů Fimbrie."

„Ale kdo vás požádal o pomoc? Kacíř Lofantyr? Patrně ano."

Barbius pokrčil rameny a rudozlatý knír zakrýval každý výraz, který se mu mohl na rtech objevit. Oči měl bezvýrazné a tvrdé jako mořský led. „Pouze poslouchám rozkazy, Svatosti. Nepřísluší mi brát v potaz záležitosti vysoké politiky."

„Uvědomuješ si, že ohrožuješ svou nesmrtelnou duši tím, že se podřizuješ kacíři, který zavrhl autoritu svaté církve?" štěkl Himerius.

„Jak už jsem řekl, Svatosti, jsem pouhý voják, poslušný rozkazů. Kdybych je neposlouchal, propadl bych životem. Přišel jsem sem ze zdvořilosti, abych požádal o požehnání."

„Jsi na pochodu na pomoc muži, který u sebe skrývá heresiarchu západu, a žádáš mne o požehnání?" zeptal se Himerius.

„Má armáda jde na východ, aby zastavila merduckou invazi. Je schopna poskytnout tuto službu kterémukoli království západu, ať už se hlásí k himerianské nebo macrobianské víře," vysvětloval Barbius. „Rád bych, Svatosti, aby ses na to díval z tohoto úhlu. Pokud ji neposílí mí vojáci, Ormannova Hráz na jaře padne a do roka budou merdukové bušit do bran samotného Charibonu. Je možné, že náš žold platí král Lofantyr, ale služba, kterou odvádíme, prospívá každému člověku Normannie."

Himerius se v zamyšlení odmlčel. Byl to Betanza, kdo promluvil.

„Takže jste obyčejní žoldnéři, vy Fimbrijci. Necháte se najímat králi, kteří se ocitnou v úzkých, a bojujete za zlato z jejich truhlic. Co kdyby vám merducký sultán nabídl žold vyšší než kterýkoli z králů západu, maršále? Bojovali byste pak pod prapory jejich proroka?"

Vůbec poprvé za celou dobu se na Barbiové tváři objevil nějaký výraz. Oči mu zaplály chladným plamenem a on udělal krok ke stupínku tak prudce, až se všichni rytíři církve v síni napjali.

„Kdo postavil Charibon?" zeptal se ostře. „Kdo položil základy Aekiru, vyhloubil Ormannovu Hráz a zpevnil velká mola abrusijského přístavu v Hebrionu? Byl to můj národ. Po celá staletí byli Fimbrijci štítem, který lid západu chránil před nájezdy divokých východních kmenů, vyznávajících merduckou víru. Fimbrijci *stvořili* západní svět tak, jak jej známe. Myslíte, že bych snad mohl zradit dědictví svých předků, odkaz našeho impéria? Nikdy! Znovu se stavíme do prvních řad obránců našeho světa.

Všechno, oč žádáme" - a nyní maršálův hlas mírně změkl - „je, abyste nepokládali naše posily Hrázi za útok na himerianskou církev. Nemáme v úmyslu páchat kacířství a pokud to bude jen trochu možné, rádi bychom udržovali s Charibonem dobré vztahy."

Himerius vstal a pozvedl ruku. Světlo pochodní proměnilo jeho tvář v orlí masku, z níž se tvrdě leskly černé oči.

„Máš tedy mé požehnání, maršále Barbie z Neyru. Nechť jsou tvé zbraně vítězné v boji s nevěřícími a nechť odrazíš merducké hordy daleko od bran západu."

„Proč jsi to udělal? " zeptal se Betanza. „Proč jsi prohlásil za zákonné propůjčování fimbrijských vojáků kacířům? To je přece nesmysl!"

Procházel se společně s pontifikem jednou z charibonských hvězdami ozářených arkád, které byly v této pozdní hodině naprosto pusté. Ruce měli zasunuté v rukávech a kápě přehozené přes hlavy, aby je alespoň trochu chránily před kousavým mrazem, ale blizard už ustal a noční vzduch byl čistý jako bublina v rampouchu, ostrý jako úlomek pazourku. Novicové zametli arkády dřív, než se odebrali do dormitorií, a oba mniši nebyli při procházce nijak omezováni.

„A proč bych to udělat neměl? Kdybych tomu muži odmítl dát požehnání a znepřátelil si ho, pak bych tím církvi příliš velkou službu neprokázal a nejspíš bych způsobil hodně škody. Nemůžeme se přece dohadovat s fimbrijskou armádou. Jen si pomysli, Betanzo! Fimbrijci jsou zase na pochodu přes světadíl. Imperiální tercia mají namířeno do boje. Už tohle pomyšlení stačí, aby se člověk zachvěl obavami. Jistě, po konkláve králů nám muselo být jasné, že se k něčemu podobnému schyluje -ale tak *brzy*...

Lofantyr před námi získal pěkný náskok, to se musí uznat."

„Ale proč bys měl jeho podniku žehnat? Tím jsi tiše uznal torunnské království, které už nenáleží do područí církve."

„Ne. Já pouze požehnal Fimbrijcům: nepřál jsem boží lásku kacířům. Pokud se stará říšská moc znovu budí a začíná se zajímat o dění ve světě, pak bude moudré přinutit ji stát na naší straně. Uvědom si, že Fimbrijci pořád ještě vyznávají himerianskou víru. Nikdy formálně neuznali Ižipontifika Macrobia a tím technicky patří do našeho tábora. A bude nejlepší, když to tak i zůstane. Fimbrijci samotní také očividně nestojí o to, aby se církev postavila proti nim, jinak by ten hrubý maršál pro-pochodoval i *s* armádou kolem Charibonu bez zastávky a my bychom se mohli jedině dohadovat, kdo tudy táhl. Ne - i navzdory odkazu Almarku ještě nejsme natolik silní, abychom si mohli dovolit znepřátelit si elektoráty."

Podrážky sandálů pleskaly na kamenné dlažbě arkád.

„Je mi jich líto, musí spát v takhle mrazivé noci venku," poznamenal Betanza nepřítomně.

Himerius si odfrkl. „Jsou to přece vojáci, jen o málo víc než zvířata. Ti mají sotva zájem o cokoli jiného kromě těch nejzákladnějších potřeb. Jen ať se třesou zimou."

Prošli ještě jednou chodbou. „Půjdu už na lože, Svatosti," požádal Betanza nezvykle tiše a zaraženě. „Hned za úsvitu bude pokračovat vyšetřování Commodiovy smrti. Rád bych se ještě pomodlil."

„Samozřejmě. Dobrou noc, Betanzo."

Pontifex zůstal stát osamocen v čiré noci a oči se mu pod kápí leskly. V duchu velel armádám a obracel města kacířů v popel. Brzy přijde na zemi druhá říše a jak napsal šílený Honorius, povstane ve věku ohně a meče.

Jsem unavený, pomyslel si Himerius a opojné vzrušení v něm pohaslo, když ho do divého objetí uchvátil studený vítr. Jsem starý a vyčerpaný vším tím bojem. Ale brzy bude můj úkol naplněn a já budu smět odpočívat. Mé místo zaujme někdo jiný.

Odešel na lůžko tiše jako kočka.

„Albreku! Tak se probuď, Albreku!"

Políček, který dopadl na tvář malého antillana, mu škubl hlavou a krusta ledu kolem nosu praskla. Zasténal, když se mu mrazivý vítr zakousl do holé pokožky a silou vůle otevřel oči, neboť jím někdo třásl, jako když pes uloví krysu.

Ležel zpola zavátý sněhem a nad ním se tyčil jinovatkou a ledem pokrytý tvar.

„Dobře, dobře! Už jsem vzhůru."

Avila se zhroutil do sněhu vedle něho a sípavě vdechoval ledový vzduch a neméně ztěžka vydechoval. „Přestalo sněžit," zachraptěl. „Měli bychom se vydat dál."

Ale oba zůstali ležet v navátém sněhu, který je skoro pohřbil. Šaty jim ztuhly jako zbroj kolem zad a v údech už dávno neměli žádný cit. A co bylo nejhorší, na tvářích a uších se jim objevily první bílé známky omrzlin.

„Je po nás," zasténal Albrec. „Bůh nás opustil."

Vítr ustal a oba mladíci leželi na zádech ve sněhu s očima upřenýma na obrovskou klenbu hvězdami poseté oblohy. Hvězdy byly nádherné, nemilosrdné a zářily tak jasně, že třebaže dosud nevyšel měsíc, jejich světlo dokázalo vyvolat bledé stíny.

Někde v dálce zaslechli mniši vytí osamělého vlka, který sešel z děsivě vysokých poloh Cimbrických hor, aby hledal potravu.

Odpovědělo mu další vytí a pak další. Do noci vyrazila na lov celá smečka a nyní se svolávali jako nějaké tajemné bratrstvo.

Bylo to zvláštní, ale Albrekovi to nenaháněl strach. Umírám, pomyslel si, a nesejde mi na tom.

„Námořníci věří, že v tělech delfínů žijí duše těch námořníků, kteří zemřeli v hříchu," řekl malý mnich Avilovi, když si vzpomněl na dětství, strávené na Hardickém moři.

„Co je to delfín? " zeptal se Avila a hlas mu zněl lehce a křehce, jako by už neměl sílu mluvit, jako by mu zmučené plíce nedovolovaly hovořit nahlas.

„Veliká tuponosá ryba s přátelským pohledem, která ráda doprovází lodě na moři. Je to šťastný tvor, který si pořád hraje."

„Pak těm ztraceným duším závidím," vydechl Avila.

„A dřevorubci," pokračoval Albrec hlasem, který už také začínal slábnout a rozmazávat se, „ti zase věří tomu, že ve vlcích přebývají duše zlých lidí - a další zase tvrdí, že to jsou duše ztracených dětí. Mají za to, že v srdcích vlků se nachází všechna temnota a veškeré zoufalství lidstva a proměněnci se právě proto nejčastěji převtělují do vlků."

„Ty prostě moc čteš, Albreku," zašeptal Avila nepřítomně. „Příliš mnoho knih. Vlci jsou zvířata - bez duší a myšlenek. Jediný skutečný netvor dokáže být pouze člověk - protože dokáže odmítnout možnost netvorem nebýt."

Leželi ve sněhu, který jako by jim z kostí pomalu vysával veškeré teplo, a hleděli k nebi do strohé krásy hvězd. Už dávno je přešla všechna bolest, už netoužili po útěku nebo po dalším životě; našli mír zde v závějích, v divočině Narianských vrchů, kde kdysi svobodné divoké kmeny lovily a uctívaly své temné bohy.

„Už žádnou filozofii," zamumlal Albrec. Hvězdy s mrkáním jedna po druhé pohasínaly, jak se mu před očima snášela tma.

„Dobrou noc, Avilo."

Ale přítel mu neodpověděl.

O hodinu později je našla fimbrijská hlídka, kterou na místo přilákaly siluety vlků, shromážděné kolem. Vojáci zvířata odehnali a v závěji našli ležet dva mnichy *z* Charibonu, kteří leželi chladní a ztuhlí

ve sněhu s tvářemi obrácenými k nebi a drželi se za ruce jako ztracené děti. Vojáci museli obě těla z namrzlé závěje vysekat meči. Dvojice sice měla na tělech stopy násilí a byla poznamenána těžkou cestou, ale obličeje mladíků vypadaly mírumilovně a nesly onen klidný výraz, jaký většinou sochaři vytesávají do tváří světců.

Seržant, který hlídce velel, nařídil svým mužům, aby těla zabalili do plášťů a dopravili k ranhojičům do tábora. Vojáci poslechli rozkaz, vyzvedli těla ze závěje a poklusem se vraceli k místu, kde do noci rudě a žlutě poblikávaly táborové ohně fimbrijské armády, necelou míli od místa, kde mniši leželi.

Vlci mlčky sledovali, jak muži odcházejí.

Kapitola dvacátá třetí

Měli dobrý čas, protože dokázali urazit šedesát lig za jedenáct dní. Corfe ještě nikdy neviděl tak zvláštní jednotku, jakou byla jeho pestrá armáda divošských otrhanců. Muži byli dychtiví, mnohomluvní a neustále dobře naladění. Okamžitě, jakmile opustili Torunnu, se naprosto změnili a jejich řady hlaholily kmenovými písněmi a divokým smíchem. Zdálo se, jako by se ve městě cítili stísnění, ale nyní, když pochodovali otevřeným krajem, o stehna jim pleskaly pochvy mečů a v rukou třímali kopí, jako by jim narostla křídla. Byli nedisciplinovaní, jistě, ale také daleko nadšenější než všichni vojáci, které kdy Corfe viděl. Skoro mu připadalo, jako by na jih pochodovali proto, aby se zúčastnili nějakých velkých oslav.

Jednoho dne se o svém pocitu zmínil Marschovi, když spolu seděli u táborového ohně, chvěli se v otřepaných přikrývkách a sledovali, jak závany větru zdvihají sněhové vločky, ozářené odleskem plamenů, do noci. Skoro třetina mužů pochodovala bosky a mnoho jich mělo obutí do zimy naprosto nevhodné, ale husté davy kolem ohňů bzučely veselými hlasy jako květnový sad včelami.

„Proč se chovají tak šťastně?" zeptal se Corfe svého nejnovějšího poručíka.

Obrovský divoch si otřel nos cípem přikrývky a pokrčil rameny. „Jsou svobodní. Copak to nestačí, aby byl člověk šťastný? "

„Ale jdou přece na jih bojovat z důvodu, který se jich vůbec netýká. Proč se do toho hrnou s takovým nadšením?"

Marsch se na svého velitele udiveně podíval. „A jak často se stane, že spolu muži bojují pro něco, co se jich týká? Pro můj národ, pro Felimbri, je válka životem. Je to cesta, jak se mohou muži navzájem předstihnout a získat uznání svých soukmenovců. Žádný jiný způsob neexistuje. "

Poručík Ebro, který seděl poblíž s kožešinovým pláštěm kolem ramen, si pohrdavě odfrkl.

„Tohle je uvažování primitivů," utrousil.

„Všichni jsme primitivové - a vždycky budeme," odpověděl Marsch nezvykle mírně. „Kdybychom byli skutečně civilizovaní lidé, pak bychom se navzájem nezabíjeli. Jsme zvířata. Něco v našem nitru nás nutí bojovat jednoho s druhým, abychom si ověřili, že stále ještě žijeme. Mí muži byli jen majetek, jako zvířata, využívaná pro těžkou práci. Ale nyní drží v rukou zbraně svobodných lidí a budou jako svobodní lidé bojovat v otevřené válce. Nezáleží na tom, proti komu budou bojovat, kdy nebo proč."

„Divošský filozof," zasmál se Ebro.

„Takže vlastně žádný důvod nepotřebují," pochopil Corfe.

„Ne. Muž získává na velikosti tak, že si podmaňuje jiné muže - buď tím, že je zabije, nebo že je ovládá natolik, že se ani neodváží vzít jeho slovo v potaz. Takhle vznikají králové - přinejmenším v mém národě."

„A čím jsi byl, než ses dostal na galéru, Marschi?" zeptal se Corfe tiše.

Obrovský divoch se usmál. „Tím, čím jsem zůstal: knížetem svého národa."

Ebro se rozesmál, ale Marsch si ho nevšímal, jako by poručík ani neexistoval.

„Mohli byste zabít své torunnské nadřízené tady a teď a odejít domů. Nikdo by vás nedokázal zastavit," poznamenal Corfe zamyšleně.

Marsch zavrtěl hlavou. „Složili jsme přísahu, kterou neporušíme. V této věci jde o čest. A kromě toho" - nyní se usmál Corfemu přímo do očí a mezi rty se mu divoce zaleskly zuby; špičáky měl vypilované do hrotů - „se chceme dozvědět, jak si ten náš plukovník povede se svými toruňanskými způsoby a obyčejnými slovy v otevřeném boji."

Teď byla zase řada na Corfem, aby se rozesmál.

Nebylo možné, aby jednotka postupovala v tajnosti. Vypadali tak cizozemsky a neuvěřitelně, že se podél rozbahněných cest shromažďovaly celé vesnice, aby sledovaly, jak procházejí. Během posledních dní se moc nenajedli, protože jim už došly polní příděly, které Corfe vydupal v Torunně, a muži se museli živit tím, co jim bylo schopno poskytnout okolí. Rozechvělým a vyděšeným vlastníkům bylo zrekvírováno několik kusů dobytka, ale Corfe bránil rozsáhlejšímu plenění, protože přece pochodovali Torunnou, jeho vlastí - a také chtěl, aby se pohybovali co nejrychleji.

Tito muži dokázali pochodovat neuvěřitelným tempem. I když doba, strávená na palubách galér, na nich zanechala těžké stopy a jejich výdrž nahradila hrubou silou, dokázali postupovat úžasnou rychlostí, protože je nebrzdil dělostřelecký třen ani zásobovací vozy. Všichni tři torunnští důstojníci měli co dělat, aby bez potíží udrželi krok se svými podřízenými, kteří si to rázovali s přilbami pověšenými u pasu a s kopími, položenými na širokých ramenou. Corfe v duchu žasl. Celý život mu všichni tvrdili, že Cimbrické kmeny sestávají z degenerovaných divochů, kteří jsou sotva hodni pozornosti civilizovaných lidí - s výjimkou dob, kdy jejich lupičství a nájezdy začnou překračovat únosnou hranici. Ale nyní se na vlastní oči mohl přesvědčit, že tito muži jsou rození válečníci. Jediné, co potřebovali, byla trocha disciplíny a pevné vedení a brzy se dokáží postavit jakémukoli nepříteli na celém světě.

Podobný dojem udělali i na Andruwa. „Jsou to dobří chlapi," usoudil, když se společně probíjeli lepkavým bahnem zimní cesty k Hedeby. „Nevzpomínám si, že bych kdy viděl bandu vojáků, která by se takhle těšila do boje. Ale stejně bych dal levou kouli za pár kulverinů."

Corfe se uchechtl. Poslední dobou mu nedělalo potíže cítit veselost. Možná to bylo tím, že se také cítil svobodný, byl v poli a svým vlastním pánem. Možná to bylo i tou vyhlídkou na boj. V každém případě nehodlal důvody rozebírat příliš podrobně.

„V takovém bahně by se ty tvoje kulveriny nedostaly moc daleko. Ani jezdectvo. Začínám si myslet, že je dobře, že jsou všichni naši vojáci pěší. Možná brzy zjistíme, že jsme daleko pohyblivější, než jsme si mysleli."

„No, pochodují pěkně zostra, jen co je pravda," pokýval Andruw hlavou. „Než se dostaneme do Hedeby, budu si muset zkrátit nohavice. Už jsem si ošlapal z každé nohy nejmíň coul."

Dorazili na půl dne pochodu od Hedeby, když před sebou proti čáře obzoru zahlédli malou skupinu jezdectva, která je sledovala. Prapory jim pleskaly ve větru, jak se točil kolem vrchů, které lemovaly cestu z obou stran.

„Vsadím se, že je to Ordinac," řekl Corfe, když jezdce zahlédl. „Přišel se podívat, co se to na něho hrne. Nech rozvinout zástavu, Andruwe."

Adjutant pokynul vlajkonoši, obrovskému a ramenatému Felimbrijci jménem Kyrn; ten na dvanáct stop dlouhé žerdi rozvinul prapor, který se zavlnil jako jediný bod živé barvy v černobílém zimním odpoledni.

Zbytek mužstva při tom pohledu vyrazil z hrdel bojový pokřik, neartikulovaný řev pěti set hlasů, při němž začali koně na obzoru pohazovat hlavami a přešlapovat.

„Bojové linie," nařídil Corfe klidně. „Přišel se podívat, tak mu aspoň něco ukážeme. Andruwe, vezmi si dopředu páté tercio a jakmile se ostatní rozestoupí, běž je zahnat."

Andruwova chlapecká tvář se rozzářila. „S radostí, pane."

Pět tercií Corfeovy jednotky se plynule rozestoupilo do linií. Ty byly jen pět mužů hluboké, takže se do šíře táhly na několik set yardů. Jakmile byly přesuny ukončeny a standarta se znakem jednotky pleskala přímo ve středu formace, vyrazil Andruw v čele jednoho z tercií do kopce v ústrety čekajícím jezdcům.

Těch tam nebylo víc než dvacet, ale měli na sobě těžké tříčtvrteční zbroje, ve kterých si tolik libovala stará šlechta. Když k nim tercio dorazilo na vzdálenost zhruba padesáti kroků, otočili se a odklusali, protože se jim nechtělo pouštět se do boje s takovou přesilou. Andruw na vrcholku hřebene své muže zastavil a za chvilku už se ke zbytku jednotky rozběhl udýchaný posel. Podal Corfemu zprávu.

Nepřátelský tábor zhruba půl míle před námi, tři míle před městem, stálo v něm. *Vypadá to, jako by se začínali rozmisťovat.*

„Rozkazy, pane?" zeptal se poručík Ebro. Šarlatovou zbroj pokrývaly stříkance bahna tak hustě, že stejně jako zbroj všech ostatních získala narezle hnědou barvu.

„Připojíme se k Andruwovu terciu," odpověděl Corfe. „Pak uvidíme."

„Ano, pane." Ve tváři mladého poručíka to cukalo jako v křídle poraněného ptáka a líce měl pod blátem pobledlé. „Něco není v pořádku, poručíku?" zeptal se ho Corfe.

„Ne, pane. Já jen - jen to, že - ještě jsem nikdy nebyl v boji, pane."

Corfe na něho chvíli hleděl a z nějakého důvodu mu byl po tomto přiznání mladý důstojník sympatičtější. „Povedeš si dobře, poručíku," ujistil ho.

Zbytek jednotky se spojil s Andruwovým terciem na hřebeni, kde se před nimi otevřel výhled na kožené stany nepřátelského tábora, rozeseté v širokém prostoru. Po levé straně, možná míli daleko, se rozkládalo moře, šedivé jako břidlice. V dálce bylo vidět Ordinakův hrad nad Hedeby. Corfe zkušeným zrakem posoudil vévodovy muže. „Možná tisíc, jak nám řekli. Nějaká stovka jezdců, vévodova osobní stráž a kromě nich to jsou většinou pikenýři. Nevidím moc arkebuzírů. Tohle je druhořadá jednotka, nic, co by se mohlo postavit pravidelné armádě. A děla - vidíš, má dvě. Lehké falkonety - a ještě ani nejsou vypřažená. U všech svatých, tak si myslím, že máme dobrou pozici k boji."

„Myslíš ještě dnes, pane?" zeptal se Ebro.

„Myslím hned teď, poručíku."

Přešel k nim Andruw.

„Nejlepší bude podniknout útok rovnou, pokud k tomu mám něco říct. Jestli na něho budeme čekat, tak po nás půjde, i když... podívej se na tu bandu dole - bude mu trvat půl dne, než ji rozestaví do nějaké formace."

Kolem stojanů s uloženými zbraněmi se shromažďovali muži a pobíhali kolem, zatímco se je důstojníci snažili rozdělit do menších jednotek a uspořádat. Zdálo se, že jedinou organizovanou skupinu tvoří vévodova osobní stráž, která se na těžkých koních rozestoupila ve dvojité linii před ostatními vojáky a měla do chvíle, než bude rozmisťování ukončeno, fungovat jako ochranná jednotka.

Corfe pochopil podstatu situace rychle. Byl přečíslen: očekávalo se, že bude usilovat o obranný boj. Výhodu mu ale skýtala skutečnost, že se nacházel na terénní vyvýšenině. Na druhou stranu neměli jeho muži žádné palné zbraně. Nepřítel se může přiblížit na dostřel a půl dne na

něho dotírat, zatímco mu bude každou chvíli hrozit, že po křídlech zaútočí jezdectvo, jakmile se pokusí o výpad.

„Půjdeme na ně," řekl stroze. „Andruwe, Ebro, běžte ke svým terciím. Marschi, řekni mužům, že hodlám na nepřítele zaútočit a rozehnat jej dřív, než se stačí rozmístit do pole."

„Ale jezdectvo -" namítl Ebro.

„Uposlechni rozkazu, poručíku. Marschi, odděl zadní řadu a udržuj ji v týle jako taktickou rezervu. Až přijde správná chvíle, řeknu si o ni. Rozumíš?"

Velký barbarský poručík přikývl a protlačil se mezi shromážděnými muži dozadu.

„Víš jistě, co děláš, Corfe?" zeptal se Andruw.

„Nebudu tady sedět a čekat, až se jim uráčí přijít, Andruwe. Tohle je naše jediná šance. Musíme být rychlí. Chci všechno poklusem. Musíme na ně udeřit, než se stačí připravit."

„Půl míle klusem v téhle zbroji?" zeptal se Andruw pochybovačně.

„Tihle chlapi to dokáží. Pojď, pustíme se do práce."

Jako první vyrazila skupina, v níž pochodoval praporečník, zatímco si řady mužů utahovaly podbradní řemínky přileb a uvolňovaly si meče v pochvách. Pak se formace dala do pohybu. Corfe je naučil několik základních rozkazů v normannštině a teď jeden z nich zařval a ještě jej zdůraznil divokým mávnutím šavle.

„Poklusem!"

Muži vyrazili z kopce těžkým klusem s takovým řinčením, jako by se na planinu valil odbrždděný železářský povoz. Rozestupy se uzavřely, když klouzali dolů vazkým bahnem a nechávali za sebou rozbrázděnou zemi. Za hlavní jednotkou pochodoval Marsch se svou stovkou rezerv v daleko kompaktnějším útvaru.

Zprvu byl pohyb jednodušší díky sklonu svahu, ale postupně se stával obtížnějším, jak se svaly v nohou unavovaly, plíce lapaly po čerstvém vzduchu a zbroj tlačila do unavených ramen. Muži sice budou v okamžiku střetu unavení, ale nepřítel nedostane šanci k rozestupu a organizaci obrany. Toto byl risk, který Corfe hodlal podstoupit.

Po půlmíli klusu se formace valila mlčky a ticho rušilo jen mlaskání bláta pod nohama, cinkání a rachocení zbroje a unavené lapání po dechu. Už neměli energii k válečnému pokřiku.

Bylo těžké běžet do boje a přitom stále myslet a pracovat hlavou. Ale propočítávání možností a rizik a plánování postupu přinejmenším bránilo tělu uvědomovat si bolest svalů a únavu.

Zdálo se, že ochranná jízdní jednotka neví, co má dělat. Očividně něco podobného neočekávali. Zazněla polnice a jezdci pobídli koně do útoku. Zvířata byla těžce naložena a musela se pohybovat v rozměklém terénu do svahu. Nezmohla se na víc než na rychlý poklus a jezdci zřejmě počítali s tím, že Corfeho formaci prorazí pouhou vahou a setrvačností; na druhou stranu největší noční můrou jezdectva byl strach z boje s kopiníky.

Příslušníci horských kmenů vyrazili z hrdel chraptivý, rezavý pokřik. Vtom do sebe formace s dunivým řinčením narazily. Koně, kteří se lopotili do vrchu, se srazili s pěchotou, která se jim hnala v ústrety. Linie se porušila a řady se promísily, když do nich jezdci vrazili jako těžké klíny oceli a svalů. Corfe viděl, jak byl jeden z jeho mužů probodnut kopím skrz naskrz a odhozen jako vykuchaná ryba.

Ale jezdci nemohli pokračovat v postupu. Corfeho vojáci je popadli za kopí a stahovali je ze sedel, bodali meči do mezer ve zbrojích nebo podetínali šlachy koním, takže se řičící zvířata s divokým kopáním sesula k zemi a zalehávala pod sebou jezdce. A jakmile se příslušníci vévodovy osobní stráže octli na zádech, už nedokázali vstát. Těžká zbroj je držela na zemi jako *závaží* a oni bezmocně leželi v bahně, dokud k nim nepřiběhl rozvášněný divoch, nestrhl jim přilbu a nepodřezal hrdlo.

Netrvalo dlouho a bylo po všem. Linie jezdectva se roztrhala do samostatných hloučků, v nichž byli jezdci obklíčeni, strženi na zem a přemoženi. Několik bolestí zdivočelých koní s prázdnými sedly prchalo zpět k táboru společně s několika málo jezdci, kteří se zázrakem vyhnuli potupné porážce a nyní na útěku pobízeli oře do trysku.

„Obnovit řady!" houkl Corfe. A jeho muži přestali olupovat mrtvé a znovu se rozestavěli do sevřených a přímých řad.

„Poklusem!"

Formace znovu vyrazila. Corfe neměl ponětí, kolik jeho mužů bylo zabito, ale na tom teď nezáleželo. Důležité bylo, aby stihli na povstaleckou armádu zaútočit dřív, než se sjednotí a rozestaví.

Zbroj mu teď připadala neuvěřitelně lehká. Během rychlé, surové srážky neuštědřil osobně nepříteli jedinou ránu, protože musel sledovat

vývoj situace, dívat se na boj s odstupem a případně povolat Marsche se zálohou. Nyní do něho proudila energie boje, ta chladná síla, kterou každý muž cítí, když před ním stojí vyhlídka na rychlou smrt. Bývalí galejníci se hnali z návrší tryskem a tentokrát Corfe slyšel, jak z hrdel vyrážejí ostré, nepozemské vytí, které jim sloužilo jako bojový pokřik.

Mířili přímo ke shluku mužů, z nichž někteří sice byli seřazeni a připraveni k boji, ale většina stále ještě tvořila beztvarou masu těl. Přímo uprostřed stála ježatá hráz tercia pikenýrů, kteří zrovna skláněli dlouhé, obávané zbraně do vodorovné polohy, aby utvořili plot, o nějž se útočníci zarazí. Corfeho jednotka se vrhla na nepřítele.

Masa povstalců se nejistě zapotácela a pikenýři museli pod tím náporem ustoupit. Tu a tam se podél linie útoku ozval výstřel, ale většinou šlo jen o osamocené arkebuzíry, kteří dobíjeli a pálili do Corfeho mužů o své vlastní vůli a bez řízení palby. Vévoda možná padl v poli se svou stráží, pomyslel si Corfe; nepřipadalo mu, že by se boj povstalců vůbec někdo snažil řídit na vyšší úrovni, než byla tercia.

Jedině pikenýři zatím odolávali a jejich řady zůstávaly sevřené. Příslušníci kmenů jim do dlouhých zbraní bušili meči a snažili se formaci prorazit a proniknout do ní, ale zadní řada nepřátelské jednotky sklonila zbraně, položila je na ramena mužů před sebou a tak bránila první řadu. Corfeho muži po celém bojišti nutili neorganizované skupiny povstalců k ústupu, ale proti píkám měli těžké ztráty.

Corfe si probojovával cestu ze skrumáže, dokud se neoctl v týle svých mužů. Tam na něho čekal Marsch s rezervou a netrpělivým výrazem v očích.

„Pojďte se mnou," houkl Corfe a vedl je tryskem mimo linii.

Společně oběhli křídlo až do týla nepřítele.

Tam narazili na skupinu arkebuzírů, která sem byla umístěna, aby přesně takové věci zabránila, ale pronikli mezi ně dřív, než se povstalci zmohli na jedinou salvu, a sekali a bodali na všechny strany jako šarlatové přízraky z nejhlubších pekel. Arkebuzíři se rozprchli a většinou zamířili zpět do tábora. Corfe vedl své muže dál; proběhli mezi okrajovými stany tábora a Marschovi soukmenovci cestou přesekávali nosná lana stanů a rozkopávali ohniště.

A pak se octli nepříteli v zádech. Bylo to neuvěřitelné, ale nikdo sem nenachystal jedinou rezervní jednotku. Falanga pikenýrů se před

nimi ježila jako obrovský dikobraz a z druhé strany se ji stále ještě snažili prorazit Corfeho muži.

„Útok!" zařval Corfe a vedl svou stovku mužů pikenýrům do týla.

Nepřítel neměl nejmenší šanci. I když pikenýři mohli být ve formaci neporazitelní, jakmile byly linie proraženy, zůstali bezmocní a dlouhé zbraně je jen omezovaly. Corfeho rezervní tercio je zabíjelo po desítkách a roztrhalo jejich řady na kusy.

Bylo po bitvě. Corfe to věděl ještě dříve, než se ti z povstalců, kterým se podařilo přežít, dali na útěk před drtivým útokem. Nepřátelská armáda se proměnila v dav bez velení, který ztratil poslední zbytky vojenské disciplíny. Byli to jen jedinci, kteří se snažili spasit holé životy, zatímco je šarlatoví démoni - jak jim museli Corfeho bojovníci bezpochyby připadat - kosili na útěku jako obilí.

„Musím uznat, že to je vítězství, plukovníku," řekl Andruw, když se s Corfem setkal přímo uprostřed bojiště. „Tak pěkný tah se málokdy vidí, a ti naši chlapi!" Usmál se. „Za chvilku začnu pokládat divošství za válečnickou ctnost."

Vítězství. Chutnalo sladce, i když dnes porazil pouze Toruňany a nikoli merduky. Bylo lepší než víno nebo ženy. Bylo to vzrušení, které zahánělo veškeré pochybnosti.

„Tímhle to nekončí," odpověděl Andruwovi. „Poženeme je až do Hedeby, jestli bude třeba. Nesmíme je nechat odpočinout, nesmí dostat šanci se přeskupit. Drž se jim v zádech, Andruwe."

Adjutant kývl bradou k vyjícím, rozjásaným barbarům, kteří pronásledovali ustupujícího nepřítele a měnili útěk v krvavou noční můru.

„Nemyslím, že bych je dokázal zastavit, ani kdybych chtěl, Corfe."

Za soumraku bylo po všem. Citadelu v Hedeby jim oficiálně předal městský popravčí, protože veškerá místní šlechta byla v průběhu boje zabita. Corfe ubytoval své muže přímo na hradě. Zbytky vojska vévody Ordinaka se rozprchly po širokém okolí. Mnoho mužů se vzdalo na náměstí, protože byli příliš vyčerpaní na to, aby prchli. Ti byli uvězněni v hradních celách. Lidé ve městě, které k smrti vyděsili krvaví, podivně ozbrojení barbaři, kteří k nim vtrhli, se neodvážili Corfeho vojákům odepřít vůbec nic - ať už šlo o jídlo, pití nebo cokoli jiného se rozhodli vzít, i když Corfe vydal přísné rozkazy ohledně chování k místním

obyvatelům. Viděl u Aekiru příliš mnoho příkon, než aby je snášel u mužů vlastní jednotky. V poli padly čtyři stovky vévodových mužů a dalších dvě stě bylo různě zraněno; mnozí se brzy přidají k mrtvým spolubojovníkům. Corfeho jednotka přišla zhruba o sto mužů; většinou bojovali v terciu, které bylo nasazeno k útoku proti pikenýrům.

Ordinac měl dobře vybavené špižírny a sklepy, takže si ti, kdo byli toho večera schopni jíst, nechali vystrojit velkou hostinu; příslušníci horských kmenů popíjeli a jedli u dlouhých stolů v hlavní hodovní síni hradu, obsluhováni vyděšenými služebníky - Corfe osobně dohlédl na to, aby šlo pouze o muže - a vzájemně se častovali historkami o svém hrdinství v dnešní bitvě. Bylo to jako výjev z dřívějších daleko drsnějších dob, kdy muži kladli odvahu v boji a válečnou slávu nade vše. Corfemu na takových věcech příliš nezáleželo, ale nechal své muže, ať si užijí. Zasloužili si to. Pobavilo ho, když ve středu barbarů uviděl sedět poručíka Ebra, který se červenal, když ho Felimbrijci plácali po ramenou a nezdálo se, že by mu to vadilo. Přemohla ho úleva, že prošel svou první bitvou a obstál se ctí. Nyní řval smíchy nad žerty, které ostatní bojovníci vyprávěli jazykem, který neznal.

Corfe vyšel ze zakouřené síně na starobylé cimbuří hradu Hedeby a shlédl z nich na město a okolní krajinu, pod hvězdami temnou. Nahoře na kopci nad městem byl vidět rudý žár. Tam měšťané na Corfeho příkaz odvlekli těla mrtvých a složili je na hranici. A tak tam ve žhnoucí změti společně leželi torunnští vojáci a vzbouřenci a příslušníci felimbrických kmenů. Corfe děkoval všem svatým za to, že zvyky jeho mužů nevyžadovaly žádné zvláštní pohřební obřady. Pokud byla mrtvola spálena s mečem v ruce, úplně jim to stačilo. Takoví zvláštní lidé; po dnešku na ně byl skutečně hrdý, když si vzpomněl, jak ho následovali do boje bez nejmenších pochybností nebo otázek. Taková věrnost byla více než pokladnice králů.

Zaslechl za sebou kroky a zjistil, že mu po boku stojí Andruw s Marschem; barbar držel v ruce zpola plný měch s vínem.

„To už jsi opilý?" zeptal se Andruw, i když stejná otázka mohla být položena jemu.

„Potřeboval jsem na vzduch," odpověděl Corfe. „Co tady děláte vy dva? To si necháte ujít takovou zábavu?"

„Muži chtějí připít svému veliteli," vážně prohlásil Marsch.

Celý večer pil neuvěřitelným tempem, ale stál pevně jako skála. Nabídl svému plukovníkovi měch s vínem a Corfe si dal doušek vodnatého, kyselého vína jižní Torunny. Při té chuti si vzpomněl na mládí. Pocházel z této části Normannie, i když už tak dlouho žil na východě, že si na domov skoro ani nepamatoval. Kdyby se jako mladík nepřidal k vojsku, mohlo jeho tělo docela dobře hořet na té hranici na kopci, protože by musel bojovat za svého pána ve válce, o níž by toho mnoho nevěděl a na které by mu záleželo ještě méně.

„Jsou hlídky na svých místech? " zeptal se Andruwa.

Mladý důstojník zamrkal těžkými víčky. „Ano, pane. Půl míle od města, střízliví jako mniši, a v sedlech těch nejlepších koní, jaké jsme ve stájích našli. Corfe, chtěli jsme si s tebou s Marschem o něčem promluvit." Andruw položil Corfemu ruku kolem ramen. „Jestlipak víš, co jsme našli? "

„Co?"

„Koně." Byl to Marsch, kdo nyní promluvil. „Našli jsme desítky a desítky koní, plukovníku, dost velkých na to, aby je používali válečníci. Zdá se, že tenhle vévoda měl pro pěstování koní vášeň. A přes tisíc je jich rozmístěných v ohradách po celém okolí. Pověděli nám to někteří z hradních sluhů."

Corfe se otočil a podíval se Marschovi přímo do očí. „Co mi chceš říct, poručíku?"

„Mí lidé jsou rození jezdci. Nejraději bojujeme v sedle. Navíc ta naše zbroj: tak jako tak patří těžkému jezdectvu..." Marsch se s pozvednutým obočím odmlčel.

„Jezdectvo," vydechl Corfe. „Tak takhle je to. Sám jsem kdysi býval důstojníkem jezdectva."

Andruw se na něho usmál. „Sám určitě víš, že majetek zrádců propadá Koruně jako konfiskát. Ale vím jistě, že Lofantyr pár stovek koní postrádat nebude. Prozatím se k nám moc laskavě nechoval."

Corfe se zahleděl na nebe, potřísněné pěnou hvězd. Hranice s mrtvými jako by mu pohled zamračeně oplácela.

„V sedle bychom byli daleko pohyblivější a mohli bychom udeřit daleko silněji, ale také bychom potřebovali nějaký trén, polní kovárnu, podkováře."

„V mém kmeni je mnoho mužů, kteří dokáží okovat koně a léčit je. Felimbri si cení svých koní daleko více než žen," řekl Marsch naprosto vážně. Andruw se málem udusil douškem vína.

„Jsi opilý, adjutante," vytkl mu Corfe.

Andruw zasalutoval.

„Ano, plukovníku, to jsem. Omlouvám se, Marschi. Napij se taky."

Podávali si měch, opírali se o cimbuří a mhouřili oči proti mrazivému větru, který sem mířil od moře.

„Dáme tedy každému muži koně," rozhodl konečně Corfe. „To znamená, že budeme mít osm jízdních jednotek plus náhradního koně pro každého muže a trén s pící a kovárnou. Muly pro převoz zrní - toho je tady ve městě spousta. A pak -"

„A pak?" zeptali se Marsch s Andruwem jednohlasně.

„A pak se vydáme navštívit vévodu Narfintyra do Staedu dřív, než sem dorazí Lofantyrova další jednotka, a uvidíme, co podnikneme."

„Slyšel jsem, jak místní lidé povídají, že Narfintyr má tři tisíce mužů," poznamenal Andruw, který poněkud vystřízlivěl.

„Počty neznamenají vůbec nic. Pokud to budou vojáci stejné ráže jako ti, se kterými jsme bojovali dnes, tak si nemáme *s* čím dělat starosti."

Nad obzor se vyhoupl úzký srpek měsíce jako stříbrné rohy a Marsch se mu poklonil.

„Říkáme mu 'Kerunnova tvář'," řekl na tázavé pohledy obou Toruňanů. „Je to světlo noci, zář soumraků, pochodeň vymírajícího lidu. Můj kmen je skoro vyhlazen. Z válečníků, kteří se kdysi počítali na tisíce, zbylo v horách už jen několik stovek a pár chlapců a starých mužů. My jsme poslední."

„Můj národ s tvým bojoval celé generace," řekl Corfe. „A před námi to byli Fimbrijci a před nimi zase stepní merdukové."

„Ano. My Felimbri jsme bojovali s celým světem, ale náš čas už skoro vypršel. Tohle je ten nejlepší způsob, jak jej ukončit. Byl to dobrý boj - a přijdou další dobré boje, než poslední z Felimbri zahyne jako svobodný muž s mečem v ruce. O víc žádat nemůžeme."

„Nemáš pravdu, víš," vpadl Andruw nečekaně. „Nic nekončí. Copak to necítíš? Svět se mění, Marschi. Pokud se dožijeme stáří, na vlastní oči uvidíme, jak se z něj stává něco jiného a navíc to budeme právě my, kdo se bude na té změně podílet. Dnes jsme svým malým

vítězstvím začali tvořit něco, co se jednoho dne stane důležitým..." Odmlčel se. „Jsem opilý, přátelé. Radši mě neposlouchejte."

Corfe ho plácl po rameni. „Svým způsobem máš pravdu. Tohle je jen začátek. Před námi se táhne dlouhá cesta a my po ní půjdeme - pokud budeme dostatečně silní. Bůh ví, kam nás zavede."

„Na cestu před námi," a Marsch pozvedl poloprázdný měch.

„Na cestu před námi."

A jeden po druhém se napili jako bratři.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Pach spáleniny se nad Abrusiem vznášel jako temná mlha a táhl se až celé míle nad moře. Velké ohně už se nešířily a pomalu dohořívaly v oblastech, které připomínaly nejhorší prorocké vize pekla. Ve středu těchto jasných, hučících ostrovů zkázy ještě zůstaly stát pevnější z kamenných budov - i když beze střech a vypálené - ale obyčejné jílové cihly, z nichž byla zbudována většina domů, se rozsypaly žárem na prach a to, co bylo kdysi bludištěm ulic hustě osídlených, živých čtvrtí, se proměnilo v pustiny trosek a popela, nad nimiž vítr honil jazyky ohně, které hledaly novou potravu i nyní, když už tu dávno nebylo nic, co by je mohlo živit.

Boje ve městě také pohasínaly, když se obě strany stáhly do hranic svých oblastí a mezi nimi stála čistě vyříznutá jizva země nikoho, spáleniště. Mnoho královských jednotek mělo stále ještě plné ruce práce při pomoci s evakuací obyvatel za městské zdi a další strhávali budovy dolního města, ulici za ulicí, aby plameny neměly žádnou možnost vzplát znovu a putovat novými cestami k zátoce.

„Držíme se docela dobře," poznamenal Sastro di Carrera spokojeně. Díky své vyvýšené pozici na balkoně královského paláce měl dokonalý výhled na dolní Abrusio, z něhož takřka polovinu stále ozařovalo poblikávání plamenů a chvějivé žíření rozžhavených trosek.

„Myslím, že jsme vyčerpali hlavní síly nepřítele," souhlasil presbyter Quirion. „Ale část flotily, jmenovitě silná eskadra lodí, zmizela před několika dny z dohledu. Rovero je možná někam poslal rozvracet pořádek a většina hebrionské námořní flotily stojí na kotvě za velkým přístavem. Obávám se, že mohou brzy zaútočit na uzávěru."

„Tak ať," mávl Sastro bezstarostně. „V každém opevnění je na molech ustaveno několik těžkých děl. Pokud tam Rovero pošle lodě, aby si vynutil vstup do přístavu, rozsekají ho na kusy ve smrtící křížové palbě. Ne, myslím si, že je máme, Quirione. Můžeme každou chvíli čekat, že začnou přemýšlet o vyjednávání ke kapitulaci."

Quirion zavrtěl kulatou, nakrátko ostříhanou hlavou. „Z mého úhlu pohledu zatím nejsou příliš naladěni k jakémukoli jednání. Ještě pořád jim zůstala podstatná síla a naši muži jsou navíc rozmístěni hodně řídce. Brzy se pokusí o další útok, možná právě s pomocí těch lodí. Musíme zůstat ostražití."

„Jak chceš. A teď - jak probíhají přípravy na korunovaci? Předpokládám, že jsou v plném proudu."

Na Quirionově tváři se objevil naprosto nevěřícný výraz.

„Nacházíme se zhruba v polovině nerozhodné bitvy, pane Carrero. To je sotva nejvhodnější chvíle pro přemýšlení o pompě a obřadech."

„Korunovace je daleko víc, můj drahý presbytere. Nebo si snad nemyslíš, že fakt, že na trůn v Abrusiu usedne král pomazaný a schválený církví, může mít jistý a dost značný vliv na povstalce? Nemůžeme je dokonce donutit, aby složili zbraně?"

Quirion se na okamžik odmlčel. Z města pod nimi, kde se předsunuté jednotky obou stran navzájem opatrně sledovaly, se ozvalo ostré zaštěknutí salvy arkebuz, ale ve srovnání s pekelným chaosem několika posledních dnů vypadalo dnes Abrusio skoro tiché.

„Možná na tom, co říkáš, něco bude," připustil presbyter konečně. „Ale ještě nějakou dobu nedokážeme připravit nic příliš obřadného a slavnostního. Naši - mí i tví - muži mají plné ruce práce s bojem."

„Samozřejmě, ale byl bych rád, kdybys na to myslel. Čím dřív bude tato mezera vyplněna, tím lépe."

Quirion přikývl a odvrátil se. Opřel se lokty o zábradlí balkonu a rozhlédl se po zmrzačeném městě.

„Říká se, že v těch požárech zahynulo nějakých padesát tisíc obyvatel - kromě dalších tisíců, které padly během bojů," řekl. „Nevím jak ty, pane Carrero, ale pro mé svědomí je to docela velké sousto."

„Byli to kacíři, ten nejhorší kal stok. Naprosto nevýznamní," odpověděl Sastro pohrdavě. „Jen svému svědomí nedovol, aby ti bránilo v rozumném přemýšlení, Quirione. Království se bez nich obejde."

„Možná."

„Nu, *možná* bys mě mohl doprovodit do plánovací komnaty a ukázat mi, jak hodláš zabezpečit horní město."

„Jistě, pane Carrero," kývl Quirion ztěžka. Když se ale odvracel od výhledu na město, na okamžik mu srdce sevřely mučivé pochybnosti. Co to tu vlastně dělá? Z jakého tvora to vlastně hodlá učinit krále?

Ale ten okamžik pominul a on následoval Sastra do plánovací komnaty paláce, kde už na ně čekali vyšší důstojníci všech jednotek.

Paní Jemilla se na lodi necítila vůbec ve své kůži - na žádné. Plavidla jí připadala jen jako složité mučicí nástroje, které se v nezvyklých úhlech pohybovaly v živlu, který jí neustále působil nevolnost.

Přesto občas dokázala jakoby za silnou oponou vycítit některé z důvodů, pro něž muži lodě tolik milovali a ctili. Když už nic jiného, byly působivé.

Obcházela po záďové palubě *Prozřetelnosti*, vlajkové lodi Roverovy a Abeleynovy eskadry. Kdyby netrávila tolik času sledováním pomalého vzestupu a klesání obzoru a místo toho se raději soustředila na chladný vítr, který ji hladil po bledých tvářích, málem by se jí plavba líbila. Nicméně by raději tady na palubě zemřela, než aby začala zvracet přímo před těmi pěti sty námořníků a vojáků, kteří se na ni pokradmu dívali, jak přecházela od jednoho lodního zábradlí ke druhému.

Vlajková loď byla nádherná dvoupalubová karaka vyzbrojená nějakými padesáti děly, se čtyřmi stěžni a do výšky vystavěnými předními a zadními kastely. Při pohledu od zádi připomínala se svými zlatými ornamenty a dlouhými galeriemi, které vystupovaly nad kýlovou brázdu, spíše průčelí barokního kostela. Ale paluby působily mnohem odlišnějším dojmem. Už byly posypány pískem, aby v nadcházejícím boji dělostřelci a vojáci neklouzali po vlastní krvi. Děla byla vystrčena do střílen, hlavně upevněny v lafetách a po lodi se už šířil štiplavý zápach z doutnákových tyčí, na nichž měli střelci zapálené doutnáky. Byli připraveni k boji. Abrusio bylo necelou míli daleko. Admirál jí řekl, že dělají šest uzlů a dorazí k městu za necelou půlhodinu. Až se to stane, bude uzavřena v temném podpalubí, v zatuchlém pachu podlodí a natěsnaných mužských těl, podle něhož bylo

možné poznat každou loď. A tak se snažila nadýchat čerstvého vzduchu co nejvíc a připravovala se na utrpení, které ji čeká.

Abeleyn se k ní na záďové palubě připojil. Byl oblečen do poloviční zbroje z černě lakované oceli zdobené stříbrem, a kolem pasu měl ovinutou šarlatovou šerpu. Když stál na vydrhnutých, pískem posypaných prknech s jednou rukou na jílci meče a ve druhé držel otevřenou přilbu, kterou si vezme do boje, vypadal každým coulem jako monarcha. Jemilla zjistila, že dělá pukrle dřív, než si to vůbec uvědomila. Zdálo se, že náhle o něco vyrostl a vůbec poprvé si všimla, že má v kudrnatých vlasech na spáncích pramínky šedi.

„Předpokládám, že si užíváš posledních okamžiků svobody, paní, "až něčeho v jeho tónu jí po zádech přeběhl mráz.

„Ano, Veličenstvo. Jak sám víš, nejsem žádný námořník. Nejraději bych ale zůstala i v průběhu bitvy tady nahoře."

„Nepochyboval jsem o tom, že bys něco takového chtěla." Abeleyn se usmál a královská důstojnost z něho na okamžik vyprchala. Znovu se proměnil v mladíka. „Viděl jsem mořskou nemocí trýzněné námořníky a vojáky námořní pěchoty, kteří v okamžiku, kdy promluvila děla, zvedli hlavu a úplně na svou chorobu zapomněli. Lidská přirozenost je zvláštní věc. Ale budu se cítit lépe, pokud budu vědět, že jsi v bezpečí pod čarou ponoru."

Mírně se uklonila. „Jsem sobecká. Myslím jen na sebe a někdy zapomínám na břímě, které na mě bylo vloženo, na královo dítě." Nemohla odolat, aby mu to nepřipomněla, i když věděla, že to nesnáší.

A tvář mu opravdu podle očekávání ztvrdla. Chlapec zmizel.

„Raději běž do podpalubí, paní. Za necelou půlku otočení hodin se octneme na dostřel městských baterií."

„Jak si přeješ, Veličenstvo," řekla pokorně, ale když vykročila k žebříku, na okamžik se ještě zastavila a položila svou ruku na jeho. „Buď opatrný, Abeleyne," zašeptala.

Na okamžik jí ruku stiskl a tentokrát se usmál pouze rty.

„Budu."

Eskadra se řadila a plachty každé lodi se rozvíjely a stahovaly přesně podle pokynů, které z vlajkové lodi přicházely pomocí signálních vlajek. A už obepluli poslední mys a v dálce viděli Abrusijský kopec, město, které se pod ním rozkládalo a flotilu, která stála připravena před přístavem.

Bez ohledu na to, jak se Abeleyn snažil na tento první pohled připravit, utrpěl šok. V prvním okamžiku se mu zdálo, že se celé jeho hlavní město ocitlo v troskách. Přes celou šířku a délku se táhly šrámy troskami poseté pustiny a místy se z nich ještě stále zvedaly plameny. Jen západní nábřeží a horní město na kopci se zdály neporušené. Ale staré Abrusio bylo pryč. Naprosto zničené.

Když eskadra připlula na dohled, vypálila flotila pozdrav - nějaké čtyři stovky plavidel náhle ožily v oblacích kouře a plamene a dunění výstřelů se odráželo od návrší ve vnitrozemí a neslo se daleko na otevřené moře, když poddaní zdravili svého krále a vítali ho zpět v jeho říši. Tento pozdrav byl znamením k zahájení boje a než v dálce odumřely poslední ozvěny, válečné lodi Hebrionu rozvinuly plachty a zvedaly kotvy. Slepé nálože byly nahrazeny skutečnými koulemi a bombardování pevností na molech, chránících velký přístav, začalo.

Ochromující dunění děl útočící flotily je něco, co se nedá popsat slovy. Člověk to musí zažít, aby pochopil. Nádavkem k lodním dělům se nyní připojily i kusy obránců na městských zdech a v přístavních pevnostech. Zatímco se flotila blížila k východní polovině, kde bude zanedlouho zahájen výsadek vojáků a námořní pěchoty, sledoval Abeleyn, jak se voda kolem čelních lodí celé flotily rozvířila a zvedla ve vysokých sloupech pěny, když první střely obránců dopadly. Vysoko zaměřené střely zpřerážely čnělky a ty se řítily k palubám ve změti lan, ráhen a plachtoví. Roubení čelních lodí zasypaly střely, které je rozbíjely v dešti dubových třísek; ty zasypávaly posádky děl jako smrtící šrapnely. Ale lodě předvoje pluly dál, příďová děla pálila a na kasematech přístavních pevností vybuchovaly v dešti trosek a kusů kamene další a další střely.

Abeleyn viděl, jak byla jedna štíhlá karaka úplně zbavena stěžně, když se mohutné ráhnoví roztříštilo a se vším všudy přepadlo přes bok. Odchýlila se od kursu a za chvilku se srazila se sousední lodí. Ale bitva o přístavní pevnosti a blokádu byla čím dál hustěji zahalena oblaky nažloutlého kouře ze střelného prachu. Zdálo se, jako by se celý abrusijský velký přístav - široký na míli od jednoho konce ke druhému - proměnil v jeden obrovský vroucí kotel kouře, z něhož se tu a tam vynořily špičky stěžňů, když se oblaka s dunivou ozvěnou dělostřelby převalovala a vřela nad zčeřenou mořskou hladinou.

Děla *Prozřetelnosti* řvala a zasypávala střelami nábřeží, na němž se brzy vylodí výsadek vojáků. Ti už stáli připraveni na hlavních palubách lodí formace, jejich rty se neslyšně pohybovaly v modlitbě a naslepo naposledy kontrolovali zbroje a zbraně. Tři tisíce mužů, kteří mají obsadit východní polovinu Abrusia a probojovat se k paláci. Abeleynovi to připadalo žalostně málo, ale musel si neustále připomínat, že flotila ve velkém přístavu odvádí kus práce za ně a že Mercadovi muži zaútočí zároveň přes trosky západní části města. S trochou štěstí na tyto vojáky nezbude ani příliš mnoho nepřátel.

Nyní už viděl vlnolamy východního Abrusia, stěží tři kabely daleko. Voda tu byla hluboká přinejmenším sedm sáhů a i karaky budou schopny připlout poměrně blízko ke břehům, aby podporovaly výsadek přímou palbou na krátkou vzdálenost.

Dlouhé čluny a kutry eskadry už byly u uzávěry a námořníci s příslušníky námořní pěchoty vyskakovali na paluby vzájemně svázaných lodí, aby je odsekali a zbavili přivázaných klád a bariér. Toto dění pokračovalo, zatímco lodní děla pálila jednu salvu za druhou a kusy obránců jim odpovídaly. Abeleyn se musel silou vůle přinutit stát zpříma a nekrčit se, když těsně nad vrcholky stěžňů hvízdaly koule. Jeden z dlouhých člunů byl zasažen přímo uprostřed a vylétl do vzduchu ve změti třísek, lan a kusů těl a nebohé vojáky to rozhodilo do všech stran. Ale boj pokračoval a z palub byly spouštěny další a další malé čluny. Byly jich desítky, dost na to, aby dopravily na břeh tisíc mužů první vlny.

„Tvůj člun je připraven, Veličenstvo," překřikl hluk palby admirál Rovero; zdálo se, jako by jeho křivá ústa byla přímo uzpůsobena k podobnému druhu hovoru. Abeleyn přikývl. Na okamžik se mu sevřelo srdce, když se za něho postavil seržant Orsini a krátce mu stiskl rameno. Pak překročil lodní roubení a začal po provazovém žebříku slézat do připraveného člunu, zatímco necelý metr po obou stranách řvaly na dělových palubách kulveriny, jejichž hlavně vždy zajely dovnitř, kde byla děla znovu nabita a vzápětí opět vystrčena jako nějací obludní tvorové.

Už seděl ve člunu, srdce mu bušilo skoro stejně hlasitě jako duněla palba. Malé plavidlo už bylo naplněno muži, kteří v rukou drželi vesla, arkebuzy, meče a žebříky. Abeleyn se kolem nich prosmýkl na příď, kde dřepěli přikrčení muži první vlny se žebříky. Pokynul

kormidelníkovi a odrazili od obrovské karaky společně s půltuctem dalších podobně přeplněných člunů. Vesla se zanořila do vody a oni vyrazili přes střelami zčeřenou vodu.

Připadalo mu, že trvá neskutečně dlouho, než se konečně přeplaví ke zdem. Ve vodě se pohupovaly desítky plavidel, po okraj nacpaných vojáky a příslušníky námořní pěchoty, a vyplňovaly smrtelně nebezpečný prostor mezi trupy» válečných lodí a městskými přístavními zdmi. Salvy flotily umlčovaly děla obránců v pevnostech a chránily výsadek, jako když matka husa chrání své hejno. Abeleyn měl pocit, že kdyby natáhl ruku, mohl by jednu z koulí chytit - tak hustá byla palba, která jim s jekem prolétala nad hlavami. K vlastnímu zděšení mu žaludek na okamžik sevřela náhlá nevolnost a on se málem pozvracel. Několik mužů ve člunu to už udělalo. Abeleyn polkl kyselou chuť zvratků, která ho pálila v hrdle. Král si nesmí dovolit projevit takovou slabost.

A už byli u zdi; příď člunu narazila do chlazeného kamene. S poslední salvou, která udeřila do cimbuří nad nimi, se na ně sesypala sprška kamení. Střelci na palubách karak už měnili náměr a zvedali hlavně, aby poskytli svým spolubojovníkům na břehu co největší ochranu, zatímco se pokusí zlézt hradby po žebřících.

Muži se žebříky už zvedali své nemotorné náklady - byly patnáct stop dlouhé a na jednom konci opatřené železnými háky pro uchycení. Kývaly se a odrážely, zatímco vojáci pomáhali udržovat rovnováhu, až se konečně první zachytil o střílnu na cimbuří.

Abeleyn odstrčil nejbližší muže z cesty a vyrazil nahoru jako první. Golophin s Mercadem by mu za takovou lehkomyslnost patřičně vyčinili, ale měl pocit, že jinak to ani být nemůže. Král musí kráčet v čele - za každých okolností. Pokud jsou tito muži ochotni za něho a království položit život, musí jim přinejmenším tímto způsobem dát najevo, že si toho váží.

Byl tak odhodlaný a tak soustředěný na tuto myšlenku, že se ani na okamžik nezamýšlel, jestli ho některý z jeho mužů bude následovat. Přízrak vlastní smrti bylo něco, co mu vždycky škodolibě a nesnesitelně nahlíželo přes rameno. Nohy měl úplně olověné a sotva je dokázal zvedat. Představoval si vlastní tělo roztrhané palbou, provrtané kulkami, hozené do špinavé vody u břehu. Jeho život by skončil, jeho představy o světě, tak jedinečné a neopakovatelné, by zanikly. Námaha,

kterou musel vynaložit, ho tak ubíjela, že mu na okamžik zeď před očima mírně zrudla, jako by se v ní odrážel ten strašlivý tlak, jímž mu krev proudila v tepnách.

Tasil meč s pocitem, že je ve zbroji neohrabaný a těžký, a jednou rukou se přidržoval příčlí, když vyrazil po žebříku, lapaje po dechu. Připadalo mu, že nedokáže dýchat dostatečně rychle, aby plíce patřičně zásoboval vzduchem.

Od ramene se mu odrazil kámen a král skoro spadl. Vzhlédl a přímo nad sebou spatřil rytíře církve, který se přes cimbuří díval přímo na něho. Na okamžik ztuhl, naprosto bezmocný, a hleděl do obličeje rozdivočelého protivníka. Ale pak rytířova tvář zmizela v dešti krve a úlomků kostí, když ho zasáhlo několik kulek z arkebuz, které vypálili muži, kteří stále ještě čekali dole ve člunu. Zbytek těla zmizel z dohledu. Abeleyn šplhal dál.

Už byl na cimbuří. Pobíhali tu muži, válela se děla, trosky a ve zdech byly vyraženy velké díry. Salva z karak zahvízdala Abeleynovi výše nad hlavou, když dělmistň znovu zvětšili náměr.

Někdo k němu běžel. Máchl mečem ještě dřív, než si to uvědomil, a odrazil čepel nepřítele. Kopl ho do břicha a muž se s jekem zřítil z hradeb.

Po žebříku se za ním vyrojili další muži. Čistili jeden úsek cimbuří a neustále jej rozšiřovali, bojovali se skupinami nepřátel, kteří se po nich vrhali, a obraceli je na útěk. Teprve tehdy si Abeleyn uvědomil, jak slabě jsou zdi hájeny.

Jsem naživu, pomyslel si s ostrým pocitem překvapení. Ještě pořád jsem tady. A my postupujeme.

Něco se v něm změnilo. Až do tohoto okamžiku byl natolik zaujatý tím, co musí dělat, představami o vlastní smrti nebo zmrzačení, že přemýšlel jako obyčejný vojín, který má strach a bojí se, že nepřežije. Ale on nebyl vojín, byl král. Tito lidé po něm chtěli rozkazy. Na něm spočívala odpovědnost.

Připomněl si námořní bitvu na palubě Dietlovy karaky - připadalo mu, že k ní došlo před tisíci lety. Vzpomněl si na radost z boje, na čiré vzrušení, na vlastní pocit neporazitelnosti. A v kratičkém, prchavém okamžiku mu došlo, že tak se už nikdy cítit nebude, ne po dnešku. Ten pocit měl něco společného s mládím, nevázaností a radostí z toho, že přežil. Ale spatřil své město obrácené v popel. V těle ženy rostlo a sílilo

jeho dítě. Jeho koruna stála životy tisíce lidí. Už nikdy se nebude moci cítit tak nevázaný a nebojácný.

„Za mnou!" zařval na své muže. Nepřátelé ustupovali za zdi, a přes cimbuří se na ně hrnuly další stovky a stovky útočníků. Vedl své vojáky od obranných přístavních valů Abrusia do ulic města samotného a ke krvavé práci, která je čekala.

Golophin sledoval děsivé divadlo. Zmučené město, spálené, ostřelované a zlomené město. Možná někde na východě, snad v Aekiru nebo u Ormannovy Hráze mohlo být k vidění něco podobně strašlivého a krvavého, ale na tohle ho nedokázalo připravit nic, co během svého života spatřil.

Viděl, jak králova eskadra zaútočila na východní přístavní opevnění, zatímco hlavní síly flotily zahájily pře-hradnou palbu na pevnosti na molech a na uzávěru, která zamezovala přístup do abrusijského velkého přístavu. Ale nyní neviděl nic, ani pomocí zaklínadel nemohl sledovat situaci, protože všechny tři zátoky, které se nacházely na pobřeží města, byly zahaleny oblaky kouře ze střelného prachu. Tři míle střelami bičované vody, z nichž se ozýval neustávající řev a hukot, jako by se v hloubi bílé temnoty rodilo něco hrůzného a ničivého.

Na palubě královské vlajkové lodi umíral jeho šotek. Uštval ho k smrti nekonečnými úkoly a nyní už v hrudi raroha plápolal jen malinký plamínek života, poslední jiskřička dweomeru, jímž ho stvořil. Cítil, jak se mu věrná, divoká mysl vzdaluje a zároveň s ní odcházela i jeho síla. Smrt šotka nikdy nebyla jednoduchá a příjemná věc. Bylo to, jako kdyby matce zemřelo v náručí dítě, stále ještě pupeční šňůrou spojené s jejím lůnem. Golophin se cítil starý a křehký jako podzimní list a dweomer v něm pohasl do tupě žhnoucího uhlíku. Potrvá dlouho, než bude schopen znovu provádět zázraky.

A přitom nemohl odolat, aby se sem, na samotnou špici Admiralitní věže, nepřišel podívat na bitvu, zatímco mladík, který byl jeho vládcem, bojoval o své rodové právo a život města, které oba tolik milovali. Odporní zrádci a rytíři církve vyvrhli střeva překrásného a zhýralého starého Abrusia do prachu. Už nikdy nebude stejné - přinejmenším ne během doby, která starci zůstávala ze života určena.

Generál Mercado odešel od skupiny svých pobočníků a štábních důstojníků, kteří se tísnili kolem mapami pokrytého stolu na druhé straně věžní plošiny, a přistoupil k němu.

„Už je za zdmi," řekl generál, s jednou tváří svraštělou obavami, zatímco druhá se nehybně stříbrně leskla.

„No, alespoň něco. Jak to vypadá s útokem na uzávěru?"

„Je ještě brzy, abychom mohli tvrdit něco určitého." Obzvlášť prudká série dělostřeleckých salv z přístavů ho přinutila zvednout hlas, aby ho bylo vůbec slyšet. „Přišli jsme nejméně o čtyři velké lodě a posádky v tomhle pekle nemají nejmenší šanci. A ty, kteří se dostanou na břeh, pobíjejí Carrerovi lokajové. To jsou přinejmenším už dva tisíce mužů."

„Co pozemní útok?"

„Ten postupuje pomalu. Vyhloubili podél fronty předprsně a mí vojáci na ně musí útočit přes volný prostor, plný trosek. Žádný rychlý průlom se očekávat nedá, rozhodně ne v téhle polovině města. Dokážeme jedině blokovat Carrerovy síly."

„Hlavní práce tedy spočívá na Abeleynovi? "

„Ano. Jedině jeho útok v tomhle okamžiku postupuje. Ale presbyter nemůže držet linie po celé délce věčně, pokud má jen čtyři tisíce lidí. Nakonec povolí. Teď zbývá jediná otázka: kolik krve budeme muset prolít, než ho přinutíme ustoupit."

„Velký Bože, generále, tohle království zničí."

Golophin se cítil slabý, opotřebovaný, bezmocný. Podsaditý voják ho vzal za hubenou paži, aby ho podepřel.

„Měl by sis odpočinout, Golophine. Takovými muži, jako jsi ty, nesmíme plýtvat - ani teď, ani do budoucnosti."

Starý čaroděj se slabě usmál. „Můj život už zase tak velkou hodnotu nemá. Každý z nás je postradatelný - s výjimkou jednoho člověka. Králi se nesmí nic stát, Albio, jinak budou všechny oběti k ničemu. A někdo to musí Abeleynovi připomenout."

„Nepochybuji o tom, že bude mít rozum. I přes své mládí to není žádný hlupák."

„Nevím jistě, jestli je ještě mladý."

Nepřátelské linie byly prolomeny a ti, kteří mohli, ustupovali na západ, když už vystříleli všechny náboje. Carrerovi vazalové utíkali

neuspořádaně, zatímco rytíři církve sevřeli řady a celou cestu svůj ústup tvrdohlavě kryli. Abeleynovi muži měli těžké ztráty, když je pronásledovali a dostávali se do ostrých potyček muže proti muži, v nichž měli rytíři s těžkou zbrojí a dokonalým výcvikem jednoznačně navrch. Teprve král tento postup zastavil a přeskupil jednotky, které na rytíře útočily. Arkebuzíři se promísili s pěšáky a panoval mezi nimi zmatek. Rozdělil je a sám vedl předvoj, složený z rychle pálících řad arkebuzírů, kteří zarputilé rytíře kosili po celých řadách a vnášeli do nepřátelských řad paniku. Ulice vřely muži - jedni se snažili spasit holé životy, další se je o ně snažili připravit. Z bitvy se stal boj za úprku, jednostranný a nemilosrdný.

Udýchaný kurýr našel Abeleyna těsně u úpatí Abrusijského kopce, kde osobně vedl pronásledování prchajících zrádců a pobíhal mezi seřazenými šiky svých mužů; volal rozkazy napravo nalevo. Kurýr musel krále zatahat za rukáv, než se mu Abeleyna podařilo vůbec zastavit a upoutat na sebe jeho pozornost.

„Co? Co je, zatraceně? "

„Posílá mě generál Rovero, Veličenstvo," lapal po dechu muž. „Posílá pozdravy -"

„Kašlu na pozdravy! Co mi vzkazuje?"

„Flotila prolomila uzávěru, Veličenstvo. Vplouvají do velkého přístavu a začínají bombardovat horní město. Každou chvilku začne výsadek námořní pěchoty. Veličenstvo, generál a Golophin tě prosí, aby ses příliš nevystavoval riziku, když to není nutné."

„Že jim děkuju za radu. Teď běž na nábřeží a řekni těm výsadkům, ať si zatraceně pospíší. Chci mít palác obklíčený, než stačí zrádci utéct. Běž!"

„Ano, Veličenstvo." A Abeleyn zmizel mezi rozjásanými, postupujícími vojáky.

„Je po všem," řekl Quirion.

Sastrova tvář zbělela jako sníh. „Co tím chceš říct, 'po všem'?"

Stáli v komnatě v nejvyšší palácové věži a z ulic k nim doléhaly prudké salvy arkebuz. Ty se společně s duněním děl mísily s výbuchy a rachotem rozbíjeného zdiva. Střely dopadaly čím dál blíž. Navíc už mohli rozeznat ve vřavě hlasy jednotlivých mužů a na uši už jim neúto-

čil ten vzdálený a neurčitý řev, jaký byli zvyklí slýchat v několika posledních dnech. Opona fronty nepochybně postupovala k nim.

„Naše linie jsou proraženy, pane Carrero, a naše jednotky - dokonce i mí rytíři - jsou na ústupu. Nepřátelské lodě prorazily uzávěru, jsou už ve velkém přístavu a začínají se zaměřovat na palác. V průběhu několika minut začnou ostřelovat přímo tuto místnost. Jsme poraženi."

„Ale jak je něco takového možné? Přece jsme dnes ráno byli připraveni k uzavření dohody s vyčerpaným nepřítelem."

„Tys byl připraven. Já nikdy nečekal, že k tomu dojde. Přímo v tomto okamžiku postupuje k paláci samotný Abeleyn. Stojí v čele jednotek, jeho muži bojují jako démoni a naši ztrácejí odvahu. Mohli bychom všechny zbývající jednotky stáhnout sem a opevnit se a možná se snažit dosáhnout něčeho lepšího než je bezpodmínečná kapitulace. Nevím. Tví vazalové jsou na útěku a i mí lidé ztrácejí půdu pod nohama. Mohu přikázat svým důstojníkům, aby kladli při ústupu co největší odpor a soustředili se na obranu, ale příliš velké naděje bych do toho nevkládal."

„Pak musíme uniknout," řekl Sastro přiškrceně; všechny sny a plány se mu hroutily před očima. Ale holý život - přece musí nějak uniknout. Bylo nemyslitelné, aby se mu to nepovedlo.

„Palác je obklíčen. Není jediná naděje na únik - obzvlášť ne pro tebe." V tomto okamžiku se v presbyterově hlase ozval zvláštní spokojený tón. „Pokud tě chytí, velice rychle tě popraví za velezradu. Myslím, že já se svými muži z toho vyklouzneme vcelku dobře - koneckonců nejsme ani Hebrioňané - ale ty se svými pomocníky jste zrádci a zaplatíte nejvyšší cenu. Navrhuji ti, pane Carrero, abys unikl veřejnému zostuzení svého jména z rukou Abeleynovy soldatesky použitím této zbraně -" a Quirion podával šlechtici dlouhý, nebezpečně vyhlížející nůž.

„Sebevražda?" zachraptěl Sastro. „Tohle že je pro mě jediný možný konec? Vzít si život vlastní rukou?"

„Bude to daleko milosrdnější cesta, než jakou by ti nabídl Abeleyn."

„A ty - ty se prostě a jednoduše vzdáš diktátu kacířského krále? Co si o tom pomyslí pontifex, presbytere?"

„Pontifika to přirozeně nepotěší, ale bude lepší, když mu z tohoto debaklu přivedu tisíc rytířů než nic. Musíme myslet na budoucnost. Mí muži musí žít, aby mohli znovu bojovat za církev."

„Budoucnost," zašeptal Sastro trpce. V očích se mu leskly slzy. „Musíš mi odsud pomoci, Quirione. Já se mám přece stát králem Hebrionu. Jsem jediná náhrada za Abeleyna."

„Vykoupil sis kandidaturu těly vlastních mužů," řekl Quirion hrubě. „Jsou tu jiní, a jejich krev je lepší. Ukonči to se ctí, pane Carrero. Ukaž jim, že umíš zemřít jako muž."

Sastro neskrývaně vzlykal. „Nemohu! Jak bych mohl zemřít - já, Sastro di Carrera? To se nesmí stát. Přece musí existovat něco, co můžeme udělat." Zašátral po Quirionových obrněných ramenou, jako by se topil a z posledních sil se snažil najít záchranné lano. Po presbyterově tváři se mihl znechucený výraz.

„Pomoz mi, Quirione! Jsem bohatý - dám ti cokoli."

„Ty ukňučený pse!" vybuchl presbyter. „Klidně bys bez jediné výčitky poslal na smrt sto tisíc mužů a přitom se sesypeš při pomyšlení, že bys měl sám zemřít. U velkého Boha, jaký bys asi tak mohl být král v tomhle nešťastném světě! Takže ty bys mi dal cokoli, ano?"

„Cokoli, pro milosrdného Boha, člověče! Jen si řekni a je to tvé."

„Pak si vezmu tvůj život," ušklíbl se presbyter a vrazil šlechtici nůž do břicha.

Sastrovy oči zaplály překvapením.

Zapotácel se a ustoupil o dva kroky.

„U všech svatých," zalapal po dechu. „Ty jsi mě zabil."

„Ano," řekl Quirion stručně, „zabil. Teď se s umíráním vypořádej jako muž. Já se jdu vzdát kacíři Abeleynovi. "

Otočil se a bez ohlédnutí odešel z místnosti.

Sastro padl na kolena a po tváři mu stékaly slzy.

„Quirione!"

Sevřel v dlani rukojeť nože a snažil se vytáhnout čepel z břicha, ale jen zařval neuvěřitelnou bolestí, když mu prsty sklouzly po vlastní krvi. Zhroutil se na bok na podlahu.

„Ach, milosrdný Svatý, pomoz mi," zašeptal. Pak zmlkl. U úst se mu objevila bublina krve, chvíli rostla a praskla v témže okamžiku, kdy duše opustila mrtvé tělo.

„Po celém městě vyvěsili bílé vlajky, Veličenstvo," hlásil seržant Orsini Abeleynovi. „Nepřítel skládá zbraně - dokonce i rytíři. Abrusio je naše!"

„Naše," opakoval Abeleyn. Byl zkrvavený, umazaný od popela a usmíval se. Společně s Orsinim kráčel do příkrého svahu jednou z uliček, která vedla k opatství, jehož věže se tyčily, ostře vykreslené, proti obloze na vrcholku hory.

Všude kolem něj byli jeho muži se zbraněmi stále položenými přes ramena, ale s tvářemi rozzářenými radostí. Ještě pořád dopadaly střely, ale ty přilétaly jen z lodí, které sem pálily z velkého přístavu. Nepřátelské baterie zmlkly. Muži se přikrčili, když jedna ze střel zničila dům necelých padesát yardů před nimi. Z opatství, které utrpělo nejméně deset přímých zásahů, stoupaly silné sloupy mastného černého kouře.

„Kurýr," zavolal Abeleyn. V ústech měl pocit, jako by mu někdo do krku nasypal střelný prach.

„Veličenstvo? "

„Seběhni na nábřeží. Zpráva pro admirála Rovera. Ostřelování horního města musí okamžitě skončit. Nepřítel se vzdal."

„S radostí, Veličenstvo." A kurýr odběhl.

„Blahopřeji ti k vítězství, Veličenstvo," řekl s úsměvem Orsini.

Abeleyn zjistil, že se také usmívá, i když sám nevěděl proč. Zvedl unaveně ruku a po chvilce úžasu a překvapení se jí Orsini chopil. Potřásli si rukama, jako by právě zpečetili skvělý obchod. Muži se při tom pohledu rozjásali.

Jak se zpráva šířila, začali se u nich shromažďovat další a další královští vojáci. Brzy se kolem Abeleyna tísnil dav několika set mužů, kteří mávali meči a arkebuzami ve vzduchu a jásali; nevěnovali pozornost posledním salvám z lodí, které stály na kotvě v přístavu a pálily jim koule nepříliš vysoko nad hlavami. Vojáci zvedli Abeleyna na ramena a vydali se s ním ve spontánním triumfálním procesí k hořícímu opatství a střelami poničenému paláci, který už mu zase náležel. Abrusio, zlomené a vypálené, se dočkalo svého vladaře.

„Ať žije král!" dral se z hrdel mužů hrubý řev triumfu a radosti, a Abeleyn, který na dav shlížel z ramen svých vojáků a z výšin jejich chvály, si pomyslel, že právě pro tyto chvíle, pro tento pocit, se muži stávali dobyvateli. Byl daleko cennější než zlato a bylo jej možné získat

daleko obtížněji než kteroukoli jinou formu lásky. Toto byla esence kralování.

Řvoucí a rozjásané davy, které se už daly počítat na tisíce, už byly skoro u zdí opatství, když se mezi ně s jekotem snesla poslední salva, vypálená z lodí v přístavu.

Ulice kolem Abeleyna vybuchla. V jednom okamžiku seděl na ramenou vítězné armády, v dalším se svět proměnil v noční můru vybuchujících střel a křičících vojáků. Nosiči se pod ním rozprchli, až dopadl na dláždění a narazil hlavou na kámen. Někdo - napadlo ho, že je to jistě Orsini - ho zakryl vlastním tělem, ale o něco takového Abeleyn nestál. Přece se nebude krčit za vlastními muži jako ustrašená bába. Je přece král.

A tak se snažil vstát a vymanit se zpanikařenému sevření davu a právě od sebe odstrkoval své vojáky, když poslední střela salvy vybuchla necelé dva yardy od něho a svět se rozplynul.

Kapitola dvacátá pátá

Žena byla v zimním slunečním svitu překrásná, vysoká a štíhlá jako horská bříza, a něco podobného měla i v barvě své pleti. Důstojníci na velitelské palubě galéry po ní vrhali kradmé, hladové pohledy, když stála u pravobočního zábradlí. Samozřejmě měla závoj jako všechny sultánovy konkubíny, ale Aurungzeb byl na svou ramusianskou krásku tak pyšný, že její závoj byl stejně průhledný a pohoršlivý jako její oděv. Když jí vítr přitiskl hedvábnou látku k tělu, bylo možno na okamžik spatřit obrysy bradavek, linie stehna a lýtka. Kradmé pohledy pak zaměstnávaly mysl merduckých námořníků po dlouhé týdny, zatímco otroci, kteří se dřeli u vesel, na ni hleděli s lítostí a hněvem. Při pohledu na ni si zotročení svého národa uvědomovali daleko bolestněji a ostřeji, než jak jim to dokázaly připomínat okovy na zápěstích a kotnících, výsměch merducké řemeslné zručnosti.

Zdálo se, že se dívá na jedinou věc a nic jiného kromě ní ani nevnímá: obrovskou hlavní věž Carcassonská katedrály, jakoby rohatou, nepřístupnou a zčernalou od plamenů, které přežila. Stála osaměle přímo uprostřed ruin toho, co kdysi bývalo největším městem na světě a co se nyní proměnilo v opuštěné trosky - kromě zdí větších

budov, které se tyčily v hromadách popela jako pomníky dávno vyhynulému národu.

Aekir, svaté město. Celé měsíce uplynuly od jeho pádu, ale stále to byla troska. Merdukové se po tisících utábořili kolem Náměstí vítězství, kde se stále ještě tyčila socha Myrnia Kůlna, a jejich stany vytvořily uprostřed zkázy městečka a vesnice s uličkami a průchody, ale tyto mocné tisíce nedokázaly zaplnit ani desetinu prostoru v rozbitých obvodových zdech. Byli jako červi, kteří se hemží v dávno mrtvém těle jednorožce a věž Carcassonu byla právě tímto rohem.

Žena, jíž její pán a vládce sultán Aurungzeb říkal Ahara, byla kdysi někým jiným. Už celý život, milénium, noční můra uběhla od doby, kdy se jmenovala Heria a byla provdána za poručíka jezdectva Corfeho. Pak Aekir padl.

Nyní byla hračkou k potěšení největšího dobyvatele východu. Byla válečnou kořistí, stejně jako jí byl Aekir, a dívala se na osamělou věž Carcassonu, jako by rozuměla tomu, co si prozpěvuje vítr kolem propadlých střech.

Merduckému jazyku už rozuměla velice dobře, ale sultán o tom nevěděl. Dávala si pozor, aby budila dojem, že jeho příkazy chápe pomalu a při rozhovorech se snažila dělat chyby. Ne že by bylo třeba vést dlouhé rozhovory ve chvílích, kdy Aurungzeb vtrhl do harému jako vichřice a volal po své oblíbené konkubíně. Musela být jen svolná a zapomenout na cit a podrobit se každému přání, které sultánovi vytanulo na mysli.

Neměla nejmenší naději na vysvobození: na tento sen musela zapomenout už dávno. A protože Corfe - který byl jejím životem i sluncem - určitě padl, nezdálo se, že by nějak záleželo na tom, jak se bude odvíjet Heriin další život. Byla jako duch, který se pohybuje na samotném pokraji existence bez očekávání a vyhlídky na sebemenší změnu.

Ale malý koutek duše si nechávala jen sama pro sebe. Právě to byl důvod, proč předstírala, že se řeč merduků učí velmi pomalu. Takhle před ní Aurungzeb říkal mnohé věci a radil se v její přítomnosti s dalšími muži a spoléhal se, že mu nerozumí. I to byla svým způsobem moc, nepatrné gesto, které jí pomáhalo udržovat alespoň malou část vlastní osobnosti.

A tak nyní stála na palubě sultánovy galéry, která poháněna vesly plula po široké Ostijské řece, zatímco zpustošený Aekir mizel za zádí. A poslouchala.

Zatímco se štábní důstojníci zdržovali na druhé straně paluby, byl velitel hlavní polní armády Ostrabarů šáhr Indun Johor hluboce zabrán do rozhovoru s Aurungzebem. Heria - nebo Ahara - jim naslouchala, zatímco otroci poháněli galéru po proudu řeky ke skupině lodí a mužů, kteří čekali o něco níž.

„Nalbenské transportní lodě už zakotvily, Výsosti," říkal šáhr Johor. Byl to vysoký mladík s jemnými rysy, který nastoupil na místo zkušeného šáhra Baraze, starého chediva, který dobyl Aekir a podnikl první, bezvýsledné útoky na Ormannovu Hráz.

„Vynikající." Aurungzebovým vousem zableskly dokonale bělostné zuby v úsměvu, který ji vždycky dokázal překvapit a mírně znepokojit - připadala si, jako by na ni pes s temně hnědou srstí zničehonic vycenil tesáky. „Jak dlouho bude trvat, než se flotila připraví k vyplutí?"

„Během dvou dnů, Výsosti. Prorok nám požehnal mírným větrem. Transportní lodě dorazí do Kardianského zálivu, ještě než skončí tento týden, a do určených míst na torunnském pobřeží jim bude plavba trvat další tři dny. Za necelé dva týdny vysadíme armádu na torunnskou půdu jižně od řeky Searil. A budeme moci zaútočit po křídle na Ormannovu Hráz."

„Ach, šáhre Johore, skutečně jsi rozradostnil mé srdce." Aurungzebův úsměv se ještě rozšířil. Tento mohutný muž byl široký v pase a oči měl černé a jasné jako trnky. „Excelence!" zavolal ke skupině mužů u druhého boku galéry. „Musím tvému pánu vyjádřit díky za rychlou práci. Dohoda byla podepsána teprve před týdnem a galéry už stojí na kotvách. Jsem navýsost potěšen."

Jeden z mužů vystoupil ze skupiny a uklonil se. Byl středního vzrůstu, oblečený v bohatě vyšívaném hedvábí, a kolem krku mu visel silný zlatý řetěz: znak merduckých vyslanců.

„Můj sultán, nechť žije věčně, bude potěšen tvou důvěrou a radostí, Výsosti. Nalbeni nechce nic víc než plodnou spolupráci s Ostrabarem, kdy spolu obě země budou jednat v součinnosti jako skuteční bratři v prosazování víry a k porážce bezvěrců."

Aurungzeb se zasmál. Jeho dobrá nálada byla nakažlivá. „Dnes večer uspořádám hostinu, abych připil na dobrou spolupráci mezi

našimi sultanáty a na zmatení nepřítele, který nebude dále moci odolávat síle a moci naší armády za kamennými zdmi, ale bude muset vyrazit do pole a bojovat jako správný muž."

Na Aharu zapomněli. Sultán se štábem sešel do podpalubí, aby se znovu zahleděli do map, nad nimiž se skláněli už celý týden, a upřesnili poslední podrobnosti vzájemné spolupráce.

Zůstala stát u zábradlí galéry. Aekir už jim zmizel za zády a provoz na řece zhoustl. Byly tu stovky lodí, ukotvené u zbytků starých loděnic. Silná flotila, plující pod nalbenskou vlajkou, a armáda, utábořená na břehu řeky. Vědělo se, že její síla čítá statisíce mužů. Někteří sem byli staženi z pozic před Ormannovou Hrází, jiní sem přišli mezi posilami, které se celou zimu shromažďovaly na usedlostech a ve městech Ostrabarů a Nalbeni. Brzy bude Torunna jejich počtem přímo zahlcena a pevnost u Ormannovy Hráze ztratí díky této obojživelné invazi jakýkoli význam. Tato skupina lodí a mužů zvonila umíráčkem ramusianskému západu.

Ale na tom nezáleželo. Svět, který Ahara znala, zemřel přímo tady, v děsivé řeži, masakru a znásilňování. Možnost, že by se zbytku světadílu mohlo brzy vést podobně, ji nijak netrápila. V té malé části, kterou si uchovala, byla jen ráda, že může stát zde na slunci, naslouchat křiku racků a cítit ve vzduchu sůl Ostijské delty. Byla ve svém osamění šťastná.

Ale to brzy skončí stejně jako vždycky a ona bude povolána k obsluze sultána a jeho hostů. Poslední dobou se hodně zlepšila v tanci a Aurungzeb ji rád ve společnosti předváděl. Říkal, že to jen zvyšuje jeho chuť.

Galéra plula dál, otroci se opírali do vesel a obrovská armáda mužů, lodí a zbraní klouzala k zapomnění za zádí. Zdálo se, jako by celý svět byl rozebrán a přeskládán podle jiného vzorce. Byl teď úplně jiným místem a odolával přáním lidí, kteří jej obývali. V horkých temnotách vnitřností světa se začala otáčet kola neviditelného, temného stroje a ten nemohl být zastaven; stejně jako se nemohlo na své dráze zastavit slunce. To byla 'síla dějin', jak tomu říkali filozofové, ačkoli praktičtější lidé to daleko přiléhavěji nazývali 'válka'. Ať už bylo jméno jakékoli, ta věc se chystala rozervat svět, který jeho obyvatelé znali, a z pozůstatků sestavit něco nového, strašného.

Paul Kearney

* 1967

Britský fantasy spisovatel pochází ze severoirské Bally-meny a dnes žije v tamním Belfastu. Studoval anglický jazyk na univerzitě v Oxfordu a mezi jeho koníčky patří horolezectví a veslování. Do žánru vstoupil románem The Way to Babylon (1992), v němž je známý autor fantasy požádán o pomoc v boji proti silám hrozícím zcela zničit jím vytvořený magický svět Minginish. Pozornost čtenářů upoutal titulem A Different Kingdom (1993, č. Cizí království - Deus 1998), kde vypráví příběh irského chlapce Michaela, který v okolí rodinné farmy objeví vstup do fantastického světa nadpřirozených bytostí. Důstojníka z fantasy románu Riding the Unicorn (1994) pronásledují zvláštní vize z jiného světa. Prozatím nejambicióznějším a dlužno dodat také nejzdařilejším autorovým projektem je bezesporu fantasy pentalogie The Monarchies of God: Hawkwooďs Voyage (1995, č. Hawkwoodova cesta - Laser 2001), The Heretic Kings (1996), The Iron Wars (1999), The Second Empire (2000) a Ships From The West (2001), v níž vytvořil propracovaný alternativní svět geopolitic-ky připomínající renesanční Evropu, zde však přirozeně obohacenou o přítomnost magie. Do budoucna připravuje román The Sun Stood Still z dob americké občanské války, zcela novou fantasy sérii z pirátského prostředí The Sea-Beggars a temný thriller Carnifex o masovém vrahovi z dnešního Londýna.